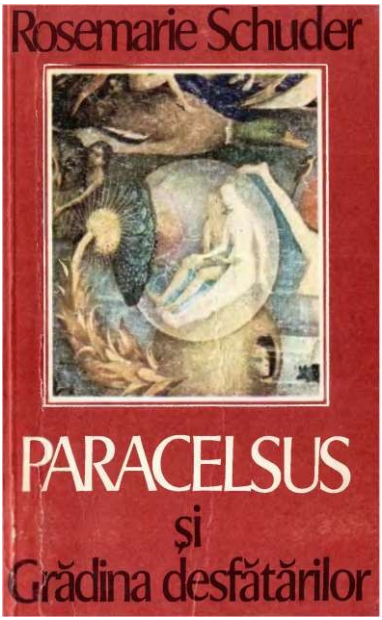

Rosemarie Schuder
PARACELSUS
Şi
GRĂDINA DESFĂTĂRILOR
Traducere şi note de MARIA ŞAHIGHIAN
Editura UNIVERS
Bucureşti, 1977
***ROSEMARIE SCHUDER* PARACELSUS UND DER GARTEN DER LÜSTE Rütten & Loening, Berlin, 1972**
Coperta de *Ioana Dragomirescu Mardare*
Imaginile reprezintă fragmente după pictura „Grădina desfătărilor" şi „Judecata-de-apoi" de Hieronymus Bosch.

Să începem cu discipolul. Cu scrisoarea lui, cunoscută în lumea cultivată. Necunoscută a rămas mărturisirea târzie a discipolului că se căieşte pentru această scrisoare, dar că fusese sfătuit să zugrăvească, fără echivocuri şi într-o formă literară potrivită, chipul doctorului în medicină Philippus Aureolus Théophrastus von Hohenheim, numit şi Paracelsus Temeiuri pentru asta

erau destule şi erau destui oameni care aveau nevoie de asemenea model.

Cam la vreo treizeci de ani după perioada de ucenicie, aşadar cam pe la 1557, discipolul Johannes Oporinus trimitea această scrisoare unui anumit medic Johannes Weyer:

„În ceea ce-l priveşte pe Théophrastus Paracelsus, care a murit demult, n-aş dori să spun nimic rău împotriva răposatului; pe când era în viaţă însă l-am cunoscut în aşa fel, încât n-aş mai putea nicicând trăi atât de aproape de un asemenea om, cum am: făcut-o; într-atât am fost lipsit în preajma lui de evlavie şi erudiţie – deşi cucerit de nemaipomenita sa îndemânare şi de norocul său în vindecarea oricăror boli. Şi nu rareori mă minunez de câte se scot la iveală că ar fi scris şi lăsat viitorimii: lucrări care – după a mea părere – nici în vis nu le-ar fi bănuit. În aceşti aproape doi ani, cât am trăit pe lângă el, a fost atât de dedat chefurilor şi beţiei zile şi nopţi de-a rândul, încât de abia de-l prindeai treaz vreo oră-două; mai ales după ce a părăsit oraşul Basel şi era slăvit în Alsacia ca un al doilea Aesculap de către nobilii cu apucături de ţărani, ca

1 Romanul scriitoarei din R.D.G. Rosemarie Schuder cuprinde o scurtă perioadă din viaţa lui Théophrastus Bombastus von Hohenheim (1493 – 1541), alchimist şi medic elveţian, reprezentant tipic al primei faze a filosofiei naturii din epoca Renaşterii.

şi de ţăranii cu înfăţişare de nobili. Iar câteodată, când era beat turtă, obişnuia să se întoarcă acasă şi să-mi dicteze câte ceva din filosofia sa – într-un chip atât de închegat, cum nici cel mai treaz om n-ar fi putut s-o facă. Tălmăceam apoi cele dictate – pe cât mă pricepeam – în limba latină, iar astfel de scrieri, tălmăcite în parte de mine, în parte de alţii, au fost mai târziu tipărite.

În tot timpul cât am trăit la el, nu s-a dezbrăcat noaptea niciodată: adică, de obicei la ore târzii, se culca ameţit şi aşa îmbrăcat cum era şi cu sabia la şold – cu care se grozăvea că ar fi primit-o de la un călău – se trântea în aşternut. Adesea se scula în toiul nopţii, stârnind larmă cu

arma prin cameră şi lovind podeaua şi pereţii cu mişcări atât de năbădăioase, încât mi-era adesea frică să nu-mi zboare capul. Mi-ar trebui mai multe zile, dac-aş sta să înşir tot ce-mi aduc aminte şi prin ce-am trecut pe când mă aflam la el.

Veşnic întreţinea focul în colţul unde făcea experienţe şi, ba prepara câte o substanţă alcalină, ba ***oleum sublimaţi*** al său, ba precipitat regal, ulei arsenicat, ***crocus martis,*** minunatul opodeldoc sau mai ştiu eu ce fel de fiertura. Odată era chiar să-mi pierd viaţa prin înăbuşire, atunci când m-a pus să privesc aburii ce se înălţau din alambic. Tocmai ţineam nasul deasupra şi cum am tras puţin la o parte capacul de sticlă de deasupra alambicului, vaporii tari mi-au pătruns pe gură şi pe nas, încât m-am prăbuşit leşinat. Ei, chiar să mor. asfixiat nu voia, şi a trebuit să se toarne multă apa rece peste mine, ca să-mi vin în simţiri.

Câteodată lăsa să se-nţeleagă că ar avea daruri profetice şi se prefăcea a cunoaşte anumite taine, încât mi-era frică de el, neîncumetându-mă prea uşor să m-apuc de ceva fără ştirea lui.

Nu-l interesau femeile, şi nu cred să fi avut vreodată o legătură cu vreuna. În tinereţe – cam până pe la vreo douăzeci şi cinci de ani – se ferise de băutură. Apoi a început să bea în asemenea hal, de se lua la întrecere cu mese întregi de ţărani, biruindu-i pe toţi. Numai ce-şi vâra apoi degetul în gât, dând afară lichidul şi-ncepea din nou să se pună pe băut de parcă n-ar fi înghiţit până atunci nici picătură.

Cu banii era risipitor fără de margini şi adesea ajungea atât de lefter, încât – după ştiinţa mea – nu mai avea lăscaie. Dar a doua zi scotea la iveală o pungă doldora de bani şi stăteam să mă întreb de unde-i veneau aceste ajutoare. Aproape în fiecare lună îşi făcea haine noi, cele vechi dăruindu-le cui îi ieşea în cale, dar erau într-atâta de murdare, că niciodată nu l-am rugat să-mi dea şi mie vreuna, şi nici n-aş fi primit dacă mi-ar fi dat-o el.

În tratamentulunor boli ulceroase, socotite fără leac,

săvârşea adevărate minuni, fără să prescrie sau să ţină seama de vreo dietă. Ba, dimpotrivă, chefuia cu pacientul zi şi noapte, lecuindu-l cu toate astea – cu burta plină, cum obişnuia să spună. La orice soi de boală întrebuinţa ***pulvis praecipitati*** cu anghelică sau suc de mithridatum, de cireşe, sau de botrus, sub formă de hapuri. Se fălea mult cu nişte hapuri, cărora el le spunea ***laudanum***, şi care arătau ca murdăria de şoarece. El le administra ca pe un medicament miraculos numai când criza era extremă şi nu şovăia să susţină că poate învia şi morţii cu el. Şi într-adevăr, a dovedit-o prin fapte, nu numai o dată, în timpul cât m-am aflat la el.

Niciodată nu l-am văzut, nici nu l-am auzit rugându-se. Şi nici de problemele religioase nu se sinchisea. Nici învăţătura evanghelică, învăţătură care îne-use atunci să se răspândească la noi şi care era recomandată cu zel de predicatorii noştri, nu-l preocupa prea mult. Ba ameninţa că-i va pune la locul lor pe Luther ca şi pe papă, tot astfel ca pe Galenus şi pe Hipocrate. Căci, toţi cei ce au scris până acum despre ***Sfânta Scriptură,*** fie ei autori vechi sau noi, niciunul n-a pătruns până în miezul ei, ci au rămas la suprafaţa lucrurilor. Şi mai spunea el vrute şi nevrute, pe care nu vreau să le mai scot la iveală”.

Povestea noastră începe în clipa în care doctorul Théophrast, în vârstă de treizeci şi patru de ani, pune piciorul în atât de strălucitul oraş Basel al anului 1526.

Facem aici încercarea de a afla temeiurile şi de a observa oamenii ce avuseseră puterea de a sili un discipol să răspândească mărturisiri de care să se căiască mai târziu.

Împrejurările se cer acum lămurite. Nu jiutem începe cu descrierea simplă a unui tablou în care tatăl – Wilhelm von Hohenheim, de profesiune medic – de mână cu micul

Théophrast, cutreieră munţii Elveţiei; tatăl, explicând fiului puterile tămăduitoare ale ierburilor, iar fiul, chiuind de bucurie în mijlocul întinsei păşuni verzi, smălţuite de flori. Nu, nu aşa. Pentru a înţelege Baselul acestui sfârşit de vară a anului 1526, trebuie să ne întoarcem în urmă, în

vremea tinereţii tatălui. Pe atunci, când acesta era încă student la medicină şi audia cursurile Universităţii din Tübingen, doi profesori aveau de dus la bun sfârşit o grea misiune.

Aşadar, să ne întoarcem îndărăt în vremea acestor ecleziaşti: Roma, 5 decembrie 1484.

O chestiune hotărâtoare fusese dusă la bun sfârşit. Graţie colaborării active şi neobosite a unor competenţi consilieri ecleziastici, a putut fi publicat un document oficial. Papa Inocenţiu al VIII-lea şi-a pus pecetea pe acest act:

„Cu cea mai adâncă mâhnire am aflat de curând că foarte multe persoane de ambe sexe, lepădându-se de dreapta credinţă, întreţin legături trupeşti cu fiinţe demonice”.

Un poet de la curtea papală se grăbi să celebreze evenimentul: „Este ca şi cum totul ar fi creat din nou. Din cenuşiul terci al neştiinţei au fost scoase la iveală – cu căuşul, parcă – creaturi, cărora li s-a dat drumul în lume. La noi, printre noi, în noi. Dacă până acum eram nesigur, acum sunt sigur. Multe nu-mi puteam lămuri, acum însă înţeleg. Viaţa a devenit mai uşoară. Pot gândi acum: «Vecinul meu, un om cumsecade, s-a îmbolnăvit peste noapte, căpătând pete negre-verzui pe faţă. Bunătatea cerească n-ar fi răbdat aşa ceva. Vecinul meu cumsecade trebuie să fi avut un vecin rău, care i-a trimis fiinţe demonice. Ele l-au însemnat cu pete verzui pe faţă. E de datoria mea să-l descopăr pe acest vecin.»”.

S-a găsit că nu-i lipsit de însemnătate să fie alcătuită o comisie cu menirea de a statornici întocmai regulile după care să fie zugrăvite chipurile acestor fiinţe demonice. Trebuia să fie găsită o graniţă mai clară; nimic păgân: broaşte râioase, scorpii, şopârle, corbi şi iepuri nu puteau fi întrebuinţaţi. Numai cu cea mai desăvârşită luare-aminte puteai începe lucrul. Imaginile nu trebuiau să întărească necredinţa; ele trebuiau să înspăimânte, dar în acelaşi timp să şi ducă la credinţă. Frumoasă menire pentru comisie. Grea menire, şi care cerea mult timp.

De mult se ştia unde existau cele mai primejdioase grupuri de oameni ce întreţineau legături trupeşti cu fiinţe demonice. În provinciile, oraşele, ţinuturile, comunele şi episcopatele din Mainz, Köln, Trier, Bremen şi Salzburg. Bula papală amintea acest lucru în chip limpede.

Când era pomenit numele oraşului Salzburg, unii specialişti din Roma se opreau înspăimântaţi. Câteodată, în toridele zile de vară romane, le era dor de blânda, senina claritate a acestui vechi oraş. Acum şi această seninătate era suspectă: părea că monştrii cenuşii – nu îndeajuns de cunoscuţi acelor specialişti – ar fi pus stăpânire pe oamenii prietenoşi de-acolo.

Cei de curând sosiţi de pe acele meleaguri ştiau mai multe. Cetăţeni de vază ai oraşului ceruseră protecţia neîntârziată a împăratului, împotriva despotismului arhiepiscopal. Ei nu mai voiau să plătească prinţului bisericii dăjdiile cuvenite.

Primejdioasă rătăcire de la dreapta credinţă.

Lucruri asemănătoare fuseseră vestite şi din Bremen. Neguţători şi meşteşugari puseseră la îndoială dreptul bisericii la dări. Experţi din Bremen atrăgeau atenţia Romei că neînţelegerile ivite cu anumite cercuri orăşeneşti trebuiau puse în legătură cu turcii. Desigur, îi vine greu unui neguţător din Bremen să înţeleagă că trebuie să plătească zeciuiala cuvenită cruciadei împotriva sultanului, în timp ce negustorii veneţieni, chiar dacă nu-l sprijină de-a dreptul pe sultan, în orice caz nu luptă împotriva turcilor şi nici dări pentru cruciade împotriva turcilor nu plătesc. În felul acesta, veneţienii se bucură de o anumită siguranţă în negoţ, pe când banii buni ai celor din Bremen se irosesc. Oamenii se întreabă ce fac cei din Roma cu ei? Au împiedicat cumva înaintarea turcilor? Turcii sunt acum în Craina[1]. În oraşul din nord se crede că banii intră pe mâinile cardinalilor romani. Hărnicia celor din Bremen face să crească numărul covoarelor din fastuoasele saloane ale acelor cardinali. Necredinţa se întinde în oraşul din nord. Nu vor să mai plătească pentru rugăciuni; nici

1 Astăzi, ţinut în Slovenia (Iugoslavia), la graniţa cu Austria.

slujbele pentru vii şi morţi.

Desigur că totul se cerea făcut cu temeinicie. După apariţia bulei din 5 decembrie era rândul specialiştilor să cerceteze lucrurile la faţa locului. Din fericire, s-au găsit doi profesori distinşi, membri a doua ordine de dreapta credinţă: profesorul în teologie Heinrich Institoares şi profesorul în teologie Jakob Sprenger. Era de aşteptat să nu se bucure pretutindeni de sprijin dat de bunăvoie. S-a prevăzut să aibă asupra lor documente după care să fie recunoscuţi: decretele lor de numire ca inchizitori împotriva diavoleştii erezii.

În călătoria de cercetări întreprinsă de amândoi în provinciile, oraşele, ţinuturile şi comunele de la Salzburg până la Bremen, părintele profesor Heinrich îl întreba pe părintele profesor Jakob: „Ce crezi? Socoţi că oamenii se culcă cu demonii?”

„Ce cred eu e lipsit de însemnătate. Am o îndatorire şi trebuie s-o duc la îndeplinire”.

„Când voi ajunge într-un oraş, într-un sat, într-o casă, cred că oamenii mă vor întreba, aşa cum întreabă de obicei când se iau hotărâri şi sunt nedumeriţi: ce spune papa, sfântul nostru părinte, în legătură cu asta?”

„Trebuie să ştii, frate Heinrich, că din punctul de vedere al dogmei e totuna dacă papa însuşi socoteşte adevărate spusele cu privire la vrăjitorie. Tu îţi vei potrivi răspunsurile după oamenii de care te loveşti. Altfel vei vorbi cu un profesor universitar şi altfel cu un ţăran. Pe profesorul delicat îl vei asigura că prin amintitul document nimeni nu poate fi silit să creadă în aceste lucruri. Vei putea oricând să-i arăţi că nu se propovăduieşte şi nu se hotărăşte nimic în legătură cu fiinţele diavoleşti şi relaţiile lor cu oamenii. Socotim totuşi că s-au întâmplat excese de acest fel. În Bulă sunt reproduse, numai sub formă de rapoarte, comunicările sosite papei”.

„Nădăjduiesc, spuse fratele Heinrich, să pot întări ştirile”.

„Nu te simţi bine? Boala ar fi un temei pentru a renunţa la această călătorie obositoare. Faptul că eşti gata

să faci această muncă presupune că eşti încredinţat de izbândă. Eu ştiu ce caut şi, prin urmare, voi şi găsi”.

„Dar cum?”

„Prin interogări, prin mereu alte întrebări”.

Faţa inchizitorului:

Profesor în teologie, înzestrat cu cunoştinţe cuprinzătoare, erudit în problemele sufletului omenesc şi totodată acumulând în el tradiţiile bătrânilor părinţi ai bisericii creştine şi ai înţelepţilor păgâni, dintre care unul a afirmat despre sufletul omenesc:

„Odinioară sufletul avea aripi. Mai târziu însă – unii spun că de prea mult frig, alţii că de prea multă căldură – i-au căzut penele. Aşa că s-a prăbuşit din nou în trup. Întrebat de discipoli, cum ar putea să capete din nou penele, înţeleptul păgân a răspuns: «înmuindu-şi aripile în apa vieţii». Discipolii au întrebat atunci: «Dar unde este apa vieţii?»”.

Şi din acele vremuri oamenii caută apa vieţii. Alţii i-au spus, sensul vieţii. Au vrut să afle cauza lucrurilor, căile naturii, tainele cerului şi ale pământului. Şi asupra ideii de castitate şi-au spus aceşti cercetători părerile. Povestea cu Fecioara Maria a putut fi născocită numai pentru oameni simpli, a căror naivitate trebuia întreţinută. Pentru oamenii a căror judecată fusese şlefuită prin lectura unor texte latine, greceşti şi ebraice, rămânea valabilă numai această concluzie: e un basm, un basm emoţionant despre castitate, dar împotriva oricărei raţiuni.

Faţa inchizitorului, care ştie că, la început, nu turcii au fost cei mai aprigi duşmani, ci învăţaţii din Grecia, alungaţi de turci! Aceşti înţelepţi luaseră cu ei manuscrisele vechilor filosofi şi astfel învăţăturile vechilor înţelepţi au putut fi comparate cu acelea ale ***Scripturii.***

Însuşi secretarul Conciliului – al marelui Conciliu din Basel – lucra la un tratat despre spirite şi demoni. Exista părerea că după ce vechii filosofi au început a fi studiaţi temeinic, s-a putut constata şi o anumită creştere a credinţelor în demoni. împrejurarea aceasta putea fi folosită în chip fericit în Bulă.

„Eu, Jakob Sprenger, crescut şi format în dreapta credinţă cunosc bine dorul după apa vieţii. Dar atâta vreme cât ea n-a fost găsită – nici măcar nu s-a lămurit ce este de fapt – trebuie să lupt pentru ceea ce e dovedit ca sensul vieţii noastre: cumpătare, castitate, smerenie.

Mă apuc de lucru, nu fără îndoială, dar cu supunere, iar din această supunere îmi vine credinţa că monstruoasa erezie nu e un fenomen natural, ci opera demonilor – după cum întăreşte şi Bula din 5 decembrie”.

În acelaşi timp în care profesorul în teologie Jakob Sprenger începuse să dea înfăţişare fiinţei demonice, înfăţişare carnală, care să se poată împreună cu trupul omenesc, în acelaşi timp apărea un alt bărbat, un bărbat foarte tânăr, un bărbat foarte frumos, foarte învăţat, principele Pico della Mirandola[2], care întreba deschis la Roma: Ce este omul? Care-i este înfăţişarea?

„Părintele ceresc, cel mai măreţ constructor, tocmai crease lumea; totul fusese ocupat, toate spaţiile universului. Dar nu s-ar fi cuvenit ca Atotputernicul Părinte să dea greş la ultima creaţie, de parcă ar fi fost istovit cu totul. Dumnezeu şi-a îngăduit să-l creeze pe om ca pe o fiinţă al cărei i1” r „1 1 it cu uşurinţă. Dumnezeu l-a pus în

mijlocul lumii şi a spus :

«Nu ţi-am dat nici locuinţă anume, nici chip propriu şi nici vreun alt dar mai deosebit, omule, pentru a-ţi putea lua – după dorinţa şi părerea ta proprie – orice locuinţă, orice fel de chip şi toate darurile pe care ţi le doreşti.

Celorlalte fiinţe le-am hotărât caracterul, după legile prescrise de mine – fiind astfel strânse în anumite limite. Tu nu eşti stăvilit de niciun soi de piedici de nebiruit, tu ai dreptul să-ţi hotărăşti – după propria ta voinţă – natura. Te-am aşezat în mijlocul universului ca de acolo să poţi privi nestingherit în jur la ce se întâmplă pretutindeni. Ai libertatea să cobori în lumea lighioanelor; după cum poţi să te înalţi, prin hotărârea propriului tău spirit.»

Aşadar, la început omul n-avea nicio înfăţişare. Şi

2 Giovanni Pico della Mirandola (1463—1494), cărturar italian as formaţie enciclopedică.

când un om trebuia descris şi caracterizat, se recurgea la ajutorul regnului animal.

Încât de fiecare dată, şi de la începuturi, omul e nevoit să-şi formeze singur chipul. El poate fi deştept şi prietenos ca bufniţa, curajos ca leul, şi mândru şi iute, asemenea cerbului.

Dar nu va avea nicio îndreptăţire, dacă la sfârşitul zilelor sale, atunci când i se va pune oglinda în faţă, va trebui să recunoască: aici e o parte dintr-un porc, dincolo dintr-un berbec, dintr-un câine, lup, ţap. Vai, cât mi-e de ruşine ***V***

Judecata-de-apoi

I

Basel. Sfârşitul verii lui 1526

Într-o casă foarte bogată, vestită în oraş, câţiva oameni stau la masă. Patru bărbaţi şi o femeie. Unul dintre ei e bolnav, de o boală necunoscută. îl aşteaptă pe doctorul Philippus Aureolus Théophrastus von Hohenheim.

Îl aşteaptă ca pe un salvator miraculos. Dar niciunul dintre ei nu recunoaşte asta, pentru că cel anunţat să vină azi la prânz este străin de acest oraş. Acest frumos oraş, oraş de trecere, de refugiu, aproape de hotare, dar nefiind el însuşi hotar: Basel.

Johannes Froben se numeşte bărbatul bolnav. La auzul numelui său, toţi ochii iubitorilor de cărţi, precum şi ai scriitorilor, încep să strălucească. Froben, specialistul în arta tipăritului cărţilor, editorul. Numele lui Froben e rostit primul, oricând un sul de hârtie de tipar se rostogoleşte pe străzile oraşului. El a pătruns în tainele cuvântului, căci nu orice se tipăreşte este şi citit. Froben ştie însă ce-i trebuie omului. Orice tipăreşte el este citit. În aceste timpuri, când sunt luaţi la ochi cei care se arată împotriva vechii credinţe, mulţi tipografi au fost arşi pe rug. Trebuie avut şi acest lucru în vedere, dacă te îndeletniceşti cu meseria asta în anul 1526.

Froben înţelesese de mult ca unul singur nu ştie îndeajuns pentru asemenea muncă grea. Cea mai mare artă este să te pricepi să-ţi iei sfătuitori. Oricine poate

întări că el a obţinut pe cel mai destoinic sfătuitor. Ca oaspete – nu numai la această masă de vară târzie – ci oaspe statornic în casa lui: Erasm din Rotterdam.

Erasm din Rotterdam cunoaşte multă lume şi mulţi îl cunosc. E o cinste pentru acela căruia îi solicită colaborarea. E greu s-o scoţi cu el la capăt. Stomacului său nu-i prieşte orice fel de mâncare. Adeseori e nervos. Dacă însă te supui formulei pe care de curând o foloseşte, te poţi înţelege cu dânsul. Iată-l cu obrajii uşor căzuţi, expunând pătimaş concepţia sa asupra relaţiilor dintre fenomenele acestei lumi, nu înainte de a-i preveni pe ceilalţi: „Nu mă aştept să fiu aprobat, dar nici să fiu contrazis”. Cine respectă condiţia, se poate înţelege cu Erasm.

Cel pe care îl chemase să lucreze pentru Froben, pictorul Hans Holbein[3], respectă aceste condiţii, înţelegându-se bine cu marele învăţat. Şi pictura sa exprimă acelaşi lucru: nici aprobare, nici împotrivire.

În capul mesei stă Gertrude, a doua soţie a lui Froben. Când s-au căsătorit, Froben avea cincizeci de ani, iar fiul său Hieronymus, nouă. Iată cum arată soţia lui Froben: nici prea înaltă, nici prea scundă, părul îi e castaniu, bătând în roşcat, atunci când cade lumina pe el. Încă nu-i bătrână; îndemânatică, ordonată, vioaie. Face parte din marea tagmă a celor ce moştenesc, căci tatăl ei, Lachner, era şi el editor şi om bogat.

Toţi o privesc. Cine vine la Froben ţine seama şi de ea. Câteodată e destul de vanitoasă şi-i face plăcere să povestească cine a gustat din prăjiturelele cu miere, cine a sorbit din supa de pasăre, cine a încercat să ghicească ce mirodenii a întrebuinţat; tare-i place să gătească. Ţine casă mare la Basel. Careva i-a spus odată: soţul dumitale nu-i un reformat, el e tipograful Reformei, editorul ei. Ea ştie că lumea este alcătuită din clerici, farmacişti, profesori universitari; lumea ei, oaspeţii ei la masă.

Desigur că Erasm nu-i un comesean plăcut. Cui îi tihneşte mâncarea, când se află şi el la masă, cârtind, fărâmiţând mâncarea cu degetele, ca apoi să împingă

3 **Hans Holbein cel Tînăr. (1497—1543), pictor şi gravor german, care a trăit multă vreme în Anglia, la curtea lui Henric al VUI-lea.**

farfuria deoparte fără să guste nimic.

Pentru ea e o dulce mângâiere când doctorul Paulus Truckenbrot, stabilit aici de multă vreme, explică din nou: „Savurarea mâncării începe cu ochii. Mai întâi trebuie să guste ochii, apoi limba”.

Acest Paulus Truckenbrot al nostru e un om modest, dar demn de încredere. Lucrează la vechiul spital de la capătul oraşului şi ar putea fi şi profesor la Universitate, dar nu năzuieşte la asta.

Nimeni afară de doamna Froben nu-i cunoaşte povestea. Truckenbrot i-a istorisit-o atunci când a asistat la naşterea fetiţei ei, Justina. I-a povestit de ce lucrează în acest spital mizer, mărginaş şi nu la o universitate. A conjurat-o să nu spună nimănui nimic despre asta, nici măcar soţului ei.

Truckenbrot ştia că nu numai el o găsea pe doamna Froben uluitoare. Putea să rezolve singură toate în casă, coptul, gătitul şi să vorbească despre asta cu celelalte femei, ca şi cum treburile gospodăriei ar fi fost întreaga ei lume. „Copiii şi grădina, draga mea vecină, da desigur, şi mie mi s-a întâmplat să-mi îngheţe în iarna asta tufele de trandafiri”.

Dar era, ca şi cum toate astea le-ar face în joacă, pentru a putea trece apoi în tipografie, la adevărata ei muncă. Ştia că dacă voia să fie luată în serios aici, trebuia să se priceapă mai bine decât bărbaţii. Era stăpânită de o mare trufie: „Cărţile editurii Froben eu le tipăresc”. Avea însă destulă minte să nu-şi dea la iveală trufia. Era o doamnă.

Bătrânul Truckenbrot o venera şi chiar când stătea lângă ea privind-o avea pe lângă imaginea ei adevărată şi imaginea ei, făurită de el.

Aşa era oare? Buzele – sub nasul uşor coroiat – nu prea mari, îngustate spre colţuri, dar cu acea dungă arcuită în sus. Aşadar o gură înţelegătoare şi defel tristă. Bărbia nu mai era rotundă, dar nici ascuţită. Şi peste întreaga faţă întipărită o mare seriozitate, amestecată cu o uşoară ironie, scăpărând ici-colo. Dar ce face doamna

Froben; cum o vede acum doctorul Truckenbrot? A, da, a strâns multă lume în jurul ei, bărbaţi cu care se întreţine. Cinci sunt de faţă şi îi ţine în mâna ei mare, deloc frumoasă, dar foarte curată. Acum se apropie Froben. Fireşte, se apropie unicul bărbat din lume pentru ea. îl cunoaşte: intangibil, incoruptibil, înţelept, senin, drept, inflexibil. Gura mică şi afectuoasă a doamnei Gertrude nu trebuie să se ostenească. Suflă doar puţin şi toţi cad din larga mână în care-i ţinea.

Lui Truckenbrot nu-i sunt străine suferinţele lui Froben. O cangrenă la piciorul drept. Şi nu are alt leac decât amputarea piciorului. Nici el nu ştie să învingă altfel cangrena, această moarte lentă a unor părţi dintr-un corp viu.

Erasm, înţeleptul lumii, atotştiutorul, cunoscându-i pe toţi ce se simţeau la ei acasă în domeniul ştiinţei, făcuse o propunere. El spusese: „Încercaţi să-l consultaţi pe doctorul sosit din Einsiedem şi care şi-a creat foarte repede o faimă mare. Invitaţi-l aici”.

El, Erasm, care aproape diviniza frumuseţea, tot ce i se părea frumos, nutrea o spaimă adâncă, despre care nu vorbea nimănui, spaima de boli ce întunecă raţiunea. Lui – pentru care gândirea raţională însemna suprema frumuseţe – îi era de neîndurat să-şi închipuie: „Într-o zi, raţiunea mea va fi înăbuşită de ceva viclean, necunoscut şi fără nume”. Râdea de demoni, fiindu-i în acelaşi timp frică de ei.

Primise ca pe o satisfacţie personală ştirea că la Strassburg există un medic care lucrează cu succes împotriva multiplelor forme de boli ce întunecă raţiunea. Obţinuse vindecări care păreau imposibile. Se spunea chiar că ar fi făcut operaţii la cap unor asemenea bolnavi.

Conştiinţa că exista cineva în lume, care cu puternica armă a ştiinţei, pornea la atacul unor boli, ascunse cu ruşine, fie socotite dezonorante, sau, în ultimă instanţă, ca operă a diavolului, îl reconforta pe Erasm. Şi astfel putea să-şi reverse întreaga lui pasiune asupra lumii sale: lumea cuvântului.

Doamna Froben trebuia să fie atentă în privinţa lui Erasm. Nu era totdeauna sigură, că învăţatul nu adăugase un grăunte de ironie cuvintelor sale. Ce înţelege el acum, când spune: „Aproape că-i putem pizmui pe domnii care se ocupă de arta medicinii. Cu cât mai uşor îi este medicului, care are de-a face doar cu oamenii, nu cu cuvântul – lucrul cel mai dificil dintre toate. Se poate lăuda cu izbânzile sale. Marea faimă lui îi aparţine, medicului. Neizbândirile sunt îngropate. Şi pentru că până la urmă, fiecare trebuie să moară, moartea nu-i decât simpla încheiere a activităţii sale. Încercaţi să îngropaţi cuvântul. Odată exprimat şi tipărit, el umblă prin lume şi nu poate fi separat de cel care l-a rostit. Eu socot că a te ocupa e cuvânt e treaba cea mai primejdioasă. Dar iată că arta tămăduirii se izbeşte de cuvânt. Marii profesori în teologie pun stăpânire pe medicină şi o încercuiesc. În clipa în care unui pictor i s-a cerut să-l zugrăvească pe Iisus în chip de tămăduitor, hotarele au fost trase. Iisus, tămăduitorul. El e măsura”.

Froben avea o voce înceată, prietenoasă. Chiar când dojenea copiii, le spunea „te rog”. Rămase liniştit, chiar şi în nerăbdarea care-l cuprinsese, pentru că doctorul nu venea: „Toată bucuria mea era călătoria la Târg, la Târgul din Frankfurt, la cel din Leipzig. Să întâlneşti oameni pe care nu-i vezi altfel niciodată. Dar azi, dar mâine? Să mă care alţii? îşi construise un cărucior de invalid. Pe hârtie. Foaia o avea veşnic cu sine şi o arăta cui voia şi cui nu voia s-o vadă. Râdea pe seama asta, ascunzându-şi astfel spaima.

Holbein vedea în faţa ochilor „Dansul morţilor”. Şi-l cuprinse neliniştea. Un invalid. De câte ori îl desenase! Oameni cu un picior se puteau întâlni la fiecare colţ de stradă, după un război sau altul. Numai nu în casa-ţi proprie. Numai nu printre cunoscuţi. Dacă arta doctorului Théophrast dă greş? Dacă piciorul va trebui să fie totuşi tăiat, atunci el va fi nevoit să-l scoată pe cel cu un picior din tabloul său „Dansul morţilor”.

Paulus Truckenbrot, localnicul, se gândea la noul sosit, „îşi cam trâmbiţează izbânzile. Eu nu pot fi ca el. Are

altă fire. În ce mă priveşte, nu doresc să iau parte la dispute. Ştiu că vor veni timpuri când străduniile noastre vor stârni doar zâmbete". În orice caz, el» Truckenbrot, nu va mai sfătui pe nimeni să devină medic, căci e o greşeală să vrei să ajuţi oamenii prin simpla artă a medicinii, neţinând seama de împrejurări. Şi dacă ar putea s-o ia de la capăt, nu s-ar mai face medic, tocmai pentru că nu poate fi independent. Şi trebuie să se aştepte la mii de umilinţe.

Gertrude Froben era plină de trufia marilor familii. Ce caută acest doctor Tiheophrast la masa mea, pe care Erasm a numit-o uneori „cina cea de taină"? Străinul e de fel din Einsiedem şi e necioplit ca munţii de unde se trage. El nu poate avea rafinamentul celor de la şes. Nu-i va fi uşor celui care vine din sihăstria pădurii, de acolo de la Einsiedem.

Pentru umplerea pauzelor în conversaţie, Paulus Truckenbrot avea pregătit un întreg arsenal de fraze inteligent construite. Astfel, obişnuia să spună: „Omul preţuieşte doar atât, cât partea care îl face să sufere".

Froben răspundea atunci – puţin neliniştit – dar totuşi zâmbind: „Deci eu nu preţuiesc mai mult decât un deget de la picior. Te înşeli, Paulus Truckenbrot. Crezi că ai explicat lumea pentru că ai impresia că ai lămurit totul: omul, degetul, putreziciunea. Te înşeli, pentru că simplifici". Şi adăuga: „Se ştie că nu poţi vârî găina înapoi în ou".

Când era cât pe ce să se işte vreo ceartă, doamna Froben găsea totdeauna mijlocul s-o înlăture: „Cei mai dragi îmi sunt oaspeţii care gustă mai întâi îndelung cu ochii prăjiturile, apoi cu limba. Pentru dânşii născocesc mereu noi reţete, în felul ăsta se vor vedea siliţi să mănânce numai la mine, siliţi de propria lor limbă. Aşa că şi eu pot spune: Omul preţuieşte atât, cât partea care-l supără. El se chinuieşte când nu poate mânca la noi – preacinstite doctor Paulus Truckenbrot – şi astfel după teoria dumneavoastră proprie, nu sunteţi altceva decât doar o limbă".

O, Gertrude, glumele tale! Şi doar tu ştii bine că

limba îl chinuie pe vechiul localnic, încă de pe când avea douăzeci şi trei de ani. De atunci îl chinuie limba. Dorea ca ea să vorbească. Dorea ca ea să tacă.

Când a ieşit legea împotriva vrăjitorilor, zgripţuroaicelor şi a ereticilor, lege numită în unele locuri maiul vrăjitoarelor, el studia medicina la Ferrara, învăţând elementele ei de bază. Boala şi sănătatea sunt determinate de cele patru umori principale ale omului: sânge, mucus, umoarea galbenă şi umoarea neagră precum şi de relaţiile dintre ele; sângele e umedcald; mucusul: rece-umed; umoarea galbenă, e caldă-uscată; iar cea neagră e rece-uscată.

În curând, doctorul Truckenbrot şi-a dat seama, în practică, în ce măsură era afectată şi medicina de această lege, care părea făcută doar pentru teologi şi jurişti. Bolnavii mintali nu erau puşi sub îngrijire medicală; în schimb oameni complet sănătoşi erau socotiţi posedaţi, pentru că se ştia că au propriile lor păreri asupra lui Dumnezeu şi a lumii. Şi existau medici care confirmau că: îndoiala asupra adevărului cuprins în ***Sfânta Scriptură*** e bolnăvicioasă, e expresia unor anumite obsesii, că vine de la diavol. Se părea că există o corelaţie, un mecanism în care arta medicală era cuprinsă în chip inevitabil.

Nimeni nu vorbea despre acest lucru. Existau totuşi trei grupuri de persoane care nu puteau fi „posedate”. Maiul vrăjitoarelor consemna în mod special aceasta. Ocârmuitorii nu puteau fi posedaţi, fiindcă erau ocârmuitori; clerul, fiindcă era cler. Şi nici judecătorii, ei fiind numiţi în funcţiile lor de ocârmuitori şi de cler. Medicii însă nu erau amintiţi. De medici era nevoie. Aşadar, nici ei nu erau expuşi vrăjitoriilor. Ah, preacinstitul, bietul, bunul doctor Paulus Truckenbrot! Să lupţi ca heruvimii, să te luminezi şi-n sfârşit să atingi perfecţiunea. Dar, chiar de la prima condiţie, se iveau greutăţi: să lupte?

Când doctorul Théophrast von Hohenheim îşi făcu apariţia, toţi îşi întoarseră capetele. El îi cuprinse cu o privire rapidă pe fiecare în parte. Doamna Gertrude vru să-

i iasă în întâmpinare, să-i ia haina, să-i ofere un scaun, apoi să aducă supa la masă. El o împinse uşor la o parte, trecu de ea şi spuse:

— Mai întâi, bolnavul.

Şi-n acelaşi timp, şi observase totul: după buzele ei, după ochi, după mişcările mâinilor. Îi era limpede ce gândea ea în acea clipă despre dânsul: „Eşti mic şi urât şi chel pe deasupra. Intri în casă cu pantofii necurăţaţi, deşi e uscat azi afară. N-ai pe nimeni care să-ţi facă pantofii? Şi nici nu observi măcar cum se uită toţi la picioarele tale: sensibilul nostru Erasm, Hans Holbein, cel îndrăgostit de frumos”. Dar era o doamnă binecrescută şi putu să-şi ascundă dezamăgirea iscată în prima clipă la ivirea celui aşteptat.

Şi Truckenbrot zări umbra de dispreţ fluturându-i în colţurile gurii. Bineînţeles, aci în Basel erai obişnuit ca un asemenea doctor renumit să apară în casă cu două-trei ajutoare. Unul rămânea afară să păzească trăsura şi caii, altul purta instrumentele, iar al treilea ţinea sau aducea ceea ce era de trebuinţă. Medicul Intra cu solemnitate. O adevărată ceremonie a sosirii. Demnitari ai artei medicale. Şi întotdeauna cu pantofii lună.

Froben se ridică.

— Nu doriţi să gustaţi mai întâi ceva, puţină supă, un pic de vin?

— Aş dori să stau de vorbă cu dumneavoastră. Am de toate, nu-mi trebuie nimic. Vă mulţumesc mult.

Froben îl pofti pe doctor în camera lui, pornind înainte cu paşi iuţi şi siguri. Se întoarse din uşă, zâmbind oaspeţilor, dar pe coridor, până la odaia lui, îşi încetini mersul.

După ce închise uşa, singur cu doctorul, îşi pierdu din rigiditatea ţinutei, căută un scaun şi se aşeză anevoie.

— Domnule doctor, spuse Froben, acum agitat şi fără nicio speranţă, să nu ne înşelăm. Niciunul dintre colegii dumneavoastră nu m-a putut ajuta. Mi-a sunat ceasul. Dumnezeu vrea să mă ia la dânsul. împotriva hotărârii sale n-aveţi nici dumneavoastră nicio putere.

Théophrast vedea cum spaima paraliza voinţa bolnavului, îi răspunse, fără-nconjur, cu glas domol:

— Dacă porneşti de la ideea că Domnul a hotărât această boală, înseamnă că puterea medicinii nu mai are nicio valoare, chiar înainte de a întreprinde ceva. Mă rog, dumneavoastră l-aţi amestecat pe Dumnezeu în această boală. Dar dacă vrem să socotim pe Dumnezeu ca pricina tuturor bolilor, atunci eu spun: Acela care a creat ceea ce ne strică, acela a creat şi ceea ce ne foloseşte. Dacă Dumnezeu face minuni, le face omeneşti. Prin oameni – adică prin medici.

Nestăpânit, cu dreptul bolnavului de a se înfuria, Froben spuse:

— Domnii profesori ai Facultăţii, doctorul Oswaldus Baer, doctorul Johannes Silberberger, doctorul Eucharius Holzach – după dumneavoastră făcătorii de minuni ai lui Dumnezeu – mă consideră pierdut. Ştiu că pentru mine aţi întreprins o lungă călătorie, iertaţi-mă însă că nu-i mai pot suferi pe medici.

— Nu-i cunosc pe aceşti domni profesori ai Facultăţii de aici, dar cunosc ceea ce se susţine despre boală. Poate vi s-a spus că boala dumneavoastră e un purgatoriu, căci se afirmă că orice boală ar fi un purgatoriu. Ce fericire trebuie să fi fost deci să lucrezi ca medic pe timpul lui Hipocrate, pe când purgatoriile erau încă atât de mici. Acum însă – şi asta trebuie s-o recunoaşteţi, stimate domnule Froben – purgatoriile au căpătat întindere. Din pricina asta a scăzut norocul în arta vindecării. Nicicând n-au fost medici mai proşti decât acum, când purgatoriul e atât de sever şi atât de întins.

— Nu-i nevoie să mă încurajaţi, se apără Froben de acest doctor, dar gândurile în legătură cu boala începuseră să se şi spulbere. Nu mai era preocupat cu tristeţe de propriul său picior. Dar, doctore Théophrast, doar nu suntem atât de siguri. Cine îndrăzneşte să spună că sfârşitul nostru nu-i în mâna Domnului? Cum vă descurcaţi ca medic cu faptul că sfârşitul bolnavului este dinainte hotărât, aşa după cum spune preotul?

— Sunt slujitorul naturii. Pentru boală, nu există un ceas al încetării. Nici timp, nici număr. Ea durează până în ceasul morţii. Atunci încetează orice boală. Atâta timp cât sunt boli, nu e moarte. Nu există leac împotriva morţii, ci împotriva bolii. Teologii nu-mi pot prescrie medicamentele. Medicul trebuie să le cunoască. Dumnezeu nu-i sparge nuci omului şi nici hainele nu i le croieşte.

— Doctorul Oswaldus nu mi-a vorbit niciodată astfel, în ultimele zile mi-a explicat că o cangrenă se-ntinde mereu, până se ajunge la amputare. Spuneţi-mi, vă rog, ce e nou în concepţia dumneavoastră, ce aveţi de gând să-mi faceţi? Mă puteţi salva?

Flecăreala nu-i ajută bolnavului, numai activitatea. Strădania pe care ţi-o dai la patul lui. Strădania pe care ţi-o dai în faţa retortei, cu experimentele chimice.

— Nu-i acum momentul să vă vorbesc despre mine, să vă explic ce mă deosebeşte de scolasticii linge-blide, de ce nu recunosc teoriile lor în legătură cu concordanţa dintre rece şi cald, umezeală şi uscăciune, dintre umplere şi evacuare, învăţătura lor se bazează pe lupta dintre contrarii. Ei nu ştiu şi nu cunosc altceva. Iar cea mai mare parte dintre bolnavii lor moţ. Dar să lăsăm asta. Povestiţi-mi cum trăiţi, cum munciţi, cum vă petreceţi timpul.

— De când mă scol, de dis-de-dimineaţă?

— Da dis-de-dimineaţă.

Dar durerea reîncepuse şi odată cu ea suferinţa. Şi odată cu aceasta Froben se închise iar în sine. Théophrast înţelesese că pacientul nu voia să vorbească despre boala sa, nu voia să povestească despre sine.

Cineva bătu la uşă. Doamna Froben intră, neliniştită.

— Doctorul e desigur flămând de la drum şi nici tu nu ţi-ai mâncat prăjitura.

Adusese ea însăşi prăjiturile proaspete cu miere, migdale – şi stafide, cu mirodenii de peste Ocean, ajunse şi la Basel prin vestita casă de comerţ Fugger[4]. Doamna Gertrude se uită întrebător la medic, dar Théophrast nu se

---

4 Familie de prinţi şi conţi germani, pe la 1400 încă doar ţesători avuţi din Augsburg. În secolele XV şi XVI aiu jucat un rol foarte important, fiind cei care au finanţat Contrareforma şi .pe Habsburgi.

uita la ea. Stăpâna casei aşteptase o clipire încurajatoare din ochi, dar n-o dobândise. Plecă, fiindcă amândoi bărbaţii tăceau.

Théophrast luă farfuria, gustă şi întrebă:

— Şi asta mâncaţi zilnic? Vă place?

— Da, de trei ori pe zi. Soţia mea e renumită în tot oraşul pentru prăjiturile ei.

Deocamdată povesti numai acest lucru despre ea. Nu adăugase că de multă vreme preluase în tipografie o mare parte din munca lui.

— Mâncaţi la ore fixe?

— Nu ajung totdeauna să fac asta. În tipografie sunt mii de lucruri de rezolvat. Mâncarea nu-i pentru mine de mare importanţă. Trebuie să scriu toate scrisorile. Numai eu pot ţine legătura cu celelalte tipografii. Trebuie să ştiu ce tipăresc ele şi ce nu. Şi de ce nu tipăresc unele lucrări.

— Cum a început povestea cu piciorul, aţi avut dureri la deget, n-aţi simţit nimic?

— Nu ştiu. Într-adevăr nu ştiu ce să spun, nu prea i-am dat atenţie. Acum însă carnea e neagră, va putrezi. Doctorul Baer mi-a zugrăvit cum tot corpul se va înnegri şi va muri treptat. Câteodată îmi impun cu de-a sila să rămân în tipografie şi nu mă mai gândesc la nimic altceva, decât la cărţile mele. Zwingli[5] din Zürich îşi procură cărţile mele şi spune că ar fi cele mai bune.

— Eu vă întreb despre boală.

— Vorbim despre viaţa mea şi viaţa mea constă tocmai în aceste cărţi. Nu era uşor să discuţi cu el. În clipa asta se ridică din nou şi se îndreptă spre raft. Am început cu Luther. Scoase cartea. Vedeţi această ***Biblie.*** Fiecare a început pe vremuri cu Luther. Zwingli, prietenul nostru comun Oekolampad[6] şi dumneavoastră la fel, doctore.

— Va trebui să vă schimbaţi felul de viaţă.

Tipograful nu auzise. Mai scoase o altă carte. Era, ca şi cum ar fi trebuit să se justifice.

---

5 Ulrich Zwingli (1484—1531), reformator şi umanist din Zürich, influenţat de Erasm şi Luther.

6 Johannes Oekolampad {1482—1531), reformator german ; a activat la Basel şi la Ulm.

— ***Utopia*** de Thomas Morus[7]. A fost concepută o imagine a felului cum să poată omul trăi demn, omeneşte. Redactată de Erasm şi ilustrată de Holbein. Vedeţi, doctore, că noi, se opri o clipă, nu ştiu dacă am dreptul să pronunţ acest cuvânt pretenţios, dar îl spuse, că noi luptăm.

Observă fugarul surâs al doctorului, se necăji că totuşi rostise cuvântul. Nimeni nu-i ceruse vreo justificare. Un om sta în faţa lui, un medic. La prima chemare a şi sosit: pentru a-l ajuta. A venit repede. Oare acest medic socoate că el, bogatul tipograf, se simte cam prost în casa lui îmbelşugată?

— Ştiu că, în comparaţie cu viaţa altora, a ţăranilor şi a tăietorilor de lemne, îmi merge bine.

Îşi dădu seama că celălalt e foarte atent la toate.

— Mâncaţi mult şi totuşi nu vă îngrăşaţi?

— Da, aşa cred.

— Dinţii vi se clatină?

— Oswaldus Baer nu m-a întrebat niciodată de dinţi. Vorbea numai de picior. Dar e adevărat că dinţii mi se clatină.

— Vă supără mirosul gurii dumneavoastră?

— Câteodată am impresia că putreziciunea a şi început.

— Voi mai face o analiză a urinei pentru confirmarea diagnosticului.

Când se întoarse, spuse pacientului:

— Da, e aşa, cum am bănuit, are gust dulceag.

Fie din cauza feţei severe a doctorului, fie a ştiinţei ce-i strălucea în ochi, a siguranţei mâinilor sau a felului cum palpa membrele, Johannes Froben nu se mai opuse. Era gata să-l ia în serios pe acest om.

— Puteţi fi aspru cu dumneavoastră înşivă? îl întrebă Théophrast. Niciun fel de dulce, nimic cu miere şi făină, nici fructe glasate, nici bere, nici vin dulce.

— Poate îmi daţi mai curând un medicament. Pentru că altfel trebuie schimbată întreaga gospodărie.

— O veţi schimba.

---

7 Thomas Morus (1478—1535), gînditor umanist şi om de stat englez, unill dintre întemeietorii socialismului utopic.

— Soţia mea…

— Vedeţi, cum s-a şi schimbat problema! Nu vă mai temeţi de pierderea piciorului. Vă temeţi în schimb că nu veţi putea renunţa la dulciuri. Şi spaima dumneavoastră e de altă natură. Nu vă mai temeţi de moarte, ci de soţia dumneavoastră.

Spunând asta, îl făcu pe bolnav să izbucnească în râs.

— Boala dumneavoastră, stimate domnule Froben, provine din bunăstarea vieţii de la oraş, de la lipsa de grijă pentru pâinea zilnică. Ştiu, ştiu! Lucraţi şi aveţi alt soi de griji. Poate doriţi chiar să vă osteniţi peste măsură pentru a şterge din minte amintirea acelui mai al anului trecut[8].

— N-am spus niciodată nimic împotriva ţăranilor. Am observat totul. Au fost şi în faţa porţilor noastre. Noi, tipografii, nu suntem de vină pentru acele omoruri.

— N-am vorbit de vina dumneavoastră. Nu am căderea s-o fac. Am vorbit doar de amintirea care apasă asupra fiecăruia. Amintirea despre tot ce a făcut fiecare în acele zile, a purtării de atunci. Sunt puţini cei care ştiu; în fond fiecare după asta e cântărit.

2

Pacientul Froben îl mai întrebă, ceea ce îl întrebau toţi: De la tatăl dumneavoastră aţi învăţat asta?

La început, Théophrast îşi însuşise de la tatăl său acest principiu: Tatăl vedea în toţi oamenii pe care-i întâlnea, numai binele. Îi era foarte greu lui Wilhelm von Hohenheim să recunoască deschis că nu toată lumea e chiar atât de bună. Era uşor de convins, uşor să-i trezeşti compătimirea. De nenumărate ori împrumutase bani, bizuindu-se pe cuvântul dat, că-i va primi înapoi. Şi tatăl, Wilhelm, găsea o scuză pentru fiecare din cei ce nu-i înapoiau banii. Nu era nesocotit, ci doar prea încrezător. I-a fost gjreu lui Théophrast să se dezveţe de această nemărginită încredere în oameni. Tatăl său, Wilhelm, nu era gălăgios când îşi făcea meseria. În campaniile militare, Théophrast observa mereu alte lucruri, pe care nu le deprinsese de la tatăl său: bolnavii ţipau de durere, iar

8 Se referă la Războiul ţărănesc german din 1524—1525.

doctorii ţipau şi mai tare, ca să acopere ţipetele acestora. Şi atunci a învăţat: trebuie să ştii şi una şi alta: să vorbeşti încet, dar să şi ţipi.

Dar ceva a văzut şi şi-a însuşit de la tatăl său: chibzuinţă în mişcări. Era mai mult decât îndemânare, pe care orice meşteşugar putea s-o aibă. Nu era numai iuţeala degetelor, ci şi blândeţea pe care şi-o explica, poate, numai prin acea imagine pe care o avea în faţa ochilor, când se gândea la tatăl său: Un ţăran – cam neajutorat – se află în camera de consultaţii. Are un abces la picior.

La terminarea consultaţiei, tatăl său, foarte repede, foarte stăpân pe sine, se aplecă şi legă opinca ţăranului. Totul fusese făcut, înainte ca o uimire de neînchipuit să se reflecte în ochii bolnavului. Lui Théophrast i-a rămas de neuitat în amintire, firescul acestei fapte.

Foarte deseori se întâmpla ca Théophrast să se gândească la Einsiedem, la plecarea tatălui său de acolo, care-i apărea acum ca un soi de fugă. Fuga de Maria, cea făcătoare de minuni, de chipu-i plin de har, zugrăvit pe lemn de tei, cu roşu şi aur. Fuga de încrederea plină de evlavie a suferinzilor, a bolnavilor, ce soseau târâş-grăpiş, chinuiţi de dureri. Fuga din faţa lemnului sângeriu ce rămânea mut sub sărutările credincioşilor şi nu răspundea nici unui strigăt de durere: Tu vrei să m-ajuţi. Tu poţi să m-ajuţi. Mă vei ajuta. Trebuie să mă ajuţi.

Cel ce se întorcea fără răspuns de la lemnul sângeriu, se oprea zdrobit la doctorul Wilhelm von Hohenheim. La casa de lângă pod, la un ceas depărtare de mănăstire. Şi îl implorau pe dânsul, pe doctor, cu aceleaşi pretenţii, cu aceeaşi speranţă: Tu ştii, tu poţi, tu îmi vei ajuta, tu trebuie să mă ajuţi.

Aici nu te puteai răsti la ei, ca pe câmpul de luptă, ca să le acoperi strigătele. O expediţie militară se isprăvea odată şi odată, dar neîntreruptul marş al suferinzilor şi bolnavilor, spre Maria cea făcătoare de minuni, curge, curge, curge neîntrerupt.

Şi în spatele icoanei miraculoase, preoţi nemiloşi în grajdurile de cai. Cercetează cât de lucioasă e pielea

cailor. Şi bat mulţumiţi peste crupa şi grumajii nobilelor şi frumoaselor animale. Apoi se întorc în confesional, ca să le răsune în urechi ţipetele rugăciunilor şi invocările de binecuvântare ale bolnavilor: Nădăjduim, întăreşte nădejdiile noastre. Mântuie-ne. Ne prăpădim. Dacă vrei, mă poţi vindeca. Vindecă-mă şi voi fi vindecat. Salvează-mă şi voi fi salvat. Rosteşte numai un cuvânt şi mă fac sănătos. Sfântă Fecioară din Einsiedem, roagă-te pentru noi. Tu, mântuirea bolnavilor, roagă-te pentru noi. Tu, refugiul păcătoşilor, roagă-te pentru noi. Tu, pricina bucuriei noastre, roagă-te pentru noi. Tu, consolatoarea celor amărâţi, adorata noastră Maică din Einsiedem, binecuvântează pe toţi bolnavii.

Lemn sângeriu. E cazul ca medicul să plece, dacă nu crede? Are dreptul să rămână, dacă nu crede? Théophrast avea opt ani când şi-a luat rămas bun de la cai. Şi-a luat rămas bun de la rândaşi. Pentru el, pe vremea aceea, lumea era bine rânduită. Ici, casa părintească, colo, biserica şi icoanele făcătoare de minuni. Iar în spatele bisericii, grajdurile. În faţa bisericii convoiul, convoi de pelerini, ce nu voia să se mai sfârşească. În spatele bisericii şirul de cai, mânaţi la vânzare. Ca într-un manual erau toate înşirate pentru el – aşa i se părea acum. Expresiv, zguduitor, sublim. Dar dacă scoţi unul din pioni, nu se dărâmă totul? Dacă înlături icoana, ce se-iitâmplă cu caii? Dar dacă înlături caii, visul tuturor oamenilor bogaţi sau săraci de a avea ceva, care să-ţi aparţină, cu care să te poţi mişca mai repede? Dar dacă înlături buna şi folositoarea negustorie de cai?

Tatăl n-a putut găsi altă dezlegare. S-a dat la o parte. Pe vremea aceea încă nu ştia că se vor ivi oameni care vor scoate din biserică lemnul sângeriu, pentru a-l pune pe foc. Au şi trecut douăzeci şi cinci de ani de-atunci? Sunt de-abia douăzeci şi cinci de ani de-atunci?

Tatăl mai trăieşte la Villach, în oraşul aflat de cealaltă parte a Alpilor. Pacientul Froben nu şi-a permis să-ntrebe, când l-a vizitat ultima oară?

În sfârşit putea fi chemată şi doamna Gertrude.

— Totul depinde acum de dumneavoastră, doamnă Froben; arta dumneavoastră de a găti este leacul meu. Îi pot îngădui soţului dumneavoastră să mănânce doar carne, peşte, ouă, legume verzi şi vin roşu.

Iar Froben cu vocea vioaie, ca-n zilele lui cele mai bune:

— Spune că e chirurg şi nu vrea să taie. Nu vrea să încerce pe pielea mea, arta mâinilor sale. Poate că asta e suprema artă. N-are nevoie să dovedească dibăcia mâinilor.

Doamna Gertrude era reţinută ca toţi cei din familiile bogate. O clipă uită acest lucru, îi luă mâna, o întoarse, îi examină palma.

— Mâna dumneavoastră, spuse, se aseamănă cu un oraş. Mie, străin, multora, cunoscut. Îmi închipui că mulţi trăiesc aci în pace. Şi adăugă cu un surâs abia schiţat: Iertaţi-mă! îi lăsă mâna şi întrebă: Pot să-l chem pe doctorul nostru Truckenbrot?

Avea probabil nevoie de el, numai pentru a-şi ascunde tulburarea.

Théophrast îl întrebă pe doctorul Truckenbrot ce farmacie recomandă.

— Desigur că cea a lui Oswaldus Baer, primul farmacist din localitate şi în acelaşi timp şi profesor universitar.

— în cazul acesta trebuie să merg şi eu, spuse doamna Froben şi adăugă ca o explicaţie pentru cel din Einsiedem: Aşa este obişnuit domnul doctor Baer. Îi place să-mi explice mie personal, cum să administrez soţului medicamentele. Şi iat-o devenind din nou bogata moştenitoare, chiar şi în glas: Aici, în Basel, suntem ca o mare familie şi n-am dori să-l supărăm pe doctorul Baer; ne stă mult la inimă o bună înţelegere.

Paulus Truckenbrot se puse la dispoziţie pe sine şi trăsura lui, pentru acea scurtă plimbare.

Oswaldus Baer avea un orar al zilei bine stabilit. După amiaza se afla întotdeauna în farmacie. Când sosiră, era tocmai în pivniţă, controlându-şi ajutoarele. Veni sus,

ştergându-şi cu o mişcare elegantă praful alb de pe mâini.

Se îndreptă spre noul medic; surâsul de pe faţa lui lungă şi îngustă era grav şi plin de aşteptare.

— Reţeta? întrebă. Sunt curios să vă cunosc scrisul.

— Pentru azi nu ne trebuie decât melisă[9], nimic altceva.

— Nimic altceva?

Doamna Froben era aceea care repetase acest „nimic altceva” tărăgănat, aproape speriat. Era obişnuită cu reţete lungi, cu până la o sută de adausuri.

Oswaldus Baer trimise un ucenic după melisă.

— Aţi venit din Strassburg, ce îmbucurător! începu el conversaţia, în aşteptare. Am auzit că e un oraş în care se poartă dispute aprinse, şi asta-i bine. Poate vom auzi ca şi dumneavoastră veţi fi dispus să susţineţi în curând o dispută? Astea-s adevăratele succese şi adevărata viaţă, să-ţi expui în mod public părerea. Când eram atât de tânăr ca dumneavoastră, nu se pomenea aşa ceva, în niciun caz atât de deschis, s-ar putea spune.

„De ce nu găseşte acest bărbat din Einsiedem tonul potrivit, se întreba doamna Gertrude, abia dacă e atent şi se uită mereu în jur”. Vedea că nu-şi dă deloc silinţa să găsească tonul potrivit pentru a schimba cuvintele lipsite de însemnătate.

Bărbatul din Einsiedem privea în jur: iată eprubete din cristal de stâncă, recipiente din corn de inorog şi fildeş. Borcanul cu antimoniu contra greţurilor, inele împotriva gutei, măcriş. O bilă rotundă împotriva ciumei. O mână mică din argint, doi ochi de ceară. Colţi de porc mistreţ, maxilare de oaie ferecate în argint, dinţi de cerb. Picior de pasăre din argint. Gheare de tigru. Lăbuţe de cârtiţă în brelocuri de argint, împotriva durerilor de dinţi. Din argint şi fildeş mici copii de mădular şi de mâini, pentru a le atârna la gât. Piele de şarpe pentru uşurarea durerilor facerii. Limba lui Nepomuk[10], tot din argint, şi tot de atârnat la gât. Barda de argint a sfântului Wolfgang împotriva sângerărilor, podagrei, pântecăraiei. În casa lui

9 Melisă sau roiniţă, plantă folosită în medicină pentru calităţile ei stimulante şi digestive.

10 Johannes von Nepomuk (1340—1393), teolog catolic din Boemia.

Oswaldus Baer se mai aflau şi cele necesare farmaciei de pe câmpul de luptă; un sipet portativ cu rafturi.

Iar pe perete tabloul: Christos în chip de spiţer ceresc. Dedesubt, explicaţia zugrăvită cu multă artă: un dram de blândeţe, două de smerenie, trei de caritate, patru de răbdare şi curăţenie sufletească şi trupească, şase grame de miere a iubirii de Dumnezeu şi trei măsuri de apă vie: lacrimile.

Îl înconjura pe acest spiţer un nimb de sfânt, îmbrăcat în mantie de hermelină. Un spiţer bogat.

Observând tăcerea care se lăsase şi dorind să-l smulgă din ea pe doctorul Théophrast, doamna Gertrude, ascunzându-şi simţământul neplăcut, se gândea că trebuie să umple ea acea apăsătoare pauză. îl întrebă deci pe bărbatul din Einsiedem:

— De ce preferaţi melisa?

Cu graba aceea firească de a răspunde uneia din primele doamne ale oraşului Basel şi pentru a arăta şi noului venit că e şi medic şi farmacist, Oswaldus Baer răspunse el, lăudând melisa:

— Melisa emană căldură de gradul doi şi uscăciune de gradul întâi. Curăţă de supărări negre, arzătoare, pline de mâhnire; alungă tristeţea şi spaima, pricinuite de mâhnire. Iscă vise plăcute. Pentru soţul dumneavoastră va fi bine să aibă vise plăcute înaintea unei operaţii atât de grele.

Era curios că nimeni nu-i spusese domnului doctor Baer, că se făcea încercarea să se vină în alt chip de hac bolii. Théophrast nu-i spunea, fiindcă nu voia să se laude. Doctorul Truckenbrot, pentru a nu-i lua colegului vorba din gură. Iar doamna Gertrude tăcea, pentru că se gândea la mâna acestui bărbat străin din Einsiedem. Avea ceva deosebit. Cum a apucat punga bine strânsă, conţinând iarbă de melisă, cum a deschis-o scoţând o fărâmă de iarbă, şi cum a frământat-o între degete, cu uşurinţă şi hotărâre în acelaşi timp!

Doctorul Oswaldus Baer zâmbi doamnei Froben cu familiaritatea farmacistului preferat, şi-i spuse:

— Şi dumneavoastră puteţi folosi această plantă. Şi

numai cei doi medici, Truckenbrot şi Théophrast, înţeleseră uşorul dispreţ faţă de reţetă. Vă puteţi spăla părul cu ea, pentru a nu încărunţi. Iar fierturile de melisă curăţă faţa de orice necurăţenii, doamnă Froben.

Chiar după prima explicaţie, cum că melisa emană căldură de gradul doi şi are gradul întâi de uscăciune, doctorul nostru Théophrast ar fi trebuit să-l întrerupă pentru a-i spune: „Nu sunt de acord cu împărţirea gradată a dumneavoastră, cu raportările la cele patru elemente, la temperamente şi umori. Teoria dumneavoastră despre rece şi cald, uscat şi umed nu stă în picioare. Eficacitatea unui medicament nu se explică prin aceste raportări”. Dar văzu sclipirea din ochii doamnei Froben, care nu simţise deloc înţepătura la adresa simplităţii reţetei, aşa că avea să se ducă acum acasă pentru a prepara planta după indicaţiile sale. „Dacă încep acum o discuţie despre împărţirea gradelor, nu va mai lua medicamentul pentru bolnav; fără să-şi dea seama, va fi atrasă într-o dispută, pe care nici n-o poate pricepe. Aşadar, să-l lăsăm în această după-masă pe Oswaldus Baer să-ndruge ce vrea. Dar nu-i uşor, să te stăpâneşti, atunci când vorbeşte chiar despre părul cărunt. Of, Dumnezeule, ce talmeş-balmeş, alături de reţetă pentru frumuseţe, el recomandă melisa şi împotriva crampelor, căci iată-l pe preaînvăţatul farmacolog şi profesor universitar citându-l pe Pliniu[11], care spune că licoarea de melisă înlătură crampele stomacale şi e bună împotriva otrăvirii de natură animală.

Oswaldus Baer se nelinişti puţin, văzându-l pe doctorul străin cum miroase planta şi o încearcă.

— S-a înşelat oare ucenicul meu? vru el să ştie.

— Nu, nu, e melisă.

— M-aş fi mirat să fie altceva, ar fi fost pentru prima oară că se întâmplă o greşeală în farmacia mea. Şi tocmai când servesc un asemenea om de seamă.

— Probabil că n-a fost bine depozitată, deoarece şi-a pierdut aroma şi aşa cum e, nu poate fi întrebuinţată.

Ce mai încoace, încolo, toate astea sunt cam

11 **Pliniu cel Bătrîn (23—79 e.n.), autor roman, care a scris, printre altele, o *Istorie naturală*-**

neplăcute. Nu se discută asemenea lucruri în faţa clienţilor, în faţa doamnei Froben. În cazuri dintr-astea se recomandă: să adaugi fierturii puţin vin, sau încă o altă plantă, de pildă muşeţel. Oricum el, Oswaldus Baer nu mai are altă melisă. La drept vorbind, noua recoltă nici n-a ieşit încă.

Oswaldus Baer era jignit. Cu îndemânarea-i obişnuită doamna Gertrude reuşi să şteargă impresia neplăcută, spunând bătrânului şi bunului doctor Truckenbrot, cât de plăcut fusese laxativul ce i-l recomandase ultima oară şi dacă n-ar vrea să-i mai scrie odată reţeta, pentru a o da domnuhii doctor Oswaldus Baer.

În timp ce Paulus Truckenbrot aşternea reţeta pe hârtie, Théophrast îi spuse doamnei Gertrude:

— Vă aduc melisă de la mine. Bagajul mi l-am lăsat la „Ulciorul roşu”. Vă voi arăta apoi în bucătăria dumneavoastră, cum trebuie pregătită fiertura pentru bolnav.

Şi plecă repede, cu paşi siguri.

— Curios, spuse Oswaldus Baer, ca pentru sine, de ce o fi ales tocmai hanul „Ulciorul roşu”. Sau l-o fi trimis cineva acolo. La Anna Wehrlich.

— Hangiţa de la „Ulciorul roşu” găteşte bine, răspunse Paulus Truckenbrot cu hotărâre, iar către doamna Froben spuse politicos: Dar nici pe departe atât de bine ca dumneavoastră.

Pe un ton de conversaţie uşoară, ea îi spuse cu abilitate:

— Sper să nu-mi deveniţi necredincios.

În trăsura lui Truckenbrot, la înapoiere, pe acelaşi ton de conversaţie uşoară, îl întrebă pe vechiul medic localnic:

— Ce părere aveţi despre bărbatul din Einsiedem?

— Cred că întrebarea nu se referă la om, ci la metodă, în lunga mea viaţă am aflat că nu tot ce ni s-a predat la înaltele şcoli de medicină sunt juste. La boli, există multe aspecte care nu pot fi puse în concordanţă cu teoria celor patru umori. Mulţi o ştiu, nimeni nu o spune. Învăţătura

primită e o casă prea îngustă. Noi ne-am adaptat însă la ea.

Întrebat, după ce metode vindec bolnavii, voi răspunde imediat, că după vechea învăţătură. Mi-e însă teamă că va veni cineva, care va spune lucrurilor pe nume. Şi-atunci voi fi întrebat, chemat poate, pentru a depune mărturie, după ce metode lucrez. Iar dacă voi recunoaşte cinstit că m-am îndepărtat de multă vreme de la învăţăturile vechi, că în practică nu e cu putinţă să te iei după ele în toate cazurile, atunci anumite persoane nu vor mai putea cheltui bani pentru spitalul meu. Aşa încât, am căzut la învoială ca noi, cei ce nu predăm în universităţi, să tăcem şi să ajutăm.

Desigur că între aceştia se mai află şi şarlatani, dar ei n-au nimic de-a face în această luptă.

Şi la luptă se va ajunge. Deplâng numai faptul că bătălia aceasta trebuie să se desfăşoare tocmai în oraşul în care trăiesc. E mult mai plăcut când o poţi observa de departe, în anumite împrejurări ai putea chiar scoate pe ascuns un mic strigăt de luptă, chiar să fluturi şi un steguleţ. Asta nu poate strica nimănui, şi mai ales, nu ţie însuţi. Dar aşa, în propriu-ţi oraş, unde fiecare te ştie şi te vede?

Doctorul nu era un guraliv. Vorbea despre el însuşi foarte repede, de-abia auzit şi fără de patimă, ca despre un străin.

— Da, mi-e teamă. Dacă mai târziu se instituie o comisie, care să cerceteze cu de-amănuntul pe cine am îngrijit? Şi n-or să vrea să ştie dacă au fost suferinzi de fiere, ficat, inimă, stomac, ci vor întreba dacă erau prieteni cu Thomas Müntzer[12], discipoli ai lui Martin Luther[13] sau ai lui Hans Denck din Strassburg! Pronunţând numele lui Hans Denck, se uită la doamna Froben şi văzu că nu ştie cine e, că nu auzise niciodată nimic despre el, aşa că adăugă şovăitor: E unul dintr-aceia care vorbeşte de

---

12 **Thomas Müntzer (aprox. 1490—1525), gînditor şi umanist german, iderilog al Reformei din Germania şi unul dintre conducătorii Războiului ţărănesc german.**

13 **Martin Luther (1483—1546), întemeietorul protestantismului german (luteranismul), a fost un reformator moderat, apărător al intereselor principiilor şi bürgerilor germani. A aviut o atitudine ostilă faţă de Războiul ţărănesc german.**

împărţirea bunurilor lumii, un adept al sectei mennoniţilor[14]. Da, asta spun şi eu câteodată ajutoarelor mele din spital. Trebuie să ne fie teamă, să tremurăm ca nu cumva vreun bolnav, care părăseşte sănătos spitalul, să fie un mennonit. Până şi la ce han ai poposit cântăreşte greu. Ştiţi ce se spune despre hanul „Ulciorul roşu”? Că la mesele de acolo s-ar fi aşezat mennoniţi, şi-ar fi băut vin. Da, trebuie să ne temem, nu fiindcă nu-mi cunosc meseria de medic, ci pentru că ne târăsc după ei în războiul pe care-l declară pretutindeni celor care caută dreptatea. Dacă îngrijesc un ţăran, mi se poate reproşa de ce l-am ajutat, fără să le fi adus lor la cunoştinţă. Şi dacă le-aş spune: e un om. Mi-ar răspunde doar atât: fireşte. Dar vă place să vă plimbaţi în noua dumneavoastră trăsură, nu-i aşa?

Aş fi dorit ca doctorul din Einsiedem să nu fi venit tocmai aici. Ştiu că va stârni vâlvă. Nu poate altfel, fiind tânăr. Şi când eşti tânăr şi cunoşti şi înţelegi atâtea, nu se poate să nu stârneşti vâlvă şi să strigi. Altfel, mai bine nici să nu te apuci s-o faci.

Cu toate astea aştept, am aşteptat tot timpul ca, în sfârşit, să vină cineva să le-o spună. Ar fi o mare dezamăgire, dacă răsunetul ce însoţeşte numele lui Hohenheim, s-ar dovedi înşelător.

Trăsura se opri pe neaşteptate.

— Am ajuns, stimată doamnă Froben. Şi parcă n-ar mai fi existat nimic pe lumea asta, decât vocea repezită şi lipsită de patimă.

Când doctorul îi povestise despre spaima lui, o cuprinsese compătimirea. Se uită la mâna lui, mare şi calmă, bătrână; dar care încă nu tremura. Acest „încă” nu i l-ar fi 1 r fi mâhnit. Aşa că se întoarse la

putut spune acum, caci ,
bolnav, în casa ei, casa lui

Froben. Ca-ntotdeauna, era mereu plină de lume.

Şi aşa va rămâne şi de-acum înainte. Toată ziua începând de dimineaţă, Froben va lucra în tipografia lui, şi va spune ca de obicei: „Ce nu fac singur, nu-i făcut”. La

14 Sectă evanghelică, urmînd învăţătura lui Menno Simons' (1492— 1559) ; mennoniţii propovăduia« botezul la vîrstă adultă şi refuzau depunerea oricărui jurămînt. Li se spunea şi anabaptişti.

amiază nu va mai sosi sfârşit de oboseală, de atâta stat în picioare. Ea-i va pregăti supa, carnea, peştele, după recomandarea doctorului Théophrast; va accepta ca, de-acum înainte, pentru un timp, pe care el însuşi îl va hotărî, omul din Einsiedem să vină zilnic la ei.

4

Hanul „Ulciorul roşu” nu trebuie descris. Nu felul cum arăta pe dinăuntru făcea faima lui, nici măcar bucătăria lui. Faima se datora ospitalităţii hangiţei. Felului ei îndatoritor de a fi. Oricine, chiar şi un străin despre care ştia că a doua zi nu va mai zăbovi în oraş, era servit cu grijă. Şi căpăta de îndată, fără să fie întrebat, o supă. Anna Wehrlich aducea ea singură supa fiecărui nou-sosit, aşezându-se lângă dânsul la masă şi vorbindu-i despre câini, cai, haine, vreme. Crea astfel o atmosferă plăcută; era, ca şi cum ai fi sosit acasă. O adevărată artă de a fi atent, fără a te vârî în sufletul omului. Anna Wehrlich era, firește, curioasă, iar ceea ce spunea nu vădea totdeauna prea mare isteţime. Doctorului nou-venit îi spuse seara, când acesta ajunse în sfârşit să mănânce supa:

— Oamenii parcă-s smintiţi. Unii cer două, trei farfurii; cred că aş pune în supă o plantă deosebită. Ei zic – vai, nici nu vă pot povestice, să nu vă tulbure, tinere doctor. Trecea uneori de la un ton familiar la unul confidenţial. Să nu vă faceţi apoi prea multe gânduri.

Cine-i poate lua în nume de rău Annei când îl întrebă ce crede despre dragoste? Doctorul călătorise doar prin toată lumea aproape, după cum se aude, prin Spania, Anglia, în Africa, la turci, la danezi. Ce chip de femeie îi răsare în faţa ochilor, când cutreieră cu amintirea din nou toate ţările prin care-a fost?

Ca unul trecut prin multe, el surâde îngăduitor, ştiind că un bărbat e cântărit şi după ce femei păstrează ascunse în adâncul sufletului său. Faţă de Anna n-are nicio ezitare şi-i spune foarte simplu şi foarte cinstit:

— Diâweke o chema. Porumbiţa, olandeza. Femeia pe care n-am văzut-o niciodată. Fugara. Iubita regelui Danemarcei.

Cu acest prilej povesteşte doctorul Théophrast hangiţei de la „Ulciorul roşu” despre fericirea şi sfârşitul bunului rege Christian al Danemarcei la care slujise ca medic de campanie.

În fond nu era povestea regelui şi nici a iubitei sale; era parabola nebunului.

Şi-ncepu:

— Da, Anna, când s-a aflat acum şase ani că regele Danemarcei vrea să-şi ducă stindardul până în Suedia, era un entuziasm ca de cruciadă. Voia să-i elibereze şi acolo pe ţărani. Şi mi-am spus că vor avea nevoie de un medic, pentru această campanie.

— Ce-aţi vrut să fiţi, medic de campanie sau medicul personal al acestui rege şi al porumbiţei lui?

— Aveam douăzeci şi şapte de ani şi doream să fiu medicul regelui, dar numai al acestui rege. Pentru mine el era regele dreptăţii. Voiam să-i alung tristeţea. Se spunea că de la moartea porumbiţei sale, n-a mai râs niciodată. Erau trei ani de atunci. Doream să cercetez cu ce otravă fusese ucisă Diiweke.

Anna asculta cu patimă, o patimă care o făcea să caşte gura, fără să-şi dea seama, uitând de toate. De Basel, de „Ulciorul roşu” şi de flecăreala despre supele ei.

Vedea în faţa ochilor ei Copenhaga şi pe tânărul de douăzeci şi şapte de ani stând în faţa marelui, puternicului şi preaiubitului rege al danezilor, Christian al II-lea, a bărbatului care, chiar şi după moartea iubitei sale, se simţea atât de apropiat de ea, de parcă ar fi fost vrăjit.

Doctorul Théophrast e pe punctul de a deveni medicul curant al unui rege bun, în care săracii îşi pun întreaga speranţă. Acum a şi ajuns medicul curant al regelui, poate să aibă putefea în mână, îl poate înrâuri pe pacient, îl poate cârmi după voinţa sa. Ispita îi şopteşte: Poţi deveni regent. Poţi ajuta oamenilor de două ori: cu arta de a vindeca şi cu arta unei drepte cârmuiri. Aleluia.

N-are nicio importanţă cât a rămas doctorul Théophrast la curte; zile, săptămâni, luni. Poate fusese de-ajuns acea singură amiază.

Poftit la masa regelui. Soarele străluceşte peste covoarele albastre, peste jilţurile albastre, cu lemnul de culoare deschisă, caldă. Miros îmbietor de supă, peşte şi vânat, mere coapte. Marea sufragerie e încă aproape goală.

Aici aşa-i obiceiul: Mai întâi intră regele.

Numai medicul, fireşte, omul de încredere al casei, are dreptul şi poate să treacă prin toate încăperile fără să ceară voie. E de datoria lui să cerceteze felurile de mâncare, pentru ca nu cumva blestemata otravă, care a răpus viaţa porumbiţei, să fie adusă din nou la masă. Aşa s-a întâmplat ca în această amiază, doctorul să se ivească în sala albastră, plină de soare, înaintea regelui. Şi-acolo se află numai câinii, mulţi, de diferite culori, de diferite rase, mari, mici. Castronaşele sunt gata pregătite pe duşumea şi ei schiaună în plăcută aşteptare. Poate sunt cam neastâmpăraţi, dar nu prea mult, căci sunt bine dresaţi.

În amiaza asta luminoasă doctorul nostru zăreşte în mijlocul câinilor un om. Un om, nu mai mare decât cel mai mare câine, abia de i se văd picioarele. Capul, fără de gât, e aşezat pe spatele i cocoşat. Se hârjoneşte cu câinii, aşteaptă cu câinii, vorbeşte cu câinii, limba-i e împleticită. Un monstru oribil, dar blajin, plin de voioşie neliniştitoare.

N-a ieşit târându-se de sub masă, pentru a se recomanda: Sunt nebunul. Nu era necesar să se recomande, căci purta veşnic tichia, de care atârna minusculul clopoţel.

Iar doctorul Theop hrast văzu că acest om era ţinut ca un câine, îşi primea castronul cu mâncare pe jos, alături de câini şi era arătat oaspeţilor, asemenea celorlalte curiozităţi ale palatului: ceasul, gangul subteran, fântânile, curtea în care erau închişi câinii de vânătoare.

Era o prăpastie adâncă, de netrecut, între stăpânul ce sta la masă şi omul acela care sta jos, lângă castronaşu-i de lemn, între câini. Cu toate acestea, nebunul se scula uneori de jos şi vorbea cu regele, cum nimeni altul n-ar* fi îndrăznit s-o facă. Pe faţă, fără tainice alegorii.

La acest prânz, Théophrast nu mâncă nimic. Niciunul

dintre comeseni nu observă asta.

— M-ai întrebat, Anna, dacă oamenii pot trece prin foc? Am văzut-o cu ochii mei, în războiul danez. Pentru acest rege, soldaţii treceau prin flăcări. Ofiţerii ajutau desigur puţin natura, îmbrăcându-i pe soldaţi cu halate ude. Şi au trecut. Dar nebunul, el ce-i? Nebunul e asemenea unui tâmplar, care ar vrea să cioplească folosind secera. Şi când un nebun vede că oamenii îmbrăcaţi în halate ude trec nevătămaţi prin foc, atunci vrea şi el. Şi o şi face, în nebunia lui. A trecut şi el fără să se ardă, a şi cucerit o casă a duşmanului, dar din acea zi a început să bolească. „Ai fost beat?” l-am întrebat, când am venit să-l văd. „Nu, mi-a spus, nu beau niciodată”. „Vai, i-am zis, un lăncier şi un porc trebuie să fie totdeauna băuţi. Căci nu ştiu niciodată când sunt înjunghiaţi, când trebuie să moară”.

A râs, dar s-a oprit brusc, rugându-mă: „Nu-ţi ridica mâinile de pe mine şi rămâi aşa, până am să-mi dau duhul”.

„N-ai să mori, i-am spus, în orice caz, nu acum”. I-am spus-o fără să şoviăi, dar în sinea mea şoviăiam. Mi-era tare milă de el, cum zăcea acolo. îl mai aveam în faţa ochilor, vesel şi vioi, stând printre câini, lingându-şi castronaşul de lemn, ca şi ei, lingând mâinile regelui, asemenea lor. Dar în clipa în care tânjeam să-l văd făcând măcar asta, căci atunci ştiam că ar fi fost sănătos, în aceeaşi clipă mi-am dat seama că va trebui să moară. Pentru că ajunsese, să înţeleagă. L-am auzit vorbind cu voce schimbată, smerită, şi fără să mai fie copilărească. O voce foarte limpede.

„Ca să vorbim drept, mi-a zis nebunul bolnav, regele acesta nu-i un rege bun. E prea mic pentru a păşi în fruntea lumii, ca rege ai dreptăţii. Va fi uitat, fiindcă n-a ştiut totuşi ce-i dragostea. Oamenii credeau că posedă taina iubirii, pentru că Diiwecke, olandeza, porumbiţa, a venit la dânsul. Dar el n-a înţeles-o. Porumbiţa era pentru noi ca o sfântă. Fusese nevoită să fugă din Olanda. Fusese prigonită acolo, din pricină că, adeseori, cântase în public cântece batjocoritoare împotriva guvernatorului spaniol al

Ţărilor-de-Jos. Ea adusese cu sine un aer de nesupunere; de iubire, iubire pentru cei zvârliţi de marea celor îndestulaţi, iubire pentru cei însetaţi şi cei jefuiţi de pe ţărmul cel mare şi fără de umbră, în faţa regelui Danemarcei nu sta numai porumbiţa. Iar el nu asculta numai glasul ei, ci al tuturor asupriţilor şi umiliţilor. Asta-i iubirea cea mai puternică. Ea va dăinui în lume. Iubirea care te sileşte să fii de partea dreptăţii.

Şi aşa s-a întâmplat cu regele. El a şters fraza pe care trebuise s-o iscălească la încoronare: Regele acordă nobilimii dreptul de a dispune de munca şi de viaţa ţăranilor săi.

Atunci nobilii s-au supărat pe el, iar cavalerii nu s-au mai socotit legaţi de jurământul depus în faţa regelui. Aşa a căpătat regele faima de a fi un prieten al ţărănimii. Şi din această pricină au alergat atâţia sub stindardul său; pentru că interzisese nobilimii dreptul de a dispune de viaţa ţăranilor săi şi pentru că a dat legi care să ocrotească viaţa celor năpăstuiţi. Dar el o făcuse pentru ca negoţul din porturile ţării să nu sufere.

Clarviziunea nebunului pe moarte. A fost în stare să spună tot ce ştia.

„Unul dintre nobili, mi-a povestit nebunul, a otrăvit-o pe Diiwecke, la îndemnul curtenilor. Ei credeau că odată cu pieirea porumbiţei, vor pieri şi. ideile ei. Mi-e ruşine că i-am lins regelui mâna şi că am trăit printre câinii lui”.

Când i-am luat mâna, pentru a-l linişti, s-a uitat la mine, mi-a zâmbit şi n-a mai spus nimic. Şi zâmbetul îi era foarte limpede. După o bucată de vreme, a spus desluşit: „Nu-ţi lua mâna de pe mine”. Şi m-a întrebat: „Şi după moarte tot nebun am să fiu?”

Răspunderea medicului în faţa celui ce moare. El nu putea ocoli răspunsul, flecărind la întâmplare. Şi nici n-ar fi putut să-i spună: nu vei mai fi nimic după moarte.

Théophrast ridică vocea, pentru ca bufonul să-l poată auzi: „Cine va fi schilod după moarte? Nimeni. Chiar dacă s-a născut strâmb şi schilod”.

Nebunul surâse din nou: „Păcat că nu te-am cunoscut

înainte. Noi amândoi în slujba acestui rege: tu, medicul lui, eu, nebunul lui. Suntem fraţi”.

Mulţi îşi vor închipui, îi spuse mai departe doctorul Théophrast hangiţei Anna Wehrlich, de la „Ulciorul roşu”, mulţi îşi vor închipui că atunci când zic că nebunul e fratele meu, o fac pentru că şi eu sunt mic şi cam strâmb şi pentru că am chelit. Nu în înfăţişare se vede nebunia.

Nebunul e fratele meu, pentru că munca mea pe lângă rege mi se pare asemănătoare cu a lui. În voia tiranicelor capricii ale unui singur om.

Când regele se vaită, vin şi-i spun adevărul, fără să-l împodobesc, ca şi nebunul: Dacă tu, rege vei continua să fii tot atât de mâncău şi beţivan ca până acum, nu mai ai mult de trăit. Eşti necumpătat şi lipsit de înţelepciune faţă de propriu-ţi trup. Eu ştiu ce mâncăruri îţi folosesc şi care îţi strică. Când sunt de faţă, mă asculţi; cum am întors însă spatele, uiţi totul, cazi în mii de ispite, care nu mai sunt ispite pentru tine. Tu porunceşti şi capeţi tot ce vrei.

Ispita era mare pentru mine: prin rege să iau parte la putere. Să dau sfaturi şi să fiu stăpân, fără a fi stăpân.

Dar nebunul a murit atunci sub mâna mea.

— O, doamne, bietul micuţ. Nu l-aţi putut salva?

Anna Wehrlich era plină de compătimire.

Eu sunt nebunul. Medicul regelui e nebunul.

5

Femeile se schimbă l. a faţă, când Bonifacius Amerbach intră undeva.

„Bonifacius Amerbach, profesor în drept şi rector al Universităţii e un bărbat, cum de fapt numai în vis îl întâlneşti. Pesemne că Dumnezeu a avut atunci un ceas hărăzit lui Amerbach, când profesorul a fost creat din neant. Argila cea mai frumoasă, fără niciun cusur, pentru trupul lui mlădios şi drept. Faţa’ i-a fost făurită de un înger anume, care după aceea n-a mai avut dreptul să creeze alţi oameni, pentru că acest cap era cu mult prea frumos. Dumnezeu – însuşi, în afară de suflare, i-a mai dat rara strălucire a ochilor. Părul blond-roşcat şi siguranţa de sine: „Nici nu trebuie să întind mâna. Ele vin la mine şi mi se

dăruie. Numai că mă văd şi sunt cuprinse de-o dulce înfiorare”.

În jurul lui domneşte plăcuta atmosferă a belşugului. Casa părintească, întinsa familie, domeniile mănăstireşti, tiparniţa tatălui şi pe deasupra – Amor, Bachus, dragoste, vin, noroc.

Nimeni nu i-ar fi luat în nume de rău dacă n-ar fi făcut nimic altceva decât să se plimbe pe străzi şi să salute ici şi colo. Dar el lucrează. S-a dedicat ştiinţei, gustă binefacerile gândirii.

Iată-l intrând la „Ulciorul roşu”. El are acest drept, şi-l poate îngădui. Nimeni nu va cleveti în spatele lui. Ia te uită, tocmai în acest han? Orice îi este îngăduit. Copilul răsfăţat al oraşului.

Şi după uşoară, fără de seamăn înclinare a capului către Anna, îl salută pe doctorul Théophrast ca pe un prieten cu care a făcut drumuri lungi şi cu care a petrecut zile de-a rândul. Şi când te gândeşti că-l cunoscuse de-abia de curând în casa Froben!

Tatăl lui Amerbach, Johann a avut lipsa de scrupule trebuincioasă atunci când vrei să te îmbogăţeşti, făcând comerţ cu cărţile.

Aceleaşi cerinţe de la viaţă le are şi fiul. Şi nici măcar în vis nu se frământă: „Nebunul e frate cu mine. Fratele meu, Basilius, e încă student, ca să spunem aşa. Şi pe deasupra e mai în vârstă decât mine”.

În acea seară, când Bonifacius Amerbach s-a aşezat la masa lui Théophrast, pe omul din Einsiedem îl cuprinsese oboseala. Şi odată cu oboseala şi îndoiala. L-am lăsat să spere pe pacientul meu, Froben. Aveam dreptul să-i trezesc această nădejde? De la alţi pacienţi, chinuiţi de aceleaşi suferinţe, am dobândit experienţa că nu trebuie tăiat piciorul. Dacă bolnavul are singur grijă de sine, dacă se ţine de prescripţii: ce trebuie şi ce nu trebuie să mănânce, ar putea, ca şi ceilalţi – pe care i-am văzut şi îngrijit să se mai plimbe încă mulţi ani de-acum încolo pe amândouă picioarele, prin străzile oraşului Basel. Dar mai există întotdeauna o anumită umbră de nesiguranţă, de

incertitudine, necunoscută şi neştiută de nimeni.

Paulus Truckenbrot se simţea răspunzător; se întâmplase ceva neaşteptat. În valul de entuziasm care cuprinsese casa Froben, Erasm spusese: Eremitul, adică omul din Einsiedem, ar trebui să fie medicul oraşului nostru. Dintre cei aflaţi în jurul mesei la Froben, şi care dăduseră aprobator din cap, nu era niciunul medic. Ei nu puteau cunoaşte greutăţile cu care avea de luptat un medic al oraşului. Desigur că nu voia să-l influenţeze pe tânărul sau coleg din Einsiedem şi nici să-l sfătuiască să nu primească. Voia doar să discute cu el, poate nici măcar despre vorba aruncată de Erasm. Oaspetele să nu fie singur în această primă seară. Bine că Bonifacius Amerbach se şi afla la masă. De fapt, lipsea cuvântul lui Oekolampad către renumitul doctor. Cei doi din Basel ştiau acest lucru şi poate pentru asta şi veniseră, fiecare din propriul lui îndemn.

Fireşte nu trebuie să-ţi pui totul prea la inimă, dar un salut de întâmpinare ar fi fost nimerit. Amerbach îşi dăduse seama de asta. Avea lipsa de scrupule a tatălui său dar şi sensibilitatea moştenitorului. El fu acela care rosti primul numele lui Oekolampad. Cu respect; nimeni nu se putea sustrage influenţei acestui bărbat, marele predicator din Basel, cât şi a mai marelui dascăl al acestuia.

— Nu spuneţi despre el că este un Luther al oraşului Basel, căci nu este. Baselul e altceva.

Truckenbrot îl întrerupse pe Amerbach:

— Tot ce se întâmplă acum, trebuie explicat din punct de vedere istoric. De pildă: în 1439, marele ah al foametei, au sosit din ţinutul Sund grâne şi acestea erau ale Austriei şi: alt nobilimii. Vecinii şi prietenii oraşului, care l-ar fi putut ajuta şi au refuzat s-o facă, au fost înregistraţi în If-trn document oficial. De atunci, an de an, la primărie, se dă citire în public acestor nume. Dar şi acum, dacă oraşul Basel are nevoie de pâine trebuie să ceară Habsburgilor, Austriei. Oekolampad trebuie să ţină seama de acest lucru.

Vioi, ca-ntotdeauna, Amerbach ripostă: – Nu vorbiţi aşa ca şi cum Oekolampad ar fi făcut o greşeală,

înţelegându-se cu adunarea canonicilor în privinţa arhivei. De ce să nu le-o fi predat lor, domnilor de veche credinţă, că doar e proprietatea lor?

Oaspetele întrebă:

— N-ar fi fost importantă această arhivă pentru Universitate?

Amerbach îl lămuri cu superioritatea iniţiatului:

— Dacă vrei să convieţuieşti în pace cu ceilalţi, în acelaşi oraş, nu poţi fi meschin. Şi adăugă: Oekolampad poate fi foarte mulţumit; de la 26 iulie încoace puterea lui a crescut.

O spuse în aşa fel, încât să nu se poată deduce în ce măsură participase el însuşi la aceasta. Constata doar, nimic mai mult.

— Da, se vede după odăile de dormit, observă Truckenbrot.

— Trebuie să ne explicaţi asta, ceru Amerbach.

— Mă rog.

Bietul Théophrast, cel obosit de drum! Doctorul nostru Truckenbrot are chef de trăncăneală. Dar e prea bătrân, ca să poţi pune capăt acestei vorbării. Aşa că Truckenbrot începe prin a-l cita pe Oekolampad: Nu sărăcia e o virtute, ci dragostea pentru sărăcie.

Oekolampad’s; arăta cumpănit când era vorba de bunurile pământeşti, de bogăţii, de câştiguri, de bunăstare. Nici el nu o scotea la capăt fără sprijinul sfântului Anton. Dar şi-l potrivea pe măsura lui. Deşi **Anton** se retrăsese în pustie şi nu fusese ispitit de bogăţiile din jur, nu întreprinsese nimic împotriva abundenţei ce se întindea mereu. Personal, se lipsise de această abundenţă. Oekolampad interpreta învăţătura în felul său; era cumpătat la mâncare. Nu pentru că ar fi fost bolnav, sau fiindcă ar fi avut dureri, dar era cu adevărat modest. Şi cine-i păşea pragul putea să vadă că la el domneşte cumpătarea. Vin nu se servea, la peşte nu se adăuga sos. Se scula odată cu zorile. Camera lui era mobilată numai cu strictul necesar. O bucată de pământ sterp, în mijlocul frumoasei grădini, care era oraşul Basel.

Printre oamenii bogaţi, se aflau din nou acum unii domni şi doamne, care începuseră să-şi potrivească întreaga lor viaţă în felul lui Oekolampad. Scaunele tari-Oekolampad, băncile tari-Oekolampad. Câte unii îşi făcuseră, pentru propria lor linişte sufletească, câte un colţişor-Oekolampad. Arătau astfel dragostea lor de sărăcie. Iar văduvele bătrâne, singuratice, bolnăvicioase îşi rânduiseră dormitoare – oekolampad, cu patul tare şi fără pernă sub cap. Şi nici măcar un crucifix pe perete.

De ce nu-şi poate oare nimeni stăpâni râsul în faţa acestor lucruri întristătoare? Nici tu, Théophrast! Truckenbrot mai spuse, bineînţeles, şi povestea suferinţelor lui Oekolampad, în legătură cu cârnatul uriaş.

— într-o zi, calfele de măcelari au defilat prin Basel cu un cârnat lung şi mare, un cârnat uriaş. Douăzeci de ucenici au trebuit să-l ducă. Era mai mult decât un cortegiu carnavalesc. Întreaga lor artă era pusă la vedere. Oekolampad l-a văzut şi a tunat şi-a fulgerat împotrivă. În asemenea timpuri să cari prin oraş cârnatul uriaş, ce nesocotinţă, ce risipă, ce provocare! Nu era şi aşa destulă agitaţie? Drumurile nu erau pline de înfometaţi, îngheţaţi, lipsiţi de cămin, tâlhari, hoţi, ucigaşi, haimanale, târfe, iobagi, fugiţi sau eliberaţi, răniţi? Foamete şi nelegiuiri în întreaga lume. Un asemenea cârnat nu stârneşte oare pofta vagabonzilor? Şi Oekolampad se refugie la sfântul său Anton, în sărăcăcioasa lui odaie. Se ferea din calea uriaşului cârnat.

Pentru a putea trece cu cortegiul şi prin străzile înguste, cârnăţarii construiseră o prăjină anume pentru susţinerea cârnatului. De prăjină fuseseră fixate balamale. Bietul Oekolampad ştie, şi odată cu el ştim şi noi toţi: marele, uriaşul cârnat, bine umplut şi gustos condimentat, e plimbat prin tot oraşul. Şi în acelaşi timp se uită şi cei mai săraci dintre săraci, şi nici în gând nu îndrăznesc să spere că vor căpăta măcar o fărâmiţă de cârnat. Ei ştiu: Nici măcar o bucată de coajă nu li se va arunca. Mai curând li s-ar îngădui câinilor să ia parte la ospăţ.

Anna, hangiţa de la „Ulciorul roşu” era dezamăgită;

numai poveşti vechi, pe care le ştia de mult. De ce tăcea oaspetele, străinul? Curios, omul acesta, pe care nu-l cunoştea, îi era mai apropiat decât cei doi localnici, care treceau zilnic pe la casa ei. Vru să spună ceva, ce numai el ar fi putut înţelege. Ce tot laudă ei atât oraşul? Să punem lucrurile la punct. Anna era o femeie iute. Aşa că exprimă ceea ce abia apucase să gândească:

— Avem un oraş sănătos. Avem de toate: farmacişti, un medic al oraşului, croitori, cioplitori în piatră, moaşe, mai cu seamă cea saşie, cu mâna uşoară. Doar tonţii, surzii, proştii sunt scoşi în brânci afară din oraş. Noi numim asta eliberarea şi curăţirea vieţii publice, întru cinstirea şi bunul renume al oraşului.

Fuseseră rostite cuvintele „medic al oraşului”. Iar Truckenbrot se simţise obligat să spună omului din Einsiedem – chiar dacă acesta era obosit şi nu prea vorbea – ce îl adusese, de fapt, acolo. Nu cunoştea parabola cu medicul şi nebunul, dar îi zugrăvi, aşa cum vedea el, imaginea unui medic al oraşului.

— Să fii medic al oraşului înseamnă să te afli la cheremul tuturor. Trebuie să te rosteşti în cazul unor certuri asupra onorariului şi a medicamentelor. Dar să zicem că asta e întrucâtva uşor; există însă alte lucruri mai grele de făcut. Trebuie să fii medic legist – în caz de accident sau crimă. Când există bănuiala că va izbucni o epidemie, trebuie să hotărăşti cine e obligat să părăsească oraşul. Şi ce te vei face, în cazul când persoana aparţine unei familii bogate?

Cunosc o poveste din oraşul meu, petrecută în anul 1382, în care e vorba de o doamnă Spisselin. Închipuiţi-vă că sunteţi chemat să vă daţi avizul, după preceptul: viaţa omului şi onoarea medicului. Nu vreau să vă sperii, dar se poate întâmpla să se cheme şi: viaţa medicului. Aşadar, doamna Spisselin a aruncat cu piatra în copilul evreului Ruben, rănindu-l. Medicul trebuie să constate dacă e într-adevăr vorba de o rană. Şi de-i aşa, atunci să stabilească dacă rana a fost provocată cu adevărat de piatră. Mulţi oameni au văzut ce s-a întâmplat, însă doamna Spisselin e

soţia lui Spisselin, iar copilul, e copilul lui Ruben. Înţelegeţi. Cu toate că existau martori care văzuseră cum a aruncat piatra, medicul a hotărât: n-a fost nicio piatră, copilul a căzut şi s-a rănit la cap. Doar copiii cad adeseori, nu-i aşa? Istoria medicinii în oraşul Basel începe pentru mine cu piatra femeii lui Spisselin. Se poate ca judecata mea să vi se pară părtinitoare. Preceptul suna însă astfel: viaţa omului şi onoarea medicului.

6

Pe când cei trei oameni stau liniştiţi la hanul „Ulciorul roşu”, în oraş nu se întâmplă nimic? De bună seamă că da. Se întâmplă ce se-ntâmplă totdeauna la Basel. Omul care vesteşte orele trece pe străzile oraşului şi când anunţă ora, pentru unii e ceasul dragostei, iar pentru alţii, cel al morţii.

Desigur că unii hoţi stau să plănuiască, în această noapte, prin ce fereastră, în ce casă ar putea pătrunde. Dar nu despre asta e vorba. Oraşul e un câmp de luptă, iar lupta nu încetează, cum încetează de obicei bătăliile în timpul nopţii. E un alt soi de luptă, iar armele sunt şi ele altele. Basel, oraş de graniţă: cum să fie condus oraşul, de către cine? Pentru a-ţi întinde puterea departe, în afara oraşului. În paşnicul oraş înconjurat de ziduri, totul e încă nehotărât şi fiecare nădăjduieşte să fie – el cel ce câştigă. Canonicii de veche credinţă ar dori să restabilească pe deplin fosta lor strălucire şi înrâurire, vechile lor obiceiuri şi venituri. „Ocară şi ruşine pentru faptul că în frumoasa noastră biserică a sfântului Martin, Carlin, discipolul lui Oekolampad, se bucură de o mare de ascultători, cum ai noştri de mult n-au mai avut. Asta înseamnă că trebuie să ne înfăţişăm ideile într-un veşmânt mai plăcut”.

Iată-l pe tânărul şi trufaşul canonic Cornelius von Lichtenfels, care cumpăneşte în această noapte cum s-ar putea face ca viaţa să devină din nou aşa cum a fost înainte de pătrunderea acelora ce citesc şi cântă slujbele religioase în limba poporului şi nu în limba latină. Cu Oekolampad e de acord numai într-o privinţă: şi el socoate că bunăstarea e pricina decăderii moravurilor. Goana după

bunurile lumeşti îi abate pe oameni de la aspiraţia către cea mai adâncă smerenie. El, Cornelius von Lichtenfels, va scrie o carte despre viaţa unui sfânt, pe care fiecare om cinstit să şi-l poată lua drept pildă: viaţa sfântului Benedict.

Dar Carlin? în seara aceasta e destul să ştim că el, predicatorul ales al bisericii Sfântului Martin, nu se bizuia numai pe înfăţişarea şi gesturile lui largi, pe care îi plăcea să le facă. Ştia că i se cere mai mult. Deci, trebuie să şi ştie mai mult. Ca să-i poţi combate.pe preoţii de veche credinţă trebuie mai întâi să-i cunoşti. În noaptea asta a citit ce susţine părintele bisericii Hieronymus despre arta predicatorului. Hieronymus constatase că lacrimile din ochii credincioşilor sunt întru lauda predicatorului, şi de atunci folosise acest mijloc ce nu da greş.

Împotriva îndemnurilor sfântului Hieronymus, Carlin spunea, însă, învăluit în taina ce stăruie în jurul puterii: „Predicile mele să nu tulbure cu lacrimi ochii voştri. Când mă ascultaţi, să şi vedeţi. Şi să-nvăţaţi. Acel predicator, care nu poate face pe alţii să şi râdă, moare”. Carlin răspândea încredere.

„Aşadar, eliberează-ţi, Carlin, credincioşii de frica de care vechii preoţi nu i-au eliberat, frică de acea dublă fire a omului: cea dinlăuntru şi cea din afară”.

Părintele bisericii Hieronymus predica: „Firea exterioară a omului spune: Sunt din carne şi vândut păcatelor, căci nu ştiu ce fac”.

Frica naşte veşnicul sentiment de vinovăţie. Şi din acest sentiment de vinovăţie provin şi supunerea faţă de slujitorii lui Dumnezeu pe pământ şi credinţa că nu se cade să vrei să-ţi depăşeşti limitele stării tale.

Împotriva celor propovăduite, în care se spune: „Eşti vinovat chiar numai pentru că te-ai născut; vinovat pentru pierderea paradisului; vinovat de moartea celui crucificat; vinovat pentru supliciul sfântului Sebastián; de chinurile sfântului Laurenţiu; vinovat, vinovat. împotriva acestei uimitoare îmbinări, a acestei construcţii tradiţionale, protectoare, tu, Carlin, nu te-ai decât pe tine însuţi şi

cuvintele tale”.

Şi nici Erasm fireşte că nu dormea în noaptea asta. Se gândea la obrăznicia şi îngâmfarea scribilor şi canonicilor papali. Aceşti lingăi învăţaţi nu spun stăpânilor lor decât: domnie, domeniu, spade, chei, autoritate. Şi se simţea bolnav, prea slab pentru a lupta. Se linişti doar când îşi zise: „Se află acum la noi în oraş un medic bun, vrednic d; încredere”. Găsi şi formula prin care-l va caracteriza de-acum înainte pe Théophrast von Hohenheim: foarte învăţatul doctor şi eremit.

În acea noapte se aflau pe drum şi preoţi, aşteptaţi cu sufletul la gură de bolnavi, pentru ultima împărtăşanie.

În acea noapte, zărind prin fereastră un preot zelos ce mergea grăbit, Oekolampad se gândi la ultima împărtăşanie a celor de veche credinţă. Şi despre acest lucru trebuie să scrie, despre lipsa de putere a versetului biblic: „Cu această sfântă miruire şi milă cerească, ierte-ţi Domnul tot ce-ai păcătuit prin cele cinci simţuri, prin văz, auz, miros, pipăit, gust”.

„Şi când viaţa mi s-ar apropia de sfârşit, ar trebui de fapt să vină în grabă trei preoţi, căci până acum am trăit trei vieţi. Şi aş avea o întreită îndoială că ruga lor ar avea vreo trecere în faţa lui Dumnezeu. Căci, în fiecare din aceste trei vieţi, am văzut, ceea ce n-ar fi trebuit să văd; am auzit, ceea ce n-am vrut să aud; am mirosit, ceea ce nu sufeream; am pus mâna, pe ceea ce nu trebuia; am gustat, ceea ce mai bine n-aş fi pus niciodată în gură.

În prima mea viaţă, tatăl meu, bogatul neguţător din Weinsberg, şi mama, dintr-o veche familie din Basel, au dorit ca fiul lor să plece la Bologna, pentru a studia dreptul. Nu mi-e ruşine să-mi amintesc de acea viaţă, dar mi-e neplăcut. Păcatele iscate de simţuri m-au prins în mrejele lor. Dincolo de munţi, mâncarea şi băutura, totul avea acolo un gust mai plăcut. Sau altfel. Dulce. Aspru. Amar. Iar mâinile mlădioasei Vittoria… La sfârşitul acestei prime vieţi ale mele, tata nu mi-a mai trimis bani. Şi nici mama. Cine poate descrie moartea ce-am simţit-o în suflet, când am fost nevoit să mă întorc la Weinsberg. Dădusem

greş. Nu devenisem jurist.

Mama m-a trimis în cea de a doua viaţă: teologia. Şi astăzi mă îmbolnăvesc când mă gândesc la primul principiu enunţat de profesorul Jost Hahn din Heidelberg: – «Să nu aveţi dispute în legătură cu problemele credinţei». O parte din a doua mea viaţă: câteva luni ca preceptor al fiilor principelui elector Philipp al Palatinatului. Să le predai limbi străine băieţilor acelora groaznici şi gălăgioşi! Să li te adresezi cu supunere, fiindcă tatăl lor e prinţ! Nu pot fi preceptor la curte. Să fie zece ani de când episcopul din Basel m-a adus la Universitatea din oraş, ca preot şi predicator? Pe atunci era încă stăpân la Basel. Mama m-a chemat înapoi la Weinsberg. Mereu şi mereu Weinsberg. Dar încă de atunci se afla la Basel Erasm. Şi Froben. Iar pe mine atunci – cel mai târziu – a început să mă frământe gândul: să mă fac călugăr, pentru a combate călugăria. În această a doua viaţă, ispita de a deveni un mare predicator, ca Luther. Nimeni nu-şi poate imagina ce a însemnat pentru mine moartea celei de a doua vieţi, fapt care s-a petrecut în catedrala din Augsburg. Clădirea era prea mare pentru vocea mea. Credincioşii cucernici plecau în mijlocul predicii, pentru că nu auzeau ce spun. Stingerea celei de a doua vieţi, lungă şi plină de chinuri, la mănăstirea Sfânta Brigitte. Practici mănăstireşti, posturi, veghe de noapte.

Începutul celei de a treia existenţe, cea de acum, strâns legată de moartea celei de a doua. Cine a început să pună în discuţie tezele reformatorilor, aceluia nu-i e îngăduită tihna: să trăiască pentru sine însuşi şi să nu ia în seamă părerile altora. Nu întâmplător am primit un bileţel, la mine, la mănăstire, prin care mi se cerea părerea asupra lucrărilor lui Luther. Canonicul augsburghez Bernhard Adelmann, ameninţat ca şi Luther cu excomunicarea, dorea să afle părerea mea. Şi a făcut-o publică. Am spus şi o spun: Luther e mai aproape de adevărul evanghelic, decât potrivnicii săi. Am încetat de a fi călugăr, pentru a deveni din nou om.

Iar în a doua mea viaţă am păcătuit cu toate cinci

simţurile. Şi aceste păcate nu le-am mărturisit nimănui, nici măcar mamei. Cea cu care am păcătuit e o femeie măritată, o cheamă Wibrandis Keller, născută Rosenblatt, fiică de cavaler şi comandant imperial. Din a doua viaţă am trecut-o şi pe ea într-a treia. Am nevoie de Wibrandis. Şi care preot îmi poate spune dacă Dumnezeu mă va ierta? Iar în viaţa de acum, la Sickingen am fost diacon al cetăţii, iar predicile în faţa comunităţii în cetatea Ebern, nu le-am mai ţinut în latină. Am lăsat deoparte vechile ceremonii. Nu pot fi diacon al oraşului. Nu întâmplător am plecat la 22 noiembrie cu Hutten[15] la Basel. Acolo nu mai era vechiul episcop, care mă chemase. Consiliul reformat al oraşului m-a numit profesor pentru ***Sfânta Scriptură*** la Universitate. Dubla libertate din Basel. Nu mai ţineam de casa imperială a Habsburgilor, ci de Confederaţia helvetică. Iar episcopul nu mai era maimarele meu. Şi atunci când înainte de 25 mai ne-am adunat noi toţi la Basel, pentru disputa cu privire la sfintele taine, Hans Denck, Thomas Müntzer şi Hubmaier, şi când noi, Zwingli şi cu mine, am protestat împotriva fanaticilor, încă de pe atunci erau câţiva care mă şi num; au noul episcop al oraşului Basel. Poate linguşitori pe-atunci. Sau invidioşi. Cui mă pot spovedi, cui pot mărturisi cât de bine ştiu că: nu sunt atât de puternic ca episcopul, nici atât de ferit printr-o origine seculară. Sunt doar atât de puternic pe cât este consiliul reformat al oraşului”.

În aceeaşi noapte brutarul Humbrecht s-a sculat din pat, gândindu-se la cei trei copii ai săi: trei fete. Nu se gândea la aşa-zişii prieteni, care nu-i aduseseră grânele, ci la faptul că Dumnezeu l-a pedepsit, nedăruindu-i niciun fiu. Pentru cine face el pâinea? Pentru oraş. E limpede, dar, în primul rând, coace pâinea pentru copii. Îi va cerceta cu atenţie pe ucenicii săi, ca să vadă, care dintre ei merită să preia brutăria odată, când el va fi bătrân şi slab. Pentru Humbrecht nu se punea întrebarea pe care predicator îl preferă. Se ducea acolo unde mergea întreaga lui breaslă,

15 **Ulrich van Hutten (1488—1523), umanist şi om politic german, reprezentant al clasei cavalerilor, de pe poziţiile căreia a combătut papalitatea în răscoala din 1522—1523.**

la biserica sfântului Martin, acolo unde era predicator Carlin, discipolul lui Oekolampad.

Tot în acea noapte, fierarul Peter Luder sta de veghe să nu i se stingă focul. O clipă, înainte de a apuca vătraiul, îşi privi mâinile, cu mândrie, la lumina focului. Se simţea puternic şi mulţumit şi respectat. Nimeni nu îndrăznise să-l tragă la răspundere pentru că în casa lui, atât el, cât şi familia şi prietenii săi nu mai mâncau vinerea peşte, ci hrănitoarea carne de porc. Se hotărâse s-o facă în felul acesta: se simţise dezlegat de constrângerea de a mânca numai ceea ce îngăduia vechea biserică. La început de tot, îngrijorat, un preot voise să-l cheme la ordine. Peter Luder însă replicase: „Munceşte mai întâi cât muncesc eu, pentru ca focul să ardă zi şi noapte, şi bate cu barosul cel mare şi greu fierul înroşit. O să-ţi fie atunci atât de foame, că nici tu n-ai să rezişti la posturi, sau să mănânci numai peşte”.

Căpitanii trupelor orăşeneşti din Basel erau şi aici cei mai trufaşi. Aveau puterea în mână şi doreau s-o aibă m şi mai mare măsură. Le era îngăduit să părăsească oraşul. Şi puteau să vadă multe lucruri pe care alţii n-aveau cum să le cunoască. Furturile, încălcarea drepturilor altora ca şi omorurile săvârşite de ei – erau bărbăteşti, deci frumoase. Măcelurile constituiau pentru ei aventuri glorioase. Când îşi povesteau, acasă, prin cârciumile din Basel, isprăvile, totul avea un aer hazliu. Şi nici prin gând nu le trecea să renunţe la superioritatea lor.

Căpitanul Eberhard, cel cu buza despicată, povestea în acea noapte pe unde îşi descălţase cizmele. Suselin, târfă din Kohlenberg, lua aminte la încălţări: cizme sau opinci.

Cizmele însemnau lăncieri; opincile, ţărani.

Suselin şi Eberhard, cel cu buza însemnată, gândeau la fel. îl cântăreau pe om încă de pe când era în viaţă. Cam ce-ar putea rămâne de la el, după moarte, şi după asta îşi potriveau purtarea faţă de el. Nădejdea că i-ar putea lăsa ceva moştenire îi dădea Suselinei puterea de a fi foarte prietenoasă cu acel om. „Chiar şi unuia care nu are decât haina de pe el, o masă şi un scaun, tot îl înconjuri cu grijă.

De masă şi de scaun pot avea oricând nevoie, aş avea atunci două mese”. Căpitanul Eberhard, în schimb, n-avea nevoie să fie prietenos, atunci când îi prăda pe cei ucişi de el.

Cel mai însemnat lucru în viaţă, îşi spuneau ei în acea noapte, este să alegi şi să ştii la timp când moare cineva.

Jakob Meyer îşi serba în aceeaşi noapte aniversarea, până în zori. În frumoasa-i locuinţă, dobândită prin căsătoria cu o văduvă, ameţit de vin, povestea în felul său lipsit de orice strălucire:

„Am dobândit, în sensul propriu al cuvântului, casa, după ce am curtat-o pe văduva bogatului Billing. Dumnezeu să-l ierte. Trăiască! Noroc! Şi acum să bem în sănătatea răposatului meu tată. După cum ştiţi cu toţii, făcea negoţ cu tot ce vedea. Dar mie, membru în consiliul municipal şi staroste al breslei postăvarilor, nu mi-e ruşine de tatăl meu Heinrich Meyer, care era un simplu şi modest negustor de vechituri, un mămular. Se spunea despre el că făcea mai mari lucrurile pe care le vindea, le înmulţea, mă-nţelegeţi. Şi dacă în seara asta îi trece cuiva prin cap să spună că şi eu fac acelaşi lucru, să ştiţi că nu mă supăr. E-adevărat că am umflat negoţul tatii, l-am mărit, ăsta-i adevărul”.

Nimeni nu va merge atât de departe încât să spună că, privind-o pe soţia sa, văduva Billing, Jakob Meyer s-a trezit din beţie în acea noapte. Dar, la revărsatul zorilor, încă la timp, a fost făcut să-şi vină în fire, ca să poată spune întocmai hamalilor, de pe ce corabie şi ce fel de baloturi de postav trebuiau descărcate.

În acea noapte, jos, în port, într-o speluncă veche şi joasă, alături de hamali se afla fugarul Michel Blattner, căpetenie a ţărănimii, căutat de autorităţi. Tinerii de la masa lui, care nu ştiau să citească, nici să scrie, ţineau în spinarea şi în mâinile lor, tot oraşul şi ţinutul Basel.

În acea noapte se simţea cuprins de o anumită solemnitate şi ar fi vrut să le-o transmită. Prieteni, ar fi vrut să le spună, ce ne-am face fără voi, noi cu toţii.

Niciunul dintre noi n-ar putea judeca dacă învăţăturile, reinterpretate, ale vechilor părinţi ai bisericii ar putea fi folosite ca arme ale dreptăţii. Voi descărcaţi de pe corăbii mirodeniile şi grânele, sarea, baloturile de postav, sulurile de hârtie. Voi, ale căror nume nimeni nu le pomeneşte, voi, hamalii, sunteţi cei puternici, sunteţi cei mai tari. Dar nu o ştiţi. Şi v-aţi bate joc de mine, dacă m-aş apuca să vă lămuresc. Vă sunt străin, dar m-aţi primit în mijlocul vostru.

Şi se hotărî să nu-i înspăimânte, dându-le sfaturi, ci bău şi jucă zaruri cu dânşii. Un bărbat care pierduse o bătălie, dar care nu era pierdut.

Aştepta cu hamalii răsăritul soarelui. Va ieşi atunci odată cu dânşii la corăbii, îşi va apleca spinarea şi va căra greutăţile, ca şi ei.

7

Doamna Froben socotea ca o mulţumire personală, faptul că în sfârşit, Oekolampad îl poftise la dânsul pe doctorul Théophrast. „Şi pentru noi e o cinste, spusese, adăugând, după ce privise dezaprobator pantofii lui Théophrast. Am fost şi eu odată la dânsul cu soţul meu şi m-am îmbrăcat ca şi cum aş fi fost primită de un rege”.

Doctorul era întrucâtva mişcat. „Cineva se interesează de desăvârşirea ţinutei mele exterioare. Era, desigur, mai uşor să fii de acord în legătură cu curăţatul pantofilor, decât în legătură cu altă desăvârşire, după care tânjea. În fiecare zi, în fiecare ceas, se simţea ispitit să spună tot ce ştia. Suferea că nu găsise până acum un om, căruia să i se poată destăinui pe deplin, să-i poată arăta imperfecţiunile sale. Numai când lucra, când avea bolnavul în mâna sa, atunci era desăvârşit. Dar el nu ştia asta, şi nimeni nu i-o spunea.

Acum, sta în faţa” lui Oekolampad, a omului în vârstă de patruzeci şi patru de ani, a bărbatului care putea spune: „Oraşul meu, Basel”. Nu fiindcă mama lui se născuse acolo, ci pentru că predicatorul exercita puterea asupra acestui oraş. Prin el, Oekolampad, se îndătinase în Basel rânduiala: nimeni nu e silit să ţină sau să asculte slujba

religioasă. Dar preotul care nu ţine şi nu recunoaşte liturghia, n-are dreptul să trăiască de pe urma ei.

De îndată, amândoi începură să vorbească, de parcă ar fi continuat o discuţie abia ieri întreruptă. Îşi găsiră o mie de puncte comune. Şi o clipă, lui Théophrast i se păru că faţa lui Oekolampad, ar fi ca o oglindă, în care s-ar regăsi pe sine şi gândurile sale, multe din gândurile sale.

Oekolampad îi spuse:

— Aş dori să vă înfăţişez oraşul, aşa cum îl văd eu. Acest oraş este azi o creaţie a neguţătorilor. Ei oferă posibilitatea unei vieţi înstărite, duc ei înşişi această viaţă. Penr tru asta e nevoie de mirodenii, mătăsuri, porţelanuri, mobilă de lux, lacuri scumpe. Nu demult jonce chinezeşti au transportat asemenea lucruri la Manila. Pentru o viaţă îmbelşugată, mai e nevoie şi de parfumuri şi covoare. Toate acestea trebuie aduse cu corăbiile. Pentru corăbii e nevoie de făină, pesmeţi, carne sărată.

Iar acum, după cum am auzit, a fost înfiinţat un port de legătură pe insulele Canare, în lungul drum pe Ocean. Mi-au povestit marinarii că pe aceste insule există acum mici şantiere de construcţii navale, lemnărie şi pânză de corăbii; de asemenea, şi merinde, pesmeţi şi carne sărată. Nu mai e necesar să încarci merinde pentru întreaga călătorie, dus şi întors. Asta e arta – în lunga călătorie până la locul de destinaţie – nu numai să ştii să găseşti, ci să şi organizezi un port de legătură.

— Ştiu, răspunse Théophrast, dar îl cunosc pe spaniolul care făcea pestrieţii şi care nu socoteşte acest port sici ca un progres, nici ca o uşurare. Proprietarul vasului nu mai cumpără de la dânsul cantitatea de pesmeţi pentru călătoria dus-întors, ci numai atât cât îi este necesar până la portul de legătură. Acest port l-a dus pe spaniol la sapă de lemn. Vechea, anevoioasa cale, fără oprire intermediară, lui îi era mai profitabilă.

Oekolampad spuse:

— Niciodată n-am privit lumea prin ochii unuia care face pesmeţi.

Iar Théophrast:

— Când vorbesc cu unul care face pesmeţi, mă simt asemenea lui.

Era oare prea mult spus? Să înţelegi pe fiecare? Şi pe cel ce ţine la ceva învechit pentru că din asta trăieşte. Oricum, Oekolampad surâse şi zise:

— Da, da, precum în capitolul I versetele 9 până la 14 din ***Epistola către corintieni.*** V-aţi pus întotdeauna în locul celui cu care aveaţi de-a face. Cu evreul, v-aţi simţit evreu. Cu acei fără de lege, ca unul fără de lege. Cu cei slabi, ca unul slab. Aşa era predicatorul Pavel, dar dumneavoastră nu sunteţi predicator, ci medic. Din milă pentru cel ce face pesmeţii, aţi vrea să desfiinţaţi portul de legătură, care asigură o mai bună circulaţie a vaselor? Oraşul Basel e un soi de port de legătură. Vreau să spun că am părăsit vechea lume, dar aici totul mai este ca în vechea lume. Jucătorii de cărţi, hoţii de buzunare, vracii, ghicitorii, sfătuitorii în ale magiei negre, cerşetorii, vagabonzii, servitorii daţi afară din slujbă, târfele. Mai sunt încă dintre acei care se învârt toată ziua pe uliţe şi joacă la nesfârşit cărţi. Şi mai avem încă, din păcate, pe străzile noastre şi lunatici. Nişte smintiţi. Cer proprietate obştească asupra bunurilor. Închipuiţi-vă acest lucru în lumea noastră, lumea neguţătorilor. **E** ca **o** boală. Nu, nu ca o boală, ci o boală. Gândirea raţională e tulburată. De la Froben am aflat că vă **oGupaţi** cu problema bolilor mintale. Atunci aţi dat desigur şi peste asemenea lunatici. Trebuie să ajungeţi la concluzia: aceşti oameni care se ascund sub mantia anabaptismului, sunt posedaţi de diavol. Oameni care refuză să plătească impozite, să depună jurământ, să recunoască autorităţile.

— Da, mă ocup de aceste boli, care au fost până acum puţin cercetate. Ştim unele lucruri în legătură cu tratamentul, foarte puţine despre vindecare, dar nimic în ceea ce priveşte cauza acestor boli. Văd oameni care au acces; de cpipelsie, alţii apucaţi de streche, sau alţii cărora melancolia le ia minţile. Mi-e greu să cred în spirite diavoleşti, despre care vorbesc, mereu acum locţiitorii lui Dumnezeu pe pământ.

— Fireşte, medicul trebuie să hotărască, acolo unde se constată în chip neîndoielnic o înrâurire diavolească, ca de exemplu în cazul acestor nefericiţi lunatici.

— Şi apoi?

Oekolampad tăcu. Atunci vorbi iar cel din Einsiedelnj

— Şi apoi, aţi trecut din nou de partea lingăilor scolastici. Adică, în Baselul dumneavoastră, oamenii vor fi judecaţi după vechea lege, după maiul vrăjitoarelor. Condamnaţi. O lege ce se întemeiază pe bula papală? Un medic să spună că unul, sau altul, e posedat de diavol! Şi, mai ales, acei care cer proprietatea obştească asupra bunurilor.

— Încă nu m-am gândit la asta. Vrăjitori, magicieni, eretici. Ce sunt ereticii? Oekolampad nu voia să ocolească întrebarea. O adâncă gravitate se oglindea pe faţa-i prelungă, îngustă. Mai sunt multe de limpezit, spuse, încheind discuţia.

Noţiunea de eretic trebuia limpezită. Unii spuneau că ar fi eretic cel care se dezice de vechea credinţă. Dar cum şi adepţii noii credinţe au preluat noţiunea da eretic, ei o explică astfel: un eretic este acela care nu crede în ceea ce trebuie neapărat să crezi.

Atât cei de veche, cât şi cei de nouă credinţă spuneau la fel: Erezia e cel mai mare păcat. În acelaşi timp de neconceput şi nefiresc. Te şi sperii să rosteşti cuvântul eretic. Şi-l înlocuiau cu altul mai nelămurit. De preferinţă cuvântul lunatic.

După vizita la Oekolampad pe Théophrast îl cuprinse pe neaşteptate dorinţa după viaţa aşezată a unui bun cetăţean. îl năpădi în asemenea măsură, încât simţi ca o strângere de inimă. îl chinuia spaima, deoarece nu mai simţise niciodată ceva de soiul acesta: Jinduiesc după o viaţă de cetăţean obişnuit. Să mă fixez la spitalul unui oraş şi să rămân acolo mereu, mereu, cu sentimentul plăcut că lucrez, că fac ceva folositor.

Vin apoi la prânz acasă, să mănânc. Acolo mă aşteaptă femeia. Cu blândeţe, pune castronul cu supă pe masă şi împarte cu lingura cea mare, cu lingura mare de

lemn, care va rămâne întotdeauna simbolul celor care sunt lipsiţi de această supă. Trei copii stau în jurul mesei; într-un colţ pisica, afară câinii. Totul îşi are mărunta sa orânduială; rânduiala mea.

Şi-i era dor de mişcarea mâinii unei femei, îi era dor după tihna cumpănită a cetăţeanului onorabil care şi-a îndeplinit datoria. A vindecat răni, a mângâiat pe unii, a dat altora nădejdi noi, a ascultat şi a păstrat taine. „Şi să nu te întrebi ce se întâmplă afară, în faţa uşii tale. Văd destule din lumea aceasta. Lumea îmi este adusă la spital. Şi să nu mă gândesc ce se întâmplă dincolo de fluvii şi munţi. Să nu vreau să ştiu ce se întâmplă dincolo, în acele părţi unde se iscă tulburări. Să trăiesc în pace cu toate oficialităţile şi cu clerul; să nu mai umblu prin alte oraşe. Să nu le mai vorbesc celor săraci cu duhul; să nu mai încerc să le trezesc dorinţa cunoaşterii”.

Resimţea dureros acest imbold spre tihnă. „Aş vrea să-mi fie aşa, încât să am o mare răspundere şi niciuna în acelaşi timp”. Dar îi trecu repede. Şi ocoli gândul cu care intrase la Oekolampad: „Numai munca e de preţ”. Sunt doar încă atâtea îndatoriri de îndeplinit şi pe care el trebuie să le ducă la capăt. Ştia – şi nu era semeţie, ci doar o recunoaştere obiectivă: „Sunt singurul om pe lume în stare să ferească medicina atât de vechii, cât şi de noii slujitori ai Domnului, de vorbele pripite ale lingăilor scolastici, care – atunci când îi zgândări puţin recunosc: medicina nu este judecată după numărul experienţelor, ci după valoarea banilor pe care-i aduce”.

După ce se întoarse de la Oekolampad, în casa Froben, Théophrast înţelese pentru prima oară: „Nu voi avea nicio justificare, dacă la urmă voi spune că zilele au fost prea scurte şi că n-am avut timp pentru cercetări”.

8

Sincera cordialitate, frumoasa demnitate a bucuriei e un lucru rar. Localnicul, doctorul Paulus Truckenbrot, îl pofti pe tânărul său coleg, străin de Basel, să vină la via sa, pentru a-şi lua rămas bun.

— Putem vorbi nestânjeniţi, acolo, afară din oraş.

În cuvântul „nestânjenit”, precum şi în timbrul glasului său, vibra parcă o constrângere, ceva ferm şi trist totodată.

Doctorul nostru Théophrast von Hohenheim îl privi pătrunzător. Cel care îl poftise nu era un bolnav. Bărbatul sta în faţa lui, zâmbindu-i liniştit; chipu-i era învăluit în blândeţea rară a celui ce îmbătrâneşte. Îngăduinţă. Cu toate astea vechiul localnic avea mersul drept şi mişcările iuţi. Afară, în vie, potrivi cu gesturi hotărâte scaunele în faţa mesei.

Aduse vin şi pâine; se aşeză.

— Am aşteptat îndelung. Deseori mi-am dorit clipa asta, în care să pot vorbi cuiva. Unuia care practică arta noastră a medicinii. Nu ştiu, dacă dumneavoastră sunteţi cel pe care l-am aşteptat, dar acum aţi venit aici, la Basel, iar faima dumneavoastră a umplut oraşul. Porţile vă sunt deschise, trebuie doar să intraţi. Familiile bogate sunt fericite că sunteţi aici. Vindecarea lui Froben face progrese vizibile. Veţi fi invitat să vă reîntoarceţi. Succesele repurtate au o strălucire trainică. Va trebui să vă hotărâţi. Iar după ce aţi hotărât – eu aş fi fericit dacă aţi veni – şi dacă aţi rămâne, atunci, odată cu deprinderea de a trăi în acest oraş, va începe şi un soi de amorţire. V-aş sfătui să veniţi, şi totodată să nu veniţi. Un oraş presupune soţie şi copii, cai şi trăsură, casă şi curte şi vie. Înseamnă sfârşitul gândirii. Înseamnă sfârşitul luptei. Chiar dacă aţi găsi femeia, care nu există. Femeia care să fie la fel cu mine, şi-n acelaşi timp cu totul altfel decât mine, pentru că e de-ajuns unul ca doctorul Paulus Truckenbrot în lume. Femeia, care să ştie toate astea şi să le înţeleagă. Dar aşa ceva nu există. A trebuit să ajung la aproape şaptezeci de ani, pentru a o recunoaşte. Dar nu pentru asta v-am invitat la via mea. Aş vrea, fie că vă întoarceţi, fie că nu, aş vrea să vă mărturisesc ceva; ceva pe care un bărbat nu-l mărturiseşte de obicei altcuiva: mi-e frică.

Da, mi-e frică, fiindcă eu însumi am dat greş: viaţa cu toate ispitele ei, atât de diversă, atât de frumoasă, atât de ademenitoare. E mai comod să ştii şi să taci. E mai uşor să

prescrii reţete, după dorinţa pacienţilor, leacuri cu care sunt obişnuiţi. Ştiu că lemnul de gaiac ajută doar în mică măsură împotriva bolilor ruşinoase. Prescriu gaiacul din obişnuinţă, pentru că farmacistul, domnul Oswald Baer îl are în farmacie, pentru că nenorocitul cavaler Hutten[16] îl aprecia. Şi totuşi a murit de acea boală. Trebuie să-l prescriu. Gura lumii mă sileşte s-o fac.

Iar dacă cineva mă întreabă după ce metodă îmi tratez bolnavii, voi răspunde de îndată şi nu voi obosi să repet: după cea tradiţională a lui Galenus şi a lui Avicenna[17]. Voi spune de îndată că cred în teoria celor patru umori şi nu voi mărturisi că ea nu se potriveşte cu ceea ce am văzut la sute de bolnavi. Dar nu va veni nimeni să mărturisească deschis asta.

N-am spus încă nimănui cum ararã frica mea. Sunteţi singurul şi poate că am aşteptat o viaţă întreagă această clipă: să mă fac ascultat de dumneavoastră. Ca şi dumneavoastră să vedeţi ceea ce văd şi eu. Aici, în mijlocul acestei frumoase şi variate lumi, a fost aşezat un hârdău mare, sau, din partea mea, fie şi un butoi, cum doriţi. Şi în acest hârdău se află un terci cenuşiu încă de pe timpurile când oamenii nu puteau să gândească; pe când nu ştiau încă nimic, pe când limbile le erau poate prea scurte şi nu puteau vorbi. Aşadar, poate cu ceva înainte, sau cu ceva după potop. Oricum, butoiul cu cenuşiul terci al neştiinţei a rămas aici. Iar din când în când, păzitorii butoiului predau unor bărbaţi anume aleşi marile polonice, cu care să astupe orice culoare vie, căpătată prin gândire. I-am văzut şi auzit eu însumi, pe vremea când eram student pe cei doi profesori: Jakob Sprenger şi Heinrich Institoares. Bine, bine, îmi veţi răspunde, dar ei au murit de mult. Da, înainte de moartea lor însă, au apucat să dea din timp lingurile mai departe, acele mari polonice, pentru îngrozitorul terci. Astfel încât cenuşiii păzitori ai hârdăului se află într-o succesiune neîntreruptă. Am nădăjduit în acei

16 **Hutten avea sifilis şi a murit de pe urma acestei boli.**

17 **Ibn Sina zis Avicenna (980—1037), filozof şi medic tadjic-persan, a cărui teorie în domeniul medical a constituit, în evul mediu, un îndreptar în tratarea bolilor.**

care au opus o nouă credinţă celei vechi. Dar nici ei n-au renunţat la diavoli şi demoni, ci şi-au cioplit doar noi linguroaie. Iar eu nu înţeleg asta. Mi-e frică; nu pricep lumea chiar deloc sau, cel puţin, nu pe de-a-ntregul. Poate doar numai câte ceva.

— Cunosc hârdăul cenuşiu şi ştiu unde se află. În mijlocul labirintului, pe-o cale greşită. Se află acolo unde Monoculus, chiorul, îşi are reşedinţa. Văd mulţi îndreptându-se în chip zguduitor spre măria-sa, chiorul. Iar când îl găsesc, rămân cu el, şi cum locuiesc sub terciul său cenuşiu, orbesc de-a binelea până la urmă. Şi caută acolo, unde nu se găseşte nimic.

— E ca în vechea parabplă, spuse doctorul Truckenbrot: „Când un orb călăuzeşte pe un altul, cad în groapă amândoi”.

— E mai rău, în cazul de faţă, răspunse doctorul nostru Théophrast, căci pe această lungă cale greşită păşesc şi medicii. Dacă un medic cade, nu-i mare lucru. Numai că trage după sine bolnavii.

Prima scrisoare a lui Basilius

Basilius către Elena:

„Cu cea mai adâncă mâhnire am aflat de curând, că foarte multe persoane de ambe sexe, lepădându-se de adevărata credinţă, au legături trupeşti cu fiinţe demonice.

Cuvântul care, târându-se, adumbreşte, tăinuie – ca şi insul sfrijit ce-şi pune halatul când soseşte un oaspete, pentru a ascunde tristul adevăr – poate fi descoperit numai prin alte semne.

Cine vrea să pună însă faţă-n faţă aceste semne, cine ştie să le aşeze, ce fel de semne să fie? Ele trebuie să fie limpezi, înţelese de oricine. Trebuie să fie dure şi binevoitoare. Trebuie să rănească şi să vindece. Să strige şi, în acelaşi timp, să fie foarte domoale. Trebuie să fie pline de plânsul iubirii şi râsul înţelepciunii.

Unde se află însă inima deschisă, ca tăbliţele în care sunt îngropate aceste semne?

Eu ştiu. Am găsit-o. Ţi-o dezvălui ţie, Elena, iubito.

Ţi-am scris până acum o mie de scrisori, dar niciuna

nu ţi-am trimis-o. Când găseam mesagerul, în care credeam că pot avea încredere, nu aveam încredere în mesajul cuvintelor mele. Astăzi, însă, te strig, iar tu, auzi-mi strigătul! Nu ştiu de câţi ani nu m-ai mai văzut. Nu o ştiu. Am început mai întâi să număr orele, apoi zilele. Atunci când zilele s-au schimbat în ani, am încetat a le mai număra şi a le înşira în ordine. Zilele mele nu erau atât de ordonate. Şi nu pot alerga prin lume, după tine. Pot doar să aştept. Dacă vii, Elena, spune ziua, spune ora. Îţi voi ieşi în întâmpinare în faţa porţilor oraşului. Mă vei recunoaşte. Un om bătrân, la margine de drum".

Lui Basilius Amerbach îi plăcea să exagereze. Pe vremea când scria această scrisoare Elenei lui, avea treizeci şi opt de ani, cu cinci ani mai mult decât fratele său Bonifacius şi decât doctorul din Einsiedem. Şi el începuse plin de speranţe, studiind la Paris dreptul, ca şi fratele lui.

„Dar cine sunt eu, Eleno? Nimeni, nimic. Fiu al unui tată vestit, frate al unui frate vestit. Fără să mă plâng, trebuie să recunosc: El e cel care face binele, binefăcătorul. Bonifacius. Mie îmi rămâne Basilius, regescul; iar asta înseamnă tocmai a nu face nimic. Astfel încât pot face ce vreau. Nu i-am lăsat să-mi hotărască ei soarta. Nu vreau să fiu tipograf ca tata, şi nici jurist ca fratele meu.

Acum sunt bufonul lor. Câteodată profesorul Bonifacius dă câte o serată. Atunci eu, studentul, îl imit pe Oekolampad, cu dialectul lui şvăbesc. Iar cei care în timpul zilei judecau în calitatea lor de judecători, ascultă şi râd. De cine, de ce râd când se lasă întunericul? Râd de ceea ce-i drept, de lucrurile limpezi, cu un singur înţeles. Au un râs de lăncier, când povestesc ce poate Frundsberg[18] şi ce le învaţă pe târfe atunci când povesteşte măscări în legătură cu plăcerile dragostei şi ale pântecului. Nu mă socoti trufaş, nepreţuita mea Elenă, dar nu sufăr că mă simt printre ei cam stingher. Deoarece ştiu, că dacă le-aş

18 Georg von Frundsberg (1473—1528), comandant al armatelor imperiale. Căpetenie a lăncierilor pedestraşi sub împăraţii Maximilian I şi Carol Quintul, a săvîrşit mari cruzimi în timpul campaniilor sale.

desluşi acest râs al raţiunii, dacă le-aş pune în faţă tăbliţele dezvelite ale acestei inimi, nu mi-ar fi recunoscători.

Omul, care ne-a descoperit tainele inimii sale, este Hiero nymus Bosch [19]. Nu căuta să-i pătrunzi viaţa, când s-a însurat, cu cine a făcut copii. Pe cine a iubit şi pe cine a dispreţuit, acestea le poţi vedea, numai să vrei.

Mi s-a explicat că locul paradisului poate fi calculat şi stabilit matematic, iar canonicul von Lichtenfels se ocupă chiar acum de această problemă.

Poţi calcula mult mai exact locul de baştină al acestui pictor, având două puncte sigure: a trăit până acum vreo zece ani la Hertogenbosch, capitala Brabantului de Nord, iar localnicii îi spuneau Bosch.

Cel de al doilea punct: pe atunci propovăduia la Hertogenbosch marele predicator Denis de Rijckel, numit de alţii şi Dionysius, călugărul. Ceea ce susţinea el, se putea constata cel mai bine la discipolul său. Dacă mă înţelegi, adorată Elena, nici nu trebuie să te interesezi de numele discipolului. Oricare dintre noi îl ştie prea bine: e Jakob Sprenger, profesor de teologie. Tema dascălului, „Ultimele patru elemente”, a fost preluată de discipol: Moartea – Judecata de apoi – Cerul – Infernul.

Dar un om ca Dionysius nu predică niciodată cu atâta incisivitate, fără să îndeplinească o misiune. Cuvintele sale însoţeau invazia veneticilor, a Habsburgilor spanioli. El sosise odată cu guvernatorii imperiali, atunci când Ţările de Jos deveniseră provincie habsburgică. De atunci tulburările s-au ţinut lanţ. Ţăranii s-au împotrivit birurilor de neîndurat, cucerind Haarlemul.[20] Invadatorii au înăbuşit răscoala, numind măcelul, jocul de-a „pâinea cu brânză”. Poate de-abia marele şi zguduitorul marş al cerşetorilor din Bruxelles, al ologilor, al ciungilor, al orbilor, al stigmatizaţilor a arătat întregii lumi asuprirea. Şi a smuls compătimirea tuturor acelor oameni, care erau de partea

---

19 **Hieronymus Bosch (aprox. 1450—1516), pictor şi gravor din Ţările-de-Jos. A pictat alegorii religioase, care cuprind şi o puternică satiră la adresa moravurilor epocii sale. Printre operele lui cele mai vestite se numără : *Grădina desfătărilor, Carul cu fîn* şi *Ispitirea sf'mtului Anton.***

20 **în 1482 Ţările-de-Jos au căzut sub stăpînirea Habsburgilor. împilarea la care a fost supus poporul în această perioadă a dus la nenumărate răscoale, printre care Şi aceea încheiată prin cucerirea oraşului Haarlem, aşezat la Marea Nordului.**

dreptăţii. O ţară înfloritoare, Elena, a fost şi continuă să fie zilnic nimicită. Cu toate mijloacele, inclusiv cele ale cuvântului. În aceste vremuri începe predicatorul Dionysius cu râvnă plină de devotament să scoată terciul din marele hârdău cenuşiu. Tocmai aici, în mijlocul Hertogenboschului l-au pus. L-au umplut cu terciul necunoaşterii, pentru a înăbuşi orice gândire. Ca bărbat, îţi stau două posibilităţi în faţă: să scoţi şi tu terciul cenuşiu din hârdău, pentru a-l împărţi altora, sau să durezi o operă puternică împotriva acestuia. Desigur că mai poţi şi fugi de-aici, dar eu nu-l socot un mijloc.

Vei răspunde, gingaşă Elena: Omul era un pictor, un artist. Îşi trăia inspiraţiile, geniul. Era torturat de vise, chinuit de boli. Lucrările sale le reflectă. Mă tem, frumoasa mea, că pleci de la punctul de vedere care spune: Artistul e un posedat. Nu te poţi încrede în raţiunea sa. În niciun caz nu trebuie să mergi atât de departe, încât să-i atribui că, folosind râsul raţiunii, ar vrea să schimbe ceva. Iar apoi mai adaugi, şovăind chiar uşor: Oricum nu în aceste vremuri.

Îngăduie-mi să-ţi reamintesc: chiar un om de ştiinţă de talia lui Reuchlin[21], neîntrecut cu cunoştinţele sale de limbă ebraică – imboldul pentru asta i-l dăduse neuitatul Pico della Mirandola – folosea râsul raţiunii. Pentru a da la iveală bigotele potlogării ale mişeilor ce se-nvârteau în jurul hârdăului cenuşiu, el a scris comedia despre călugărul Sergius.

Atât râsul, cât şi surâsul şi sclipirea batjocoritoare a ochilor raţiunii nu sunt o mantie după care să te ascunzi.

Să vedem ce a făurit Hieronymus Bosch din Judecata de apoi al doilea din Ultimele elemente. Un triptic de altar, care se poate închide. Această operă poate fi asemuită cu o casă bine întocmită, sensibila mea Elena. Închipuieşte-ţi apoi, cum oamenii umblă de jur-împrejur, pentru că nu au cheia casei. Ei sparg un geam şi intră pe fereastră. Şi încearcă apoi, cu cheile pe care le au la ei, să descuie camerele. Reuşesc. Cei mai îndrăzneţi pătrund în pivniţă.

21 Johannes Reuchlin (1455—1522), savant umanist; activitatea sa constituie un aport preţios la victoria spiritului renascentist în Germania.

Sus, unul a şi deschis o încăpere, care acum a devenit a lui. Se instalează aici şi vede ceea ce doreşte să vadă, vede lucruri pe care nu le poate rosti, pe care nu vrea să le rostească, pe care nu trebuie să le rostească. Vede ceea ce deosebeşte bărbatul de femeie. El stă acum printre simboluri, vede mădularul bărbătesc, mare şi umflat, transformat în instrument muzical, în iepure fugind, în patine, în cuţite crestate şi mai ales în pliscuri. Vai, lungul, frumosul, puternicul plisc de barză. Cu astea îşi va petrece de-acum încolo viaţa în odaie. Nu-l vei mai putea scoate de-acolo. Singur a căzut în cursă.

Un altul a deschis odaia proverbelor şi are cu sine cartea vieţii lui. Lumea cu tot ce s-a petrecut, se petrece şi cu tot ce se va întâmpla înfăţişată în proverbe. În acea încăpere, iubită Elena, poţi trăi foarte liniştit. E bine temperată.

Pentru sala cea mare de la intrare nu era necesară o cheie anume; ci doar constatarea generală că viaţa e nedreaptă, că există sărmani şi bogaţi. În sală, un colţ luminat de o luminare sărăcăcioasă, închinată fraţilor şi surorilor întru viaţă comună. Atenţie: dacă treci prea repede pe-acolo, mica luminare se poate stinge. În imediata apropiere a acestui colţ, unde sunt acei care doresc să schimbe nedreptăţile din lume, cobori de îndată în pivniţa mâniei.

Acolo jos, se observă mult spirit iudaic în arta de a picta a lui Hieronymus Bosch. Toate acele respingătoare prescurtări corporale: capetele aşezate direct pe picioare, figuri omeneşti făurite din părţi de animale, întruchipate din părţi omeneşti. Această metodă i-a fost, de bună seamă, inspirată de un evreu, mare maestru al unui ordin secret. Alături, în pivniţă, o încăpere bine amenajată pentru meşterit, unde ss făţuia, după măsură, acel ceva. Acel ceva care picta, acel ceva insuflat de alţii, acel ceva morbid, acel ceva nebunesc. Unii dintre acei care, plini de zel, îşi găseau de lucru în pivniţa mâniei, spuneau: Bosch are un adevărat talent în zugrăvirea ruinelor şi a focurilor spectaculoase. Dispune de o fantezie distrugătoare. Şi pe

alţi artişti i-a ademenit pe calea erorilor. Tot jos, în pivniţă, mai sunt şi cei care se joacă cu noţiunea de popor. Ei o explică: e uriaşul cu cap de copil. Iar poporul este biciuit prin spaime infernale şi înduioşare plină de suspine. Dar biciul cine îl făureşte? Cine îl mânuie? Atât înduioşările pline de suspine, cât şi spaimele infernale pot fi create.

Profesorul Jakob Sprenger a prescris formula abjurării: Jur să cred că nu numai toţi ereticii şi renegaţii vor suferi veşnice chinuri în focurile Gheenei, ci mai cu seamă acei vătămaţi de erezia vrăjitoriei. Acei care se leapădă de dreapta credinţă, sub înrâurirea diavolilor, dedându-se la murdăriile acestora. Mă lepăd de erezia, care, în chip fals şi mincinos, susţine că nu ar exista niciun soi de vrăjitoare pe pământ şi că nimeni nu trebuie să creadă că ele pot face rău cu ajutorul diavolilor.

Era în permanenţă necesar să-l identifici precis pe diavol. Se spunea, astfel, că ar fi aer gros, îngăduit de Dumnezeu. Ca fiinţă atotputernică, el poate să facă aerul atât de dens, încât să devină pe deplin vizibil. Acest trup alcătuit din aer poate deveni asemănător trupului omenesc. Mânerul biciului, frumos împodobit, al profesorului Jakob Sprenger.

O vrăjitoare se plângea de prea marele pârjol al îmbrăţişării diavoleşti. Alta, de frig năprasnic. Una simţea o plăcere cu mult mai mare decât la îmbrăţişări omeneşti, alta se plângea de dureri; îi era silă şi scârbă şi ar fi renunţat bucuros la asta, numai de s-ar fi putut descotorosi de Necurat.

Mereu era câte unul îmbrăcat în negru, fie la câmp, printre vite, fie seara, în bucătărie, uneori în haină pestriţă din catifea, cu ciorapi cenuşii şi pălărie neagră. Iar copiii făcuţi cu ei, fiinţe demonice, care la rândul lor se culcau cu oameni, ar fi vârcolacii. Sau elfii, genii mistuitoare ale văzduhului. Ca omizile. Pliscuri ascuţite. Capete negre şi aripi.

Ia-ţi Elena, cheia casei. Hieronymus a zugrăvit acolo totul: „Cu cea mai adâncă mâhnire am aflat de curând, că foarte multe persoane de ambe sexe, lepădându-se de

adevărata credinţă, au legături trupeşti cu fiinţe demonice”. El a înfăţişat fiinţele mistuitoare.

Ai putea să colinzi fiecare încăpere în parte; nu te opresc s-o faci. Însă nu căuta să te strecori printr-o fereastră spartă, când poţi păşi pe uşă. Zăboveşte îndelung în prag. Ia aminte împotriva cui se ridică Bula papei Inocenţiu, şi legea ce i-a urmat. Sunt fraţii şi surorile Spiritului liber, sau ai sectei Vieţii comune, sau cea a Fecioarei, sau nobila frăţie a Sfântului sânge, care răspund astfel întrebărilor despre desăvârşire: Socotindu-ne desăvârşiţi, noi nu suntem supuşi păcatului. Aşadar, putem da frâu liber oricăror porniri, în deplină înţelegere cu Dumnezeu, în faţa căruia suntem doar desăvârşiţi. Aşa se vorbeşte despre fraţii şi surorile Spiritului liber, punându-li-se în cârcă cele mai înfiorătoare desfrâuri.

Dar ei nu vor să cerşească. Vor să lucreze. Să-i îngrijească pe bolnavi. Să-i îndestuleze pe săraci. Să sprijine văduvele şi să-i ajute pe orfani. Punându-şi întrebarea: ce-i desăvârşirea, ei aşază totul sub semnul întrebării. Mereu revin la asta, parcă ne-am afla pe vremea apostolilor. Nu născocesc subtilităţi, ci săvârşesc opere de smerenie şi dragoste. Sunt învinuiţi că-i neagă chiar şi pe diavoli. Ei opun învăţăturilor despre cele patru elemente, revendicarea cunoaşterii a trei principii. Trei lucruri trebuie să cunoşti pentru a fi om: Trebuie să înveţi să trăieşti într-o obşte, să înveţi, în ce priveşte ştiinţa, ce-i îndoiala, iar în ce priveşte arta, ce-i forma.

Ei susţin că slăbiciunea înnăscută nu-i un păcat. Ceea ce a făurit Dumnezeu, este bun. Şi stăruie pentru împărţirea bunurilor în toate privinţele.

Împărţirea să se facă de bună seamă cumpănit, în amănunt.

Pe-atunci, ţăranii lipsiţi de drepturi au ridicat, ca semn al răscoalei, opinca în vârful unei prăjini[22]. Multe din părerile lor au fost preluate de acei care mai fiinţează şi azi: anabaptiştii.

---

22 Simbol al ţăranilor răsculaţi în Germania, în secolul al XVI-lea-

Melanchthon[23] spune: „Nicio milă faţă de anabaptişti, «i sunt posedaţi de Satana”.

Luther spune: „Aceşti monştri nu pot fi supuşi nici prin sabie, nici prin foc. Ei îşi părăsesc nevastă, copil, casă, pământ şi tot ce au”.

Despre vrăjitoare, Zwingli afirmă: „Cred că pot scoate lapte din coadă de topor”. Şi el se referă la Vechiul Testament – ***Ieşirea,*** capitolul 22, versetul 17. După interpretarea sa: „Pe vrăjitoare însă n-o lăsaţi să trăiască”, persoana – este totuna cu acţiunea.

Aşadar, reformaţii preiau ideea despre diavol, fiinţe – demonice şi monştri, trecând-o asupra anabaptiştilor. Şi în aceste condiţii, eu, Basilius, să mă pot bucura de meseria de jurist, Elena?

Nu ştiu câtă vreme mă vei mai putea stima, bună Elena. Iartă-mă că nu sunt ca Pico, cel care ştia totul şi acţiona în consecinţă. În privinţa Judecăţii din urmă a lui Hieronymus, poţi afla fără grijă cum gândea Pico della Mirándola.

Ordinul sfântului Dominic îl avusese în vedere şi pe profesorul Jakob Sprenger, pentru a-l putea înrâuri în chip fericit pe ducele de Mirandola. Totuşi, pentru că cei ce se aflau în fruntea Ordinului, ţineau mult ca tânărului învăţat să-i meargă bine, s-au folosit mai curând de sprijinul călugărului Savonarola[24], prieten al prinţului, plin de devotament şi râvnă faţă de Ordin, pentru a trezi în tânărul învăţat dorinţa de a intra în rândurile acestuia. În toate bisericile se vestise că Pico este gata să intre în Ordin, să-şi retracteze spusele care se îndepărtau de la dreapta credinţă şi să slujească Ordinului ca simplu călugăr. Doar nu era posibil să presupui că nobilul prinţ, care se trăgea din spiţa împăratului Constantin, are legături trupeşti cu făpturi demonice. Pentru frageda lui tinereţe, cunoştinţele sale erau peste măsură de uimitoare, căci la vârsta lui de douăzeci şi cinci de ani, fusese în stare

---

23 Philipp Melanchthon (1497—1560), umanist german, colaborator apropiat al lui Luther.

24 Girolamo Savonarola (1452—1498), călugăr dominican; a jucat un rol politic important în Florenţa, între anii 1494 şi 1498, impunînd «un regim teocratic. împins de fanatism, a distrus numeroase opere d°. -artă. A fost ars pe rug ca eretic.

să susţină în mod public nouă sute de teze asupra fiinţei şi a chipului omenesc. Influenţei binecuvântate a călugărului dominican Savonarola i se datora şi hotărârea prinţului de a scoate o lucrare asupra celor şapte duşmani principali ai bisericii. Această lucrare ar fi trebuit să constituie un instrument potrivit pentru acei care o porniseră pe spinosul drum către Salzburg şi către Bremen. Cei şapte principali duşmani erau: necredincioşii, iudeii, mahomedanii, păgânii, ereticii, falşii creştini şi superstiţioşii.

Arhiepiscopul din Salzburg nu s-ar fi arătat nerecunoscător pentru asemenea sprijin. Odată cu monstruozitatea eretică ar fi putut fi nimicită şi cea iudaică din oraşul său. Lumea aştepta să vadă ce va ieşi din pana tânărului Pico della Mirandola.

Pico n-a fost cuprins de înduioşare nici măcar la amintirea ceasurilor petrecute cu învăţaţii, care-i puseseră la îndemână cheia prin care putuse să descifreze mai apoi literele ebraice.

Nu, nu fusese cuprins de freamătul recunoştinţei. În el sălăşluia pacea raţiunii. Acel „nu pot” al său, nu pot scriu despre cel de al doilea duşman principal al bisericii, nu fusese o izbucnire sălbatică a disperării, ci o profesie de credinţă: Nu vreau!

Hotărârea sa de a nu mai scrie nu însemna renunţarea la acţiune.

Sosise ziua, despre care vorbise adesea şi la care visase: să plece din casa lui şi să predice în fiecare cetate, în fiecare oraş, despre om şi despre demnitatea sa. Să plece, nu fără a desemna înainte de asta, ca moştenitori ai tuturor bunurilor sale nemişcătoare, pe săracii şi bolnavii din spitalul Florenţei. Nu va predica smerenia, nu va vorbi despre deşertăciunea vieţii şi frumuseţea morţii, ci despre sensul vieţii. Nu putea fi de folos Ordinului sfântului Dominic, când el însuşi se socotea un trimis al Domnului, înzestrat cu foc şi sabie, când năzuia să ajungă asemenea heruvimilor, care luptă, sunt iluminaţi şi devin, în cele din urmă, desăvârşiţi.

Moartea subită şi neaşteptată a acestui tânăr şi preaînvăţat bărbat a dat naştere la zvonuri: omul fusese omorât. Otrăvit. Zvonul s-a răspândit din pricina straniului discurs funebru al călugărului Savonarola, din Ordinul sfântului Dominic. Acest membru al Ordinului trăda astfel o taină.

S-a învinuit, spunând: „Eu, Savonarola, am dorit ca Dumnezeu să te pedepsească pentru faptul că nu aveai încă dorinţa de a merge pe urmele sfântului Dominic. Dar n-am vrut să fii atât de aspru pedepsit. Nu sunt vinovat de moartea ta”.

Uşurinţa aceasta de neiertat, se-nţelege, Elena, n-a putut fi uitată de niciunul din mai-marii Ordinului. Desigur că un prinţ, sau un urmaş din stirpea lui Constantin, cum era acest Pico, nu putea fi ars pe rug.

Pe tripticul de altar ce reprezintă „Judecata-de-apoi”, pe cele două panouri laterale, sunt zugrăvite două posibilităţi de a înrâuri lumea, de a o schimba. Prima: blândă, fără constrângeri, care propovăduieşte să dărui totul. Aidoma cu Pico al nostru, cu ochii săi plini de uimire, nedumeriţi şi totuşi înţelepţi. Un om bogat stă în faţa castelului său, îmbrăcat în cenuşiu. Un cenuşiu incert. Dar pintenii de aur sunt vizibili şi mărturisesc că posedă cal şi va călări. Şi mai mărturisesc distanţa faţă de săraci, cerşetori, nebuni, schilozi. Iar milogii au întins pe o năframă piciorul tăiat şi gol, piciorul rănit şi desculţ. Ca o mărturie?

Bogatul nu va putea schimba starea lor, chiar dacă ar deschide larg băierile pungii sale. Aşa nu schimbă el lumea. El, nu. Rămân: sărăcia”, răutatea. Sărăcia, răutatea?

Mai curând altfel: Pe celălalt panou, îmbrăcat şi el în cenuşiul incert al lui Bosch, un bărbat gata de plecare, nu prea bătrân, încovoiat, bărbos. Cu armă, cu suliţa lungă, cu cuţitul mare, cu punga strânsă. Şi cu cartea. Bunătatea, bunătatea neînarmată nu foloseşte la nimic împotriva a ceea ce a fost bine înrădăcinat şi anume, că sărăcia e una cu tot ce-i rău. Căci, chiar dacă cei de pe cealaltă aripă au

bani, ce-i drept, cerşiţi, ei sunt totuşi, spânzuraţi întotdeauna.

Îndeobşte, pentru spânzurătoare e nevoie de o scară. Iar pentru cucerirea unui oraş, de acelaşi lucru. Partea de mijloc a tripticului „judecăţii-de-apoi”, seamănă cu un oraş asediat şi cucerit. Pe fortificaţiile din faţa oraşului, baraca, cârciuma, zahanaua învingătorilor. Oamenii stau aici spânzuraţi în prăjini, ca păsările. Cu capetele spânzurând şi arşi. Uneltele de asediu sunt transformate în instrumente de tortură. Căci asediatorii au reuşit să intre în oraş. Cât despre greutatea, neputinţa de a te apăra, gesturile şovăitoare ale călăilor asupra victimelor despuiate, totul e lipsit de sens. N-ai nicio posibilitate de scăpare, acolo, jos, în oraş. Şi totuşi, se iveşte mereu câte un om zvelt, iscoditor, care nu-şi poate închipui toate astea. Un om frumos, nobil.

Dar tu trebuie să-ţi închipui toate acestea: Ce este un demon? Ce înseamnă să te culci cu demonii? Priveşte la şarpele de pe acoperiş. Iată-te şi pe tine, sensibilă şi preacredincioasă Elena. Stai foarte dreaptă, goală, iar lungul tău păr de aur te învăluie până la genunchi. Ochii-ţi sunt închişi, şi te laşi parcă în voia lucrurilor. Mâna stângă cu braţul ţeapăn ai lăsat-o în jos, într-o mişcare de apărare. În căutare. Fiinţa mistuitoare a şi început să-şi facă drumul spre pântecul tău. Vârcolac, cu căpăţâna neagră şi labele ascuţite. Dar mâna ta stângă se mai întinde şi spre celălalt demon, monstrul verde, încălţat în pantofi bărbăteşti şi cu luminare sfinţită. Ceea ce e de neînţeles la tine, altminteri atât de apropiată mie, e că buzele tale palide şi frumoase, aceste buze pline, care sărută cu plăcere, nu tăgăduiesc o umbră de plăcere. Iar alături pândeşte următorul demon. Cu faţa bătrână, bărboasă şi cu tiara papală pe cap. Acest cap desfrânat, aşezat de-a dreptul pe coada mişcătoare a unui demon foarte umil. Pe lângă toate astea, muzica ce-o cântă un demon în formă de cimpoi albastru-verzui, boaşe gata să plesnească.

Oraşul tău. Locuinţa ta. Viaţa ta. Plini de sens sunt

aici demonii.

Această Judecată de apoi e răspunsul dat păzitorilor hârdăului cenuşiu. Răspuns la preceptul lor: Unul care abjură adevărata credinţă, decade, dedându-se la legături trupeşti cu fiinţe demonice.

Hieronymus aplică cele două principii esenţiale: Omul trebuie să înveţe, în ce priveşte ştiinţa, ce-i îndoiala; iar în ce priveşte arta, ce-i forma.

El zugrăveşte îndoiala în privinţa existenţei demonilor, înfăţişându-i pe monştri exact după cuvintele cumplitului precept.

Iar pentru arta sa, Hieronymus a găsit forma potrivită: surâsul raţiunii, al înţelepciunii”.

Felcerul

I

În oraşul Strassburg, în care Théophrast al nostru se reîntoarce acum, existau în anul 1526, nişte condiţiuni, ce puteau fi privite din două puncte de vedere.

Fără legătură între ele.

Sau, fiind legate unele de altele.

Să încercăm să le privim ca legate între ele.

Nou-sositul doctor Théophrast von Hohenheim nu tratează nici la Strassburg cu lemn de gaiac sifilisul, ce bântuie cu furie.

Consiliul reformat al oraşului avea un stoc mare din acest lemn, procurat de casa Fugger.

Nou-sositul Théophrast suferă o înfrângere într-o controversă medicală publică.

Hans Denck, poreclit şi papă al sectei menoniţilor, privit cu neîncredere de toţi reformaţii, se bucură la Strassburg de adepţi numeroşi: meşteşugari şi oameni din popor.

După o dispută teologică publică el e izgonit din oraş. împreună cu soţia sa, în anul 1526, de Crăciun.

Hans Denck cercetează natura adevărului şi a înţelepciunii. El descoperă principiul: Trebuie să ştii de unde vine înţelepciunea, căci de ea depinde adevărul. Denck respinge ideea unei înrâuriri diavoleşti asupra

omului.

Théophrast von Hohenheim caută pricinile naturale ale bolilor.

Amândoi bărbaţii în acelaşi timp, în acelaşi oraş. Imigranţi, care se preocupă de existenţa sau nonexistenţa răului. A diavolului.

În drumul de la Basel spre Strassburg, Théophrast hotărăşte categoric: Va rămâne la Strassburg. Nu se va întoarce la Basel. Nu din pricina vreunei ispite. Despre ce ispită mai poate fi vorba? Podgoriile, grădinile de trandafiri? Nu, asta nu-i de mine.

Doar tipografia. Tipografia lui Froben. Dar nu e necesar să locuieşti în oraşul în care vrei să tipăreşti o carte. Va fi chiar mai bine, altminteri se va spune că, fiind medicul de casă al lui Froben s-a cuibărit la el. Şi datorită bunăvoinţei bătrânului a reuşit să-şi tipărească cartea despre arta medicinii. Mă rog, încă o carte. Iar soţia lui Froben n-a fost împotrivă. Cei iniţiaţi ştiu că cel puţin de când soţul ei e bolnav, ea hotărăşte în tipografie.

Nu-i va fi uşor cu dânsa, ea îl domină până şi pe Erasm. El posedă spiritul, ea dispune însă de unealta necesară, de tiparniţă, ceea ce pentru un om ca Erasm constituie o atracţie mai puternică decât patul. Să scrii şi să-ţi vezi cartea tipărită, un alt soi de voluptate a dăruirii de sine.

Doamna Froben, mică şi zveltă, autoritară, veselă, încăpăţânată şi susceptibilă.

Truckenbrot îl avertizase în legătură cu lipsa de libertate a medicilor din marile oraşe. Iar el, doctorul Théophrast să depindă tocmai de soţia unui editor?

Îşi aminti cum doamna Froben îi luase mâna, cum i-o sucise pe-o parte şi pe cealaltă, o contemplase îndelung, apoi îi spusese cu vocea-i uşor răguşită: „Mâna dumneavoastră se aseamănă cu un oraş. Îmi închipui că mulţi trăiesc aci în pace”.

I-o spusese foarte ceremonios, aproape distant, încât el nu reuşise să-i răspundă printr-un zâmbet. Doamna din valea largă fusese amabilă cu pădureanul din Einsiedem.

Dar care altă femeie din bogatele familii ar găsi o asemenea imagine, o asemenea comparaţie! Mâna ta e ca un oraş. Cu doamna Gertrude se poate sta de vorbă. Şi-apoi el nu e bolnav de stomac, ca Erasm, nici predispus la boală şi irascibil. Şi dacă doreşte, se poate înţelege cu ea.

Şi spre mirarea lui, primul lucru pe care-l spuse prietenilor din Strassburg, fu:

— Am impresia că cei din Basel ar fi bucuroşi să rămân acolo.

— Mi-e teamă că o vei face într-adevăr, răspunse Verena, pleci şi, la drept vorbind, nu ştim încă nimic despre tine.

„Ce pretenţie! Cine e Verena, care cu atâta firesc îşi ia dreptul de a-l scruta? Cine poate şti totul despre un altul? Nici măcar tata, care mă cunoaşte cel mai bine, care m-a iniţiat în arta medicinii, nu poate înţelege de ce nu m-am înapoiat la el, în Villach, pentru a consulta împreună bolnavii, ca în zilele copilăriei mele”.

Cine e Verena? I se părea ciudat ori de câte ori o vedea din nou. Îi amintea de acea fată unică. Acea fată cu picioarele goale, în sandale, şi cu rochia din pânză albă, uzată. Când mergea în pelerinaj spre Einsiedem, la Maica Domnului, cea făcătoare de minuni.

Îi amintea de acea copilă, de pe vremea când el însuşi era copil. „De unde vii?” o întrebase atunci, în Einsiedem.

„Din Valea de argint. Suntem ţărani din câmpia aflată între munţi, în valea de piatră. Unde se vorbeşte o altă limbă – italiana”.

Şi în timp ce Wilhelm von Hohenheim consulta atent pe bătrână, fetiţa îi şopti cu acea ardoare plină de importanţă, proprie doar copiilor: „Nimeni nu ştie atâtea, câte ştie bunica. Ea s-a întâlnit cu nişte uriaşi, cu care a stat de vorbă. Când i-a fugit capra, uriaşul a ajutat-o, aducându-i-o înapoi de pe nişte stânci repezi. Voia chiar să mi-l arate. Era puternic şi prietenos totodată, şi bunica vorbea mult despre el. Bunico, am întrebat-o odată, vrei să rămâi pe vecie doar în această vale îngustă şi stâncoasă şi

să nu cobori şi tu la oraş, unde-l poţi vedea pe împărat şi atât de mulţi oameni nobili, îmbrăcaţi în veşminte felurite? Ea a râs atunci, răspunzându-mi: E mai frumos să povesteşti despre uriaşi, decât despre oamenii care sembulzesc pe lângă domnii cei mari. Odată, când bunicii i s-a făcut sete, uriaşul a dat cep unui izvor. La oraş cine-o să-mi dea drumul la un izvor, când mi-o fi sete, mi-a răspuns. Acolo nu ştiu pe nimeni, şi nimeni n-o să mă ajute. E mai frumos printre uriaşi, crede-mă".

Ceea ce nu putea tămădui Maica Domnului, cea făcătoare de minuni, din Einsiedem, rămânea în seama tatălui său. Zilnic veneau bolnavii înapoi.

„Într-o zi, pe neaşteptate, în monotonia zilnică a rugăciunilor, a plânsetelor, a ţipetelor, ai venit tu, Verena. Un copil, ca şi mine. Era ca şi cum amândoi am fi fost străini de acel loc. Ceilalţi vorbeau mult, adresându-se doctorului, tatălui meu. O căraseră pe bătrână pe o targă, învelită într-o cergă, o purtaseră până în camera doctorului. Întreaga familie venise cu ea. Oameni sărmani. Şi aduseseră plocon o capră.

Strigau înspăimântaţi: „Bunica nu mănâncă, nu bea, nu vorbeşte. Despre tine, doctore, am auzit că ai puterea de a vindeca. În tine ne e nădejdea".

În faţa lui sta Verena, un copil. Cu părul de culoarea nisipului. Era obosiră, dar nu îndrăznea să se aşeze. Toţi se aflau în jurul târgii, plini de dârză ardoare să salveze viaţa bunei bătrâne. Şi noi amândoi, de asemenea. Pentru că te simţeai copleşită de oboseală şi părăsită, în mijlocul alor tăi, mă ţineai strâns de mână.

Einsiedem! Ce mult e de-atunci!

Aşa ai devenit o parte din mine, de nedesprins, din clipa când, stând mână în mână, în faţa bătrânei, a bunicii tale, am descoperit în acelaşi timp amândoi taina. Taina bătrânei. Nebănuită de ceilalţi. Ai spus încet: „Cred că nu-i bolnavă". Şi atunci am înţeles, din nou în acelaşi timp. Iar eu am spus cu glas tare: „Nu vrea". Nu ne puteam desprinde mâinile. Voiam să trăim. Şi de-atunci am ştiut ce înseamnă: A vrea. Apoi, din nou în acelaşi timp ne-am

desprins mâinile. Să nu râdă ceilalţi de noi, să nu fim văzuţi. De atunci, dar numai noi doi o ştiam, mâinile noastre au rămas împreunate”.

2

Soţia lui Denck de aici, din Strassburg, nu era Verena din zilele copilăriei, venită din valea dintre munţi. Şi ea purta sandale în picioare, iar rochia îi era de pânză albă. La gât n-avea podoabe. Cât despre nume, era acelaşi.

Nu putea să aibă mai mult de douăzeci de ani. Théophrast îi privea faţa netedă. Nici măcar nu putea spune dacă era frumoasă. Ochii-i erau foarte mari, dar şi gura. Avea părul lung, lucios şi întunecat. Se gândea că atunci când e tandră, tandreţea ei trebuie să fie fără de margini.

Hans Denck era viaţa Verenei. Iubea la fel de firesc cum respira. Cine nu voia să creadă că există asemenea lucru în lume, dar şi cine voia să se odihnească, sau avea nevoie de îmbărbătare, se ducea la ei.

Îl întâmpinară cu bucurie pe cel întors din Basel, de parcă ar fi fost de-al lor. De parcă ar fi fost de-ai noştri. De-ai noştri, oameni din Strassburg, ca Hans Denck, învăţătorul nostru, câţiva predicatori, un tipograf şi care ne numeam după el, adică după Hans, „oamenii lui Denck” sau, pur şi simplu, cei ce gândesc[25].

Suntem aici, în mijlocul iureşului acestei lumi pe care-am cercetat-o cu atenţie şi pe-al cărei făgaş dinainte hotărât ne-am jurat să nu mergem. Altfel, Hans ar fi rămas profesor la marea mănăstire din Regensburg, îngrijind, în timpul liber, de grădiniţa schitului. Iar eu, Verena, aş fi rămas pe valea Rinului. Aş fi fost silită să muncesc la careva, căruia îi aparţinea pământul. Pe care nu l-aş fi cunoscut şi nu l-aş fi iubit.

De bunăvoie, am renunţat la această rânduială plăcută şi variată. Am hotărât altfel, dar nu să fugim de lume. Ne-am aşezat într-un oraş mare, de unde să putem activa. Şi acest fel de viaţă a devenit viaţa noastră de zi cu zi.

---

25 Joc de cuvinte intraductibil : numele „Denck“ şi „Denkenden“, de la verbul „denken“ (a gîndi).

Dar nu vom fi cuprinşi nicicând de obişnuita plictiseală. Şi noi cunoşteam cântecul: Acel ce poate să îndure greutăţi nemărginite, să se ridice şi să plece pe calea cea dreaptă. Va trebui să-şi părăsească tatăl, mama, bunurile, onoarea şi chiar pe sine însuşi. Trebuie să ştie şi să meargă pe-acel drum; să nu-i pese nici de oale, nici de bucatele gătite în ele.

Şi noi am cântat: Dacă în drum întâlneşti un frate, împarte cu el pâinea şi vinul pe care le ai.

Şi noi ştiam povestea despre Maica Domnului care sălăşluieşte în pădurea întunecată din Einsiedem. Şi-i întrebam pe pelerini: Ce căutaţi voi acolo, la Maica Domnului din pădure? Nu Dumnezeu le-a dăruit călugărilor pădurea, de vreme ce ei înşişi sunt plini de păcate. Mai curând ar trebui să se roage de Dumnezeu să fie ei înşişi iertaţi de păcate. Iar unii dintre noi am pus umărul la nimicirea locurilor de pelerinaj, am azvârlit afară moaştele şi am ajutat sa de zideascâ uşile. Fiind încredinţaţi că odată cu nimicirea locului se va fi sfârşit şi cu pelerinajul. Sfârşit?

Mai existau însă dragostea şi obişnuinţa intrată în sânge a pelerinajului. Peste asta nu se putea trece atât de uşor. Oamenii, cei care sufereau, cei care căutau mângâiere, ştiau locul şi se duceau într-acolo. Se duceau la Maica Domnului din pădurea întunecată. Atunci am priceput ce înseamnă iubirea şi obişnuinţa pelerinilor. Nu-i puteam numi, pur şi simplu, făţarnici pentru că ar fi trebuit să ştie, ceea ce le spusesem destul de des: în raclele la care vă închinaţi, nu se află decât haine vechi. Trebuia să le-o spunem mereu, zilnic. Să nu se închine chipurilor cioplite ale morţilor. Mai curând să le pese de cei vii. Să-şi crească bine copiii, să aline suferinţele celor bolnavi, să dea de mâncare săracilor.

Iar într-o bună zi a sosit la noi, în oraş, la Strassburg, doctorul Théophrast, care mergea cam pe acelaşi drum ca al nostru. Şi el învăţase la mănăstire. Şi el fusese cuprins de îndoieli, care-l mai frământau şi-acum. Şi el luptase în această mare bătălie, care părea acum pierdută. Nu

luptase alături de ucigaşii învingători. Nu devenise sluga principii lor. Noi nu ştiam pe cine vrea să slujească. Nu pot desluşi ce fel de om este. Poate unde nu-i cunosc ţelul!

Dar de plăcut, îmi place. Căci lucrurile stau aşa: Omul e un chip desenat în nisipul de pe ţărmul mării. Prin urmare, eu ţi-am conturat chipul în nisip. Nu cu vreun beţigaş în mână. Ci am îngenuncheat, pentru a simţi nisipul între degete. Mi-am desăvârşit opera cu duioşie. Am făurit-o cu migală, dăruindu-i conştiincios bunătate, gingăşie, prietenie, credinţă şi zilnic mă grăbeam spre locui ştiut, pentru a vedea dacă lucrarea mea mai dăinuia. Era nevoie de mult curaj pentru a contura chipul tău tocmai aici, în faţa lacomei şi uriaşei mări.

Apoi ai plecat la Basel. Prinsă de munca mea întru desăvârşirea chipului tău, am uitat de puterea mării, nevrând să recunosc că acele contururi deveneau seară de seară mai şterse. Pe acelaşi loc încă, dar cât de nedesluşit. Cu acel curaj care se învecina, de fapt, cu prostia, mă aplecam de fiecare dată mai adânc, pentru a te putea recunoaşte. Degetele mele căutau trăsăturile familiare, fiind mulţumite să pipăie încă nisipul.

Acum te-ai întors din Basel”.

3

„Acum te-ai întors din Basel. Acum îţi pot povesti cum a fost când l-am întâlnit pe Hans Denck. Nu ştiu pe nimeni altul căruia i-aş putea vorbi astfel despre dragostea mea.

Nu e o boală, ci o taină; iar tu, cinstite doctor Théophrast, trebuie să-mi păstrezi taina.

Îţi vorbesc despre frumuseţea bărbatului care, plin de nobile gânduri, străluceşte cu liniştită putere. Nu e nevoie să strige. E în preajma mea. Şi când zâmbeşte, şi buzele lasă să i se întrevadă dinţii, e ca şi cum Dumnezeu însuşi a zâmbit. Dar cum e oare Dumnezeu? Un bărbat? Nu palid, lipsit de energie şi cu faţa obosită. Ci cu chipul aspru, sever, dar nobil şi înţelept. L-am privit. De neasemuit. Ce doream? Nimic. Doar să respir alături de el. Să mă simt zguduită de puterea lui. Să lupt alături de el

pentru dreptate. Să-i pun întrebări şi să-i ascult răspunsul, glasul. Mi-era dor de glasul lui”.

„Frumoasă clipă: te văd pentru prima oară. E-o clipă pe care mi-o rechem adesea în amintire. Eu, Verenă, îl văd pe Hans Denck. Repeziciunea cu care te ridici. Vioiciunea cu care umbli prin cameră. Iată-te, încă străin mie. Dar glasul are profunzimea şi armonia de care mi-e însetat sufletul. În prezenţa ta mă simt liniştită. La adăpost. Ce-i un bărbat? Acel, căruia îi spun: rege al meu. Mândrul meu rege. Acel, care ştie să-mi răspundă, atunci când îmi pun capul pe umărul lui şi-l întreb: Ce-o să se mai întâmple? Acel, care însă nu-mi spune niciodată: regina mea, pentru că mi s-ar părea de nesuferit. Acel, care nu îngenunche niciodată. Dar nici nu te bate uşor pe spate, cum dai într-un cal, mângâindu-l familiar. Acel, care ştie că pot face orice şi că dobândesc tot ce vreau. El ştie că vorbesc cu adevăraţii regi, prinţi şi cu celelalte mărimi, cum aş vorbi cu nişte văcsuitori de ghete. După cum înţelege că vorbesc cu văcsuitorii de ghete ca şi cum ar fi regi. Cel ce ştie că sunt neînfricată în faţa celor puternici, şi că sunt invulnerabilă şi intangibilă. Iar când aceştia mi se adresează cu copilă dragă, tu cu căpşorul tău înţelept, dispreţuiesc acest fel de a mi se adresa, altminteri prietenos. Prietenia lor!

La tine, vin însă acasă, ca-n prima zi, şi-ntreb din nou, ce o să mai fie? E târziu. Îmi deschizi uşa. Nu eşti rege, ci bucătar; ai fript carnea, ai fiert fasolea şi părul îţi miroase a fum. Mă-ntrebi dacă sunt bune. Am pus o bucată de carne în gură, dar nu ştiu ce gust are; aştept doar să-ţi aud glasul, iar când îmi spui: Bună ziua, copilă dragă, nu eşti rege, ci bărbat”.

Şi Verena îi spuse lui Théophrast: „Am tot fost goniţi de pretutindeni, de când am fost alungaţi din Nürnberg. Dar acum locuim la Strassburg. E frumos să ai o locuinţă”.

În acea zi, sau în alta, Théophrast îi spuse lui Hans Denck:

— Dacă recunoaştem – şi pentru Verena, cât şi pentru ceilalţi era limpede că Théophrast recunoscuse acest lucru

– dacă recunoaştem că altcineva este mai bun decât noi înşine, iar mai bun poate eventual să însemne mai necesar, mai important decât noi înşine, atunci va trebui să-l preţuim mai mult decât pe noi înşine. Aidoma cu braţul sau mâna, care apără în primul rând capul, inima şi ochiul, înainte de a se apăra pe sine. Cu mâna mea vreau să-ţi apăr inima.

Mişcat, Denck, învăţătorul, răspunse:

— Nu, nu-i bine aşa. Căci următorul pas ar fi gândul: Nu cumva mâna să dorească să fie ochi. Cu această rânduială, ordinea acestei lumi nu se va schimba. Ci, dimpotrivă, va fi întărită.

Poate însă că nu voia altceva decât să înlăture emoţia de care fusese cuprins.

Biată, gingaşă Verena, dorea să se ameţească, să se scufunde în simţiri nobile. Desigur că nu era uşor să fii soţia lui Hans Denck.

4

Iar Hans Denck voia şi el să mai făurească odată un om, după chipul şi asemănarea sa. Gândurile lui să fie gândurile ei. Frumoasă Verena – vis şi împlinire, în acelaşi timp. Ea e o parte din el însuşi, de nedespărţit. Şi şade de la sine înţeles alături de Hans al ei; merge mereu alături de el, dar poate rămâne şi singură. O femeie calmă, înaltă, nu dornică de putere, care nu simte nevoia să se laude: „L-am cucerit pe acest bărbat înţelept, curajos, milos, de neînduplecat”.

Ea îşi însuşise gândurile lui, dar le avea şi pe ale ei proprii. Încă înainte de a veni la el, era o femeie cu trăsături proprii. Hans ştia că nici nu va dispune de atâta timp pentru a forma o femeie neştiutoare.

Într-o zi, dis-de-dimineaţă, discutau despre faptul că după numai şapte ani de când domnea împăratul Carol Quintul[26], era nevoie să se amintească de vitejia vechilor cavaleri, adică tot o formă de a se apăra împotriva adepţilor lui Denck. Atenţia poporului trebuia să fie

26 Carol Quintul (1500—1558), împărat romano-german (1519— 1556) din casa de Habsburg. în vremea lui s-a desfăşurat Războiul ţărănesc german. A luptat împotriva Reformei, dar a fost învins de principii protestanţi, astfel că după pacea religioasă încheiată la Augcburg (1555), a abdicat.

abătută cu ajutorul imaginilor. Să se reînvie în memoria poporului marele marş triumfal al împăratului Maximilian[27]. În oraşe, au fost scoase în vânzare tablouri ale marelui şi curajosului, dar mai puţin generosului cavaler, al cavalerului fără zâmbet. Cavalerul care nu avea justificarea iubirii, a acelei iubiri vesele, fireşti, pline de dăruire. Şi toţi slujitorii săi îi semănau.

Iar slujitorii urmaşilor săi sunt şi mai cumpliţi, din pricina zelului pe care-l vădesc. Chiar când iubesc, nu au darul de a se schimba. Ei sunt veşnic aceiaşi: dimineaţa, la prânz şi seara; la masă sau în pat, lacomi şi gălăgioşi. Soţiile îi rabdă. Nu mai palpită de plăcuta teamă că unul şi acelaşi bărbat ar putea fi mereu altul. Astfel pier multele vise pe care le-au avut şi ele încetează chiar de a mai gândi.

În asemenea împrejurări, vin pictorii să le mângâie cu puterea mângâietoare a imaginilor viu colorate.

— Marşul triumfal al cavalerilor, spuse Hans Denck.

— Pentru asta vreau să-ţi dăruiesc un gând, care ţie încă nu ţi-a trecut prin minte. Ascultă, spuse Verena, tata mi-a arătat odată un tablou. Un cavaler în zale; cu ochii duri, faţa dură, mâinile dure. Tocmai ucidea un leu, stând mândru pe calul său. Un bărbat frumos, viril.

Cavalerul îl străpunge cu lancea, apoi îl taie cu sabia, apoi îşi îndeamnă calul, altminteri paşnic, să zdrobească leşul leului, călcându-l în picioare. Întreită nimicire şi foarte temeinică.

Tata mi-a povestit apoi: „Tabloul i-a fost arătat unui leu. Iar leul a spus: Tablou zugrăvit de oameni. Dar aşteptaţi să vedeţi, când vom picta noi. Păcat că nu ştim încă s-o facem”.

Poate că de-abia atunci a înţeles Denck mai limpede că nu e vanitate, ci că menirea sa e să scrie, pentru ca adevărul să fie cunoscut lumii. Dar nu acest adevăr blestemat, schimbător ca o târfă, nu un adevăr cu o mie de feţe, ci unul singur, simplu, adevărul leului.

---

27 Maximilian I (1459—1519), împărat romano-german din 1508. A urmărit extinderea dominaţiei Habsburgilor în Europa apuseană, în care scop a purtat numeroase războaie. Sn interiorul ţării s-a străduit să impună autoritatea imperială.

„Acum, de fapt, nici nu mai e necesar să discutăm unul cu celălalt; Ştim totul despre noi. Ceea ce eu am gândit în chip vag, tu ai spus-o răspicat. Te voi iubi mereu, frumoasă Verena, înţeleaptă şi gingaşă, cu glasul tău adânc şi cald. Te voi iubi mereu, pentru că glasul tău are inflexiuni adânci, calde şi tandre; iar tâlcul lui e înţelept, încurajator, voios”.

Cel care veni la Verena, nu-şi ascunse deloc intenţiile. Nici nu s-a scuzat şi n-a făcut vreo introducere. Îi spuse de-a dreptul:

— Am venit pentru scrierile bărbatului tău.

Auziseră de o mărturie înaintată cu un an în urmă, Consiliului din Nürnberg. Fuseseră preveniţi. Avertizările şi adresele oficiale erau trimise din oraş în oraş. Proveneau de la cei care puteau înrâuri asupra treburilor consiliului. Adresele erau concepute într-un anumit ton frăţesc. Libertăţile câştigate trebuiau să fie îngrădite. Omul era unul din nenumăraţii mici funcţionari anonimi ai consiliului orăşenesc şi văzu că femeia din faţa lui nu-i va dezvălui nimic; că nu poate fi înfricoşată şi că nu se va supune nici unei porunci.

Verena îl cântări. Era cât ea de înalt. Îi fu milă de el. Vedea cum se străduieşte plin de zel să-şi ducă la îndeplinire sarcina.

— Luaţi loc, îi spuse, şi întrebaţi-mă tot ce doriţi. Orânduiţi-vă liniştit pe masă uneltele de scris. Ştiu că trebuie să vă faceţi două soiuri de însemnări: părerea dumneavoastră, precum şi raportul. Ştiu care vă e misiunea, dar, pentru Dumnezeu, staţi în tihnă.

Faţa omului se înroşi până la rădăcina părului; fusese surprins şi arăta îngrozitor de neajutorat.

Verena se aşeză cu siguranţa-i calmă, cu zâmbetul pe buze.

— îmi închipui că aţi dori să puneţi mâna pe mărturie. Curând va fi tipărită, iar atunci o va avea toată lumea. Eu, de pildă, o ştiu pe de rost. E bine scrisă.

Îşi dădea seama că se joacă în clipa aceea cu el; dar în acelaşi timp vădea şi adâncă seriozitate. Voia să-l

schimbe, să-i modifice felul de a gândi, să-l înrâurească. Cită aşadar din Mărturia adresată către Consiliul oraşului Nürnberg, în anul 1525: „Să nu ia nimeni în seamă pe mai-marii lumii; fie ei mari într-ale puterii, dibăciei, ori averii. Inima trebuie să bată alături de cei dispreţuiţi şi umili. Vai celui care nu-şi va îndrepta întreaga fiinţă spre acest ţel! Cine nu apucă pe această cale – adică spre cei dispreţuiţi şi umili – acela va merge veşnic pe-un drum greşit. Iar cine îndrumă oamenii pe o altă cale, acela e un fur şi-un ucigaş”.

Pentru că omul încetase de a mai scrie, ea-l întrebă:

— Care-i părerea dumneavoastră în această privinţă?

— O clipă, răspunse funcţionarul şi continuă să scrie.

Aveai impresia că se agaţă cu disperare de pana lui. Mai târziu o rugă să-i dea puţină cerneală.

Atunci ea continuă să citeze, simţindu-se mulţumită că-şi putea dovedi curajul; cită mai departe din Mărturie:

— Cine nu-i pătruns de spirit, acela caută lumină şi află întuneric. Caută viaţa şi găseşte doar moartea. Aceasta-i pricina pentru care cei mai învăţaţi se înfurie întotdeauna cel mai rău când aud adevărul; îşi închipuie că doar ei au mintea luminată, că ei sunt cei deştepţi, căci ştiu să citească.

Îl vedea cum îl năpădesc broboane de sudoare. Ceea ce el căutase să afle în taină, ea i-o spunea fără sfială, iar omul găsea totul îndreptăţit. N-avea nimic împotriva a tot ceea ce cita ea din scrierile lui Denck.

Şi totuşi, nu putea fi părerea lui.

Atunci când ea l-a mai servit şi cu vin şi cozonac, i-a răspuns mulţumindu-i din suflet, ca un om adevărat, nu ca un trimis oficial din partea Consiliului.

Verena avu un vis: „Trebuie să fugi de-aici. Fără să crâcnească şi fără frică începu să pregătească plecarea. Nu alerga încoace şi-ncolo, ci se aşează să chibzuiască. Acum e vară, va fi uşor să plecăm, fără poveri mari. Dar va veni şi iarna. Bărbatul meu şi cu mine vom avea nevoie de încălţăminte pentru iarnă şi de haine groase.

Se ridică, dar nu găsi încălţămintea, nici pentru ea,

nici pentru Hans. Hainele groase le şi pusese laolaltă. Prietenii stinseseră luminările. Niciunul dintre ei nu se gândea în acea noapte fierbinte de vară, noaptea fugii, la frig şi la zăpadă. Ei strigau, îndemnându-i să se grăbească. Şi ea se hotărî atunci să fugă aşa cum se afla, în sandale. Dar din prag se mai întoarse o dată, ruşinată că se gândise doar la încălţăminte şi nu la manuscrise.

Toate hârtiile pe care le găsi în întuneric le vârî într-un sac. Dar din nou o apucă îndoiala şi spaima: Oare se află printre ele şi ***Mărturia*** de la Nürnberg? Se duse din nou la sipet, se aplecă până la fund şi găsi încălţămintea. Salvare, care nici nu mai era salvare”.

Se trezi şi-şi văzu iubitul alături. îl mângâie. Totul era ca de obicei. În lumina zorilor zări pe pupitru paginile gata de tipar, iar sub pat pantofii. Amândoi aveau doar câte o pereche, atât pentru vară cât şi pentru iarnă. Nu va avea de căutat, când va sosi ceasul fugii.

De ce să fie nevoiţi să fugă iar? Cât de bine ar fi să stea aici, la Strassburg, cu prietenii, şi să muncească! îi povesti doctorului Théophrast visul ce-l avusese:

— Acum ar trebui să-ţi cumpăr o pereche de pantofi, dar te-ai supăra, îi zise el.

— Ar fi minunat, câteodată, să ai cel puţin şase perechi de pantofi, spuse Verena. Uneori chibzuiesc că scopul strădaniilor noastre este, în cele din urmă, bunăstarea. Dar bunăstarea mă va schimba oare, făcându-mă nedreaptă? Pe Hans, nu. El e întotdeauna drept, invulnerabil. Iar gândul că s-ar putea schimba, de la o zi la alta, dacă ar deveni atât de bogat ca neguţătorul Fugger, e caraghios. Dar ce mi-aş dori eu, în primul rând? Un cal. În închipuirea mea, mă văd împreună cu Hans, trecând pe lângă o pajişte, unde zărim un mânz, abia născut, murdar, pricăjit. Hans spune că are răbdare să aştepte până va fi mare şi frumos. Şi îmi explică amănunţit cum va arăta. Negru. Şi cât de siguri ne-am simţi să călărim pe acest cal negru, până acasă. Eu n-am nici răbdarea şi nici bunăvoinţa lui. Sunt trufaşă şi nu-s în stare să întrevăd viitoarea splendoare a acestui animal murdar. Mă uit de jur-împrejurul pajiştii şi

zăresc un cal alb, gata înşeuat, adult.

Înşeuat pentru alţii. De mult am părăsit şi am uitat calea judecăţii şi a înţelegerii, am uitat că m-am pregătit şi m-am bucurat pentru calul cel negru. Sunt încântată la vederea căpăstrului de aur, devenind astfel o victimă a dorinţei mele, care n-are margini. Pot dobândi orice. Orice e de neatins pentru alţii, mie mi se dăruie. Şi nu din pricina înţelepciunii mele, şi nici prin muncă, ci cu ajutorul unei chei pe care nu eu am făurit-o. Mi s-au oferit bani.

Şi-n acest chip lucrurile îşi cască gurile, se prefac într-o prăpastie adâncă, absorbindu-mă şi însemnându-mă, transformându-mă. Încep să dispreţuiesc pe acei care nu posedă asemenea lucruri şi nici nu le vor avea vreodată. Oamenii cumsecade care trec doar pe lângă pajiştea plină de cai superbi, oameni care n-ar îndrăzni nici măcar să viseze la asemenea cai, aceşti oameni cumsecade nu mai pot intra în câmpul privirilor mele. Nu-i văd, n-am nevoie să-i văd, pentru că nu le dă nimeni voie să pătrundă în acea pajişte bine îngrădită. Pentru ei nimeni nu va creşte mânji, nici albi, nici negri.

Poate că, din pricina acestor lucruri, eu, o fiinţă altminteri dreaptă, am să devin rea. Şi – cu toate că, în fond, nu sunt lipsită de judecată – îmi închipui că iuţeala cailor mei, mă face şi pe mine mai iute, ridicându-mă deasupra tuturor celorlalţi.

6

Dar acestea sunt dorinţe. Şi spaime. Imaginea a ceea ce n-ai vrea să devii. Verena povestea. Dar ştia să şi asculte. Era într-adevăr uimitor, cum ştia să asculte, fără a te întrerupe. Bărbatul din Einsiedem i-a putut astfel descrie cea de a doua faţă a tatălui său.

Câteodată se întreba: „Oare de ce nu mă întorc la Villach, la tata? Numai pentru a nu fi nevoit să-i arăt zilnic că sunt mai bun decât el? Ca să nu-l necăjesc?”

Multe din cele ce ştia îi erau atât de înrădăcinate de la tatăl său, încât îi venea greu să deosebească ceea ce preluase, pur şi simplu, fără să se gândească şi fără să fi experimentat el însuşi. Scrisese cândva: „Tata, care nu m-a

părăsit niciodată”. Nu-l părăsise. Cu toate particularităţile, pe care, de copil, le observase la tatăl său. Veşnic aceleaşi şi aceleaşi întrebări, puse bolnavilor, cu acelaşi glas. Oricât se străduia, nu putea să evite de a-i trata pe bolnavi ca pe nişte copii. Când se ridicau din pat, de pildă, le spunea: „Bravo, bine că am făcut-o şi pe asta”. Dar Théophrast nu voia să preia aceste formule. Se lupta din răsputeri să nu devină ca tatăl său, fiind în acelaşi timp şi mândru de el.

„Tata, omul care scutura vara, de timpuriu, merele din pom, ca să nu se rupă crăcile. Era una din miile sale de griji. Să risipească fructe, pentru ca pomul să rămână, pentru o viitoare înflorire. Frumuseţe şi utilitate. Aşadar, scutura de timpuriu fructele din pom şi le dăruia bolnavilor săi, pentru marmeladă.

Eu nu pot. Nu mă pot întoarce acolo, să mă plimb prin livada de meri a tatii.

Nu mă preocupă să leg trainic trandafirii doborâţi de furtună. Nu-mi pasă de asta. Ştiu că tata dă dovadă de multă omenie, atunci când le duce bolnavilor merele sale. Nu oricine e în stare să facă aşa ceva. Dar nu e măsura după care doresc să fiu preţuit.

Aşadar, nu mă întorc la tata, din pricină că vreau să-i pot păstra respectul cuvenit. Eu, însă, aparţin celorlalţi.

Acelora care, cu durere şi dăruire, tind la răsturnarea tuturor lucrurilor. Nu ştiu cine merge pe drumul cel bun. Cine se încumetă să măsoare toate astea? Nici nu ştiu măcar dacă în răsturnarea dorită de mine e cuprins şi mărul din livada tatii, eliberarea de gândul care te macină? Oare se va rupe ramura şi pomul va avea de suferit? Tata ar duce dorul unei asemenea temeri, care îi umplea zilele, timpul, orele. Această grijă îi era plăcută: era bucurie.

Iar odată, încă pe când mai erau la Einsiedem – maică-sa murise îndată după naşterea lui – auzise cum tatăl său renunţase la o femeie, lăsând-o altuia, şi cum îl sfătuia s-o dezmierde cu gingăşie. Era doar un copil, dar îl supăraseră şi observaţiile tatălui său, şi faptul că o lăsase celuilalt. Încetase să mai fie supărat, văzând faţa tatălui

său, care-i spusese prietenos: „Sunt prietenos cu toată lumea. Şi pe nebuni îi iau în trăsura mea dacă îi întâlnesc în drum, ca să nu fie nevoiţi să alerge pe jos”. Şi la Villach, tatăl său se purta în aşa fel cu pacienţii, fără deosebire, de parcă erau nişte copii neajutoraţi. Dacă fierarul bolnav îi povestea despre munca lui şi că a putut din nou să ridice ciocanul greu, tatăl său îi răspundea printr-un „bravo”, aşa cum ai lăuda un copil. Suferinzii, bolnavii nu observau că, în timp ce le spunea „bravo”, de fapt, se gândea la cu totul altceva. O femeie bătrână îi adusese un coş cu mere. Grea povară pentru ea. „Mulţumesc”, îi spusese doctorul, mângâind cu degetele-i îndemânatice braţul bătrânei, care se uita la el, în aşteptare. Rostise „mulţumesc”, dar de gândit se gândea: „Ce-o să mă fac cu ele? în grădina mea am mere mai frumoase”. Mângâierea nu era un semn de prietenie, ci îndemânare, siguranţa dobândită în urma experienţei. Bătrâna simţise cu recunoştinţă căldura degetelor lui şi era onorată.

„Demnitate umană. Trebuie să devin şi eu astfel, prietenos, dar indiferent?”

Îşi amintea cu neplăcere, cu stânjenire, aceste manifestări de gingăşie ale tatii. Mângâierea dată bătrânei trebuia doar să traducă în faptă gândul: „Priveşte, astea-s mijloacele mele”. Era o expresie a vanităţii. Odată îi spusese că pentru a căpăta degete dibace, poate să mângâie şi o păpuşă, o figură din ceară sau din lemn. Şi că, uneori, e de-ajuns să amesteci cu o linguriţă minusculă mierea în lapte, ca să capeţi siguranţa că degetele-ţi mai sunt mlădioase, certitudinea că ele mai sunt în stare de cele mai suple mişcări. Dar e mai bine să lucrezi pe viu, căci degetele simt atunci şi emoţiile fiinţei-Cu toate astea admira vioiciunea tatălui. Primele intervenţii chirurgicale la el le văzuse, de la el le învăţase.

Să fie ca tatăl său şi totodată să nu fie ca el. Când îi spuse Verenei: „Tata, care nu m-a părăsit niciodată”, prinse să zâmbească. Chiar şi numai această frază putea fi tălmăcită mai târziu, de vreun discipol, în orice sens ar dori. Respingere sau ataşament faţă de tată.

Din Villach putea să pornească – dar nu putea să se întoarcă acolo. Vale întinsă, peste care se aşternuse aşteptarea. Iar pentru a aştepta e nevoie de răbdare. Răbdarea de a rămâne. „Eu nu pot rămâne, vreau să ies în întâmpinare. Nu să aştept. Aşteptarea poate fi frumoasă, dar o zăbavă prea îndelungată devine de neîndurat”.

Îşi mai amintea de toate miresmele pe care vântul le aducea în Villach. Îşi mai putea aminti de vremurile, când voia să afle tot ce-i era necunoscut. „Vreau să merg pe urma miresmelor care vin din cele patru zări. Spuneţi că iarna vine de la Moscova. Mă voi duce la Moscova. Aici simţi doar gustul iernii, nu şi obârşia ei. Aici e valea tuturor anotimpurilor. Aici, primăvara răsună, un sunet înalt, subţire. Mai târziu mi-am dat seama că venea de pe pajiştile din munţii Serbiei, unde un copil cânta din fluieru-i de ciobănaş. Copilul era singur cu oile, păzite de-un câine. Ăsta era sunetul acela şovăielnic şi aspru. Apoi vânturile din sud aduceau miresmele Italiei. O uşoară boare în miezul asprimii. E vara romană, iar alţii spun chiar că ar veni din Africa. Dar ea are asprimea sălbatică şi în acelaşi timp acea răcoare neaşteptată, provenită de pe albele culmi ale Carrarei, aducând de-acolo şi limpezimea. Iar toamna din Villach, de o melancolică blândeţe, provenită poate de la catedralele din sudul Franţei.

Atunci i-a spus Théophrast tatălui său: „Toate aceste meleaguri le voi cutreiera, ca să văd cu ochii mei dacă anotimpurile îşi au obârşia chiar acolo!

Iar mai târziu, când ajunsese în acele ţinuturi – şi Verena înţelegea acest lucru foarte bine – îl năpădise uneori ca un fel de spaimă: în timp ce era atât de departe, în direcţia celor patru vânturi, adesea totul arăta ca la Villach: şi seara, şi dimineaţa, şi noaptea.

Să plece din Villach, da; dar nu să se reîntoarcă.

Şi nici la mănăstirea benedictină a Sfântului Andrei din Lavantal să nu se întoarcă. Nu voia să se întoarcă la acei bărbaţi care-şi ziceau părinţi.

Sfinţii părinţi din Lavantal, care stăpâneau un bogat ţinut agricol, o câmpie roditoare. Bine hrăniţii părinţi, care

păşeau totdeauna drept, cu pasul mic dar grav, în sutanele lor lungi, cafenii. Prietenoşi – cu prietenia lor distantă. Glasurile lor sătule, profunde.

„Nici acolo nu doresc să mă întorc, Verena”.

Când odată, într-o amiază de aprilie a ieşit, dintre zidurile împrejmuitoare ale mănăstirii benedictine, a simţit că afară aerul era mai cald. Izolarea din curte era răceală. Se deprinsese să rabde răceala. Numai din această pricină a putut percepe aerul cald de afară ca pe o mângâiere. Atunci s-a eliberat de sfinţii părinţi.

Verena nu l-a întrebat: Dar unde sunt aceia, care-ţi sunt cei mai apropiaţi sufletului tău, aceia, lângă care ai simţit pentru prima oară inexplicabilul sentiment de siguranţă, descris de tine cu destul de multă ascuţime drept: inteligenţa

Ascultă, Verena, astea sunt poveştile lui de demult. De demult? Mai bine spus, de pe vremea când călătorea încă.

În oraşul de pe râul Inn, la Schwaz, era un bătrân lăncier gras, care nu mai avea dinţi în gură, dar se putea face înţeles.

Bătrânul lăncier gras, acum tăietor de lemne la comandantul său Frundsberg, îi descrise doctorului Théophrast oraşul Schwaz.

Sus, pe munte, când te duceai la cimitir, dinspre biserică, vedeai castelul lui Frundsberg. Nu era prea mare, totuşi sta înfipt la vedere pe munte, de parcă Frundsberg era stăpânul oraşului.

Totuşi, nu el era stăpânul. Stăpânul oraşului era domnul Fugger, căruia trebuie să i se arate o preţuire deosebită. Când împăratul vine de la vânătoare, înainte de a trece călare prin Innsbruck – şi împăratului îi plac mult locurile astea – bunul împărat Max porunceşte suitei sale să nu facă. zgomot. Ca Fugger să poată dormi liniştit, să nu fie tulburat.

Schwaz este un oraş minier. Aici lucrează vreo mie de oameni la Fugger. Şi, din 1517, au dreptul să se roage cum vor. Minerii sunt cea mai de seamă preocupare a lui

Fugger, de aceea are multă grijă ca ei să se poată ruga în voie. Şi totuşi, puţin îi pasă de soarta lor. Căci se îmbolnăvesc stând în mină şi extrăgând argintul în aburii aceia otrăvitori. „Dacă lucrează în mâna mea, îi scutesc să meargă la război şi-i ocrotesc împotriva unui sfârşit jalnic”.

„Există aici un medic? Cum, să cheltuiesc bani pe doctorii pentru aceşti oameni? Minerii să pornească neştiutori la lucru în mină, aşa cum se duc soldaţii la război. Minerilor mei să nu le fie teamă”.

Prăpăstios urcuşul spre cetatea lui Frundsberg. Marele comandant de oşti al împăratului Max a spetit mulţi cai, călărind într-acolo.

Larga vale a Innului, acoperişurile din aramă coclită. Frumosul Schwaz, aşezat în vale. Cât e de frumos, când deasupra munţilor înzăpeziţi străluceşte soarele! Frumos, dar pentru cine? Pentru cei ce vin la vânătoare.

„Dar să lăsăm deoparte pitorescul alai vânătoresc. Nu despre asta vreau să-ţi povestesc, Verena. În lături şi cu comandantul şi cu lăncierul său gras, bătrân şi ştirb. Aceştia aleargă cu toţii, acolo sus, în soare. Îşi au snoavele şi târfele lor. Şi pare că, împreună cu neguţătorii, a lor e întreaga lume.

Numai fiindcă doctorul Théophrast a coborât el însuşi în mină, inima şi mintea i-au fost zguduite. Cu toate astea el nu era asemenea celor alături de care intrase zile de-a rândul înăuntru. S-a gândit cu seriozitate la posibilitatea de a rămâne acolo. Să scoată el însuşi minereul din mină, să se contopească cu dânşii şi să uite. Asta era oare o ieşire? Să coboare în umeda şi recea mină, luminat de o lampă sărăcăcioasă, de care trebuia să aibă grijă să nu se stingă? Dar să nu fie singur acolo, ci unul dintre cei fără nume, cu care să coboare mai înăuntru şi mai adânc, apoi, să-i fie dor, odată cu ei, de lumina soarelui, iar apoi, bucuroşi de ziua sfârşită cu bine, să bea râzând din acelaşi pocal. Să împartă pâinea cu ei. Ştia însă că nu va putea să facă asta niciodată. De la primii paşi se simţea pierdut. Se uita la chipurile lor şi ştia mai multe decât ei; ştia dacă erau însemnaţi de boală. Şi deoarece ştia mai multe, era

dator să împărtăşească ceea ce ştia. Nu se poate să se îngroape, pentru a da la iveală un alt soi de trufie: „Uitaţi-vă la mine cum mă umilesc. Nu vreau să fiu altfel, decât ultimii de aici, de jos, din mină”. El era însă altfel. Oamenii aveau nevoie de el şi înţelegeau că şi el are nevoie de ei. Cât de mult avea nevoie de ei! Aşa s-a născut înţelepciunea inimii sale.

7

O dispută publică, anunţată cu câtăva vreme înainte prin afişe, e întotdeauna un eveniment pentru întregul oraş. Strassburg era renumit pentru faptul că fiecare putea să-şi susţină deschis părerea. Bărbaţi, educaţi pe vremuri de dominicani sau benedictini, îşi aveau aici reşedinţa; jilţurile pe care se aşezau erau foarte încăpătoare. Trecuse ceva mai mult de un an de la răscoala ţărănească, în care vreme fusese pus sub semnul întrebării chiar şi locul pe care-l ocupau în jilţurile adânci.

Astăzi, însă, nimic nu mai amintea de acele zile grele, când Consiliul reformat al oraşului fusese atât de prevăzător, încât în chiar acelaşi an în care ţăranii înaintau peste tot, el cumpărase o mare cantitate din lemnul de gaiac, cel făcător de minuni. Consiliul oraşului fusese atât de ager, încât izbutise să lupte în acelaşi timp pe două fronturi: împotriva revendicărilor celor deposedaţi de a poseda şi ei ceva, precum şi împotriva chinuitoarei boli, care făcea să piară plăcerea plăcerii.

Cumpărarea sacilor conţinând acel miraculos leac nu se desfăşurase fără greutăţi. Fusese nevoie să se apuce pe drumuri tainice, deoarece era vreme de război, iar numeroasele încăierări primejduiau transportul. La un moment dat, s-a şi crezut că întreaga cantitate s-a pierdut. Însă, cu toate încurcăturile ivite, marea şi nobila casă Fugger a izbutit până în cele din urmă să aducă cu bine multrâvnitul transport cu acel leac. Banii nu fuseseră zvârliţi de pomană, iar farmaciştii sperau să aibă un câştig bun. Nădăjduiau să poată trăi multă vreme din vânzarea marii cantităţi de lemn de gaiac.

La o dispută publică, printre auditori nu se numără,

fireşte, numai studenţi, ci şi farmacişti şi, pur şi simplu, oameni curioşi. Inşi, care doresc să-l cunoască pe cel sosit de curând şi care tocmai a devenit cetăţean al oraşului Strassburg.

Nu numai în domeniul medicinii aveau loc dispute publice. Se mai plănuise şi o altă dispută, cu teologul şi filosoful tot de curând stabilit la Strassburg, Hans Denck. Avându-se în vedere ultima lucrare a lui Denck, se hotărâse ca temă de discuţie ideea: „Se spune că Sfânta Scriptură afirmă că Dumnezeu a creat Binele şi Răul. În acest caz, n-ar putea oricine să-şi justifice fărădelegile, prin faptul că ele i-ar fi fost inspirate de Dumnezeu?”

Era o propunere pentru o dispută. Nimeni nu mărturisea deschis că Denck ar trebui să dea socoteală pentru că în multe puncte se abătea de la dogmele reformaţilor din Strassburg.

Dar nu aşa trebuie privite lucrurile. O dispută e o discuţie publică, şi n-are nici în din, nici în mânecă cu un interogatoriu.

Nu se putea nega că unii dintre organizatorii reformaţi ai disputei fuseseră educaţi în spiritul sistemului de gândire al părintelui dominican Toma de Aquíno[28]. Puteau folosi întocmai metoda sa. Se pune o problemă în discuţie. Ea e combătută cu citatele adversarilor, iar apoi apărată cu citatele susţinătorilor. Şi, întotdeauna, se demonstrează: credinţa e aceea care are dreptate, nu cercetarea lucrurilor. Chiar înainte de începerea discuţiilor se ştia care vor fi răspunsurile. Disputele nu se purtau asupra lucrurilor în sine, ci asupra numelor date acelor lucruri.

Unui auditoriu necunoscător în aceste dispute îi era desigur îngăduit să creadă că oricine poate contrazice pe oricare. Dacă se duc dispute asupra unor teme medicale, desigur că va domni spiritul pur, liber, independent al ştiinţei.

Cel care discută astăzi în contradictoriu cu

---

28 Toma de Aquino (1225—1274), teolog şi filozof medieval, cel mai de seamă reprezentant al scolasticii catolice. El a enunţat principiul „armoniei“ dintre ştiinţă, întemeiată pe raţiune, şi religie, întemeiată pe credinţă, afirmând că ştiinţa şi filozofia trebuie să slujească religiei.

Théophrast este – trebuie s-o spunem – un bărbat minunat de frumos, cu profilul nobil, cu glasul adânc, plăcut, ferm. Înalt, ceva mai în vârstă decât medicul din Einsiedem, îşi face apariţia foarte sigur pe sine. Avea totdeauna succese în vindecarea bolilor. Aceia dintre pacienţii săi care nu reuşiseră să scape, fuseseră fără îndoială loviţi de Dumnezeu, şi, în această împrejurare, chiar cea mai înaltă artă a medicinii rămânea neputincioasă.

Trebuie să cunoşti acest Strassburg, cu ideile sale noi, dar şi cu vechea stăpânire consolidată. Bărbatul cel frumos ştie toate astea. Şi în primul rând îşi ştie prietenii, farmaciştii, în ale căror depozite zac sacii cu lemnul miraculos.

De ce nu se impune aici doctorul Théophrast? E ciudat că în această dispută, în faţa auditoriului curios, nu e în stare să-şi susţină convingător ideile. El, bărbatul umblat prin lume, care s-a făcut înţeles până şi de tătari, aşa încât aceştia l-au eliberat din captivitate, el, care ştie cum să le vorbească minerilor suedezi, care se făcuse înţeles şi se impusese în Africa, Spania, Anglia, nu reuşeşte la Strassburg.

Dar, mă rog, nu trebuie să se caute aici cine ştie ce pricini ascunse. E limpede că totul se datorează irascibilităţii sale, bâlbâielii sale. Se ştie doar că acest lucru se întâmplă unor oameni care gândesc mai repede decât se pot exprima.

Aici mai intervine şi înfăţişarea sa. E mai mic decât celălalt, nu atât de abil, nu atât de frumos.

Cineva din sală îl întreabă pe Théophrast:

— Unde ai învăţat toate astea? Iar el răspunde pe loc:

— De la ţărani.

Asta stârneşte primele râsete.

A apucat el oare să vorbească despre experienţa chirurgicală v 1 re acea breaslă decăzută

breasla călăilor, deşi trebui, a medicală? N-a spus câte ceva şi despre lemnul de gaiac? N-a susţinut oare că experienţele sale cu acest lemn, lăudat de toată lumea, n-

au dat roade? Un lucru ştie însă sigur, că n-a scos nicio vorbă în legătură cu meseria sa de medic curant al regelui şi despre nebun.

Mai târziu nu şi-a putut aminti când anume a început să piardă lupta în disputa cu doctorul strassburghez. Stă în faţa mulţimii, neputând să-şi facă auzit glasul. E luat în râs. Unii şi încep să strige:

— Măgarul sălbatic, măgarul sălbatic. Pustnicul. Măgarul.

Un val de mânie îl copleşeşte. Şi cum ei îl înjură, îi batjocoreşte la rândul lui cu porecle de animale. Şi chiar în aceeaşi clipă, raţiunea îi spune: „Nu-i bine, nu aşa, trebuie doar să-i lămuresc”.

Nu înţelege de ce sunt împotriva lui. Vede cum celălalt, dibaciul, strălucitul, înaltul, frumosul cu păr blond ţine adunarea în mână. Iar el, Théophrast – care are experienţă şi intuiţie – nu ajunge nici măcar să ducă o frază la bun sfârşit. Se simte deodată nesigur. „Mă bâlbâi, îşi spuse, ca în timpul copilăriei. Mă bâlbâi”.

N-a fost o clipă fericită când a plecat în mijlocul disputei, lăsându-l pe adversar să triumfe. Se simţea zdrobit şi-i era rău. Pentru prima oară în viaţă nu izbutise să-şi convingă auditoriul. Nu găsi nicio altă explicaţie, decât că dăduse greş.

Hans Denck nu se mulţumi însă cu atâta.

— Nu cred că e atât de simplu. Se spune că în oraşul nostru, la Strassburg, domneşte cea mai mare libertate. Dar asta e ca şi cu înţelepciunea. Trebuie să ştii de unde porneşte.

Trebuie să te întrebi mereu: „De unde, pentru cine?” Toată lumea ţi-a strigat: „Măgar sălbatic” sau era numai o grupă care striga? Cred că e necesar să mai învăţăm câte ceva despre arta organizării de dispute publice.

— M-am bâlbâit, ripostă Théophrast, altfel mi-aş fi impus punctul de vedere în dispută.

Oricât de frumos ai fi vorbit, ei tot te-ar fi întrerupt în mijlocul frazei. Înfrângerea ta n-a fost întâmplătoare. Dar cunosc acum reţeta. Până acum n-am ştiut-o. Am învăţat-o acum şi îmi va folosi pentru disputa mea din 22 decembrie,

dacă asta te poate mângâia.
— Da, e o mângâiere, dar nu e un răspuns la întrebarea: ce oameni erau aceia?

Hans Denck nu ştia despre sacii cu lemn de gaiac din farmacii; dar ştia că nimic nu putea fi pus pe seama întâmplării.

Verena întrebă:
— O fi oare pentru că Théophrast vine atât de des pe la noi?
— Nu cred că acest lucru îi poate scoate din sărite în asemenea hal pe studenţii medicinişti, pe domnii doctori înşişi, şi cu atât mai puţin pe farmacişti. Cred că temeiurile acestui tărăboi pot fi găsite mult mai uşor. Aceşti oameni sunt mult mai simpli decât credem. Dacă stârnesc asemenea zarvă, atunci o fac pentru bani: fie pentru a-i primi, fie pentru a nu-i pierde. Medicii strigă de frică să nu-şi piardă clientela, iar farmaciştii, pentru că reţetele nu sunt destul de costisitoare.
— Atunci asta nu va înceta niciodată, zise Verena, această lăcomie de bani. Să ai bani, să ai bunuri, să ai, să ai, să ai.
— Va veni o vreme, spuse Denck, când setea de avuţie va dispare. Gândurile nu vor mai fi abătute pe căi înjositoare şi ocolite. Nici nu vei mai înţelege această poveste, atunci când proprietatea va preţui atât cât reprezintă în realitate: nimic. Atunci când o casă nu va mai însemna altceva decât o locuinţă, un adăpost, dar pentru fiecare. Şi când un cal nu va mai fi altceva decât posibilitatea de a ajunge mai repede dintr-un oraş în altul. Pentru oricine.

Atunci nu vei mai înţelege povestea acelei frumoase copile, care, în timp ce maică-sa trăgea să moară, iar bătrânul tată era deznădăjduit, ea îşi plimba iubitul prin casă, spunându-i: „Iată, totul îmi va aparţine, atunci când…” Dar cum tatăl nu muri, ci, dimpotrivă, se căsători din nou, frumoasa copilă nu-l mai luă pe cel pe care-l iubea, ci pe un altul, un şchiop, care îi făgădui un cal şi care avea o casă în târg, unde locuia împreună cu bătrâna lui mamă. Calul nu l-a căpătat, însă, fiindcă mama şchiopului se temea ca nora să nu plece, cu cal cu tot, la

iubitul ei. Din nou, frumoasa începu să aştepte moartea. Moartea bătrânei mame a şchiopului. Avea să intre atunci în grajd şi să-şi aleagă calul cel mai frumos, cu care îşi va aduce iubitul. Cine se gândeşte la şchiop? El e prisos. El a fost doar mijlocul de a căpăta bani, cal şi casă, pe cale onorabilă. Ce s-a întâmplat, însă, când mama şchiopului, în loc să moară, s-a gândit, deşi cam târziu, să mai ia parte la bucuriile vieţii, căsătorindu-se şi ea din nou? Frumoasa copilă a trebuit să-şi frământe din nou mintea unde să-şi facă iar cuibul, pentru înaltele ei ţeluri: casă şi cal. Şi întru împlinirea lor aştepta moartea altora.

8

Şi Théophrast se întrebă: „În lumea asta nu se poate trăi fără protectori? Oare oamenii aceştia ar mai fi râs de mine dacă li s-ar fi spus, de pildă, că sunt sub protecţia guvernatorului imperial?”

Abia fusese la acest guvernator, marchizul Philipp I von Baden, plecase de la castel cu toate onorurile şi, după cum se spunea, cu toate semnele unei mari bunăvoinţe. Fusese obligat să-i făgăduiască marchizului că va păstra tăcerea. Stăpânul dorea ca boala sa să treacă în ochii lumii drept dizenterie.

Cu acest marchiz lucrurile fuseseră mai complicate. El nu suferea atât de veşnica-i pântecăraie, cât suferea că nu putea avea copii, afirmând, sus şi tare, că fusese vrăjit.

Deşi Théophrast al nostru îi obiectase că persoane atât de sus-puse nu pot fi vrăjite, marchizul rămăsese totuşi la părerea lui, căci, la urma urmei, era vorba aici de împărţirea feudei sale, de care marchizului von Baden îi era o frică nemaipomenită. Despre ce era vorba? Tatăl lui, marchizul Christophorus I, avusese şase fii. Trei dintre ei deveniseră clerici. Aşa încât feuda tatălui fusese împărţită în trei părţi.

Iar acum Philipp era nenorocit că nu are copii, căci nu putea suferi pe niciunul dintre fraţi şi era deznădăjduit la gândul că bunurile sale vor ajunge în mâinile unuia sau altuia dintre ei, în cazul când avea să moară fără urmaşi.

Îl chinuia necontenit spaima), că ar putea fi otrăvit.

Şi, la drept vorbind, doctorul Théophrast era ţinut acolo ca un fel de bucătar domnesc. Orice fel de bucate trebuiau să fie gustate de omul din Einsiedem, săptămâni de-a rândul.

Iar zilnic, la masa de prânz, marchizul von Baden evoca vechi amintiri de familie, trista poveste din timpurile împăratului Barbarossa[29]. Printre rubedeniile acestuia din urmă dinspre familia von Baden, era o anumită doamnă Ida, despre care se spunea că poseda arta de a înlătura pe cineva printr-o otravă tainică. A înlătura oameni. Marchizul tremura tot, povestind zilnic această istorie. Şi doamna Ida avusese o atitudine atât de duşmănoasă faţă de propriu-i soţ, încât îl otrăvise. Adică îl înlăturase.

De atunci, aproape toţi urmaşii erau pradă tristeţii şi melancoliei.

Dar ei măcar stăpâniseră singuri feuda. Odată, într-o criză de melancolie deosebit de copleşitoare, marchizul îi mărturisi medicului său, doctorul Théophrast, că avusese dintotdeauna tainica dorinţă să-şi înlăture ambii fraţi, aşa cum reuşise s-o facă doamna Ida, pe vremea împăratului Barbarossa.

În castelul acela, stăpânul chibzuise îndelung, cum să-şi îmbrace oamenii în aşa fel, încât să se potrivească cu pereţii castelului – asta pentru armonie.

— Iar după izbânda deplină asupra ţărănimii, stăpânul castelului dorea cu deosebită ardoare ca efectul încăperilor să nu fie stingherit de oameni. Marchizul descoperise că la pereţii castelului de culoarea purpurii se potriveau cel mai bine oameni îmbrăcaţi în verde.

După ce această îmbinare armonioasă i-a fost explicată într-un iureş de vorbe de către castelan, doctorul nostru Théophrast fu ispitit să-i spună: Nu voi mai veni niciodată aici. N-o să mai calc în acest castel, dacă nu încetaţi să-i dispreţuiţi pe oameni. Nu vreau să mă mai ocup de vindecarea domniei-voastre.

Înţelese însă că vor veni alţii, alţi medici, care nu-i vor lua deloc în seamă pe acei oameni verzi, ba chiar, se vor îmbrăca ei înşişi în verde. „Stând deoparte sau

29 Frederic I Barbarossa von Hohenstaufen (1152—1190), împărat ro- mano-german.

retrăgându-te nu vei putea lupta pentru înlăturarea lipsei de demnitate în lume. Ea nu putea fi înlăturată nici prin incendiu. Să dai foc acestui singur castel, nu e o soluţie”.

Oare e nevoie de protectori?

Poate că Oekolampad îl recomandase marchizului tocmai pentru că numele lui Théophrast von Hohenheim să capete mai multă greutate.

9

Théophrast îşi făcuse timp pentru a se duce la disputa ce avea loc între Hans Denck şi foştii benedictini şi domini

Era stăpânit de un simţământ ciudat acolo, în încăperea aceea, de parcă ar fi fost el însuşi Hans Denck. Ascultă cu mulţumire, modul cum începu Denck discuţia.

Filosoful spuse:

— Puteţi, ce-i drept, să omorâţi păstorul, dar nu obştea.

Şi **nu ascunse legăturile sale cu Thomas** Müntzer.

Îndată în sală se stârni zarvă. Théophrast ştia că la Basel

Oekolampad fusese printre primii, care declarase pripit: „Nu m-am lăsat niciodată înrâurit de Müntzer”.

În acest an Théophrast fusese chemat la un bolnav, un meşteşugar, care îi mărturisise, plin de spaimă:

— Voi muri şi am ascuns în casa mea, fără ca nimeni s-o ştie, o scrisoare de la Müntzer. Dacă, după moartea mea, o vor găsi, atât soţia cât şi copiii mei vor fi pedepsiţi. Şi urmaşe dintr-o suflare: Dar dacă va fi găsită mai târziu, când nu vor mai trăi decât nepoţii mei, această scrisoare mă va dezvinovăţi. Eu n-am trădat cauza ţărănimii, ci am făcut rost de pânză pentru stindardele ligii ţăranilor răsculaţi.

Iar Hans Denck îl citează din nou pe Müntzer. În acest oraş îmbuibat, el reînvie cuvinte socotite moarte:

— Nu e vreme acum de sărbătoriri; ci, fiecare, oriunde s-ar afla, în oricare oraş, sau în oricare ţară, trebuie să lupte acum, cât mai e timp, împotriva prinţilor care ne sug sângele. Odinioară, explică Hans Denck auditoriului, totul era atât de simplu, atât de limpede. Acum, Luther afirmă:

„Müntzer a murit, dar spiritul lui e încă viu”. Dar care e spiritul lui? Cine a păstrat, neatinse învăţăturile sale? Fiecare ştie că în biserica lui Müntzer era loc pentru toţi, evrei şi păgâni. Dar mai sunt atâtea întrebări, la care el nu mai poate răspunde. Müntzer nu ne-a lăsat o operă încheiată, ci un îndemn la schimbare. Iar învăţătura sa nu va putea să piară, din pricină că ne-a adus cea mai puternică mărturie pentru acest adevăr: pe sine însuşi. Acum, deşi păstorul a fost ucis, noi, obştea, am rămas.

Fostul benedictin, partenerul la dispută, trebui să-şi mărturisească fără ocol că Hans Denck nu vorbea nici cu furie, nici cu nechibzuinţă, nici cu enervare, nedând niciun fel de semne că ar fi posedat de diavol. Ceea ce spunea acum filosoful era foarte sugestiv:

— Dumnezeu vrea şi va ajuta pe toţi oamenii, nu numai pe cei ce cunosc şi cred în ***Sfânta Scriptură.*** Nu cuvântul din afară este hotărâtor, ci cel lăuntric. Iar cuvântul lăuntric este dat tuturor oamenilor, chiar şi evreilor şi păgânilor. Toţi oamenii, toate popoarele posedă cuvântul lăuntric – conştiinţa.

Fostul benedictin nu porni de la una din ideile atunci expuse, ci îi aruncă întrebarea:

— Ce credeţi în legătură cu starea de după moarte şi despre viitorul lăcaş al sufletelor celor morţi?

— Nu discut despre asta.

— Cred că aţi venit la această dispută, pregătit pentru orice întrebare.

— După întrebarea în legătură cu proprietatea, toate celelalte sunt lipsite de însemnătate. Care e părerea dumneavoastră, spuse Hans Denck, în legătură cu împărţirea proprietăţilor?

Primi riposta:

— Nu discutăm despre împărţirea proprietăţii – ea e împărţita.

„Ce va răspunde el acum, reflecta Théophrast, ce-aş răspunde eu?”

Hans Denck spuse:

— Nu luăm ca exemplu pe prinţul Pico della Mirandola,

care a dăruit el însuşi proprietăţile sale. Ţelul nostru nu este dăruirea de bunăvoie a bunurilor, ci revendicăm o nouă împărţire a proprietăţilor. Iar asta este o necontenită ameninţare pentru cei bogaţi.

Dar îndată, cel educat de benedictini şi acum trecut la credinţa reformată îi replică:

— Vă este uşor să renunţaţi la plăcerile de pe acest pământ, pentru că aparţineţi drojdiei poporului. Acum însă faceţi din nimicnicia voastră un titlu de nobleţe. Fiecare ţăran este propriul său Dumnezeu.

Hans Denck ripostă.

— Asta a spus-o Zwingli. Vă ascundeţi după cuvintele lui Zwingli.

— Da, e adevărat, aveţi dreptate, se poate însă schimba ceva, doar un singur cuvânt, poate cel hotărâtor: „Fiecare ţăran era propriul său Dumnezeu”.

Şi râse uşor după aceea.

Théophrast îşi tălmăci timbrul acestui râs: Sunt siguri de ei şi nelegiuiţi. Ştia şi o afla mereu din nou la patul bolnavilor: acest ultim an, acesta cu războiul ţărănesc, apăsa greu asupra tuturor. Fiecare luase într-un fel parte: fie că ascunsese vreun fugar, fie că nu-l ascunsese; fie că-i dăduse, fie că nu-i dăduse de mâncare. Ori văzuse pe careva şi-l denunţase; ori nu-l denunţase. Iar când sunt împreună, nu pot tăcea. Fiecare are de ascuns câte ceva. Păcate care-i apasă, zilnic, oră de oră, păcate pe care ar dori să le înlăture prin vorbe multe, multe. Îşi născocesc astfel legende despre ei înşişi, explică de ce n-au luat parte la răscoala ţărănească. Au devenit laşi şi sceptici. Era mai uşor să vorbeşti despre felul cum se prepară diferitele feluri de cârnaţi, prin ce oraşe au umblat şi ce fel de soi de cârnaţi le-a plăcut mai mult. Era mai simplu şi mai uşor să afirmi că neîntrecut este totuşi cârnatul din Mühlhausen. Doar în Thuringia mai găseai meşteri pricepuţi în alegerea celor mai bune condimente. Stăteau astfel seara prin cârciumi, povestindu-şi unul altuia ce şi cum şi unde mâncaseră câte ceva. Bun sau rău.

„Eu nu aparţin nici celor siguri de ei şi nici ticăloşilor,

dar, sunt care un adept al lui Denck?”

Era de acord cu anabaptiştii, care susţineau: fapta este hotărâtoare. Poate că pentru el existase o perioadă, chiar lungă de tot, în care crezuse că nu faptele oamenilor sunt hotărâtoare. Dumnezeu făptuieşte, el acţionează.

Ceea ce observase ca medic îi stingherea însă mărturisirea grabnică, neabătută: fapta oamenilor e hotărâtoare. îl stingherea, pentru că văzuse prea mulţi muribunzi şi pentru că mulţi dintre ei îl implorau pe Dumnezeu. Pentru că vorbise cu unii dintre ei pe patul de moarte, şi aceştia găsiseră o mângâiere în faptul că după moarte ar exista o dreptate compensatoare. Pentru că vorbise cu oameni sănătoşi, care îndurau nedreptăţile acestei lumi numai fiindcă erau convinşi de dreapta judecată de la sfârşitul zilelor.

Nu era adevărat că ocolea hotărârile anabaptiştilor. Dar ele nu erau şi ale sale. El îşi căuta rostul vieţii şi nu-l putea găsi în sacrificiu. Se asemăna aşadar cu Erasm, care spusese că el nu poate fi martir?

În clipa aceea fu rostită şi intervenţia, pe care Denck o aştepta. Din disputa susţinută de Théophrast, Denck învăţase ceva: ştia că au întrebări pregătite dinainte şi că au oamenii lor, care vor arunca întrebările, ca pe nişte aşchii aprinse în toiul discuţiei.

— Anabaptiştii împiedică botezul copiilor. Noi ştim că diavolul are puterea să ridice în aer corpurile grele; dar poate face să plutească în aer numai oameni unşi cu alifie vrăjitorească. Principalul element al acestei alifii îl constituie oasele măcinate ale copiilor nebotezaţi. împiedicând botezul, anabaptiştii îi aruncă în braţele diavolului.

Hans Denck răspunse foarte calm:

— Umblaţi cu şiretlicuri. Cu asemenea argumente puteţi înspăimânta doar oameni neştiutori, care nu ştiu să citească şi nici să scrie. Noi spunem însă: Nu există spirite malefice. Nu există diavoli.

Iar Théophrast văzu pe ce se întemeia calmul şi superioritatea filosofului. Adepţii lui Denck luaseră loc

printre potrivnici. Prin prezenţa lor împiedicaseră plănuitele întreruperi ale adversarilor.

10

Întotdeauna te gândeai la Leviathan[30], când ţi-l închipuiai pe diavol. Din pricina dimensiunii sale enorme, părea potrivit să fie demonul trufiei.

Nimic nu va mai fi, cum a fost. Tot ce a fost frumos şi obişnuit s-a sfărâmat. Ceea ce era obişnuit se prefăcuse în praf, fusese nimicit. Crăciunul lui 1526. Hans şi Verena, voi doi nu mai aveţi dreptul să locuiţi aici, nici în Strassburg, nici în Nürnberg. De-acum încolo veţi fi iarăşi pe drumuri. Dar nu pentru că nu vreţi voi să staţi locului, pentru că doriţi schimbarea. Cei siguri de sine, cei apăraţi, cei bogaţi, cei ce poartă însemnele de conducători n-au nevoie de ştirbiri în sistemul lor de gândire bine conturat şi perfect strunit. Pentru menţinerea ordinii, pentru păstrarea legilor e necesar răul – e necesar diavolul.

A-ţi lua rămas bun de la un prieten e una din cele o mie de feluri de moarte. Dar cine se porneşte pe o treabă, nu plânge, atunci când este o treabă despre care oamenii vorbesc. Adepţii lui Denck îl ştiau pe Théophrast, care rămăsese în oraş: Bolnavii aveau să povestească neîncetat despre miraculoasele vindecări obţinute de omul din Einsiedem. Iar Théophrast ştia că oropsiţii vor răspândi învăţăturile lui Hans Denck pretutindeni. Astfel vor afla unul despre celălalt, că sunt în viaţă şi că acţionează.

Pentru că era atât de înaltă şi subţire, Verena trebui să se aplece, când îl atinse uşor pe omul din Einsiedem. Avea în acelaşi timp pe buze un surâs, doar ca o adiere.

Când observă că Théophrast fusese cel care se speriase, rosti cu glas uşor ca şi surâsul, de parcă voia să-şi ceară iertare:

— Buzele mele vor fi tăcute asemenea colbului. Şi brusc, întrebă: Cum arăt?

— Ca şi cum nu te-ar împovăra nimic, răspunse

---

30 **Monstru marin fabulos, despre care vorbeşte** *Biblia.*

Toamnă (germ.) ; *oporinus* ■— de toamnă (lat.).

Oekolampad aştepta reîntoarcerea asistenţilor săi. Da, desigur, aprobase ca Theophrast von Hohenheim să fie invitat la Basel. Asta se-ntîmplase încă înainte de Crăciun, în

Théophrast, fără să stea pe gânduri.

— Era cât pe-aci să-mi dărui încălţăminte, după visul meu cel rău. Amintirea acelor încălţări visate nu se va şterge niciodată. Mă va face sigură pe mine, oriunde am nimeri, în schimb, am şi eu un dar pentru tine.

Îţi dăruiesc Leviathanul, cel cu inima lui mare şi bună şi aspră. Mă vei întreba, cum e cu putinţă ca inima să-i fie bună, când e aspră? E aspră cu făţarnicii, panglicarii şi şarlatanii, precum şi cu cei care-i ocrotesc. Şi pentru că aceşti ocrotitori sunt atât de puternici, e şi inima lui atât de dură, dură ca piatra de moară de dedesubt, care trebuie să îndure şi să facă ceea ce e mai greu.

Asemenea inimă nu le place celor puternici. Şi de-aceea îşi trimit slugile cu paloşe şi cu arme de foc, ca s-o zdrobească.

Dar Leviathanul e sortit să nu cunoască frica. Haina lui e făcută din solzii bine îmbucaţi, frumoşi, viu coloraţi ai unei platoşe pe care nu o poţi atinge cu mâna. Cei ai gingăşiei scânteind argintiu. Cei ai iuţelii, ce sclipesc verzui. Iar între aceştia, solzii armonioşi ai înţelepciunii şi ai cunoaşterii.

De-aceea, nu te înspăimânta, atunci când alţii spun că Leviathanul este ceea ce-i monstruos, întortocheat, duşmănos, diavolesc.

Ţie nu ţi-e duşmănos şi de-aceea ţi-l dăruiesc, acest uriaş animal marin, despre care ştiu că nu-i va implora şi nu se va preface, atunci când îi va vedea pe cei vicleni, pe zeloşii slujitori ai celor puternici, că vor să-l apuce şi că îndreaptă armele asupra lui.

El nu se va ridica în faţa lor, ci va râde doar privindu-i şi arătându-le ce ţin în mâini.

„Fierul vostru este pai”.

„Bronzul vostru este lemn putred”.

Iar apoi se îndurerează de spaima lor. Pentru că au luat paiele drept fier, iar lemnul putred drept bronz. Căci inima lui, deşi aspră, e totuşi bună.

— Mulţumesc, Verena, e frumos şi aspru. Dar în cele din urmă, Leviathanul e totuşi mâncat.

— Da, în cele din urmă; atunci când nimeni nu va mai vedea în paie, decât paie, goale, treierate. Iar lemnul putred, va fi lemn putred.

Atunci nu va mai fi nevoie de Leviathan. Şi va fi sărbătorit încă o dată la ospăţul cel mare, ca mâncare festivă.

A doua scrisoare a lui Basilius Basilius către Elena:

„Dacă mă vei întreba, Elena mea cea atât de depărtată, de ce îţi scriu din nou acum despre Hieronymus Bosch, cine e el de fapt, cum arată, să ţi-l descriu, atunci trebuie să-ţi mărturisesc că nu ţi-l pot zugrăvi. Nu l-am văzut. Se spune că a murit în 1516. Şi dacă ţi-aş spune că era înalt şi că ochii lui străluceau, chiar când nu era soare – n-avea nevoie de lumina soarelui căci purta cerul în el – tot nu ţi-ar folosi la nimic, divină Elena. Nu ştiu cât de dibace îi erau degetele, nu ştiu cum suna glasul lui. Să mă expun pericolului de a născoci ceva? Nu ţi-l pot arăta nici ocolit, prin oglinda soţiei sau iubitei sale, care, după cum presupune un preaînvăţat profesor, i-ar fi fost răpită de acel evreu ce-i inspirase toate gândurile. Ea ar fi plecat deci călare, împreună cu cel ce o răpise, într-o noapte neagră, pe un cal negru, Hieronymus, pierzând astfel cea mai aleasă femeie, cele mai alese gânduri; a pierdut totul, nimic nu-i mai aparţine. Iar toată vina o purta acea nelinişte iudaică.

Dar ţi-l pot descrie pe acel care şedea lângă el, fiind în acelaşi timp şi colegul său de şcoală la Hertogenbosch. Pe acest al doilea Hieronymus pot să ţi-l descriu. El poate fi găsit zilnic la familia Froben din Basel, fiind cel ce a descoperit „Cina cea de taină” şi anume Erasm din – Rotterdam. Îi ştii pe fraţii întru viaţă comună, prigoniţi de dominicani după apariţia Bulei împotriva vrăjitoriei. La început au fost îngăduiţi, având dreptul de a-şi construi mănăstiri. Astfel, Erasm al nostru, copil din flori, a fost predat, cum se exprima el, la şcoala de pe lângă mănăstirea din Hertogenbosch şi a fost educat de Fraţii întru viaţă comună. Primele sale cugetări au fost modelate

de aceşti călugări, care, printr-o extremă severitate a moravurilor, aspirau la schimbarea oamenilor.

Pe adversarii acestor călugări îi cunoşti bine. îl ştii pe marele predicator al celor ultime patru elemente, călugărul şartrez Dionysius, cât şi pe discipolul său, profesorul Sprenger. Prin brutalitatea lor, ei insuflau spaima, nu iubirea.

Împotriva acestor răspânditori de spaime, primul Hieronymus, precum şi cel de-al doilea Hieronymus – care de-acum încolo se va numi Erasm – au luptat, fiecare prin darurile lui, împotriva păzitorilor hârdăului cenuşiu. Unul din era rămas la Hertogenbosch. Celălalt a fost mutat la mănăstirea Emmaus din Steyn de lângă Gouda, la călugării augustini. Acolo şi-a scris prima lucrare***: împotriva barbarilor.***

Trebuie să ştii, adorata mea, că Erasm nu povesteşte cu plăcere despre perioada tinereţii sale, cu atât mai puţin aici, la Basel, unde fiecare arată mereu cu mândrie, din ce familii însemnate se trage. Noi, Amerbachii, Frobenii, Lachnerii. Astăzi, strălucirea şi mândria oraşului!

Erasm ne vorbeşte însă numai de cei înrudiţi cu el întru spirit, aceştia sunt prietenii săi. În primul rând se află Thomas Morus din Anglia, care ne este nouă tuturor, o pildă de erudiţie, modestie, bunăvoinţă. Cel mai bine poţi descrie un bărbat, prin cea care-i este tovarăşă de viaţă. Să ţi-l citez pe Erasm ce spune despre soţia lui Thomas Morus, cel care a creat ***Utopia:***

Thomas nu-şi putea înfrâna dorinţa de femeie. A preferat deci să fie un soţ pur, decât un preot desfrânat. A luat o fată încă destul de tânără – de viţă nobilă. „Vezi, tu, Elena, cum îl zgândăre pe Erasm al nostru obârşia sa. Mai departe, descrierea soţiilor lui Morus: încă neinstruită, pentru că trăise tot timpul la ţară, cu părinţii şi surorile ei, a putut cu atât mai uşor s-o modeleze după placul său. I-a luat profesori, care să-i predea diverse ştiinţe; ea a devenit pricepută în toate genurile de muzică şi a făcut-o să ajungă aproape atât de cultivată, încât şi-ar fi petrecut cu plăcere întreaga lui viaţă alături de ea, vis de bărbat care şi-o

doreşte pe ea, unica, aleasa, argilă în mâna olarului. Dacă o moarte prematură n-ar fi smuls-o pe tânăra femeie; nu însă înainte de a-i fi dăruit câţiva copii. N-a răbdat multă vreme să trăiască fără soţie. La puţine luni după înmormântarea primei soţii, s-a căsătorit din nou cu o văduvă; mai curând pentru a avea cine să-i îngrijească de familie, decât pentru plăcerea lui. De altfel nu era nici deosebit de frumoasă şi nici nu era primul ei bărbat”. „Aşa, porumbiţa mea”, obişnuia Morus să glumească în legătură cu propria sa alegere. Dar tocmai cu acest uşor soi de sarcasm pe care îl manifesta şi-n propria-i casă, a reuşit el s-o ţină în frâu pe femeie. Erasm scrie: Cum să nu reuşească, după ce a obţinut ca soţia lui, care se apropia de vârsta bătrâneţii şi pe deasupra cu un temperament deloc blajin, fiind şi foarte avidă de avere, să înveţe să cânte la ţiteră, lăută şi flaut şi să execute la aceste instrumente exerciţiile zilnic pretinse?” Prin urmare: Pe Thomas Morus îl poţi recunoaşte privind imaginea reflectată a soţiei lui. Aşa a văzut-o Erasm: o femeie vârstnică domesticită, neprietenoasă din fire, dar pe care înrâurirea zilnică a marelui spirit al lui Thomas o făcuse plăcută.

Rogu-te, să nu-ţi închipui că e o metodă adusă din condei şi că doresc să strălucesc în faţa ta prin interpretarea tablourilor lui Bosch, pentru că n-aş avea cum să mă fac interesant ţie în alt chip şi că aş dori să-ţi atrag astfel atenţia asupra mea. Bineînţeles că ar trebui să fiu sigur de interesul tău plin de simpatie, atunci când îţi scriu despre viaţa din Basel şi despre ceea ce formează aci obiectul discuţiei la ordinea zilei: Stareţul unei mănăstiri de curând desfiinţate s-a căsătorit cu o femeie de optzeci de ani. Întregul oraş râde, povestindu-se totul pe şleau. Te aştepţi, desigur să afli şi părerea lui Erasm. Râde şi el, dar când povesteşte, la rândul lui evenimentul, acesta capătă dintr-odată o altă valoare. Nu mai e doar povestea ca atare. În expunerea lui asupra acestei ciudate căsătorii, este cuprinsă întreaga noastră societate. îl vezi atunci pe stareţ, neschimbat din vremea studiilor teologice pe care

se-mbulzise să le urmeze, neavând chemare pentru vreo altă disciplină, din pricina unei obezităţi spirituale bolnăvicioase.

Iartă-mă, dar legăturile mele aproape zilnice cu Erasm nu pot decât să mă înrâurească în asemenea măsură, încât să se işte primejdia ca tu să mă învinovăţeşti de lipsă de independenţă în gândire. În Cina cea de taină este descris în amănunţime un tablou, o frescă pictată într-un pavilion – nu de Bosch. În această frescă, ce reprezintă o grădină, se află şi o bufniţă. Se spune că ar fi din Grecia, că vorbeşte doar greceşte şi că ar fi deşteaptă. Nu zbor pentru oricine, aşa ar spune ea.

Iar dacă acum eu, sărman Basilius, care mă port zilnic cu gândul să mă dedic medicinii, îmboldit de către omul din Einsiedem, care ne-a uimit, ba chiar ne-a şi speriat aproape prin arta sa medicală, cât şi prin devotamentul faţă de această artă, mă întreb care e actuala stare de lucruri în medicină la noi, îmi vei îngădui să iau din nou ca exemplu un tablou al lui Hieronymus Bosch.

Felcerul, şarlatanul. Cel care îşi poate desfăşura activitatea şi din pricina prostiei şi a naivităţii oamenilor. Vine unul la felcer şi-l roagă: Meştere scoate-mi, te rog, măseaua. Iar acesta începe operaţia, sus, la cap. De aici prin ţesutul ce înveleşte osul îşi caută drumul până la măsea. Pentru măsea în Ţările-de-Jos se întrebuinţează cuvântul keye, îmi explică un anabaptist olandez. În jurul tabloului rotund e o inscripţie***: Meester, snyt die keye ras, myne name is lubbert das.*** Profesorii savanţi spun că inscripţia înseamnă: Meştere, scoate-mi măseaua, numele meu e Lubbert Dachs, iar numele s-ar tălmăci cam prin «bursucul păcălit şi încornorat».

În felul acesta, în chipul cel mai firesc, tabloul îndreaptă atenţia înspre partea inferioară a trupului. Explicaţia te face să râzi de două ori mai mult. Te amuză povestea aceasta grozavă: o femeie şi-a înşelat bărbatul. Iar acum, întâmplător, acelaşi bărbat e din nou înşelat de un felcer ciudat, care are două ajutoare pe lângă el. O

bătrână numai ochi şi urechi, cu o gură amară şi avidă de bani – dacă poţi măsura lăcomia de bani după subţirimea buzelor unui om. Bătrâna cu privirea rea se sprijină de-o masă de piatră. Poartă o rochie lungă, verde, iar pe cap are o năframă mare, albă. Peste năframă stă o carte roşie, nu prea groasă, dar bine închisă după cum se observă. Celălalt ajutor nu e doar unul care se uită; el participă la operaţia în curs. Capul bolnavului a şi fost deschis – iar celălalt ajutor, un călugăr, s-ar părea, după tonsură şi după îmbrăcămintea lungă, neagră – a contribuit la ameţirea pacientului. Asta se vede clar printr-un indiciu: o cană de cositor, deci vasul în care a fost vin. Pe masă se mai află şi un nufăr alb, ***Nymphea alba.*** Marele învăţat Galenus spune despre acest nufăr că e folositor bărbatului a cărui bărbăţie se scurge la timp nepotrivit, noaptea, în somn. E o prostie spune doctorul **Théophrast** – felcerul nostru este o adevărată dihanie murdară şi bearcă. El a făgăduit că odată cu operaţia la cap, pentru scoaterea măselei, îl va vindeca pe bolnav şi de această scurgere, stăvilind-o. Vraciul îi tot dă zor cu taica Galenus, vrând să se arate savant. ***Nymphea alba.***

Va să zică arta noastră medicală a încăput pe mâinile unor asemenea specimene? Mă vei întreba, Elena, ce este acest animal berc? Nimeni nu-ţi poate explica mai bine decât doctorul Théophrast. E ceva slut, desfigurat, un ciot, un animal fără coadă, care nu-i în stare să se apere de muşte vara – aşa îl zugrăveşte Théophrast. Boţul sau ciucurele s-a agăţat întotdeauna de haine. Mai întâi a fost vorba de boţul de noroi lipit de blana oii. Marii meşteri ai medicinii şi-au împodobit hainele cu blazoane. Iar când un felcer împodobit astfel venea la ţărani, ei râdeau de dânsul, asemuindu-l cu oaia plină de boţuri de noroi.

Cine-mi dă dreptul, mă vei întreba, venerată Elena, să asemui felcerii, care-i vindecă pe oameni, cu asemenea specimene. Bosch însuşi: care l-a zugrăvit pe felcer purtând un blazon pe umărul drept iar pe cap având un soi de pâlnie, cu marginile răsfrânte.

Pe „felcer” îl poţi înţelege numai cu ajutorul pâlniei.

Odată cu cultura viţei de vie, romanii au adus cu ei şi cuvântul care desemna unealta ce ajuta la umplerea diferitelor vase cu vin.

Trajectio, trajectionis, transportarea, revărsarea. A scoate lucrurile din ordinea lor naturală. Omul din „Bosch" a scos, în tabloul său, lucrurile din ordinea lor naturală. A exagerat totul, pentru a atrage atenţia către dezordine există în această ordine naturală. A folosit metoda pâlniei în arta picturii. Desigur că pâlnia are pentru vin – ca şi în medicină – un scop clar, simplu. În spitalul doctorului Truckenbrot am văzut cum au întrebuinţat-o pentru alungarea teniei. Se aprind nişte pingele vechi şi se absoarbe prin pâlnie fumul ieşit. Aşadar, prin pâlnie, aburii şi fumul sunt transportaţi până la locul ce trebuie îngrijit. Cu ajutorul vaporilor ce trec printr-o pâlnie aşezată pe un creuzet, sunt tratate şi bolile de urechi. Cât priveşte jocul de zaruri, Elena mea iubită, probabil că nu-l cunoşti, deoarece e interzis. Pentru acest joc, oamenii au nevoie de o pâlnie. Am văzut odată un jucător, cu degetele atât de strâmbe din pricina gutei, încât şi-a luat şi a plătit un locţiitor care trebuia să arunce în locul său, pe masa de joc, zarurile, prin pâlnie. Dar despre pâlnia de deasupra pietrei de moară ce să zic? N-ai cântat tu însăţi înduioşătorul cântec: … „iar ucenicul morarului căzu în pâlnie, tocmai pe când turna grâul, prăbuşindu-se în adânc"…

Unii spun: adânc; alţii îl numesc vârtej: amândouă le are pâlnia. Ea e simbolul măreţiei adâncului celui mai adânc al mării şi în acelaşi timp al celei mai adânci găunoşenii a creierului uman.

Şi astfel, prin metoda pâlniei, poţi dovedi orice: atât frumuseţea cât şi josnicia acestei lumi.

Ispitele Sfântului Anton

I

La Oporinus veniră doi bărbaţi. Nu-i nevoie să se ştie cum erau îmbrăcaţi; desigur corect, încheiaţi cu nasturi până sus; nici bălţat, dar nici sever. Comportarea lor nu era neliniştitoare, dimpotrivă apariţia acestor oameni

umplea încăperea de o uşoară voioşie. Nu o voioşie oarecare, inexplicabilă, ci voia bună a unor bărbaţi obişnuiţi cu succesul.

Când se aşezară, la largul lor, şi totuşi cu mişcări stăpânite, era ca şi cum întreg Baselul – atât oraşul cât şi împrejurimile – ar fi luat pentru un timp loc aici. Noul Basel, cu noul său crez. Baselul cel puternic, Baselul cel înţelept. Tocmai de aceea voiosul Basel. Seninătatea unei zile însorite de februarie le lumina chipurile. Aceeaşi seninătate şi în felul lor reţinut. Să nu-şi arate prea de timpuriu chipurile: frunzele şi florile ce le vor da la iveală.

Noul crez era în fond şi cel al domnului Oekolampad şi uşor de recunoscut faţă de încercările celor din Wittenberg, Nürnberg, Geneva, Strassburg, Zürich. Despre ale celor din Mühlhausen, în Thuringia, nici să nu mai pomenim!

Fireşte domnul Oekolampad nu pornea la drum atât de dimineaţă, pentru a schimba câteva cuvinte cu un tânăr, care n-ar putea dovedi alte virtuţi decât prea subtila tălmăcire a numelui său: Herbst1.

Existau persoane anume pregătite pentru asta. Alese şi demne de încredere: diaconi, asistenţi.

Cei doi asistenţi stăteau în faţa lui. Oporinus cu seninătatea calmă a oamenilor care nu sunt nevoiţi numai să lupte, ci se pot gândi şi la păstrarea, la delimitarea şi fixarea celor câştigate. Amândoi aveau oricând uşă deschisă la Oekolampad. Gândurile sale erau şi ale lor. Iar dacă cineva i-ar fi întrebat, de ce gândesc într-un anumit fel despre cutare sau cutare lucru, nu le-ar fi trecut prin gând să răspundă altfel decât: „Oekolampad a spus asta”. Amândoi erau oameni foarte muncitori, foarte zeloşi. Primul, care studiase nu numai teologia, ci şi dreptul, se remarcase în chip deosebit când cu desfiinţarea mănăstirilor. Şi faptul că totul se desfăşurase atât de exemplar şi conform programului, când fusese vorba să se încheie socotelile cu fiecare călugăr sau călugăriţă, s-a dovedit a fi mai ales meritul său. Vorbea cam peltic. Dar asta nu-l stingherea, căci îl făcea de neconfundat.

Ca orice ins obişnuit cu succesele, nu era lipsit de oarecare vanitate. Aşa că începu a spune ca în joacă:

— Oporin-Oporine. Ceasul schimbării anotimpurilor. Ceasuri divine. Odrasle ale lui Zeus; primăvara, vara, toamna şi iarna. Cele patru zeiţe ale omenirii. Ordine legiferată. Dreptate. Armonie şi drept de proprietate. Apoi adăugă cu lucidă însufleţire: Opora, toamnă timpurie, anotimpul recoltei. Oporinus – sună frumos; e o făgăduinţă.

Al doilea asistent era tot foarte învăţat. Dar ca unul ce predica în faţa oamenilor simpli, deprins cu cuvinte simple, îl întrerupse:

— Opora, zile de arşiţă.

O spuse cu tonul hotărât al unui om, despre care Oekolampad se exprimase odată astfel: „Are o privire dreaptă”. Ceea ce, în gura lui Oekolampad, însemna: E incoruptibil şi neînfricat.

Apoi, pe-ndelete, al doilea asistent îl amendă ge colegul său, devenit puţin prea laic, din pricina preocupărilor sale în ale jurisprudenţei:

— Cu toată libertatea ce am dobândit-o, nu strică să ne arătăm mai reţinuţi faţă de Zeus, ca şi faţă de zeii şi zeiţele, semizeii şi semizeiţele odrăslite de el. Aici ne aflăm la Basel, şi în aceste locuri Dumnezeu cel unic şi sfânta treime sunt încă la mare cinste. Întorcându-se apoi către Oporinus: Mai cu seamă acum, în primăvara acestui an 1527, când aşteptăm un oaspete. Un oaspete poftit de noi. Cu toate că-i cunoscut de-o lume întreagă, nouă ne e totuşi străin. Dumneavoastră, domnule Oporinus, ne-aţi putea ajuta, ca acest oaspete să nu rămână un străin în oraşul nostru, ci să se simtă bine.

— De ce eu?

— Am putea să vă răspundem cu surprinzătoarea întrebare: De ce nu? Sau, cine altul, dacă nu dumneavoastră?

Al doilea asistent nu rosti numele lui Oekolampad. Nu trebuia neapărat ca după fiecare „de ce” să fie amintit. Cu un gest îndatoritor, îi dădu cuvântul primului diacon.

— Dumneavoastră, domnule Oporinus, sunteţi pentru noi, ca să spun aşa, o carte deschisă, uşor de descifrat. Fiecare punct, fiecare semn de exclamare, fiecare alineat, ne este limpede. Lucraţi pentru tipograful nostru Froben. Aşadar, învoiala e simplă. Primul asistent începu să spună visător: Frumoasa lume a cărţii. ***Liber,*** cartea. Liber, zeul sădirii plantelor cel ce te eliberează de griji, totuna cu Bachus.

Cel de-al doilea asistent, predicatorul, îl întrerupse:

— ***Libera,*** mântuie. Cuvântul cu care începe rugăciunea pentru morţi a vechilor credincioşi, prietenii-duşmanii noştri. Astăzi nu vrem încă să-i numim pe faţă duşmani, deoarece avem multe puncte comune. Să rămânem deci la mântuire. Tânărul nostru prieten aci de faţă ne-ar putea mântui de unele îndoieli, de unele lucruri necunoscute, în ceea ce-l pri

1 actorul în medicină, pe domnul Theo

veşte pe oaspete, pe u
phrast von Hohenheim.

În timp ce lucraţi la Froben, tinere, îl întregi primul asistent pe cel de-al doilea, doctorul Théophrast se afla şi el acolo. Copiaţi atunci pe sfinţii părinţi ai bisericii greceşti. Doctorul se ocupa de piciorul lui Froben. Roadele muncii dumneavoastră pot fi cântărite exact. Rezultate palpabile. Doctorul însă ce a făcut? Ştim doar, că preaonoratul prieten al casei Froben, domnul Erasm din Rotterdam, era atât de încântat, încât şi-a pus întreaga influenţă a personalităţii sale în slujba numirii acestui doctor la Universitatea noastră. Cu indicaţia de a fi numit în acelaşi timp şi medic al oraşului. Ştim că i-a dat domnului von Hohenheim chiar o recomandaţie scrisă de mâna lui.

— Nu l-am văzut atunci pe doctor. Doar…

Johannes Oporinus şovăi.

— Mă rog, doar ce?

— Doar pe doamna Froben. A venit, ca de obicei, în atelier, dar în ziua aceea nu s-a purtat ca de obicei. În drum spre tipografie şi chiar în faţa uşii a cântat.

— Şi asta e ceva atât de neobişnuit?

— Eu nu o auzisem încă niciodată cântând.

— Da, fireşte, e ciudat. Când cântă tinerele femei? Primul asistent, juristul, adăugă: Există cercetări în legătură cu această problemă, începute acum optzeci de ani de Jakob Sprenger. Ne putem bizui pe ele. În cânt se află totdeauna ceva senzual.

— Doamna Froben arăta schimbată oare, cu faţa împurpurată sau respiraţia mai iute?

Juristul întrerupse:

— Te pripeşti, stimate coleg. Nu cred că putem ajunge la doctorul Théophrast pe această cale. Ştim că e reţinut faţă de femei. Asta-i puterea lui.

— Sau slăbiciunea lui!

— în orice caz, din păcate, nu se cunosc asemenea poveşti despre el.

— Când cauţi cu stăruinţă, poţi îndrepta şi această lipsă. Oare ce l-a reţinut atâta vreme în palatul marchizului von Baden? Nu e oare marchizul sănătos tun? Se plânge, e drept, de faptul că nu poate avea copii. Delimitările în domeniul medicinii sunt tot atât de nesigure ca şi capătul unei păduri. Se mai află încă o mică dumbravă, un pârâiaş, pajiştea, drumul, nu-i aşa?

— Credeţi că ţine de natura unei fiinţe deosebite, să nu rămână agăţată în tufiş, să poată trece peste pârâu neudându-şi picioarele, să nu strivească la timp nepotrivit iarba de pe pajişte şi – ajunsă la drum liber – să ştie pe unde s-o apuce?

Al doilea asistent privi pe fereastră visător, cu ochii săi limpezi, stătu pe gânduri, dar nu spuse nimic. Mai meditä un timp. Apoi, în cuvinte puţine, căci uneori era zgârcit la vorbă, dar întotdeauna mergea drept la ţintă, zise: în orice caz eu nu ştiu niciun medic care să nu fi gustat cel puţin câteva boabe din tufişuri, să nu fi băut apă din pârâu şi să nu se fi culcat pe pajişte.

Oporinus era vizibil zăpăcit.

— Nu înţeleg nimic. Ce legătură am eu cu marchizul von Baden?

— Are dreptate. Ne-am îndepărtat de la subiect. Noi ne

gândeam la marchiză, căutând cheia potrivită pentru cunoaşterea doctorului Théophrast. Nu ştim cine se află în spatele său şi de ce.

Juristul întregi:

— Ori crezi serios, tinere prieten, că astăzi, un bărbat atât de învăţat şi plin de succes vine şi pleacă, aşa, doar pentru dânsul. Cine ştie atâtea, are şi pe cineva care vrea să tragă foloase de pe urma sa. Un asemenea bărbat nu aduce în oraş numai experienţa sa, ci şi – e drept invizibil – pe discipolii şi protectorii săi. Am vrea doar să aflăm, cât de sus trebuie căutat cel ce stă în spatele lui.

— Pe vremuri era mult mai simplu. Atunci se putea deosebi clar, cine-cui aparţine. Sluga, stăpânului.

— Era mai limpede. Dacă ştiai sluga, îl cunoşteai şi pe stăpân.

Al doilea asistent, predicatorul, lăsă să vibreze în vocea sa o undă de îngrijorare, de compasiune. îl întrebă:

— Am auzit, domnule Oporinus, că n-aţi fi fericit cu tatăl dumneavoastră?

Celălalt adăugă:

— E într-adevăr greu să pricepi lumea. Pe vremuri, părinţii erau răspunzători de copiii lor. Astăzi, povara responsabilităţii pentru faptele părinţilor apasă asupra copiilor.

Omul cu vorbirea simplă, cel de-al doilea asistent, prelua discuţia:

— Gândiţi-vă bine. Care erau relaţiile dintre tatăl dumneavoastră şi ţărani, atunci când aceştia ameninţau frumosul nostru oraş? Erau ele prieteneşti, sau dimpotrivă? Ce-a fost atunci? Şi-a pus el oare în serviciul răsculaţilor arta sa de pictor, le-a lucrat manifestele, sau a refuzat să le dea o mână de ajutor? Nu trebuie să ne răspundeţi chiar acum. Trebuie numai să meditaţi în linişte la aceste lucruri. Cât de mare este dragostea dumneavoastră filială? E întărită ea de faptul că aveţi aceleaşi sentimente şi aceleaşi dorinţe ca dânsul? Pentru că legăturile sale cu anumiţi oameni sunt şi ale dumneavoastră? Sau iubirea dumneavoastră de fiu nu e

prea mare? Ce simţiţi, ce doriţi să faceţi? Vă plac oamenii la care tatăl dumneavoastră ţinea? Care e adevărul? Şi când mergeţi cu el la împărtăşanie, sunteţi tot atât de evlavios ca dânsul? Există oare aci ceva nemărturisit? Credeţi oare că evlavia dumneavoastră e mai sinceră, mai profundă? O invitaţie a tatălui dumneavoastră la Consiliu, având ca obiect o interogare minuţioasă asupra unor anumite chestiuni, v-ar fi binevenită? S-au v-ar nelinişti? Ce spuneţi?

În clipa aceea îşi dădu seama că ar trebui să-şi apere tatăl. Se căia pentru tot dispreţul ce-l încercase, atunci când ţăranii veneau şi plecau din casa părintească: „Pentru de-alde-ăştia îşi risipeşte timpul. Alţi pictori sunt chemaţi în case de oameni bogaţi, primind comenzi bine plătite. Eu n-am nici măcar o haină de iarnă ca lumea!” Spaima îi goni căinţa. „Ce-or fi ştiind ăştia?”

— Ne-am gândit, şi în ureche îi ajunse glasul neutru al primului asistent, ne-am gândit că poate v-aţi consacra cu plăcere studiului medicinii.

— Nu, n-am simţit nicicând o asemenea dorinţă. Îmi place mult munca mea la Froben. Şi aş dori să am şi eu cândva propria-mi tipografie.

— Suntem siguri că vă veţi descoperi dragostea pentru arta medicinii. Şi suntem siguri, că veţi reuşi cu multă îndemânare, în calitate de discipol al doctorului nostru Théophrast.

— Nu pot asta.

— Sunteţi prea modest!

— Nu, nu sunt modest. Mi-e silă de bolnavi, chiar numai şi de mirosul ce-l răspândesc. Zilnic mi-ar fi frică să nu mă molipsesc şi să nu mor de timpuriu.

Oporinus se obişnuise acum cu vorba peltică a primului asistent, a consilierului juridic. N-o mai lua în seamă. Nici nu era posibil să socotească caraghioasă această infirmitate. Pentru că era doar un cusur al limbii, nu al spiritului.

— De bună seamă, îl veţi întovărăşi pe doctorul oraşului la toate vizitele pe care le va face bolnavilor. Şi atunci când

va merge în închisori. Veţi învăţa să-i daţi cu pricepere o mână de ajutor. Trebuie să deveniţi de neînlocuit.

Celălalt adăugă:

— Nu se găsesc în închisori şi o seamă de oameni, care au refuzat să se împărtăşească? Sau despre care se bănuia că ar refuza să primească cuminecătura în adevăratul ei sens?

— Tatăl meu n-ar…

— Acum l-aţi pomenit pe tatăl dumneavoastră. Nu era

— Nu ştim încă precis în ce zi va sosi doctorul Théophrast. Până atunci lucraţi liniştit în tipografia lui Froben. Şi mai meditaţi puţin asupra artei medicale.

zarva voioasădinaintea sărbătorii, când inima se lasă mai uşor înduioşată.

Dar tocmai Crăciunul i-a adus necazuri. Supărări chiar din pricina lui Carlin, predicatorul care-i era cel mai apropiat. Din ce în ce mai mult se vădea că părerile lui Carlin se apropiau de acele ale nebunilor ce doreau să distrugă totul. Cu întrebările care nu voiau să mai ia sfârşit, privind împărţirea bunurilor şi cu neîncetataşi sâcâitoarea amintire a ţăranilor, care ajunseseră odinioară în faţa oraşului. El, Oekolampad, va trebui să hotărască soarta lui Carlin.

„Oh, dacă aş putea fi tot atât de tare ca Zwingli la Zürich! Şi el îşi avea predicatorii lui, tinerii lui discipoli, care-i erau cei mai apropiaţi”. Pe unul dintre ei, Felix Mantz, I-a înecat în Limmat, la 5 ianuarie, după ce trecuseră veselele preocupări prilejuite de sărbătorile Crăciunului. Se aflase că Felix Mantz iscălise, alături de alţii, cel puţin două scrisori adresate lui Thomas Müntzer – cel executat mai târziu – în care el însuşi îşi spunea: fratele tău, noul tânăr Müntzer.

Desigur că şi la Basel se va găsi un loc potrivit în Rin. Dar chiar şi atunci, când se va fi ajuns acolo cu acest Carlin, ameninţarea operei sale paşnice nu va fi şi ea înecată. Pentru că acum se află şi Hans Denck pe drum, fiind izgonit din Strassburg. Ce mă voi face dacă vine Denck încoace?”

Şi se ruga ca Denck să nu sosească la Basel. Pe vremuri, la început, aveau aceleaşi concepţii despre greşelile săvârşite de cei de veche credinţă. Fusese un exemplu strălucit pentru întreaga lume, când Zwingli dăruise spitalului orăşenesc din Zürich banii adunaţi în cinstea Sfintei Fecioare Maria. Erau atât de multe şi minunate îndemnuri, pentru propovăduirea iubirii aproapelui!

„Oare dacă Hans Denck va poposi aici, în oraşul meu, voi fi atât de puternic ca Zwingli?”

Eu sunt sprijinul împotriva fanaticilor. Şi trebuie să apăr din două părţi, tot ceea ce am dobândit împotriva celor de veche credinţă, care-mi aruncă în faţă că aceşti zăpăciţi, aceşti noi Müntzeri tineri au ieşit la iveală numai datorită nouă.

Am făcut greşeala să numesc ca medic al oraşului tocmai pe unul care a trăit în acelaşi timp, în acelaşi oraş cu Denck. Dacă recurg la mijloace extreme, arestându-i atât pe

Carlin cât şi pe Hans Denck, în clipa în care acesta păşeşte înăuntrul zidurilor oraşului, atunci voi fi cu totul în mâna doctorului Theop hrast. Căci e de datoria lui să-i viziteze pe cei închişi. El va veni apoi la mine pentru a-mi cere eliberarea lor. Va încerca să mă înrâurească. Şi curând se va socoti însăşi conştiinţa mea. Întărit în orgoliul său prin scrisoarea lui Erasm, pe care o cunoaştem foarte bine. Chiar din prima frază Erasm s-a dat cu totul pe mâna noului doctor: „Nu e absurd să-i doreşti medicului, prin care Dumnezeu ne dăruie sănătatea trupească, să se bucure mereu de sănătate sufletească”. El, Oekolampad, nu va merge pe acest drum. Îi este cu totul indiferent, ce se-ntâmplă cu sufletul noului doctor. Nici cea de a doua frază din scrisoarea lui Erasm nu era mai puţin neliniştitoare: „Mă minunez cât de amănunţit m-ai cunoscut, deşi nu m-ai văzut decât o dată”. Nu, dacă ar fi bolnav, Oekolampad nu l-ar chema în calitate de medic. El nu vrea să fie atât de bine cunoscut.

E plăcut să stai în grădina cu trandafiri a lui Bonifacius Amerbach. Sunt acele zile mari, în care Bonifacius spune:

— Noi amândoi, laolaltă, vom făuri noua Universitate.

Cu elanu-i caracteristic, profesorul în drept Amerbach declară asta doctorului Théophrast von Hohenheim.

Alături de ei, în grădină, e şi Vulpiţa. Se mai poate spune şi doamna Martha Amerbach, născută Fuchs[31] din Neuenburg pe Rin. S-au căsătorit de-abia de câteva săptămâni. Şi cel mai fermecător oaspete la nunta lor, despre ale cărui povestiri îşi vor mai aminti cu toţii multă vreme, a fost bărbatul din Einsiedem.

Şi acum, iată, acest plăcut, imens ocean al prieteniei, al unei prietenii ce făcuse repede paşi mari. Iar profesorul Amerbach repetă:

— Noi amândoi, laolaltă.

Noul medic încercă acum, pentru prima oară în viaţă, un simţământ de triumf. A fost invitat cu toate onorurile de către oraş. Cu retribuţie bună. S-a terminat cu căutările. Şi astfel, împreună cu prietenul său Bonifacius, făureşte imaginea noii Universităţi.

— Vom putea să predăm tot ceea ce până acum a fost tăinuit, fie din mărginire, fie din ignoranţă, fie din frică. Universitatea noastră din Basel se va numi „Universitatea fără frică”. Vor veni aci studenţi din întreaga lume. Vom fi primii, care vom spune, pe nume, ceea ce e de spus. Şi fiindcă sunt multe lucruri noi de spus, o vom face într-o limbă nouă. O limbă pe înţelesul tuturor. Nu predăm doar pentru câţiva aleşi. Vrem să ne priceapă toată lumea. Desigur că nu va fi uşor. Şi, pe cât îl cunosc eu pe bunul nostru Oekolampad, va sta pe gânduri şi va spune că pentru el ritmul e prea rapid.

Eu, însă, socot, că nu se poate merge destul de repede, răspunse Bonifacius. Rădăcinile nu trebuie smulse.

— Ele trebuie însă să fie dezgropate şi cercetate, pe unde au putrezit; prea multe am preluat, fără să întrebăm

31 Vulpe (germ.).

dacă sunt întemeiate sau juste. Demonii au rămas demoni. Şi chiar noi mai afirmăm că pentru vrăjitorie, veriga necesară sunt vrăjitoarele şi vrăjitorii. Am preluat toate astea fără să ne punem întrebări, atât în domeniul dreptului cât şi în medicină. Le vom curăţa, bucată cu bucată, cu răbdătoare nerăbdare şi cu o temeinicie inatacabilă.

— Trebuie să-i câştigăm pe teologi de partea noastră, convingându-i. N-aş vrea nicio opoziţie, niciun fel de opoziţie de neînvins şi nici greutăţi de neînlăturat. Cu toate astea nu va fi uşor, zise Bonifacius. Dar, înainte de a se atinge cineva de un singur fir de păr din capul tău, dragul meu Théophrast, mai curând va cădea capul meu.

Minunată e primăvara în grădina de trandafiri. Tinerii căsătoriţi respiră aerul plăcut. Frumoasa Vulpiţă zâmbeşte şi tace. În acest amurg călduţ de primăvară, profesorul Amerbach spune:

— Dacă va fi băiat, primul meu copil, se va numi Théophrast.

Seri lungi de primăvară, când poţi rămâne mult timp sub cerul liber.

„Niciodată n-am fost atât de apropiat de cineva, ca de tine, Bonifacius. Nu mai simt nevoia să caut printre oameni, ca să-l aflu pe cel căruia să-i pot spune totul, să-mi înţeleagă îndoielile şi spaimele, lângă care să pot şi eu sta câteodată, fără să spun nimic. Iată-l pe omul faţă de care nu trebuie să mă prefac, faţă de care nu trebuie să mă ascund. Desigur, există şi aici o margine peste care nu pot trece: secretul dintre medic şi bolnav nu-l vei afla niciodată. Dacă mă voi duce la închisoare, la acei bolnavi părăsiţi, care nu ştiu când vor muri, care nu ştiu dacă vor mai trăi, şi dacă îmi vor încredinţa anumite taine pentru afară, asta n-o vei afla nici tu, prietene Bonifacius. Nu-ţi voi da în vileag ceea ce ei îmi vor încredinţa în disperarea lor, ceea ce-mi vor fi spus în spaima lor”.

Aşa începuse prietenia cu Bonifacius. Théophrast se gândea: „Tu, Amerbach, eşti o părticică din oraş. Pentru mine, tu reprezinţi oraşul”.

Despre Vulpiţă nu e nimic de spus. Ea e tânăra soţie a renumitului profesor şi fiica bogatului negustor Fuchs din Neuenburg. Totul îi vine de-a gata. Nu trebuie să facă nimic şi nici nu vrea să facă nimic. A-l aştepta pe Bonifacius este întreaga ei viaţă. E ca un vas de preţ: plăcut să-l priveşti şi fragil. Se plimbă între casă şi grădină cu acea seninătate neabătută, care poate fi păstrată numai printr-o totală neştiinţă.

Să plutească uşor peste covoarele curate, fără să întrebe de unde vin covoarele. Să se aplece puţin în grădină pentru a simţi mireasma trandafirului, fără să se gândească vreodată cum a rezistat el peste iarnă. Nici măcar pământul nu l-a fărâmiţat vreodată printre degete. Nu cunoaşte teama de a fi semănat sămânţa prea la suprafaţă şi că ar putea veni păsări, care să ciugulească totul. Sau că ar fi semănat prea adânc şi calea spre lumină fiind prea lungă, nu va răsări nimic pe pământ. Despre Martha Amerbach nu se poate spune într-adevăr nimic. Se uită la plantă, dar nu-i ştie numele. Iar dacă e comestibilă nu ştie la ce foloseşte, la carne, supă, sosuri, sau pentru mâncăruri dulci. Niciodată n-a pus mâna pe-o unealtă pentru a tăia vreo plantă. Nici nu seamănă, nici nu strânge recolta.

Nu cunoaşte plăcerea de a fura o frunză dintr-o grădină străină, de a o pune între dinţi, de a o mesteca şi de a o gusta. Sau de a avea curajul s-o scuipe, dacă-i amară.

Totu-i vine de-a gata în această viaţă.

— Faţa ta, Martha Amerbach, nu exprimă nimic. Nimeni nu observă acest lucru acum, pentru că e încă tânără, ca de înger, blândă. Nu gândeşti nimic, nici nu citeşti. Cititul oboseşte şi ai putea căpăta creţuri pe faţă… Nu faci nimic altceva decât să te îngrijeşti de propria-ţi frumuseţe. Un om are zece degete la picioare. Iar fiecare îţi face griji deosebite şi cere întreaga atenţie.

Nu-i nevoie să explici cât de repede trece o astfel de zi. După obositorul somn de noapte, trebuie să-ţi întinzi trupul pe o rogojină moale, împletită din pai. Să nu te

gândeşti la ogoare şi la treieriş. Şi nici la ţărani.

Să-şi poarte doar sieşi de grijă. Ce e cu degetul cel mare de la picior? Cum stă piciorul? întins bine, sau îndoit din genunchi: Dreptul, stângul? Care e poziţia spatelui? Nu-s prea tari paiele? Cum stă capul?

Capul îi e aşezat pe partea dreaptă şi gândeşte totuşi – cam leneş – dar gândeşte totuşi. La doamna Froben. Se gândeşte fără nelinişte, cu un uşor dispreţ: „Soţie de negustor. N-aş schimba cu ea. Nu mi-ar plăcea să stau în tipografie, să stau de vorbă cu calfele. Nu mi-ar plăcea să număr sulurile de hârtie – tipărite şi netipărite. **Nu** mi-ar plăcea să mă ocup de socotelile tuturor livrărilor. Să stau de vorbă cu corectorii. Nici cu autorii cărţilor. Ai doar de pierdut când te îndeletniceşti cu treburi dintr-astea obişnuite. Mâinile-ţi devin aspre. Veşnicul du-te-vino între casă şi atelier îţi stârneşte poate poftă de mâncare. Şi atunci te îngraşi. Poate şi glasul ţi se înăspreşte puţin. N-aş schimba”.

4

Doctorul Truckenbrot venea de la Universitate. Sosi neanunţat la Gertrude Froben. O găsi la lucru în tipografie. Nu voia să rămână şi nici nu voia să mănânce nimic. Era doar în trecere, pentru a putea povesti cuiva cele întâmplate. Aceasta nu trebuie povestită oricui, la nimereală, iar lui nu-i e totuna cui i-o spune, dar ea are dreptul s-o afle. Bătrânul Paulus Truckenbrot fusese în această zi, pentru câteva ore, smuls din rezerva sa bănuitoare. Ascultase prelegerea inaugurală a doctorului Théophrast von Hohenheim. Se aşteptase la un discurs şters, obişnuit, în care cuvintele sunt alese cu grijă.

— Cândva, visasem, poate, ca şi eu să stau, cum sta Théophrast acolo. Era minunat. Şi când un bărbat spune asemenea lucru despre un alt bărbat, să ştii că e fără invidie. N-a ţinut prelegerea cu precaută înfrânare, care se poate datora prevederii sau fricii. Mi se părea că-l am în faţă din nou pe acel Pico, aşa cum vorbea în faţa studenţilor: „Care este rostul vieţii? Ce este demnitatea umană?” în clipa când vorbea astfel nu le-a amintit doar de

Pico, ci le-a dezvăluit totul. Şi pe sine, inima-i toată şi, fără s-o spună deschis, le-a explicat foarte amănunţit de unde venea şi faţă de cine se simţea apropiat. Studenţii şi-au dat seama. Au înţeles, devenind ei înşişi altfel. îl priveau, ascultându-l cu emoţie. Nu întrebuinţa banalităţile cu care fuseseră obişnuiţi; „Nu mă voi exprima în niciun caz astfel”. „Nu pot dezvolta asta acum, în acest cadru”. – „O remarcă în legătură cu aceasta…” – „Nu vreau să adâncesc problema”. Nu spunea nimic din toate astea. Era uimitor. Renunţase la procedeul ieftin de a zâmbi încurajator auditoriului. Nu râdea de propriile-i glume şi nici nu ridica arătătorul. Aşadar: nu se vâra în sufletul celor ce-l ascultau, dar era atent la fiecare în parte. Îi ţinea liniştiţi prin glasul său, silindu-i să-l asculte. Sta acolo, foarte demn, foarte puternic, foarte frumos. În acea clipă eram bucuros că sunt medic.

Acesta era doctorul Truckenbrot: un recipient viu, plin de experienţă. Ştia totul, cunoştea totul, văzuse totul. Începuse chiar să scrie. Renunţase la luptă.

În lungile ore de aşteptare, când sta nopţi de-a rândul la căpătâiul bolnavilor, îşi putea spune: „Din pricina femeii”. O spunea fără amărăciune, era îngăduitor cu sine însuşi, acum, la bătrâneţe. Născut la Basel, profesase o vreme la Strassburg.

Nu fusese niciodată, o ştiuse de la început, nu era un martir. De cum obţinuse diploma de doctor, fusese chemat de nenumărate ori la deţinuţii ce fuseseră interogaţi. Îndreptase oase scrântite, unsese cu alifii rănile provocate de arsuri. Nici printr-o clipire a ochilor nu lăsase vreodată să se înţeleagă că acea femeie pe care o îngrijea ar fi o vrăjitoare. Lucrase în tăcere.

În sufletul lui stăruia o adâncă milă. Nu putuse face nimic altceva decât să mângâie blând mâinile şi picioarele îndurerate, tremurânde. Mergea alături de călău. Mergea foarte drept şi pe deplin lămurit, doar pentru sine. Era locul lui, munca lui la Strassburg. Îi vedea murind. Ultimul lor sprijin erau ochii lui, de care se agăţau. Iar Truckenbrot nu-şi lua privirea de la ei. Spera că vor

înţelege: Mă duc la tatăl tău, la mama ta, la fraţii tăi. Nu-i pot mângâia, pentru că nu cunosc mângâiere pentru ei. Dar pot să le spun doar atât: Nu erau vrăjitori, nu erau vrăjitoare.

Înalt, cu ochii plini de durere, aşa li se înfăţişa. Dinaintea lui puteau să-şi plângă suferinţa. Niciunul dintre cei ce aflaseră prin el de moartea cuiva apropiat, nu i-ar fi spus: Eşti unealta lor.

Ştiau că Truckenbrot se ducea la întâlnirile lor secrete, explicându-le cine putea fi lovit în numele legii. Aproape seară de seară – mereu în alte locuri – vorbea în faţa lor.

Se gândea la o dizertaţie serioasă asupra absurdităţii acelei teze cuprinsă în codul de legi: „Iar cel vrăjit o porneşte noaptea, pe lungi căi neumblate, până la obiectul dragostei sale”. Cineva tot va trebui să înceapă să-i combată pe cei doi profesori.

Dar alte teze se cereau comentate înainte, ca de pildă, cea despre călăritul pe mătură, sau în genere, plutirea prin văzduh.

Îşi propuse să opună capitolului privitor la sacrificiul tăcerii, propria sa părere în această privinţă. Dar ce rămânea în lumea aceasta? Ceea ce stabiliseră Sprenger şi Institoares în codicele lor de legi. „Sacrificiul tăcerii, susţineau cei doi profesori, are trei izvoare. Mai întâi, îşi trage obârşia dintr-o naturală împietrire a sufletului, căci unii sunt atât de slabi din fire, încât la cea mai slabă tortură, mărturisesc totul, chiar şi neadevăruri. Alţii sunt însă atât de încăpăţânaţi, că mai curând s-ar lăsa tăiaţi în bucăţi, decât să-şi recunoască vinovăţia. Al doilea fel de a tăcea se întemeiază pe obiectele fermecate, pe care vrăjitoarele le ţin ascunse în îmbrăcăminte sau în păr”. Exista indicaţia: „Apoi trebuie să fie îndepărtat tot părul de pe trupul vrăjitoarelor, pentru a nu-şi putea ascunde acolo niciun fel de obiect fermecat. Această precauţiune trebuie extinsă până la cele mai tainice colţişoare ale trupului”.

Apoi din nou despre cei nebotezaţi: „Ne e cunoscută fapta unei vrăjitoare, care a ars în cuptor un băieţel nou-

născut şi nebotezat”.

Şi purta la ea oase din trupul copilului.

Al treilea fel de a tăcea: „Se întâmplă ca unele vrăjitoare să facă farmece chiar de la mare depărtare, astfel încât cea torturată să nu scoată niciun cuvânt”.

Se mai întâmplase şi ca vreunul să-şi coasă talismanul fermecat sub braţ, între piele şi carne. Din această pricină fuseseră cazuri când, chiar după ce au fost prinşi, n-au putut arde. Asemenea fiinţe trebuiau aruncate în apă. Dar nici de înecat nu se înecau. Apoi, în sfârşit, s-a dat de locul cusut între piele şi carne. El a fost ars, tăiat şi numai aşa, în cele din urmă, trupul a putut cădea pradă flăcărilor.

Descurcă-te, dacă poţi, în acest labirint, doctore!

Era necesar să se scrie o carte împotriva acestui codice de legi. Şi dacă cineva putea s-o facă, atunci numai el, Paulus Truckenbrot. S-o scrie şi să găsească editor. S-o răspândească apoi în toată lumea. Fără a ţine seama de sine şi fără frică. Fără frică de a fi ars sau aruncat în apă, cu blestematelelor greutăţi din plumb – pentru vina de a fi scris adevărul.

Ce înseamnă oare greutatea plumbului, pe lângă însemnătatea acestei cărţi? Căci fiecare cuvânt va cădea ca un ciocan de fier asupra lor.

„Şi porneşte noaptea, pe lungi căi neumblate, până la obiectul dragostei sale”.

Voi eraţi obiectul dragostei mele. Voi, chinuiţilor.

Tipărirea unei cărţi necesită însă bani.

Aşadar, gândindu-mă de unde să fac rost de bani, mi-am căutat un pacient care să-mi fie de folos. Fiecărui gen de exigenţă, îi corespunde o contraexigenţă. Nevoia ce o resimţeam de a-i ajuta pe cei urmăriţi atrăgea după sine nevoia de a-mi oferi cunoştinţele mele medicale unor oameni bogaţi.

A fost necesar să-mi împart altfel timpul. Şi mi l-am împărţit altfel. Pacientul de-atunci, din Strassburg, era bătrân şi avea o soţie foarte tânără. Ea vorbea de mândrie. Nu înceta să-şi ridice în slăvi mândria. Când i-am explicat

că te poţi lepăda de mândrie, ca de o rochie sau cămaşă, ca apoi s-o îmbraci repede din nou, m-a întrebat puţin copilăroasă: „Repede?”

Avea veşminte scumpe. Îi plăcea catifeaua roşie. Închisă până sus la gât, cu mâneci lungi şi strâmte. Totul a început atunci când i-am spus: „Ar trebui să purtaţi catifea verde-închis”. O săptămână mai târziu, purta o rochie de culoare verde-închis. I-am spus: „Să nu purtaţi rochiile închise până la gât”. Rochia nouă ce-o purta era decoltată până la mijloc, fiind strânsă cu o panglică neagră peste sâni, iar dedesubt avea o bluză din mătase albă. Încă nu eram sigur pe mine. Nici nu treceam zilnic pe acolo. I-am spus: „Panglica neagră nu e frumoasă”. În seara următoare purta panglică galbenă. De atunci a început să aştepte mângâierea degetelor mele.

Mă gândeam la cartea plănuită şi mă dezvinovăţeam singur: Nu tu vrei s-o mângâi, ea doreşte acest lucru. Îi împrumuţi degetele tale, binefăcătoare pentru liniştea ei. Ca un serviciu medical. Eşti plătit şi ei te plătesc bine”.

„Şi porneşte noaptea, pe lungi căi neumblate…”

„Bine, mi-am spus, şi asta trebuie s-o încerci pe propria-ţi piele, şi asta o faci pentru carte. Umbli noaptea şi nu eşti vrăjit. Trebuie numai să nu faci zgomot, ca să nu se trezească bătrânul, să te găsească acolo şi să strige: Soţia mea e posedată de un demon”.

Şi îi povesteşti celei îmbrăcate în catifea roşie despre „incubus”, demonul bărbătesc cel rău, tolănit deasupra vrăjitoarei. Şi despre „succubus”, de asemenea un demon rău – femeiesc – cel care se prăbuşeşte sub povară. Şi, întins pe albe cearşafuri, îi vorbeşti despre cartea ta, despre legea, pe care ai vrea s-o înlături prin cuvintele tale, crezând că te poţi înfrupta din cele pământeşti, fără a te lăsa stăpânit de ele. Ai vrea să nu te împovăreze cele pământeşti, ci, odată ce au venit asupră-ţi, să-ţi slujească.

Nu-i adevărat, că în acele clipe uitasem totul. Glasul mi-a devenit doar mai scăzut. Iar buzele, vorbind cu glas scăzut, devin aproape mute.

Eu însumi i-am tăiat bătrânului piciorul stâng,

cangrenat. L-am salvat. Va mai avea încă mulţi ani de trăit. Mi-a plătit bine. Şi astfel mi-am câştigat banii de carte. Şi puteam pleca.

Când mi-am luat rămas bun, femeia în rochie de catifea roşie mi-a zâmbit. Dacă ar fi plâns, nu m-aş mai fi întors din nou.

Bătrânul a mai trăit trei ani, apoi a murit. Văduva dorea să se recăsătorească.

Doctorul Truckenbrot nu s-a putut stăpâni să nu-i vorbească doamnei Froben despre rochia pe care o purta. O rochie galben-închis cu panglică verde. Truckenbrot se gândea însă mereu la femeia îmbrăcată în catifea roşie. Se jucă o clipă cu gândurile sale. Şi spuse cu tonul de-odinioară: „Doamnă Froben, încercaţi să purtaţi odată catifea verde-închis”.

Şi iar îi trecu prin minte întreaga întâmplare, aşa cum se desfăşurase: Văduva dorea să se recăsătorească. Voia apoi să părăsească Strassburgul, deoarece, spunea ea: „Fiecare ne cunoaşte şi-ar putea să creadă că l-am ajutat pe bătrân să moară”. M-a înspăimântat. Am îngăduit să mi se vâre spaima în oase. Femeia era îngrijorată pentru manuscrisele mele. „Nu trebuie să le avem cu noi, atunci când plecăm. Dacă le-ar găsi, le-ar lua”. M-am uitat cum le-a rânduit cu grijă, foaie cu foaie, legându-le apoi. „Cunosc oameni de încredere, care ştiu drumuri tainice spre Basel, chiar şi noaptea”, i-am spus. Dar ea se gândise la toate şi plătise pentru asta. „Aşa ceva se face cu bani, mi-a explicat, nu cu încredere”.

A durat multă vreme, până am încetat să văd în fiecare străin, solul întârziat ce trebuia să-mi aducă manuscrisul. Câteodată, când bate noaptea cineva la mine, mă surprind că primul meu gând nu este acela că sunt chemat la vreun bolnav, ci cred că a sosit solul aşteptat.

„De ce catifea verde-închis, doctore Truckenbrot? întrebase doamna Froben. Acum, vara?” Ea trăgea o linie de demarcaţie, refuzând să se lase asemuită cu cealaltă.

„Da, aveţi dreptate, uitasem că e vară”.

Doamna Froben înţelesese, fără să i-o spună, că şi

doctorul suferea, nefiind mulţumit de sine, ca şi ea.

5

Théophrast n-avea timp să se gândească ce avea deosebit noul său discipol, Oporinus. Din prima zi a şederii sale în Basel, veniră la el oameni care-i cereau ajutorul şi pe care nu-i putea refuza. Îşi pregătea prelegerile. Îşi amenaja cuptorul pentru experienţe. Noul său discipol şi ajutor nu-l stingherea. Era atent şi-şi dădea silinţa. Théophrast se obişnui cu însoţitorul de zi cu zi.

Bătrâna spălătoreasă, cu mâinile crăpate, se aşează în tăcere şi un timp tăcu. Théophrast n-o alungă. De atunci venea zilnic.

Oporinus era supărat.

— Nu-i bolnavă. Nu-i lipseşte nimic. Oare ce-o fi vrând?

— E singură.

— Singurătatea nu-i o boală.

— Cât de puţin cunoşti tu oamenii. Oare nu vei învăţa asta niciodată, Herbst[32]? Când era supărat, Théophrast îi spunea Herbst.

Femeia privea cu recunoştinţă. Nu mai surâdea. Nu putea din pricina oboselii. Avusese o viaţă trudnică. Şase copii şi toţi muriseră. Şi bărbatul dispăruse din viaţa ei. Niciodată nu mai auzise ceva despre dânsul. Se făcu spălătoreasă, ca să aibă pâine pentru copii. Fusese cunoscută drept cea mai bună spălătoreasă din Basel. Cei bogaţi o chemau în casele lor. Copiii îi dăduseră puterea pentru acea trudnică existenţă. Acum, toţi cei pentru care trebuise să poarte de grijă muriseră. De ciumă şi slăbiciune. Nu înţelege de ce a bătut-o astfel Dumnezeu. În timp ce bărbatul ei era undeva departe, în lume, ea trebuise să vadă de şase ori moartea. Moartea propriilor ei copii. Era oare o mângâiere că-şi dăduseră sufletul în braţele ei? Nu avea pe nimeni pe care să-l întrebe. Se năpustise asupra ei vremea marii tăceri. Nu avea pe nimeni cu care să poată vorbi; nimeni să stea s-o asculte. Pe nimeni, căruia să-i fi putut spune măcar numele celor şase copii. Doar pentru a-şi trezi amintirea acelor timpuri,

32 Numele german al lui Oporinus.

pentru ea pline de griji. Deşi obosită, istovită, măcar o aşteptase cineva acasă. Acum n-o mai aştepta nimeni. De multă vreme nimeni.

Se afla în faţa farmaciei lui Baer. Uşa era deschisă şi auzise vorbe răstite. Farmacistul îl înjura pe noul medic al oraşului. Nu înţelesese de ce, dar auzise că vremurile vor fi mai grele pentru farmacişti. Pe urmă ajunsese şi la ea zvonul: Cine-i sărac, nu trebuie să plătească nimic acestui om. „Eu nu-s bolnavă, se gândi. Sunt doar tristă. Tristeţea-i o boală? Pe cei morţi, nu mi-i mai poate învia el”. În fiecare zi auzea ceva nou despre el, în timp ce umbla singură pe străzi, aruncând câte o privire pe ici, pe colo. Auzise ceva şi la brutar. Iar târfele vorbeau despre el cu recunoştinţă şi cu nemaipomenit respect. Spălătoreasă nu era încă atât de lipsită de vlagă, încât să nu mai fie curioasă. Atâta voia doar, să-l vadă pe acest om. Nimic altceva.

Şi de-atunci trecea zilnic pe la el. Acolo sorbea putere. Acolo putea vorbi despre cei şase copii ai ei. Şi în timp ce povestea, copiii erau din nou lângă ea, de parcă ar fi fost vii. Cineva râdea odată cu ea, despre năzbâtiile lor copilăreşti. Asta o înviora pentru toată ziua. În acelaşi timp chibzuia cam ce întâmplări i-ar mai putea povesti a doua zi. Se lăsa trasă de aceste poveşti ca de o sfoară, sau ca de un şirag de mătănii, pe care le-ar fi prefirat, mărgea după mărgea. Doctorul se învoise cu asta. Primise. Ştia că dacă s-ar poticni o singură mărgea, femeia s-ar prăbuşi. Nu fiziceşte, nu în faţa tuturor. Şi-i spuse discipolului său Oporinus:

— E ceva ce nu se poate învăţa. Nu-ţi poate nimeni explica. Trebuie s-o simţi.

Se străduia ca Oporinus să capete acest simţ. Veşnic îl îmboldea această dorinţă de a comunica atât de profund cu discipolul, încât până la urmă să nu existe nicio deosebire pentru femeie, dacă i-ar povesti acestuia, sau lui însuşi.

Discipolul, care ţi-ar semăna leit, ar fi cea mai mare mângâiere în faţa spaimei de a fi nevoit să pleci, în toiul

muncii tale.

6

Ce se întâmpla cu doamna Froben? Numai Théophrast vedea că dragostea ei nu fusese încă trezită. Când i-o spuse, ea se sperie:

— Nu ştiam asta. Am bărbatul meu şi copiii mei. Am casă şi tipografie. Nu-mi lipseşte nimic. Sunt mulţumită. Vin pe la mine prieteni şi cunoscuţi. Ei văd fericirea mea. Ziua îmi este plină. Viaţa mi-e plină. Nu umblu forfota; nu mă uit la alţi bărbaţi.

— Nu v-a spus niciodată Froben cum sunteţi? V-a spus vreodată să nu-l mai priviţi, căci ochii dumneavoastră îl zăpăcesc? V-a pus vreodată braţul stâng sub cap, ca să vă mângâie cu dreapta? V-a zugrăvit vreodată frumuseţea chipului? S-a întrebat cândva ce culoare au ochii dumneavoastră? A observat că în culoarea lor căpruie sclipeşte o nuanţă de verde? A furat pentru dumneavoastră maci de pe câmp, în fugă, pentru a arăta cât de frumoasă, închisă, amară, cât de gingaşă, cât de statornică vă găseşte?

— Poate la început. Acum, nu. Am şi uitat.

Acum îi spunea doar Gertrude. Iar acest cuvânt, cu „u”-ul înăbuşit, răsuna aspru şi neprietenos prin casă. Numai în primele zile înţelesese ruga ei tainică şi delicată şi nu-i spusese pe nume. Gertrude suna a găluşte, a varză acră şi a bere. Ţinuse seama de faptul că ea dorea să fie numită Rahel, ca aceea care îşi aşteptase logodnicul şapte ani şi o săptămână. Îşi dorise să fie ca Rahel. Să fie în stare să fure pentru iubitul ei, ascunzând ceea ce furase. Să moară pentru el.

Nu fusese nevoită să fugă din casa părintească cu bărbatul iubit. Nici să ia din casă micii zei domestici, pe care să-i ascundă sub şa, de frica tatălui. Să se urce în şa, să simtă sub ea zeii şi să jure că nu-i văzuse. Că nu ştie unde sunt.

Aşa fusese Rahel, cea multadmirată, nu ea, Gertrude Lachner, a doua soţie a lui Johannes Froben. Prin ea, odată cu ea, o tipografie se căsătorise cu alta: Casa Lachner cu

Casa Froben. Iar zeii casei erau plăcile pentru gravuri, erau caracterele tipografice. Fuseseră aduse dintr-o casă în cealaltă. Într-un cadru comercial solemn. Mai înainte fuseseră cercetate cu atenţie şi stabilită utilitatea lor.

Nu fusese necesară răpirea. Şi nici tăinuirea.

Erasm şedea aici, la masa rotundă, cunoscut ca un om care se temea să nu îmbătrânească. Era destul de înţelept, ca să-şi poată bate joc de sine însuşi, de el şi de spaima lui. Avea la îndemână citate dintr-o poezie a sa, pe care o scrisese în urmă cu douăzeci de ani, la trecerea Alpilor: „Înainte de a te dumiri ce este viaţa, năvăleşte pe neaşteptate sfârşitul, ca un spărgător".

Şi era curios să afle de la doctorul Théophrast ce însemna exact: „Îngrozitoarea, înceata năvală a unor slăbiciuni necunoscute".

Zâmbi trist, citându-se pe sine:

— Despre dispărutele visuri ale tăcutelor nopţi.

— Cum dormiţi? îl întrebă Théophrast.

— Perdelele trebuie să fie trase şi să fie întuneric deplin. Nu-mi place să fiu tulburat nici măcar de licărul unei stele. Şi dacă aceste condiţii nu pot fi îndeplinite, dacă, dintr-o pricină oarecare fereastra nu poate, îl pe deplin închisă, atunci îmi pun o legătură pe ochi. Peste noapte. Bine strânsă ca să nu alunece când mă întorc de pe o parte pe alta.

Şi se cită din nou pe sine însuşi, zâmbind întruna melancolic:

— Aş dori să pot opri puţin în loc minunatele tălpi plutitoare ale zilelor. Şi-l întrebă dacă există în medicină un concept exact asupra a ceea ce descoperise el: Ceea ce credeam că e dulce, limbii plină de amintiri i se pare acum mai amar ca fierea.

Şi se felicita în acelaşi timp pentru născocirea cuvântului atât de potrivit, despre limba plină de amintiri.

Théophrast, care nu era un ignorant în ştiinţa despre limbă, îi răspunse, cu o sclipire jucăuşă în ochi:

— în ultima vreme, m-am ocupat foarte des cu fenomenul prezenţei a doua limbi în aceeaşi gură. Nu

înţeleg prin asta minunatul sărut, cum aţi putea uşor fi înclinat să credeţi, ci vorbesc despre ipocrizia cea lipsită de ruşine. Despre făţărnicie.

Erasm îi spuse, parcă întâmplător, printre altele:

— De altminteri, învăţatul meu doctor şi eremit, canonicul Cornelius von Lichtenfels ar dori să vă vorbească. Faceţi-vă timp pentru asta, căci canonicului îi place să se asculte vorbind. Apoi adăugă: Cui nu-i place? Şi-apoi: Nu ştiu dacă prin simpla noţiune de făţărnicie, putem dobândi înţelegerea dificilei stări actuale din Basel. Dacă mă întrebaţi, care e durerea noastră cea mai mare, vă voi răspunde: ni s-a luat catapeteasma.

Doamna Froben se ridică încetişor. Asta îl supără pe Erasm, deşi ştia că trebuie să vadă de copii. Considera ca o lipsă de armonie şi nu răbda ca, în timp ce el vorbea, cineva să se învârtă de colo-colo. Aşteptă până ce ea părăsi camera. Acum îi lipsea de la această masă rotundă, trebuia s-o recunoască, fără voie, pentru că adeseori doamna Froben îl critica în tipografie. Cunoştinţele ei de greacă şi latină făcuseră din ea o expertă. Spuse, în cele din urmă:

— Am văzut sfârşitul tuturor lucrurilor. Am cercetat construcţia, am găsit greşelile şi ni le-am însemnat. Am văzut cum alţii au luat ceea ce scrisesem noi asupra construcţiei bisericii, drept îndrumar, pentru a întreprinde ceva.

Poate cugetările în legătură cu catapeteasma. Marele zid dinlăuntrul bisericii. La început, clădirea nu avea decât un pupitru. Pentru că Sfânta Scriptură e mare şi grea. Iar cel ce-i da citire, predicatorul, să-şi concentreze întreaga atenţie asupra purităţii textului. Mâinile sale să nu tremure sub greutatea cărţii.

La început, pupitrul era aşezat la aceeaşi înălţime cu auditoriul. Mai târziu, când au venit mulţi să asculte, iar cei din urmă nu puteau vedea nimic, pupitrul a fost înălţat. Căci uneori veneau oameni bătrâni, trudiţi şi obosiţi, care nu puteau înţelege nimic. Aşa, cel puţin, să-l vadă pe predicator.

Apoi n-a mai fost de-ajuns numai predicatorul. Au

fost folosiţi şi cântăreţi. Pupitrul a fost lărgit. A devenit bancă.

Iar lemnul s-a preschimbat în piatră. Iar banca a devenit zid din piatră. Un zid înalt; zid despărţitor. Cu toate că avea uşi, ele nu erau pentru credincioşi. Predicatorii şi cântăreţii puteau ieşi înspre auditoriu. Credincioşii însă nu puteau intra, nu mai aveau dreptul să intre dincolo de zid. Şi astfel, această despărţitură dintre cei privilegiaţi şi oamenii obişnuiţi, dintre iniţiaţi şi neiniţiaţi, a devenit o obişnuinţă. Primită chiar cu admiraţie. Şi cu flori. Mai întâi flori adevărate, puse în faţa pupitrului. Apoi sculptate în lemn, iar mai târziu, cioplite în piatră.

În zilele noastre au venit alţii şi au dărâmat zidurile despărţitoare. Am văzut cum gândurile noastre au devenit acţiune. Am dorit-o, dar nu în acest chip. N-am dorit ca ea să pornească de la aceşti oameni. De la aceşti ţărani neciopliţi şi liota lor neştiutoare. La drept vorbind, nu am dorit ca unii să se ridice pentru a doborî cu mâinile lor nepricepute, cu simţirea grosolană, opera de artă săpată în piatră. Niciodată ea nu va înţelege ce înseamnă: o frunză, un vrej, un strugure, cioplite în piatră. Aceste mâini insensibile, aceste inimi necioplite au venit prea aproape de noi. Recunoaştem că a sosit timpul să punem în discuţie necesitatea catapetesmei. Acum, însă, când am căpătat experienţa acestei distrugeri, trebuie să reflectăm bine asupra zidului despărţitor. Dacă nu avusese o oarecare justificare. Acum, când a fost doborât cu violenţă, nu putem ridica un altul. Menirea noastră va fi să construim unul invizibil.

Doamna Froben nu avea pe nimeni, căruia să-i poată povesti ceea ce văzuse:

„Am văzut un om mare şi drept. Sta înălţat în faţa celorlalţi, în aer liber, şi mulţi se adunaseră în jurul său. Ascultau ceea ce le spunea. îl ascultau cu sufletul la gură.

Vorbea aprig, iar mişcările braţelor erau aprige. Braţele: ca nişte aripi. Purta o haină de culoare verde-închis, ruptă la umărul stâng. Se vedea că nu avusese timp

să-i fie cusută. Le vorbea despre un oraş, un anumit oraş, care ar fi putut fiinţa oriunde, dar care nu se afla nicăieri. Despre locul în care oamenii pot găsi adăpost, ospitalitate, unde se pot odihni, ca să poată trăi în pace, harnici şi fericiţi. Acum, spunea el, totul e parcă nimicit, de parcă ar cădea asupra noastră îngrozitorul blestem: pământul este gol şi pustiit. Oamenii nu fac loc oamenilor. Prigoniţii rămân mereu prigoniţi. împovăraţii mereu împovăraţi. Asupriţii, mereu asupriţi. Îi înfricoşează pe oameni cu strigoi, îi fac să creadă că visul despre o lume mai bună ar fi inspirat de fiinţe demonice. Şi nu e cruţată nici cea mai lăuntrică încăpere, iubirea, care ar fi trebuit să rămână tainică între oameni, şi în mijlocul căreia ei îi aşază pe strigoi, pe demoni.

Noi însă dorim, cel puţin, să fim aceia despre care să se poată spune, că am încercat să apărăm mulţimea de credinţa în strigoi”.

Oamenii spuneau că se numeşte Carlin.

Se „simţea ca paralizată. îl aştepta pe acest om, pe Carlin, deşi ştia că nu va veni. Nu la ea. La tipografie, s-ar putea, dar acolo, numai pentru tiparniţă, nu pentru ea. Probabil că nici n-o observase, atunci când vorbea în faţa mulţimii. Doamna Froben nu se simţea în stare să dea porunci ca să fie spălate geamurile casei. Altă dată o făcea şi singură, dar acum, în vara asta, nu. Îi era totuna – nu, nu-i era totuna, ci i se părea lipsit de însemnătate.

Slujnica spuse:

— Ne râd vecinii. Să nu scot, în sfârşit, perdelele să le spăl?

— Nu, răspunse stăpâna foarte aspru, căci îi era ruşine.

Îi era ruşine de omul cu haina ruptă şi de toţi cei ce sângerau şi mureau în lume, pentru dreptate.

Să sufere şi să fi suferit oare, numai pentru ca locuinţa doamnei Froben să poată fi împodobită cu cele mai frumoase perdele?

„O, lume binecrescută şi plăcută la vedere! Dacă vii la mine Carlin, istovit de luptă, înfometat şi însetat, mă vei dispreţui. Mă vei dispreţui dacă vei veni în lumea mea

spilcuită şi strălucitoare, pe care am înjghebat-o în jurul meu. Farfuriile cu care mi-am împodobit pereţii, trandafirii din grădina mea, puşi în vaze, făurite după dorinţa mea, de mâinile olarului. Vei zâmbi şi mă vei dispreţui, pentru că mi-am irosit zile întregi gândurile, pentru a afla cea mai potrivită formă pentru o vază de trandafiri. Nu vei înţelege cum de am putut sta ceasuri de-a rândul alături de olar, câteodată cu emoţie, să văd dacă va izbuti să înfăptuiască lucrarea, aşa cum mi-am dorit-o.

Vei sta de vorbă cu Froben, cu Amerbach. Vei dori să eu mă voi înapoia la bucătărie

ani ca ca te vor putea ajuta.
şi nu voi lăsa uşa deschisă,

pentru că nu sunt în stare să mă gândesc în acelaşi timp la gusturile fiecăruia dintre oaspeţii mei la masă, şi să te înţeleg şi pe tine. Odată, voi intra totuşi înainte de masă pentru a te vedea, sub un pretext oarecare, sau fără pretext. Vreau să ştiu dacă îţi place în casa mea.

Ştiu că erai pe de-a-ntregul sfârşit de puteri. Acum eşti mai puţin încordat, ca omul care a ajuns acasă. Acest lucru mă zăpăceşte şi mă fericeşte în acelaşi timp”.

Ceea ce o făcea neputincioasă era faptul că dorea să fie în acelaşi timp afară, cu cei pe care nu-i ştia, dar de a căror existenţă aflase. Şi voia să rămână şi înăuntru, cu cei pe care-i cunoştea ca pe sine însăşi şi în chip neîndoielnic.

Când văzu că n-are cui spune toate aceste lucruri, se reculese brusc, fără zâmbet, fără cântec, dădu poruncă să se ia jos toate perdelele, să fie spălate şi uscate la soare, pe pajiştea verde. Nu ştia dacă oaspetele dorit o va dispreţui pentru că are la fereastră perdele curate, sau murdare.

Într-o dimineaţă închisă, fără soare, auzi pomenindu-se numele lui. Se gândise tocmai la el, toată dimineaţa. I se pomenise numele, iar inima ei începu să bată cu putere. Era curioasă să afle câte ceva despre dânsul, dar nu voia să-i bănuie cineva curiozitatea. Venise doctorul Truckenbrot, care începu să povestească despre Carlin. O clipă îl pizmui: „Mi-a luat-o înainte, îl cunoaşte”. Apoi ascultă.

Ca de obicei de Crăciun, întreaga biserică era împodobită cu luminări şi se vorbea numai de frumoasa sărbătoare şi de naşterea Domnului. Şi toată lumea era mulţumită. Micul Iisus şi bunul Dumnezeu.

Carlin al nostru însă îşi spuse că el nu se simte în stare; nu poate să predice uitarea, în mijlocul mulţumirii de sine. Şi scoase luminările de la ferestre şi se gândi că odinioară cei din Zürich îi adresaseră lui Thomas Müntzer o scrisoare: „Pentru ce te mai foloseşti de desene, după ce au fost scoase chipurile sfinţilor din biserică. Spune-ne, rogu-te, ce fel de imagini sunt acestea”. Dar, între timp, sosise acel mai, când ţăranii din Frankenhausen[33] fuseseră învinşi, iar părintele Thomas[34] executat. Răspunsul trebuia să-l găsească acum singur.

Ce fel de desene erau? Ce fel de imagini puteau exista aici, la Basel, potrivite pentru sărbătoarea Crăciunului? Un Crăciun, în care luna mai nu putea fi uitată.

Împreună cu doctorul Truckenbrot, cunoscător de artă, ajunse la concluzia: Urs Graf[35] are ceea ce caută ei. Urs Graf, pictorul nepocăit, gravorul.

Era un tablou cu un arbore mare, uscat. Crăcile lui goale se ramificau spre capete în nişte vârfuri ţepene. Ca suliţele. Nu e arborele vieţii. Dar ar fi prea simplu să spui că ar fi arborele morţii. Căci iată, cei doi ţărani mai trăiesc încă. Sunt înălţaţi în mijlocul tabloului. Trupurile lor goale sunt legate cu frânghii groase de trunchiul copacului. Braţele stângi smucite în sus, aproape scrântite. Şi amândouă sunt legate împreună la încheietura mâinilor, peste o creangă bifurcată. Două mâini stângi, strânse pumn. Mâini unite, mâini neputincioase, nu ca nişte frunze despre care ştim că se vor deschide. Aceste mâini se vor usca, aşa cum picioarele şi capetele, ţintuite, legate şi spânzurate de pom, au şi pierit. Aceşti doi bărbaţi din

---

33 **Localitate lîngă Halle, unde, în 1525, în timpul Războiului ţărănesc geriman, a avut loc o bătălie, în urma căreia a fost luat prizonier Thoman Müntzer.**

34 **Se referă la Thomas Müntzer.**

35 **Urs Graf (aprox. 1485—1527), grafician şi orfevru elveţian; a creat desene şi gravuri din viaţa poporului şi a lăncierilor.**

mijlocul tabloului nu sunt înfăţişaţi drept rod al fanteziei unui pictor, care se scufundă în tainica şi profunda întunecime a unor atrocităţi, pentru a acuza, pentru a dezvălui cât de crudă este viaţa. Acest gravor nu răspândeşte ceaţa deasă a jalei pricinuită de moarte, aşa cum o găseşti ici-colo în dansurile morţii, pentru a arăta oamenilor povestea consolatoare a regelui, a nobilului, a ţăranului, precum şi a cerşetorului, care cu toţii sunt ajunşi din urmă de îngrozitorul sfârşit. În acest tablou nu vei găsi o exaltare a dorinţei de a te contopi cu toate suferinţele omeneşti, scufundându-te în minunatele câmpii ale durerii, în acele foarte îndepărtate câmpii, unde se întrevede o oarecare răsplată.

Tabloul e mult mai simplu. Arată totul aproape ca pe o tablă; iată-i: aci sunt cei chinuiţi de voi. Chiar dacă ucigaşii nu sunt înfăţişaţi în tablou, nu încape nicio îndoială cine sunt cei care i-au dezbrăcat şi i-au legat de pom. Frumosul cântec despre moarte, care îi aşteaptă pe toţi deopotrivă, nu se potriveşte aci. Cine priveşte acest tablou se gândeşte la ţăranii din Frankenhausen. În locul lumânărilor, Carlin a pus acest tablou la fereastră. În mijlocul bisericii a aşezat la vedere războiul cu ţăranii.

Faptul a fost adus la cunoştinţă lui Oekolampad. Doctorul Truckenbrot mai povesti odată: Oekolampad a hotărât ca tabloul să fie scos. Prin urmare a fost îndepărtat, pentru ca inimile enoriaşilor din Basel, stăpânite de simţăminte sărbătoreşti, să nu fie înfricoşate. E mai bine să ai pe lângă tine credincioşi adormiţi. E mai bine să cânţi cântece evlavioase, fără a fi tulburat de tablouri inspirate din realitate.

Carlin, însă, jignit de neînduplecarea lui Oekolampad, medită: „Nu mă voi duce acolo. Prin lipsa mea, protestul e limpede”.

„Să nu mă duc? Dacă nu mă duc, ei pot tălmăci lipsa mea cum vor. Ar putea spune că sunt bolnav, tuşesc, sunt slab. Le va face chiar plăcere să nu vin. Vor găsi un alt predicator care să rostească vorbe mieroase, bune, fru

„Ceea ce nu fac singur, nu va fi făcut”. Aşadar, se

duse. Se urcă la amvon şi spuse: „Astăzi nu vom începe printr-o rugăciune. Nu mă pot ruga. Nu vreau să mă rog. Nu vorbesc cu Dumnezeu, vorbesc cu voi. Astăzi vrem să deschidem ochii, pentru a vedea lumea, aşa cum este. Astăzi vom chibzui ce să facem, pentru ca să domnească dreptatea”.

Iar acest cuvânt „astăzi” i-a şfichiuit amarnic, ca un bici.

8

Canonicul Cornelius von Lichtenfels era un bărbat tânăr, frumos, zvelt, nespus de înfumurat, de o mare erudiţie, care ar fi stat cu plăcere la masă în casa lui Froben. Şi, ar fi privit cu plăcere şi colecţia de tablouri a lui Amerbach, dacă oamenii lui Oekolampad n-ar fi sălăşluit şi ei în oraş. Socotea Baselul ca paradisul său pierdut. Nu chiar de tot, dar căile pe care el le pregătise, fuseseră schimbate de alţii. Le lărgeau sau le adăugau cotituri, pe care el nu le-ar fi îngăduit.

Deschis şi prietenos, cât se poate de corect, dovedind toată înţelegerea pentru ceea ce era nou, canonicul ţinea însă cu rigurozitate la vechea alcătuire. Cunoştea toate noile dogme, de care însă se scutura, ca de stropii de ploaie.

Lucra la opera vieţii sale. Să mai contureze o dată imaginea sfântului Benedict, a omului care s-a tăvălit în urzici, pentru a-şi arde visurile, dorurile.

Mănăstirile se goleau. Baselul le mai şi plătea fugarilor. Masculi şi femele îşi făceau de cap prin băile publice, după cum spunea capelanul. Acestora el voia să le opună viziunea sa. Întreaga lume: un câmp de urzici. În locul băilor pline de senzualitate, un drum prin urzici. Lumea ar deveni mai bună.

Cornelius von Lichtenfels trebuia să admită că erau două lucruri de făcut: să scrie un studiu asupra înrâuririi favorabile a urzicilor, şi să încerce urzicile pe propria-i piele. Dar, renunţase la asta de mult.

Medicii îl sfătuiseră altceva: Să bea în fiecare seară vin roşu, dulce şi greu, amestecat cu şapte feluri de

mirodenii. Băutura îşi făcea efectul. Era mulţumit seara, dedându-se mirajului plăcut al unei oboseli nelămurite. Nu era o oboseală care să-l împiedice de a gândi sau lucra. Era un soi de oboseală, în care priveliştea unor imagini deosebite nici măcar nu-l mai tulbura. Tulburarea era învinsă fără luptă.

Viaţa putea fi atât de plăcută, dacă n-ar avea aceste îngrozitoare dureri de stomac!

Medicii, împreună cu Oswaldus Baer, îl sfătuiră să introducă în vinul fierbinte, aromat, de fiecare seară, un calmant. Asta dădea licorii o anumită amărăciune, dar se obişnui cu ea. Cu toate astea durerea stăruia multă vreme. Cornelius von Lichtenfels nu era omul care să se plece în faţa durerii. Cu cea mai mare bunăvoinţă, el nu putea concepe că boala lui ar fi o pedeapsă dumnezeiască, deoarece viaţa pe care o ducea nu era potrivnică vrerii Domnului. După cum spunea el însuşi despre sine, îşi păstrase curăţenia trupească.

Durerile, greaţa, lipsa de poftă de mâncare deveniseră de neîndurat. Observă că vorbirea i se îngreuna. Când era în criză, putea anevoie păstra şirul vorbirii. Rostirea gândurilor în cuvinte se făcea din ce în ce mai împiedicat. Fu cuprins de nelinişte şi spaimă. Nu putea sta lungit şi nici pe scaun. Ochii îl dureau.

Atunci, cu toată rezerva, îl chemă pe Théophrast, ştiind că credinţa acestuia este îndoielnică.

Ceea ce studiase doctorul Théophrast, studiase oricare medic. Ceea ce vedea el, putea să vadă oricine. Canonicul avea faţa unui bolnav de stomac. Avea cute grele, adânci, pornind de la nas la gură şi până la bărbie. „Era marcat”, cum se spunea încă de pe vremea lui Hipocrate. Şi i-o declara, fără să întrebuinţeze expresii latineşti. Îi vorbea, aşa cum vorbea cu ţăranii.

— în campanie, pe când eram în slujba regelui Danemarcei, a venit la mine un bucătar şi mi s-a plâns: Am nişte dureri îngrozitoare de pântec. Ca şi dumneavoastră, domnule von Lichtenfels. Nu era bucătarul regelui, ci al ofiţerilor superiori. L-am întrebat: Guşti din toate câte le

serveşti la masă?

— Da, mi-a răspuns, gust.

— Cum guşti? De-a dreptul din cazanul cel mare?

— Da, de-a dreptul.

— De-a dreptul din polonic?

— Da.

— Atât de fierbinte?

— Foarte, mi-a răspuns mândru. Aşa fac. Şi asta, de câteva ori pe zi.

— Dar iute e mâncarea?

— Iute foc. Pun mult piper. Le place domnilor. Dânşii spun că aşa le place femeilor.

— Eu nu sunt bucătar, replică Lichtenfels, zâmbind binevoitor, dar îmi plac asemenea fapte de viaţă. Şi adăugă cu oarecare solemnitate: Aveţi de la mine o sută de ducaţi, dacă mă faceţi sănătos. Pentru sănătatea mea, nimic nu mi-e prea scump.

— Dumneavoastră aţi hotărât preţul. îl accept, răspunse Théophrast, fără să stea pe gânduri.

Cornelius von Lichtenfels spuse:

— Vindecarea bolnavilor e un lucru folositor. Sunt unii care zic că aţi fi în stare să înviaţi şi morţii. Stimate doctore Théophrast, eu aş socoti acest lucru drept o minune demonică. Sper că nu sunteţi dintre aceia care săvârşesc asemenea minuni, ca aceea a morţilor care-şi clatină capul. Asemenea minuni demonice nu sunt de durată. Unii câştigă în felul acesta bani. Fireşte, trebuie să facem deosebirea între ele şi minunile folositoare. Cum este vindecarea bolnavilor. Minunea adevărată trebuie să îndeplinească multe condiţii. S-o ştiţi de la mine. Mai întâi, adevărata minune e opera Domnului. În al doilea rând, ea e în afara ordinii naturale. În al treilea rând, trebuie să fie evidentă. Înţelegeţi, asta este poate cel mai important. Dacă nu aveţi martori, martori demni de încredere, cea mai grozavă minune nu face doi bani. Iar al patrulea punct completează pe cel de al treilea: Adevărata minune trebuie să slujească la întărirea credinţei. După o scurtă pauză, atât cât să-şi tragă răsuflarea, adăugă: în vechea lume

germană, nenorocirea a fost adusă de străini, de cei din sud, de italieni, şi de învăţătorii lor, evreii. Această veche lume germană, această lume pură, sănătoasă, ne-a fost tulburată. Am fost îngrădiţi în locul hărăzit nouă, am fost siliţi să stăm pe loc, cu toată profunzimea ştiinţei noastre, hotărâtoare pentru toţi. Am fost stânjeniţi de scepticii din sud şi de cei străini. Vechiul german a preschimbat realitatea în sentimentul faţă de demonii, metamorfozaţi în oameni. Demonii constituie cheia cunoaşterii lumii. Tot ce e de neînţeles, este atribuit unui demon. Îi plăcea cu adevărat să se audă vorbind. Puterea demonilor zace în rărunchii oamenilor. Dintre toate luptele, cele mai dure sunt disputele, care duc la bătălie continuă, dar rareori la victorie.

Deplângea şi râvna cu care orice afirmaţie se considera dovedită, numai dacă fusese stabilită de Aristotel. Spunea că, dacă ar avea puterea, ar arde toate cărţile filosofului, ele constituind un izvor al greşelilor, un torent al neştiinţei.

Théophrast replică:

— De ce fel de putere ar trebui să dispuneţi? Şi ce înseamnă să arzi ceva, dacă nimeni nu vede focul? în cele din urmă numai cel ce arde este într-adevăr convins că a fost foc. Dumneavoastră, preasfinte, nu veţi arunca cuvintele în foc. Mai curând, pe oameni.

— Ce doriţi, doctore von Hohenheim?

— Cel puţin eliberarea artei chirurgicale, de arta bărbierului.

Când se înseră, îngrijitoarea aduse, la ora hotărâtă, vinul aburind. Fără să şovăie, canonicul îl dădu pe gât, repede şi cu plăcere, în acelaşi timp.

— Asta este, spuse Théophrast. Sorbiţi acum propria dumneavoastră suferinţă. Prea fierbinte, prea tare condimentat, prea mult şi de prea multă vreme.

Canonicul protestă:

— Asta nu vă priveşte.

— M-aţi chemat în calitate de medic. Iar eu sunt sigur că durerea va înceta cu totul, dacă veţi renunţa la această

băutură.

— Nu pot. Asta-i viaţa mea.

— Băutura nu-i viaţa dumneavoastră, ci vă va aduce moartea. Dacă veţi continua să beţi astfel în fiecare seară, în cinci ani nu veţi mai auzi cucul cântând. Toată arta medicală n-are aici nicio valoare.

Îşi strânse lucrurile, ridicându-se.

— Ce înseamnă asta, plecaţi fără a-mi prescrie o reţetă?

— N-aveţi nevoie de medicamente.

Deodată se porniră durerile. Iar domnul von Lichtenfels îşi dădu frâu liber. Pentru prima oară îşi dădu frâu liber, în faţa acestui medic. îl apucă de mâini, plânse ca un copil. Théophrast se aşeză, nu se desprinse din mâinile tremurând de spaimă ale canonicului şi-i spuse:

— Acum vă veţi culca. Vă voi da o băutură de dormit. Veţi dormi foarte repede. Veţi dormi bine. Mâine, când vă veţi trezi, nu aveţi altceva de făcut decât să porunciţi îngrijitoarei să nu vă mai prepare obişnuita băutură de seară.

— Vă rog, mai rămâneţi. Vă rog, rămâneţi aici peste noapte. Rămâneţi, până adorm. Vă cer să fiţi aci mâine dimineaţă, când mă voi trezi. Mai rămâneţi apoi cu mine, cel puţin până seara, când nu voi mai căpăta băutura mea. Mi-e frică. Nu ştiu dacă voi putea răbda să nu beau. Observă ezitarea din ochii doctorului, şi cu toată slăbiciunea lui, sau tocmai din această pricină, ca şi din pricina durerilor, îl cuprinse trufia şi nu mai vorbi ca un copil, ci doar cu tonul unui om chinuit de dureri: Rămâneţi, pentru numele lui Dumnezeu. Veţi căpăta suta de ducaţi. Sunt destul de bogat ca să vă pot plăti. Rămâneţi, dar.

Théophrast simţi dispreţul din voce. Dar rămase, pentru că era un bolnav care-l chemase. Acum nu putea pleca. Nu putea să-i taie firul nădejdii. Se gândi doar: „Iată că stai la căpătâiul bogatului, păzindu-i somnul. Singura îndreptăţire pe care o ai în faţa ta însăţi, e tocmai această sută de ducaţi”. Şi socoti ce fel de medicamente îi erau cel mai grabnic necesare pentru săraci. Îşi va mai cumpăra şi hârtie de scris şi cerneală, pentru ca Oporinus să poată

nota prelegerile sale.

A doua zi, canonicul se simţi odihnit şi în putere. Iar în calitate de om sănătos se împotrivi bărbatului, care-i văzuse slăbiciunea.

— Nu m-aţi consultat, nu m-aţi palpat.

— V-am văzut faţa.

— E caraghios, îşi bătu joc îngrijitoarea. Şi bunica mea spunea mereu că vede totul pe faţă. Pentru asta nu e nevoie să înveţi. Asta nu înseamnă artă medicală. Asta-i şarlatanie curată. O sută de ducaţi pentru asta! Şi încă să-i mai şi interzică băutura sfinţiei-sale.

Doctorul întrebă între timp calm:

— V-au mai lăsat durerile?

— Mi-e mai bine, răspunse canonicul.

Femeia bombănea mai departe.

— Aşa ceva încă nu mi s-a mai întâmplat. O asemenea obrăznicie.

Théophrast dădu să plece.

— Mă găsiţi în oraş, când aveţi nevoie de mine.

Scăpat de dureri, Cornelius von Lichtenfels privi o clipă după el, pe fereastră. „Ce-o fi având în minerul sabiei lui nemaipomenit de lungi? O fi într-adevăr praful ce conţine taina vieţii veşnice? Şi dacă lasă ca şi plebea să se înfrupte din el? Un gând care te face să te înspăimânţi: Plebea va trăi mai mult; aşadar, va avea posibilitatea să devină mai deşteaptă, sau să slujească mai multă vreme. Să trăieşti mai mult înseamnă să gândeşti mai mult. Gândirea te face să te împotriveşti a-i sluji pe alţii. E o armă periculoasă, dacă o posedă numai unul singur, care poate s-o dăruie fără socoteală, din milă, asemeni unui Dumnezeu”.

9

Doctorul Truckenbrot văzu, simţi şi stătu în cumpănă, dacă avea rost să-i vorbească lui Théophrast despre presupunerile, despre bănuiala, pe care le nutrea cu privire la Oporinus. „Nu ştiu. Câteodată râvna sa mi se pare neobişnuită. îl găseşti tot timpul la prelegeri, la toate vizitele făcute bolnavilor, chiar şi în închisori. Apoi mă

răzgândesc: o fi un discipol plin de zel”.

Truckenbrot trăia în acest oraş de mai multă vreme decât Théophrast. Îi cunoştea pe cei care ţineau de vechea credinţă şi pe ceilalţi, care o apărau pe cea nouă. Era uşor să-ţi închipui că amândouă taberele erau unite prin neîncrederea lor faţă de noul medic. Dar Théophrast ar trebui cel puţin să ştie aceste lucruri, să nu cadă în mâinile lor, fără a avea putinţa de a se apăra. Cu rezerva necesară, dar nu fără un anumit zâmbet, îl întrebă:

— Ce face domnul Discophorus?

Celălalt îl înţelese de îndată:

— Ce face domnul Lipitoare, vreţi să spuneţi?

Dar nu-i răspunse la zâmbet.

— Până acum, vorbi mai departe doctorul Truckenbrot, n-a reuşit nimeni să facă un om dintr-o lipitoare. Chiar dacă e pus în locul cel mai potrivit, ca să poată suge din plin sânge. Ce se va întâmpla, stimate coleg? Făptura aceea neagră, viermele inelar devine din ce în ce mai umflat şi mai rotund, atât de umflat, încât până la urmă, se moleşeşte şi cade. Dacă mai înainte se mişca târându-se, căutându-şi loc pentru ventuza dinţată, pe care o aplica pentru a ajunge la sânge, acum nu-i rămâne altceva de făcut decât să mistuie. Ştim că o lipitoare matură, plină de experienţă, poate trăi mai bine de un an, dacă suge sânge timp de o oră.

— Există mulţi discofori, îi răspunse Théophrast. În călătoriile mele, am dat mereu de ei. E adevărat că se năpustesc asupra omului. Sunt o calamitate publică. Ştiu unde le place să trăiască. La gurile fluviilor, la Dunăre şi la Rin.

Au fâşii lungi, ruginii, pe spate. În Ungaria, am găsit râme 1” r spate. Asemenea celor din Asia

cu patru cungi car
de sud-vest şi din nordul

Áfricii. În Spania şi Italia am văzut o mică lipitoare cu şase rânduri de punctişoare galbene şi negre pe spate. Dar cea mai periculoasă este lipitoarea calului.

— Văd că mă înţelegeţi, îl întrerupse doctorul Truckenbrot, căci acestei lipitori îi place cel mai mult,

când este înghiţită odată cu băutura. Trebuie doar să aibă grijă să nu se prindă prea devreme de cerul gurii sau de gâtlej. De acolo mai poate fi scoasă cu cleştele. Trebuie să caute să ajungă mai departe, în stomac, unde se simte bine. La adăpost, la căldură, în siguranţă, fără să se obosească.

— Vă mulţumesc mult, ştiu asta, ripostă Théophrast, dar există vomitive, sau alte băuturi cu care poate fi omorâtă. Coriandru negru cu suc de pelin.

— Nici usturoiul nu le prieşte, completă doctorul Truckenbrot. Este însă greu să vindeci apoi rănile.

Acum i-o spusese. Rostise cuvintele, îi dăduse să înţeleagă. Nu trebuia să şteargă nimic printr-un râs forţat. Trecu brusc la o discuţie despre Froben, despre piciorul său, remarcând cât de bine îi merge acum şi că munca în tipografie luase un avânt vădit.

„Care dintre discipolii mei o fi? se întrebă Théophrast. Nu pot să-i cer să-mi spună numele”.

Truckenbrot povesti apoi întâmplări din viaţa sa, cu gândul ca medicul cel nou să poată trage învăţături din ele.

Truckenbrot fusese, bineînţeles, şi el, la serbarea dată de Maximilian, la curtea imperială din Viena. Îi răsuna şi acum în urechi muzica delicată ce-o auzise. Nici el singur nu ştie de ce îi povesteşte acum noului doctor, Théophrast, acea întâmplare veche despre poetul şi medicul Grünpeck.

Povestea se petrecuse cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, când toată lumea începuse, ca la un consemn, să se adreseze medicului curant al împăratului, doctorul Grünpeck, rostindu-i doar numele, fără a adăuga titulatura profesională. Atunci începuseră – nu să-l azvârle – ci să-l împingă doar afară pe Grünpeck din rândul medicilor curanţi ai curţii. Aşadar, nimeni nu-i mai spunea „doctore”. Şi în ultimul moment, când însuşi împăratul nu i se mai adresă decât cu „domnule Grünpeck”, doctorul îşi dădu seama că se sfârşise cu el. A simţit-o atunci, la acea festivitate, la masa sărbătoreşte împodobită, unde se

serveau struguri, purcei de lapte, fazani, pâine albă îmbietoare, a simţit-o în purtarea tuturor. Pe vremuri, era însoţit de faima de poet şi medic.

Vru să se mai convingă o dată. Se ridică la masă şi istorisi tare, în faţa tuturor oaspeţilor, cum se petrecuseră lucrurile atunci când s-a aflat pentru prima oară faţă în faţă cu împăratul Maximilian. Povesti multe şi îndelung. Mai era încă atât de respectat, încât nimeni să nu-l întrerupă. Totuşi nu îndeajuns de respectat încât cei de faţă să nu-şi piardă răbdarea. Ceea ce spunea era desăvârşit din punct de vedere al formei. Era mort de frică, şi totuşi încă plin de vanitatea acestei lumi. Nu voia să creadă că puterea şi influenţa îl părăsiseră. Povestea, ceea ce în acea seară festivă era deosebit de penibil, despre captivitatea împăratului Maximilian la Bruges[36]. Cum îl ajutase pe bolnav. Era jalnic să-l auzi lăudându-se, el, marele medic şi poet: „Împăratul mi-a cerut apă, iar eu i-am dat apă”.

Din clipa când cineva începu să râdă, doctorul Grünpeck fu un om mort. Nu după aceea, când i se raportă împăratului că Grünpeck are boala franţuzească. Asta fusese numai ultima şi cea mai izbutită lovitură, în lupta pentru postul de medic curant al împăratului. Iar doctorul Truckenbrot adăugă:

— Cel puţin atunci am fost bucuros că nu mă simţeam îmboldit să fiu medicul curant al vreunei mărimi. În calitate de medic al curţii trebuie să te aştepţi totdeauna că vei fi revocat. Dar cine are atâta tărie să se poată gândi la trăinicia postului, atunci când este în culmea fericirii? Şi chiar dacă ar avea în vedere că totul are un sfârşit, în clipa începutului nu va putea admite că lui însuşi i s-ar putea întâmpla asemenea lucru. Cel aflat la început îşi spune: „Pe mine nu mă poate lovi una ca asta, atâta nepricepere, asemenea nenorocire. Nu voi fi nevoit să lupt în mod jalnic”.

Théophrast era, desigur, de aceeaşi părere cu doctorul Truckenbrot că nu merită să lupţi pentru a ajunge

36 În 1488, împăratul Maximilian I, în luptă cu comunele din Flandra, a fost ţinut o vreme prizonier la Bruges.

medic de curte. Asta era relativ uşor. Dar îndoielile sale mergeau mai departe: „Sunt eu într-adevăr cel ales, apostolul?” Iar aceste îndoieli nu-l părăseau. Încă de la tatăl său aflase că nu e de ajuns să alini suferinţele trupeşti. Bolnavul are nevoie de îmbărbătare. Să fie mereu îmbărbătat. Théophrast dusese apoi mâi departe această idee, înţelegând că nu numai de încurajare, nu numai de mângâiere are nevoie bolnavul. Mai este necesar să fie scos din neştiinţa sa. Căci cea mai groaznică boală era să nu ştii nimic, să stai sub apăsarea timpului, să fii supus necurmatei treceri de la zi la noapte. Câteodată era foarte mândru că i-a fost dat lui să arate oamenilor ce înseamnă să fii om. Dar apoi, când era chemat în palate, la nobili şi în casele bogate ale clericilor, fiind întâmpinat cu mult respect de slujitori, ar fi dorit să le strige în faţă: Nu sunt servitorul vostru. Nu vă pot ajuta. Nu vreau să vă ajut. Nu vă voi ajuta. Dar sunt nevoit să vă ajut.

Îl încerca însă mereu îndoiala în privinţa eficacităţii cuvintelor sale asupra neştiutorilor. După ce pleca de la ei, în alt oraş, în alt loc, în altă casă, în altă ţară, imaginea lor îi revenea mereu în minte. „Nu e mult de când stăteam lângă ei. De mâna mea au fost vindecaţi. Iar ochii lor luceau înţelegători, când încercam să le lămuresc lumea. Dar precum trupul poate fi din nou încercat de vreo boală, tot aşa şi spiritul lor nu va fi poate în stare să păstreze ceea ce le-am împărtăşit. Dacă nu le stau zi de zi alături. Ar trebui să mă întorc mereu între ei, să văd dacă ce-am semănat, a răsărit. Dacă a devenit arbore, fir de iarbă, sau buruiană.

Acum m-am statornicit în acest Basel şi fiecare ştie tot atât de bine ca şi mine că sunt neîntrecut în arta medicală. Dar n-ar fi oare mai bine să umblu iarăşi în sate şi oraşe şi să mă înrolez printre predicatori?”

A fost desigur uimit, nu ştia acest lucru. Nu ştiuse că Oporinus i-a fost trimis ca iscoadă. La drept vorbind, nici nu prea putea să şi-o închipuie. Oporinus era doar un ins amabil şi modest şi îi plăcea la el tocmai această modestie! mai avusese Théophrast mulţi discipoli, dar niciunul nu

recunoscuse atât de uşor: asta nu ştiu; asta nu înţeleg; vă rog mai explicaţi-mi o dată. Până acum socotise că acest lucru ţine de o conştiinciozitate deosebită. Acum se adăugase neîncrederea. Dar neîncrederea înseamnă şi slăbiciune. „Eu nu sunt slab, îşi spuse, şi dacă-i vorba pe-aşa, cred că va deveni mai degrabă discipolul meu, decât servitorul vostru. O luptă? De bună seamă. Şi dacă o vreţi, atunci şi lupta tocmai pentru acest discipol. Îmi place, pentru că-l consider sincer, pentru că se îndoieşte. Pentru că nu-şi ascunde îndoielile faţă de mine. Şi pentru că e fricos şi nu-şi ascunde de mine frica. Nu-mi pot începe munca în acest oraş cu neîncredere. Nu vreau să mă amestec în urzelile lor. Să intru în jocul acestor urzeli, înseamnă să ţin seama de ele. Nu trebuie să ţin seama de oamenii lui Oekolampad, nici de doctorii scolastici. Întreaga mea atenţie trebuie să fie îndreptată numai asupra bolnavilor, iar dintre bolnavi, îndeosebi asupra acelora care de obicei sunt lăsaţi în părăsire. Nu am nimic de ascuns. Cei care m-au chemat în acest oraş, ştiu totul despre mine. Ştiu totul despre mine şi totul despre tatăl meu. Ei ştiu de ce a plecat din Einsiedem şi nu le este necunoscut faptul că am fost în Egipt, la tătari, la pescarii din Marea Baltică. Ştiu că am vizitat Universitatea din Rostock.

Rostock. În faţa porţii vechi de aproape o sută de ani sta bătrânul paznic, care-l întrebase când intrase în oraş: „Ce sunteţi, student în medicină?” Pe faţa paznicului se aşternuse un zâmbet de înţelept. „Aproape fiecare e medic în ziua de azi. Şi fiecare vrea să-l convingă pe celălalt. Am cunoscut odată un medic – cel puţin aşa pretindea el – care spunea sus şi tare că nu sunt bolnav şi că n-am dureri. Am căzut pe când îmi construiam casa, şi de-atunci şchiopătez. Şi din când în când, mai ales toamna, când se face rece, mă apucă durerile. Acum, de curând, a venit ducele în vizită în oraş. În mijlocul pieţei, calul său s-a speriat, iar ducele a căzut pe caldarâm. S-a ridicat gemând şi s-a îndreptat, şchiopătând vizibil, înspre sala de primire a primăriei. În orice caz, în aceeaşi zi, am avut dureri

cumplite; când doctorul a venit să mă vadă, m-a întrebat: L-ai văzut pe duce căzând de pe cal? I-am răspuns: Da, l-am văzut.

— Nu-ţi poţi închipui, mi-a zis doctorul, câţi oameni m-au chemat azi, pretinzând că au dureri la picior. Şi toţi au început să şchiopăteze. N-am nevoia să-ţi văd piciorul. Ştiu că dacă îţi voi spune: ridică-te şi umblă, ai să poţi umbla. Tu nu eşti ducele şi n-ai căzut de pe cal, de altfel nici n-ai cal. L-am convins să se uite totuşi la piciorul meu şi a constatat că e cu o. bună bucată mai scurt decât celălalt. Atunci, bătrânul doctor a recunoscut: «Am învăţat acum ceva de la tine. Am învăţat că nu trebuie să fiu trufaş faţă de bolnavi, socotindu-i pe toţi nişte ipohondri, care spun că-i doare câte ceva, când în realitate n-au nimic.»”.

Doctorul din Rostock îi spusese paznicului, recunoscând numai faţă de el: „Şi eu şchiopătez. N-ai observat? Şi eu l-am văzut pe duce căzând de pe cal”.

„Dacă într-o bună zi, îi explicase paznicul studentului în medicină de atunci, veţi şti să vorbiţi aşa cu un bolnav, atunci nu veţi fi zăbovit de pomană la Rostock”.

„Mulţumesc, îi răspunse atunci Théophrast, desigur voi fi de faţă din când în când, atunci când unii duci vor cădea de pe cal. Şi mă voi feri cu asemenea prilejuri să încep şi eu să şchiopătez”.

Prin urmare, cei din Basel ştiau că trăise mai multă vreme în oraşul de la Marea Baltică.

Iar domnii care-l chemaseră aici ştiau şi că petrecuse mai multe zile la Schwaz, în Tirol, printre mineri. Ştiau precis când şi cu cine stătuse de vorbă şi mai ştiau şi de ce fugise din Strassburg.

10

Preaînvăţatul Erasm sta la masa doamnei Froben şi contempla cu o anumită voioşie mâncărurile pe care n-avea voie să le mănânce. Avea ziua lui bună. Soarele strălucea. Toate evenimentele din jur le privea ca pe un soi de joacă. Credea şi spera că totul va intra pe făgaşul firesc, aşa cum sfârşeşte şi un joc, după un timp anumit. Cu un final limpede, după care putea spune: reprezentaţia s-a

terminat, acum, vă rog, aplaudaţi. Se simţea în această lume la el acasă, în toate privinţele. Ştia tot ce există aici. Măcelari şi negustori de peşte. Numai că măcelarii şi negustorii săi de peşte vorbeau între ei, aşa cum ar vorbi nişte cardinali. Duhoarea peştelui, precum şi muştele grase, negre, bătând în verzui, nu se aşezau pe carnea măcelarilor săi. Acum opt ani Erasm scrisese cartea sa despre ospăţul cu peşte. Iar negustorul de peşte vorbea astfel în carte: „Dacă aş fi împărat, aş şti cum să conduc”. Iar măcelarul îi răspundea: „Să te facem atunci împărat. Chiar şi papă, în ceea ce mă priveşte. Cum ai conduce?” Iar negustorul de peşte: „Aş concepe de îndată un tratat de pace, iar în întregul meu imperiu aş anunţa armistiţiul. I-aş trimite acasă pe soldaţi şi aş decreta pedeapsa cu moartea pentru cel ce ar vrea să-şi însuşească, fie şi numai o găină a altuia”. Şi de câte ori se mânca peşte, la fiecare masă, pe Erasm îl zgândărea vechea rană: „Nu sunt decât un călugăr fugit, veşnic pe drumuri, ca atâţia alţii. Toţi nu suntem decât nişte călugări fugiţi. Evadaţi dintr-o disciplină severă, însemnaţi în zilele copilăriei, umblând acum după ceva, despre care nici nu ştim cum arată. Înapoi însă nu mai putem da”.

Aşa stătea în casa Froben, la „cina de taină”. Mereu acelaşi, neschimbat. Neadaptat timpurilor. Paşnic, chiar voios şi totdeauna cu ironică detaşare; străduindu-se să înţeleagă totul, să explice, să împace totul. Şi ştia: „Soarta mea este să se arunce cu pietre în mine, din toate părţile, în timp ce eu mă străduiesc să port de grijă tuturor”.

Ia parte cu plăcere la „cina cea de taină”, deşi nu prea-i prieşte mâncarea. Dar, în schimb, îi priesc discuţiile la masă. Iar când e mai vesel, recunoaşte că odaia e mai luminoasă, când şi ea se află de faţă. Doamna, după cum spune dânsul. Astăzi e deosebit de atent cu ea, îi explică concepţiile lui:

— Omul nu înţelege nimic, dacă nu înţelege ironia. Nici măcar iubirea nu poate s-o înţeleagă.

Şi-şi aminteşte, nu fără mândrie, despre o formulare a sa, dintr-o scrisoare trimisă iubitului său Thomas Morus.

Şi se autocitează, aci, faţă de comeseni:

— La noi domneşte acea cucernicie sucită, care iartă mai curând cea mai grosolană hulire a lui Christos, decât cel mai fin strop de ironie, care ar lovi într-un prelat sau prinţ, mai ales în ceea ce priveşte problemele băneşti.

Se opreşte, ţinându-se de bărbie, când reflectează. O priveşte pe doamna Froben, admiră azi bogatu-i păr roşcat. E frumoasă, atunci când nu-l stinghereşte în tipografie. Spune:

— Susţin că chiar şi în dragoste e nevoie de acest delicat strop de ironie. Dar atunci când există, nu este luat în seamă. La marii îndrăgostiţi Tristan şi Isolda este amintit fără plăcere pasajul, când se află, în sfârşit singuri, în peşteră şi le e foame. Dragostea în peşteră, în izolare totală, nu mepge. Le-ar trebui aici un măcelar, să le procure carnea pentru supă. Întreaga piaţă de carne. Nu se pot bucura unul de celălalt, când le e foame. Şi în şcolile noastre de poeţi, care descriu măreţia vremurilor noastre şi mai ales măreţia dragostei, adică a iubirii princiare, care e cea mai înaltă pe acest pământ, se vorbeşte numai în silă de faptul că până la urmă eroul îşi găseşte foarte uşor o a doua Isoldă. Una cu mâinile mici. Isolda cea cu mâna albă. Această ieşire nu există la noi. În orice caz nu în actualele şcoli de poezie, aşa cum au fost ele create de maestrul Celtis[37]. Asupra noastră pluteşte mereu, sau din nou, spiritul marelui cavaler Maximilian. Numai că în împrejurări uşor schimbate. Nu-l vom găsi într-o peşteră. În general, nu se mai aminteşte în ultima vreme cu plăcere despre peşteri, de când am aflat că ele erau locuri de refugiu pentru femeile şi copiii ţăranilor. Poeţii întrebuinţează mai curând drept imagine un perete de stâncă abrupt, lângă care-l aşază pe împărat, vizibil tuturor. Şi zugrăvesc pe îngerul care-l salvează de acolo. îl zugrăvesc, dar ei înşişi nu cred în el.

Ştiu cu toţii prea bine: un tânăr ţăran îl salvase pe împărat. Iar ei, dacă s-ar afla în aceeaşi împrejurare, n-ar

---

37 **Conrad Celtis (Konrad Pickel- 1459—1508), poreclit „arhiumă- nistul", istoric, dramaturg şi poet liric german, care a scris în limba latină, în cele patru cărţi ale sale, intitulate *Amores,* relatează aventuri de dragoste din anii de drumeţie.**

chema într-ajutor pe înger, ci braţul puternic al ţăranului, al tăietorului de copaci. Niciunul dintre ei nu se lasă înlănţuit de marea iubire. Ci caută şi găsesc mereu mâinile mici, îndemânatice, docile, mânuţe albe, care ştiu să umble la tigaia cu cârnaţi. Slavă Domnului că viaţa nu e aşa cum ne-o zugrăvesc şi ne-o recomandă ei.

Cunoştea metodele profesorilor în teologie de veche credinţă: „Cei cărora le sunt binevoitori, acelora le citesc în asemenea chip, încât, tot sucind-o şi învârtind-o, le iartă toate păcatele. Celor pe care nu-i suferă, le citesc astfel încât să-i defăimeze”. Şi se include şi pe sine, atunci când părăsind pronumele „ei”, îl introduce pe „noi” şi întreabă: „De ce dorim noi mai curând să triumfăm decât să alinăm; mai curând să înăbuşim decât să instruim?”

În 1531, ţinând un discurs la un banchet, Luther spusese: „Erasm e ca un ţipar. Nimeni nu poate pune mâna pe el, doar Christos, poate. Acest bărbat are două chipuri”.

Începând din 1525, nimeni nu mai putea susţine că ar fi neschimbat. Numai Erasm nu. Înainte nu luase atitudine, nu se hotărâse, nu se fixase de o parte, sau de cealaltă. El se socotise doar apărător al celor patru daruri divine: raţiune, inimă, ştiinţă şi conştiinţă. O spusese în repetate rânduri – invocând cu tărie spiritul lui Pico – că omului îi este dată posibilitatea de a alege dacă vrea să coboare în regnul dobitoacelor, sau să se înalţe în lumea spiritului. Şi se opunea groaznicei îngrădiri a omului de către cei de nouă credinţă. Protesta în numele demnităţii umane, împotriva tezei nimicitoare a marelui bărbat din Wittenberg[38]: „După cum barda e la voia dulgherului şi calul la voia călăreţului, tot aşa e şi omul: Când Dumnezeu îl conduce, merge încotro vrea Dumnezeu. Dacă însă l-a încălecat Satana, atunci omul merge unde-l mână Satana”.

Acum Erasm stă la masă, în casa Froben, se uită la dulciurile pregătite de doamna Gertrude. Le gustă, le laudă şi-l întreabă pe doctorul Théophrast:

— Dacă un om are lepră, şi vi s-ar spune că bolnavul

38 Adică Luther, care era profesor de filozofie şi teologie la Universitatea din Wittenberg; aici şi-a afişat el, în 1517, cele 95 de teze, prin care trecea la luptă făţişă împotriva indulgenţelor vîndute de biserica de la Roma.

poate fi vindecat dacă i s-ar unge pielea cu sângele cald al unui copil înjunghiat, ce-aţi face, domnule doctor? Ce sfat aţi da? Cu o mişcare a mâinii alungind el însuşi întrebarea explicând: Cu mijloace inumane, nu poate fi vindecată nicio boală.

Iar doctorul Théophrast îl întreabă:

— Oare ţăranii au fost copiii? Şi-au fost măcelăriţi pentru a restabili credinţa bolnavă? Credinţa în cele şapte taine. Mai cu seamă credinţa în cele şapte taine făcătoare de minuni. Iar prin vindecarea credinţei bolnave, nu se înţelege restabilirea dijmei bolnave?

Nimeni nu răspunde doctorului. Doamna Froben scoate dulciurile din odaie. Când se întoarce cu vinul, vorbeşte Bonifacius Amerbach. Cel cu experienţă şi succes în dragoste Acum nu discută despre dragoste, ci face observaţii, despre domnii doctori în medicină stăpâniţi de metoda scolastică, despre îngustimea lor de vederi:

— Şi va sosi ziua, în care, cu dispreţ, vor fi alungaţi din Universitate.

Amerbach descrie cu deosebită plăcere acea zi, imaginându-şi comportamentul fiecăruia dintre domnii profesori în parte.

În jurul mesei domneşte o plăcută bună dispoziţie.

11

Théophrast fu chemat la căpătâiul doamnei Katherina Luder, mama fierarului. Văzu că un preot de veche credinţă se şi afla acolo. Nu fusese uşor de găsit preotul. Dar pentru maică-sa, Peter Luder ar fi mers şi în iad să aducă cele trei fire de păr de aur de la diavol. Acum se afla acolo părintele Joseph, benedictin trupeş şi prietenos. Bolnava nu era apatică, dar foarte slăbită. Lângă pat, pe o masă îngustă, erau ierburi, sare şi o ulcică cu ulei.

— Am plecat, spuse părintele Joseph, bolnava s-a spovedit şi şi-a uşurat conştiinţa. Vă las acum singur cu drept-credincioasa mea, ca Dumnezeu să vă dăruiască deplină limpezime în legătură cu boala. Sfânta Scriptură ne învaţă că e bine să întrebuinţezi leacul potrivit bolii, pe care Dumnezeu l-a creat în folosul oamenilor. Mă voi

întoarce din nou pentru miruire.

Doctorul nu stărui să-l întrebe pe călugărul benedictin, ce înţelege prin „leac potrivit”.

Pe măsuţă se aflau ierburile sfinţite, binecuvântate cu rugăciunea: „Doamne, sfinte părinte, ai vrut să binecuvântezi şi să sfinţeşti aceste creaţii ale tale, aceste plante, aşa cum ai binecuvântat cele cinci pâini în deşert şi cei doi peşti, cu care ai îndestulat cinci mii de oameni”.

Mama Katherina luă cu mişcătoare credinţă din amăruţă, îi întinse apoi planta uscată şi zise:

— E un leac bun. A fost sfinţită de preot.

Cum ar fi putut Théophrast să-i spună – după ce-i văzuse ochii: Nu o lua, ţi-e vătămătoare, o ştiu.

Cinci pâini în pustie şi doi peşti. Lucruri sfinte, de neatins. Cele cinci pâini şi cei doi peşti nu puteau fi puşi în discuţie. Cât de prezenţi se aflau la căpătâiul fiecărui bolnav, aceşti peşti reci, intangibili, cu ochi nătângi, holbaţi, răi, vieleni şi foarte alunecoşi! Afară cu voi, peştilor! Cum să vă alung, fără să fiu nevoit să explic că sunt duşmanul vostru?

Nu pot fi duşmanul vostru. Sunt nevoit să fiu duşmanul vostru. Înţelesese că dacă lua bolnavului mângâierea, îi lua şi speranţa. Nu avea voie să-i spună bolnavului părerea lui.

Când se întoarse părintele Joseph, Théophrast îl ajută chiar să apropie masa îngustă de pat. Rămase şi în timpul miruirii, pentru a nu o necăji pe bolnavă. În timp ce călugărul chema sfinţii în ajutor, el rămase tăcut. Dădu uşor la o parte pătura, ca mădularele femeii să poată fi unse cu uleiul sfinţit. Se uita surâzând în ochii femeii care se liniştise, în timp ce asculta rugăciunea.

— Prin această miruire şi marea lui îndurare, Domnul să-ţi ierte ţie tot ce-ai păcătuit cu cele cinci simţuri: cu văzul, cu auzul, cu mirosul, cu pipăitul şi cu gustul.

Bolnava adormi uşor, sub privirea zâmbitoare a doctorului.

— O să moară, spuse părintele Joseph. Dar cel puţin sufletu-i este salvat.

— Sigur că o să moară „răspunse Théophrast, aşa cum toţi vom muri odată. Dar nu acum şi nu din pricina acestei boli. În cinci zile o să se ridice şi o să umble.

— Cum se face că m-aţi ajutat? Am auzit spunându-se că sunteţi împotriva ierburilor sfinţite şi a miruirii.

— în ţara scolasticilor trebuie să cunoşti scolastica. Dar de un lucru puteţi fi foarte sigur: că nu voi face niciodată din casa unui om bolnav, câmpul de luptă al controverselor noastre. Pentru asta există Universitatea, pentru asta voi găsi o tipografie.

12

Niciodată încă nu luase parte o mulţime atât de mare la vreo prelegere. Veneau studenţi din afară, ca şi cum acest bărbat de statură mică ar fi exercitat o vrajă inexplicabilă. Trebuia să-l asculţi.

Mulţi îşi întipăreau gândurile lui ca pe nişte îndreptare şi îi răspândeau părerile şi în alte părţi. De pildă, pacientul său, canonicul Cornelius von Lichtenfels, află că Théophrast susţine:

„Nu vă bizuiţi pe aceşti părinţi. Nu spuneţi că îl avem pe părintele Galenus şi pe părintele Avicenna. Nici Papa nu e părinte. Autoritatea nu este părinte, apostolii nu sunt părinţi. Sunt multe de obiectat împotriva constrângerii exercitate, de unii oameni, care se numesc ei înşişi părinţi şi care, având puterea în mână, îi fac pe ceilalţi oameni dependenţi de dânşii”. Şi mai este şi împotriva pedepselor aplicate de aceşti oameni, neîndreptăţiţi s-o facă. Autoritatea nu trebuie să fie ca un părinte şi nici nu este. Totul e acoperit de ipocrizie.

În acelaşi timp însă Théophrast chibzuia: „Dar omul îl vrea pe acest părinte. îl doreşte pe acel de care să se poată sprijini, lângă care să-şi poată ascunde faţa, măcar pentru o clipă. Vrea să simtă forţa celuilalt. Vrea s-o simtă ca pe ceva de la sine înţeles. Are nevoie de un om în faţa căruia să dea socoteală de tot ce a făcut”.

Théophrast vrea să elibereze omul de autoritatea pe care alţii o exercită asupra lui. Dar ce propune el în schimb?

„Nu-mi place, medită canonicul Lichtenfels, cum tratează el aceste probleme, care sunt în afara domeniului medicinii. Nu sunt obligat să-l mai şi sprijin în această privinţă, trimiţându-i de îndată cei o sută de ducaţi, ca onorariu pentru ceea ce susţine. Să-şi aştepte banii”.

Chiar a doua zi, pe masa lui Oekolampad se afla o informare. „Théophrast spune: Drept învinuire, ei îmi vin cu cea de a zecea poruncă: să nu pofteşti nimic din toate câte sunt ale aproapelui tău. Eu caut cauzele bolilor şi ei spun că încalc cea de a zecea poruncă. A cerceta cauzele, înseamnă pentru ei a pofti la bunul altuia. Înseamnă aşadar că a zecea poruncă pune capăt oricărei ştiinţe”.

În farmacia lui Oswald Baer se discuta despre ceea ce spusese Théophrast: „Mi-e ruşine de proasta faimă a medicinii din zilele noastre. Călăul, proprietarul de tractir, hingherul vinde pe bani buni grăsime de om şi grăsime de câine. Care e prescrisă de medici şi comercializată prin farmacii. Cine are bani mulţi, are renumele de a fi un medic bun. Îşi vând şi sufletul, ca să-şi împodobească casa şi grădina. Şi-şi fac socoteala, când merg la un bolnav: o vizită – un galben. Pe drept câştigat, sau pe nedrept. Nu le e milă de bolnav. Umblă împodobiţi ca icoanele, prostindu-i pe bolnavi”.

În prelegerea sa Théophrast descrie palpitaţiile specifice ale inimii, spunând: „Palpitaţiile sunt un atac. De această boală suferă mai ales nobilii cei mari. Nu e boală a oamenilor de rând. Dumnezeu a dat fiecărei pături suferinţele proprii”.

Apoi explică de ce e bine ca medicul să se uite prin bucătărie: „Am intrat într-o bucătărie şi am văzut: caracuda cu sare era fiartă într-un vas de aramă. Înghiţiţi otravă curată, le-am spus”.

Socotea prelegerile sale drept nişte supoziţii. Încercări de a explica procesul apariţiei bolilor. Nu se sfia să amintească mereu că: „Iscusinţa cea mai mare a fost totdeauna darul omului de rând”. Mai adăuga: „Cei vechi n-au înţeles lucrurile, aşa cum le interpretaţi voi”. În primul rând s-a ridicat împotriva răstălmăcirii învăţăturilor

antice. El susţinea că ele înseamnă: „a învăţa, a învăţa, a învăţa şi a experimenta”.

Théophrast vorbea cu prudenţă despre înţelegerea în ale medicinii pe care o găseşti la omul simplu. „Unele lucruri le înţelege omul simplu mai bine şi poţi învăţa câte ceva de la el. Dar alteori se mai întâmplă să ia leacuri prea tari pentru unele boli uşoare, ca şi cum ar lua în mână sabia la timp nepotrivit”. Mai spunea: „Fiecare făptură îşi are propria sa lună mai, propria-i toamnă şi propria-i recoltă”. Vorbea de luna cea mare a lui mai din întreaga lume şi cu toţii înţeleseră că se gândea la răscoală. La răscoala începută în mai şi zdrobită, marele mai al lumii întregi.

Mai ţinu o prelegere despre făptura femeii, spunând: „Femeia mai ţine în poală grădina în care s-a născut Adam”. Compară trupul femeii cu Paradisul. Femeia, dispreţuită şi proslăvită, socotită ca animal şi în acelaşi timp Maică a Domnului, cum este ea în realitate? Căuta imagini potrivite. Aşa ajunse la rodie, vechiul şi eternul simbol al iubirii. Matrix, cauza, izvorul, matricea. Şi se încurcă din nou în plasa literelor. Meditând asupra craniului femeii, asupra celui al Mariei. Şi fu din nou silit să compare cunoştinţele sale cu cele scrise în cartea cărţilor.

Era primejdios de moarte să te declari în mod public împotriva cuvintelor încremenite, devenite legi, ale *Bibliei*. Învăţase asta încă de pe vremea când se afla la Salzburg şi fusese pârât episcopului de către un denunţător. De atunci căuta o metodă de a potrivi experienţele şi cunoştinţele sale cu încremenitul cuvânt al ***Scripturii.*** Suferea din această cauză. Nu putea spune tot ce gândea, sau atât de direct cum gândea. Trebuia să vorbească foarte vag: la o mie de cuvinte vechi, unul nou. Era ceva la care nu merita să te gândeşti până la capăt; era de prisos. Prin urmare se referi la Apocalips şi la vestiţi artişti contemporani, pictori ai Apocalipsului, atunci când era vorba de Fecioara Maria: ea pluteşte peste luni şi e îmbrăcată în sori.

Ca un om care poate ascunde o piatră în mână,

scufundând apoi mâna în apă şi scoţând-o, după ce a lăsat piatra acolo, aşa explica el geneza omului. „Creând lumea, Dumnezeu nu s-a dat jos de pe tronu-i ceresc, ci a plăsmuit-o doar cu mâna. Mâna este toiagul lui Aron, mâna este plăsmuitoarea”.

Şi simţea o mare mândrie, pentru că arta de a acţiona cu mâna, era arta lui. Cu mâna lui îl trezea din nou la viaţă pe om, îi alunga durerile, îi prelungea zilele.

„Cerul nu-i dă medicului înţelepciune. Nici n-o moşteneşte. Dar ea creşte în făptura lui, precum măiestria unui meşter dibaci. Medicul porneşte de la natură, nu de la speculaţii. Părinţii săi sunt microcosmosul şi macrocosmosul. Nu lăsaţi fantezia voastră să rătăcească în speculaţii.

Trebuie să menţionez încă o dată ceea ce atâta timp nu mi-a plăcut în medicina voastră. Faptul că aţi socotit de neîntrebuinţat şi nefolositoare prezenţa şi influenţa fructelor şi mineralelor în medicaţie, înlocuind-o cu speculaţii asupra umorilor. Pornind de la această neînţelegere, aţi născocit cele patru umori, pentru a explica prin ele cauzele şi caracteristicile bolilor. Dar asta se potriveşte, ca nuca în perete. Prin arta extragerii şi a amestecului de sucuri din plante, prin posibilitatea transformării metalelor şi cunoaşterea modului de combinare al metaloizilor, prin aducerea la cunoştinţă a ceea ce era necunoscut, prin descoperirea tainelor naturii, sunt dobândite mijloacele de vindecare. Greşeala constă în faptul că medicii nu ştiu ce sunt aceste leacuri tainice. Ei nu ştiu ce influenţă are cuprul, care e cauza leprei, nu cunosc influenţa ruginii asupra fierului; nu cunosc cauza umflăturilor şi a cucuielor. Întreaga artă medicală a fost indusă în eroare, din pricina teoriei celor patru umori. Nimic ¡nu se poate înţelege prin fantezia propriei minţi, ci prin studiul naturii.

Arta medicinii trebuie să se străduiască să afle cauza topirii plumbului, a tăriei fierului; ce sunt culorile, rubinele şi care sunt proprietăţile intrinseci ale tainicelor leacuri.

Acum, fie că nu corespundeţi acestei arte şi veţi

continua cu ipocrizia – în numele Domnului – ca şi până acum, continuând să omorâţi, să schilodiţi, sau să-i paralizaţi pe cei ce vă cer ajutorul, fie că veţi învăţa să cunoaşteţi plantele şi metalele şi să explicaţi puterea lor tămăduitoare.

Arta constă în cunoaşterea profundă a elementelor, nu în punerea cap la cap a unor crâmpeie de cunoştinţe. Care pantaloni sunt mai buni? Cei întregi. Cei rupţi şi cârpiţi sunt mai proşti.

Natura este medicul, nu tu. Caută să înveţi unde sunt farmaciile ei, să înveţi unde este înscris adevărul ei.

Tot atât de greu poţi recunoaşte bolile, precum poţi deosebi negrul de negru. Filosof este acela care înţelege ce face ca negrul să fie negru. Cine nu ştie acest lucru, ci constată doar ceea ce e negru, acela nu este nimic şi nu ştie nimic, decât doar să întrebuinţeze negrul pentru a murdări sau a zugrăvi ceva. Acela care e un adevărat filosof, acela să intre în Facultatea de medicină, ca să preschimbe ceea ce e exterior în ceea ce constituie miezul lucrurilor. Capacitatea de a face acest lucru îl creează pe medic.

Din studiul anatomiei, înveţi arta de a prescrie reţetele; de a deosebi mădular de mădular, leacurile, bolile. Aici e meşteşugul; nu în număr: de gradul întâi, doi sau trei. Unde e inteligenţa acelora care apără vechile principii, atunci când susţin că frigul şi căldura, umezeala şi uscăciunea dau naştere la boli şi le şi vindecă. Ei susţin că contrariile lecuiesc. Aşadar căldura va alunga răceala. Acest lucru e fals şi n-a fost niciodată adevărat în medicină. Leacul şi boala, acestea sunt contrariile. Puterea de a lecui este sănătatea, iar boala e opusul sănătăţii. Aceste două sunt opuse una alteia, prima alungind pe cea de a doua, prin moarte. Arta alungării înseamnă: a nu lăsa boala să se întoarcă niciodată. Oare iarna a fost alungată, sau vara? Nu. Ele ne indică scurgerea timpului, nu a bolilor.

Una este boala, altceva sunt elementele. Elementele nu se îmbolnăvesc, ci trupul se îmbolnăveşte. Fiindcă

sunteţi învăţăcei, învăţaţi şi ascultaţi. Dar dacă ceea ce vă învăţ nu e zilnic consolidat în voi, atunci vă va lipsi baza medicinii. În natura înconjurătoare trebuie să recunoaşteţi microcosmosul. Astfel veţi înţelege minunile şi marile taine, care zac în om. Nu pentru folosul meu, ci pentru voi şi pentru bolnavi; căci a fost oare considerat vreodată omul ca om, până acum? Toate facultăţile au orbit, nimeni nu cunoaşte omul. De aici izvorăşte nenorocirea. Teologii şi juriştii – ce-i drept – se ocupă de omdar nimeni nu vrea să-l vadă aşa cum e

Théophrast nu cădea pradă nici unei alte ispite. Nu-l interesa nici cal nici trăsură, nici casă, nici grădină. Nu şi-a pierdut vremea cu legături de dragoste, n-a căutat aprobarea în obrajii aprinşi ai femeilor, n-a stabilit înţelegeri tainice prin ocheade. Şi totuşi în timpul prelegerii, în timp ce studenţii îl observau cu atenţie şi nerăbdare, iar unii dintre ei notau sârguincioşi expunerea sa, se simţi cuprins de ispită.

De ispita de a spune tot ce ştie.

Ştia că e mai presus de toţi ceilalţi în arta medicinii. Mulţi erau robii unei gândiri prestabilite şi nu voiau să iasă din ea. Alţii, nu puteau. Să le atragă el atenţia asupra acestui lucru? Să spună ceea ce crede despre învăţătura celor vechi şi despre contemporanii, care repetă papagaliceşte spusele acelora şi să întrebe: Ce sunt ei! Zeamă lungă. Făcută din resturi de coaste şi zgârciuri. Dar din costiţe de miel.

13

Gertrude Froben medita asupra încrederii deosebite de care era cuprinsă când se gândea la omul despre care ştia că îşi exercită zi de zi, la anumite ore, profesia sa. Şi în gândurile ei îl însoţea la Universitate.

Se gândea la acest Théophrast. În legătură cu Amerbach şi femeile, se ştia totul. Dar cu acesta, cum stăteau lucrurile? Avea oare o femeie despre care să poată spune că se află departe, pe când el e aici, deşi îşi aparţin? Cu care să vrea să împartă atât binele cât şi răul, ca doi oameni care se iubesc cu adevărat? Cine voia să cerceteze

asta? Ea, nu.

Era bucuroasă, când venea la ei pentru a-i vedea soţul. Dar astăzi vrea să-i spună ceva deosebit.

Va sta aici, prietenos şi distant cu ochii lui negri, vioi. Ea va fi ceremonioasă, iar el va observa asta, aşa cum observă totul. Focul din ochii lui nu era o reflectare a trecutului, ci însemna un răspuns la acea amabilitate cu care era întâmpinat şi pe care încerca s-o pătrundă. Aceasta era deosebirea dintre ei.

Acum însă îi va ieşi înainte şi-i va spune: „Vreţi să ascultaţi ceva neobişnuit? Am impresia, că mi-ar fi fost frică de un bărbat cu un singur picior. Când în uşa bisericii, văd un asemenea cerşetor, îmi întorc privirea, căci mi se face rău. Nu mă pot uita la nimic respingător, nimic mutilat. După cum nu pot răbda nici măcar o cană, dacă e chiar numai foarte puţin ciobită. Îmi produce silă. Nu pot suferi cănile de argilă ciobite. Şi pentru mine aţi făcut-o. Desigur că pentru el, în primul rând. Dar şi pentru mine, pentru ca să mă pot bucura de bărbatul meu. Nu mă va cuprinde sila, când va fi cu mine, însă... Astăzi îmi iau curajul de a vă spune un cuvânt neobişnuit”.

Toate acestea i le-ar fi spus, dacă ar fi venit. L-ar fi sărbătorit ca pe salvatorul soţului ei – îl şi vedea stând în faţa ei, lucid, privind-o drept şi întrebând-o încurajator: „Şi care-i acest cuvânt neobişnuit?”

Numai că nu-i va spune niciodată, nu-i un cuvânt pe care să-l poţi rosti. Era prea greu, să facă o jumătate de pas în întâmpinarea lui – era mai scund decât ea – doar nu se va apleca să-i caute gura. Nici măcar cu degetele nu-l va atinge.

Şi vara îl găseşte pe om, nu-i poţi închide calea. Doctorul Théophrast spusese asta la una din convorbirile aproape zilnice ce se desfăşurau la masă.

Erau zile întregi, de când soarele ardea. Era arşiţă. În aceste zile creştea în ea un dor neostoit după mâna, după glasul bărbatului din Einsiedem. Să nu-i spună» doctorul nimic altceva decât un nume. Acel unic nume, după care ea tânjeşte: să i se spună Rahel. În aceste zile

fierbinţi de vară îi creştea dorul după glasul la al cărui sunet să se topească, să dispară, ca în moarte. Să se deschidă violent o uşă, iar apoi să trăiască şi mai intens, mai departe. Cupele mâinilor tale!

— Astăzi nu ne vom ruga, răsuna glasul celuilalt. Avea braţele ca nişte aripi.

Veni într-un târziu să-l vadă pe Froben. Pe neaşteptate, în timpul serii. Froben se şi culcase.

— Să nu-l trezim, spuse ea.

Iar când Théophrast vru să plece, se agăţă de el ca un copil, pe neaşteptate, înflăcărat. Îşi puse capul pe umărul lui, nu ca să plângă, ci ca să caute ocrotire, adăpost, uitare, îşi ridică faţa spre el, ca un om ameţit, în aşteptare. Nu-l privea, nu se uita nicăieri.

— Treziţi-vă, doamnă Froben. Visaţi.

— Nu, îi răspunse, nu visez. Ştiu ce fac.

— Nu ştiţi. Aţi uitat totul. Trebuie să vă trezesc şi cunosc mijlocul de a o face.

Şi-i trase una peste fund. O lovitură uşoară, care alungă orice afecţiune.

— Asta aţi învăţat-o la rândaşii din Einsiedem. Nu sunt un animal, nici cal, nici câine. Nu sunt făcută pentru a fi lovită.

Iar eu, vru el să spună, dar se stăpâni, nu sunt făcut pentru afecţiunea voastră. Zâmbi doar, şi-i spuse, fără s-o atingă:

— Omul e atât de asemănător animalului, în multe privinţe! Şi în ceea ce priveşte frica. Cuvintele lui o făcură să-şi desprindă braţele din jurul gâtului său şi capul de pe umăr. Théophrast spuse mai departe: Ştiu că mă dispreţuiţi, fiindcă sunteţi mai delicată şi dintr-o familie de vază. Tare sensibilă aţi devenit aici, în valea asta blândă, cu supe calde şi prăjituri. Mă socotiţi un bădăran. Dacă n-aţi fi atât de binecrescută, mi-aţi spune acum „măgar sălbatic”.

Ascultaţi cu plăcere prelegerile domnului Erasm, neluând în seamă cum dă deoparte farfuria cu mâncarea pe jumătate mestecată. Vă plac tablourile domnului

Holbein, cu chipurile frumoase – ca vii. Când sosesc în oraş stofe noi, sunteţi prima care cereţi să vi se trimită din toate. Şi cu toate astea vă e frică şi căutaţi un om lângă care să vă ameţiţi. Măcar pentru câteva clipe zilnic, cu riscul chiar ca acest om să vă atingă. Doriţi acest lucru, pentru ca uitarea să fie mai deplină. Un măgar sălbatic, stimată doamnă Froben, e un animal încăpăţânat.

A treia scrisoare a lui Basilius

Basilius către Elena:

„Să pot pluti şi zbura, minunata mea Elena. Frumos vis, să pot zbura spre tine. Dar nu după cum ai putea crede din pricina unei stări de mare fericire, ci pentru a-ţi istorisi principalul punct de acuzare în procesele vrăjitoarelor. Ţie vreau să ţi-o mărturisesc: Am fost odată acolo ca asistent. Au fost cercetate la o femeie cele trei capete de acuzare; primul: maleficiul, fapta nelegiuită. Al doilea: că se poate preschimba ea însăşi şi pe alţii în animale. Al treilea: striga. Aşa o numesc ei. Crima de a călători prin văzduh pe cozi de mătură, pe ţapi, zburând prin coş afară peste acoperiş, unsă cu grăsimea unor copii, omorâţi înainte de a fi botezaţi.

Am încetat de a mai studia dreptul; pentru că nu voiam să asist la toate acestea, preafrumoasa mea. Dar asta ţi-am mai spus-o odată, iartă-mă. Vrăjitorii şi vrăjitoarele sunt arşi, pentru ca să nu poată învia. Pentru că vor să aibă siguranţa deplină că au fost nimiciţi. Ţi-o mărturisesc doar ţie: am simţit o mângâiere gândindu-mă la interpretarea păgână asupra locului unde zăbovesc cei săvârşiţi din viaţă. Se spune că sufletele s-ar scufunda în peşti şi că ar înota cu aceştia în fluvii şi oceane, până se hotărăşte dacă cerul sau iadul îi va primi – în cele din urmă.

Am mai reflectat din nou la zborul prin văzduh, după ce am auzit de curând o prelegere a savantului nostru doctor Théophrast: atunci când un om este comparat cu un leu, sau cu un lup, cu o vulpe, sau când se spune că cineva ar cânta ca o privighetoare, e o laudă de natură animalică şi moare odată cu animalul din om. Încercarea de a explica

atât de amănunţit trăsătura animalică din om se datorează dorinţei mele ca omul să înţeleagă cine este şi ce este animalic în afară şi înăuntrul său. În afară, animalul este mai perfect, pentru că nu este nevoit să înveţe. El poate zbura. Omul învaţă să înoate, să sară, să alerge, să se furişeze – chiar să zboare. Căci corpul omenesc este astfel alcătuit, încât să poată deprinde orice. Cine ştie să construiască bine, încă nu poate fi socotit înţelept, din această pricină. El nu e demn de mai multă preţuire decât cocostârcul, care, la construirea cuibului său, depune mai multă artă decât porumbelul. Cine cântă frumos, nu e mai mult decât o privighetoare, care întrece în această privinţă, cioara. Ambele sunt păsări. Un flecar seamănă cu o ghionoaie, care-l întrece în această privinţă pe cocor. Iar în ce priveşte însuşirile oamenilor se pot deosebi diferite trepte.

Nu te mira, severă Elena, pentru precizia citatelor mele. Am început să notez prelegerile sale, căci am impresia câteodată, că aş fi singurul care-l înţelege cum trebuie. N-am nimic împotriva lui Oporinus, dar mi se pare că atunci când ascultă, îi lipseşte emoţia. Poate numai din pricina anilor, cu care din păcate, îl depăşesc. Pur şi simplu nu simte ceea ce e extraordinar în explicaţia doctorului Théophrast atunci când explică foarte liniştit că omul poate învăţa să şi zboare. Pe mine acest lucru m-a făcut să privesc lucrurile din cu totul alt unghi. Clar, limpede. Departe de acea cenuşie, vâscoasă, striga. Strix: bufniţa. El spune: Cel care flecăreşte mult seamănă cu o ghionoaie; o cântăreaţă bună seamănă cu privighetoarea. Nu spune: Femeia seamănă cu bufniţa şi deci e o vrăjitoare. E oare Oporinus în stare să înţeleagă ceea ce Théophrast nu spune?

A prins el oare însemnătatea celor susţinute de doctor, că înaintea omului au fost create animalele, care au fost înzestrate cu instincte. Din această pricină şi omul este un animal, pentru că se trage din animale şi pentru că posedă instincte animalice, prevedere şi dibăcie. Cunoaşterea omului poate fi dobândită deci prin studierea

animalelor. Animalele sunt oglinda omului. În ele omul trebuie să se vadă şi să se recunoască. Nimeni să nu se mire, când câinele îşi recunoaşte stăpânul, sau că păsările cântă frumos. Mai curând se pot mira animalele că oamenii sunt şi trăiesc ca dobitoacele. Dacă omul se întovărăşeşte cu alţii, din interes, tot asemenea face şi câinele. Câinele este aşa. cum trebuie să fie, cu judecata sa de câine; iar omul este tot atât de câinos. Un porc, care se poartă ca atare, e un porc. Iar omul, e şi el un porc, dacă se poartă porceşte. Dacă papagalul, graurul, stăncuţa vorbesc, să nu spuneţi că pasărea e umană. Doar omul, care nu-şi foloseşte limba cu mai mult folos decât o asemenea pasăre, e ca papagalul. Puterea cuvintelor tale să fie omenească. Nu te mira, dacă pasărea are atâta umor şi judecată. Minunează-te mai curând de dobitocească la judecată.

Lumina înţelegerii animalice se află şi în tine. Şarpele, care se răneşte, se lecuieşte singur. Şi omul îşi caută leacul în ierburi şi în pietre. Nu te mira de înţelepciunea şarpelui. Căci tu eşti un fiu al şarpelui. Când câinii sunt dezbinaţi, se încaieră şi se muşcă, şi asta se întâmplă numai din pricina invidiei şi lăcomiei; pentru că unul ar vrea să mănânce totul, nelăsând nimic celuilalt. Aşa şi omul este fiul câinelui. De aceea omul e plin de invidie, nestatornic, răuvoitor, încât n-ar vrea să lase nimic celuilalt, ci să înfulece singur totul.

În om sălăşluieşte tot ce e animalic, dar nu orice animal poate fi recunoscut sau dezvăluit în om. Asta, pentru că omul posedă şiretenia vulpii, ura şi invidia lupului, nu însă în acelaşi timp. Cum sunt împărţite aceste trăsături pe specii, tot aşa şi în oameni ele îşi au fiecare locul, centrul său. Pentru că în om sălăşluiesc toate caracteristicile animalice, una din ele este de obicei mai mult scoasă la iveală, iese mai mult la suprafaţă.

Cel ce nu se poate stăpâni este ca un câine turbat, nu ca un om. Cine e cumplit, e ca un urs. Hoţul e asemenea corbului, soţul adulter seamănă cu un câine. Cel trufaş şi vanitos seamănă cocoşului. Dar un tovarăş bun posedă şi bunele însuşiri ale câinelui.

De la acest bărbat din Einsiedem, învăţ, Elena, mai mult decât la toate universităţile. El are şi erudiţie şi ştie s-o explice şi mai ştie încotro vrea să îndrepte atenţia auditorului. îl face să vadă, ceea ce vede el însuşi: Pitagoricienii susţin că oamenii păcătoşi capătă înfăţişare de animale şi chiar de plante. De aceea dacă vezi un om cu totul robit pântecelui şi în acelaşi timp târându-se pe pământ, atunci să ştii că ceea ce vezi e o tufă, nu om.

În lumina învăţăturilor sale, am meditat din nou asupra cuvântului Strix. Asupra bufniţei de culoarea ruginii, care devine domestică în prizonierat, înveselind şi uimindu-i pe toţi prin mişcările ei ciudate şi comice. S-ar părea că-l imită pe om. A fost simbolul fericirii şi al studiului asiduu. Mai târziu, preabunii noştri părinţi ai bisericii au preschimbat-o în simbolul falsei înţelepciuni. În sfârşit, au venit oamenii hârdăului cenuşiu, care au pus stăpânire pe pasărea înţelepciunii şi a cunoaşterii, numind-o pe latineşte ***strix,*** de la ***strângere***: a atinge, a atinge uşor, abia perceptibil, dar clar, mai curând o desprindere. După cum seara înghite culoarea amurgului, tot aşa şi bufniţa, vrăjitoarea, îi ia omului omenia.

Vorbesc despre călătorii în văzduh, confidentă a însinguratelor mele ore târzii din noapte. Trebuie să ştii când mergi la judecată, de ce judecătorul poate să rămână atât de calm. Căci: există călătorii prin văzduh bune, iar altele rele. Care sunt cele bune mă vei întreba? Cel puţin de două feluri. Christos a fost răpit în pustiu şi supus acolo ispitelor diavolului. Iar după el Anton. Cel mare. Cel sfânt.

Vorbesc despre ispitele la care a fost supus sfântul Anton. Călare pe o broască înaripată, cu coadă de şoarece şi cu aripi de zmeu, călătoreşte prin aer până la locul hotărât, condus prin acel aer ciudat de nişte peşti, dintre care unii, cu ochii blajini holbaţi. Peştii lui Hieronymus Bosch al nostru. Unii s-au pregătit chiar pentru o călătorie mai lungă – un bărbat şi o femeie – călărind foarte degajat un peşte deosebit de blând, pe un cer aproape senin. Călăreţul, din păcate cam grăsuţ, poartă pe umăr o prăjină lungă de care atârnă o găleată cu apă fierbinte. Pentru a-şi

putea face poate un ceai odată în drum. Ea este o doamnă şi a încălecat peştele lunecos, aşa cum călăreşte o doamnă pe un animal de călărie. Cu toate astea, nu este decât o apariţie secundară, înfricoşată, rătăcită, în acest spectacol cutremurător, desfăşurat pentru marele Anton.

Ştiu, micuţă Elena, că te rogi zilnic sfântului Anton. El răspunde de toate obiectele dragi pe care le purtai cu tine şi pe care le-ai pierdut. Pe toate ţi le va aduce înapoi. Sfântul Anton mai este şi protectorul prietenos al căsniciilor socotite desfăcute. Dar acest Anton nu este sfântul tău Anton. Au fost creaţi doi, pentru a avea unul.

La început, când s-a simţit nevoia, a fost creat acel Anton din Egipt. Un om bogat, un om desăvârşit, care a părăsit tot ce avea, a vândut şi a dăruit totul săracilor. A păstrat ceva doar, pentru – unii spun pentru sora sa, ceilalţi socot că pentru soţie. Nu vreau să fim prea severi, socotind că era soţia lui. Oricum, a părăsit-o. S-a aşezat într-un sat amărât, hrănindu-se din munca mâinilor sale. Dar chiar acolo fiind l-a muncit ispita cărnii. Mânca odată pe zi: pâine, sare, apă proaspătă. După asfinţit. Patul lui era făcut din papură împletită. Frumoasa mea, pe drept mânioasă, n-ar trebui să-ţi destăinui câtuşi de puţin acest lucru: îmi amintesc că am dat de un asemenea pat de papură împletită, la una dintre bogatele doamne de la noi, pentru că, după cum se pretinde, şi Oekolampad doarme pe un asemenea pat. Acestea sunt înţelepciunile lui Papură împărat. Mi-am câştigat însă iertarea ta; papura e un culcuş nepotrivit. Oricum, acest Anton era un model de cumpătare; hărnicie şi cumpătare. Iar într-o zi, susţin unii, el însuşi s-ar fi retras în pustie, plutind prin aer, iar alţii cred că ar fi fost răpit de duhuri. Acestea fiind duhuri caritabile, deosebite de demonii răi, care l-au chinuit în pustie.

Prin nisipul fierbinte, cenuşiu, a fugit apoi de la grotă la un castel în ruine. Aici a dat de o regină frumoasă. Iar Anton al nostru, cel harnic şi cast, a poposit doar pentru a filosofa cu regina, sorbind doar mierea şi laptele glasului ei.

Lumea are nevoie de sfântul Anton, Elena mea. Mai cu seamă acei clerici care nu trăiesc nici în grote, nici printre ruine, nici purtând fermecătoare convorbiri cu regine, şi nici hrănindu-se cu apă, pâine şi sare, o dată pe zi. Ei au nevoie de sfântul Anton, pentru că nu-şi dăruiesc avutul, pentru că-şi măresc proprietăţile, pentru că, pornind de la Roma, se cuibăresc prin cele mai mănoase pământuri ale lumii; au nevoie de sfânt, fiindcă pun pe alţii să muncească pentru ei. Iau dijmă pentru tot ce se produce, fără a da nimic în schimb. Ca un drept al lor.

Acum, închipuie-ţi o câmpie mănoasă, între Alpi şi Pirinei. Aici acest drept este pus în discuţie. Ba, dimpotrivă, oraşele cer clericilor dijmă pentru veniturile obţinute din agricultură, pescărie, creşterea vitelor, din vii, din ţesătorii. Pentru a întemeia şcoli, a construi spitale pentru săraci, bătrâni şi bolnavi. Iar aceste oraşe, care practică cu succes şi negoţul, corăbiile lor cutreierând toată Marea Mediterană, nu-l mai iau în serios pe marele sfânt Anton. Nu numai pentru că descoperiseră că sfântul ascundea sub mantia lui mesele bogaţilor clerici, ci şi pentru că viaţa dusă în pustietate, numai cu apă, pâine şi sare şi fără femei, este o viaţă nenorocită.

Cei din câmpia Beziers, însă, învăţau semenii că omul are dreptul la fericire. Iar ei socoteau fericire: viaţa dusă în comunitate şi cercetările ştiinţifice, care îi îmbogăţesc cu experienţele necesare creaţiei. Aceşti oameni îşi spuneau „cei puri”, catharii[39], vădind o trufie lesne de înţeles, faţă de ignoranţii graşi, leneşi, neciopliţi. Firește, chiar de la începuturi s-au iscat deosebiri între ei. Cei din Beziers erau altfel în puritatea cunoaşterii lor ştiinţifice, decât cei din Albi. Într-un singur punct erau neîndoielnic de aceeaşi părere: jos, jos cu Roma.

39 Nume dat adepţilor unei secte religioase răspîndite în secolele XI—XIII în Europa apuseană (mai ales în nordul Italiei şi în sudul Franţei, unde erau numiţi albigenzi). Catharii susţineau că întreaga lume pământească este făurită de diavol, manifestîndu-şi astfel opoziţia faţă de rînduielile feudale. Ei respingeau ritualul şi ierarhia catolică şi considerau proprietatea privată ca un păcat. Au fost nimiciţi de inchiziţie în secolele XIII—XIV.

Altfel, aveau între ei aceleaşi motive de divergenţă în ceea ce priveşte soarta omului, după moarte.

Atunci a sosit momentul ca sfântul Anton să fie reînnoit. Printre cei mai zeloşi predicatori, trimişi de Roma oamenilor din câmpie, era şi remarcabil de frumosul Ferdinand Martini. Un apărător încercat al lui Dumnezeu. Luase parte la cruciada neizbutită pentru redobândirea Ierusalimului[40], care adusese numai moarte, ciumă şi idei străine. Iar Ferdinand Martini se afla din nou acolo, când a fost întreprinsă prima cruciadă împotriva oamenilor din câmpie, a „celor puri", a albigenzilor. Martini, călit printre cei puşi la încercare la Ierusalim, printre cei veniţi din nordul aspru şi bogat în papură. Şi din Suabia şi Bavaria. Străini de câmpie.

După cucerirea bogatului oraş comercial Beziers, nu Ferdinand Martini însuşi, ci unul din apropierea sa a hotărât soarta oraşului. Hotărârea unuia dintre înalţii clerici cu privire la soarta a peste şapte mii de femei şi copii, bolnavi şi bătrâni, care, la deschiderea cu forţa a catedralei au fost găsiţi rugându-se înspăimântaţi, plângând şi ţipând. Întrebat: Cum să-i deosebim pe cei aşa-numiţi puri, de adevăraţii credincioşi, aflaţi aici la rugăciune, răspunsul lui a sunat: Ucideţi-i pe toţi. Dumnezeu îi cunoaşte pe ai săi. După ce vor fi murit, îi va alege. Treaba lui. Au fost răpuşi toţi din oraş. Douăzeci de mii de morţi.

Dar cei puri nu puteau fi exterminaţi. Mai bine de douăzeci de afni s-au războit străinii cu ei. Prima cruciadă, a doua. Au ars totul: case şi cocioabe. I-au alungat până sus, în văile dintre munţi. Dar când străinii plecau, cei puri coborau din nou, munceau, alături de ţărani, pe câmpiile pustiite, îi îngrijeau pe bolnavi şi îi învăţau pe cei înspăimântaţi să nu le fie frică. Şi-şi cântau cântecele despre puterea iubirii aproapelui. Care nu trebuie să fie dovedită prin ispitiri, nu trebuie vădită cu ajutorul demonilor şi a diavolilor. Ea se află aici, la ei, oameni ai câmpiei. Slăveau bufniţa, cu haina-i ruginie, ca semn al

40 Cruciada a cintea (1217—1221) s-a încheiat, ca şi celelalte trei care i-au urmat pînă în 1270, fără succes.

norocului şi ca îndemn la învăţătură neobosită, chiar şi în timpul nopţii. Şi-şi însuşeau hazul înţeleptei păsări, care părea să-i imite pe alţii, prin mişcări greoaie şi totuşi plăcut graţioase. Imitarea dezvăluie, caracterizează şi provoacă râsul. Pe cel pe care-l iubeau foarte tare, îi spuneau cucuvea mică.

Dar celorlalţi, Elena, le era frică de această mică bufniţă. Trebuie să cunoşti părerea unei înalte feţe bisericeşti, ţinând de Roma, care spunea: Prefer un pumnal în inimă, unui cântec satiric.

Înalţii cardinali din Roma n-au stat pe gânduri decât un an, atunci când Ferdinand Martini a murit la Padova, în anul 1231. Acest predicator încercat în cruciadele împotriva albigenzilor a fost sanctificat printr-o emoţionantă ceremonie în 1232. Sub numele de Anton din Padova. Întâmplările din viaţa marelui sfânt Anton din Egipt i-au fost atribuite lui. Cumpătarea: hrănirea odată pe zi, după asfinţit, cu apă, pâine, sare. Iar în pustie, nu s-a atins de regină.

În cinstea lui a fost hotărâtă înălţătoarea sărbătoare anuală a sfinţirii animalelor, între 15 şi 25 ianuarie. În amintirea activităţii sale de predicator. În amintirea timpului petrecut de el în câmpia dintre Alpi şi Pirinei, a muncii desfăşurate de el acolo. Atunci când oamenii nu voiau să-l mai audă, îl ascultau peştii.

„Doborâţi-i pe toţi. Dumnezeu îi cunoaşte pe ai săi”. Şapte mii de morţi în catedrala din Beziers. Acesta este predicatorul Ferdinand Martini. Poreclit: maiul ereticilor. Raportează: „Oamenii nu puteau auzi”. Raportează: „Am predicat morţilor. Sufletele moarte le-am mustrat pentru ticăloşia vieţii lor. Pe cei muţi i-am afurisit”.

Acum, la canonizare, nu-i poţi descrie atât de crunt imaginea din Beziers, în faţa comunităţii religioase solemn adunate. „Am înlăturat peste şapte mii de morţi”.

Măcar în acest moment, canonicii au chibzuit la metoda „înşelăciunii evlavioase”, pe care au numit-o comentariu asupra textelor: E drept că e credinţă păgână să pui peşti în locul sufletelor. Dar gândiţi-vă la mulţimea

de oameni simpli, care au nevoie absolută de bunul sfânt Anton.

Atunci când oamenii n-au mai vrut să-l asculte, l-au ascultat peştii. Dar peştii erau muţi.

Beziers – asta nu s-a întâmplat ieri – ci acum trei sute de ani – dar socotit după atrăgătorul nostru Basel ai zice că Beziers înseamnă ziua de azi. Ai ascultat cântecele olandezei Diiweke cea prigonită şi exilată, cea care şi-a bătut joc de guvernatorul spaniol? Ştim că a cântat despre cei puri. Am auzit cu urechile mele la Lowen pe când încercam să-mi fac studiile – cum se vorbea prin hanuri despre lipsa de îndurare a învingătorilor din Beziers, referindu-se, de fapt, la slugile spaniole ale Casei de Habsburg, din zilele noastre.

Şi spuneau în batjocură: Acum e timpul să ne aşteptăm la un al treilea Sfânt Anton.

Un învăţat, profesor de bună seamă, se va scula şi va spune că nu e îngăduit să se facă vreo apropiere între Sfântul Anton al lui Hieronymus Bosch şi morţii din Beziers. Peştii sunt purtători de diferite feluri ai demonilor. Iar demonii sunt vrăjitoarele şi magicienii. Acest profesor admite că în legea cu privire la maiul vrăjitoarelor se poate urmări cum acţionează secta vrăjitoarelor şi a magicienilor. El admite că sfântul Anton, cu toate accesoriile sale, este expresia asprei ironii a lui Bosch, faţă de clerul corupt. Şi trage concluzia: Bosch a crezut că întreaga suprafaţă a pământului a fost luată definitiv în stăpânire de către demoni, astfel încât singura posibilitate de mântuire ar părea să fie fuga de lume.

Profesorul nu va face un pas mai departe alături de mine, spunând că Bosch susţine: Lumea nu e stăpânită de demoni, care îi chinuie pe clerici, din pricina corupţiei lor.

Şi că Bosch mai susţine: Clerul are nevoie de demoni ca de o unealtă necesară pentru a-i declara impuri pe cei puri.

Priveşte, iubita mea Elena, tabloul: Anton şi-a pus cartea deoparte, iar fiinţa aceea albastră a luat-o. Cu degetele-i uscate, sfrijite încearcă să desluşească

gândurile cărţii. Nu citeşte cu mintea, ci cu degetele. El, cel cu capul de şacal, de lup, de fiară sălbatică. Dar înăuntrul lui nu-i nimic, iar mantia-i albastră ca azurul nu-l poate acoperi. De altfel, noi ştim că acest albastru este culoarea adulterului. Rana de sub mantie e prea mare; într-atât e de gol că intestinele i se revarsă în afară.

Nu, el n-a pătruns în valea înfloritoare ca un şacal, ci ca un dihor. Un animal drăgălaş, mititel. Are capul unui viezure obişnuit, nu al unui şacal. Un soi de dihor domesticit, bun pentru vânătoare de şobolani. Cu ochii roşii. Uşor de domesticit. Astfel a invadat câmpia, ca un viezuraş delicat, dar setos de sânge, sfâşiind nu numai iepuri, ci năpustindu-se şi asupra păsărilor şi a cuiburilor lor. A sorbit ouăle, atacând şi oamenii care se aflau în biserică; şi pe copiii, culcaţi acolo pe bănci ca să doarmă. Iar copiii, când au zărit animalul cu blana ca pâinea coaptă, cu ochii-i roşietici strălucind prietenos, au întins mânuţele neîndemânatice spre el, pentru joacă. Dar el, dihorul jucăuş, îndemânatic, puţin prea gras, dar totuşi suplu, a şi căscat botul, ca să le înfulece mâinile, botul lui nu prea mare, dar cu colţii ascuţiţi. Un animal fermecător, un animal prădător.

În afară de trupul ghiftuit, e înfăţişat cu tonsură şi ochelari de miop, iar dedesubt, pe apă, împins spre el, ca o pânză de corabie în faţa corpului de raţă preschimbat în peşte, cu mâini de om în chip de aripioare şi totodată ca o stemă în vidul albastru-azuriu, se vede un simbol: un peşte. O carambulă despicată. Carambula e rotundă ca un trandafir, spun pescarii. Ieşită dintr-o stea căzută în apă. Iar din ea apare lorindul, steaua care şi-a pierdut drumul, stea rătăcitoare, o stea rătăcită.

Aceasta era marea predică a lui Martini despre cei rătăciţi.

La început, iubita mea Elena, ei spuneau: Puterea diavolului a fost sfărâmată graţie lui Christos. Acum spun: Să te îndoieşti de puterea diavolului şi a demonilor e bătaie de joc şi dispreţ, care le sunt cunoscute încă de pe timpul catharilor. Catharii care sunt totuna cu ereticii.

Aşadar, ei susţin acum că cine se îndoieşte de existenţa demonilor – pe care ei înşişi îi negaseră la început – este eretic.

Bula care începe prin cuvintele: Cu crescândă mâhnire precum şi legea maiului vrăjitoarelor – ei îl numeau pe Martini, maiul ereticilor – sunt mărturii ale zelului nestins al credinţei.

Căci, cel puţin de pe vremea lui Ferdinand Martini, ei i-au numit ticăloşi, pe cei puri. Iar în amândouă cruciadele împotriva albigenzilor a fost subliniat prin înştiinţări şi bule că: Atunci când un novice intră în tagma celor ticăloşi, îi apare un soi de broască. Dracul era zugrăvit ba ca o broască, ba ca un zmeu, ba chiar şi ca o muscă.

Aşază-l acum tu pe sfântul Anton, cel de al treilea, cel din Hertogenbosch, călare pe broasca având aripi de zmeu şi lasă-l să zboare. Lasă-l să se înalţe cu trupul său greoi de predicator, în faţa sufletelor moarte, în faţa peştilor.

Fii de partea profesorului, sau nu! în orice caz noi vom preţui osteneala pe care şi-a dat-o pentru „împiedicarea dispariţiei simbolurilor lui Bosch”. Lui trebuie să-i mulţumim că putem da mai multe interpretări cuvântului scris de Hieronymus al nostru în scrisoarea, pe care o poartă un demon cu plisc. Vei înţelege, neasemuita mea Elena, de ce mă alătur părerii care citeşte aici: protest.

Protest împotriva legii, care se sprijină pe convingerea că: oamenii se culcă cu demonii.

Protest împotriva legii, care cu ajutorul desfrâului, le menţine posesorilor posesiunea.

Protest împotriva legii, care abuzează de superstiţia în legătură cu existenţa vrăjitoriei, pentru asasinarea ereticilor şi a răzvrătiţilor.

Protest împotriva maiului vrăjitoarelor, operă a profesorului Jakob Sprenger.

Protest împotriva maiului ereticilor, creat de Ferdinand Martini, numit blândul şi fermecătorul sfânt Anton din Padova”.

Grădina desfătărilor sau

Preschimbarea lumii i

Să-şi deschidă, în sfârşit, sufletul. Ceilalţi dibuiau fărâmiturile, el apuca blidul.

Ceilalţi începură să ţipe. Nimeni nu ţipă, dacă nu-i rănit. Nimeni nu poate fi rănit, dacă nu e sensibil. Şi niciunul dintre cei sensibili, care să nu fie şi să rămână muritor.

Ei strigă fiindcă arta lor e fragilă şi pieritoare. Arta medicinii nefiind fragilă, nu i se împotriveşte. E aşezată pe o temelie atât de neclintit, încât mai curând s-ar prăbuşi cerul şi pământul, înainte de a muri arta medicală.

Strigătele lor sunt un semn că ei înşişi sunt bolnavi. Boala lor este lupta împotriva lui, căci el le simte pulsul, ale cărui bătăi le numără, orgoliul, deşertăciunea, neştiinţa lor.

Oporinus începu să-l stimeze pe acest bărbat, fiindcă munca lui era sistematică. Ziua era cu grijă împărţită şi începea foarte devreme, prin vizitarea bolnavilor din spital şi închisori. Apoi, încă înainte de prânz, urmau prelegerile la Universitate, iar după-amiază, vizitele acasă la pacienţi şi, în sfârşit, seara, masa la han, discuţii, râsete şi băutură. După aceea, până târziu noaptea, notarea observaţiilor.

La început alerga peste tot după el, reproşându-şi că e o iscoadă nedibace. „Mi-e scris doar în frunte”. îl observa cu neîncredere pe doctor, aşteptând să vadă dacă nu-şi bate joc, sau nu strigă la el. Théophrast avea răbdare şi-i explica amănunţit. La început lui Oporinus îi era greu. Nu-şi ierta multe dintre greşelile sale. Nu se simţea liniştit gândind: asta n-are importanţă. Căci fusese învăţat să nu socotească nimic lipsit de importanţă. Atunci când vărsa o picătură de urină din eprubetă, înainte de a o pune la flacără, nu-şi putea ierta această neîndemânare zile de-a rândul.

Dar când doctorul spunea doar „lasă, nu-i nimic”, se simţea dintr-odată uşurat.

Oporinus vedea bine că doctorul Théophrast nu era încrezut şi nici vanitos. Ştia mai multe decât ceilalţi medici şi nu-şi dădea silinţa să o ascundă. Bolnavii i-o confirmau.

Se întâmpla să treacă zile întregi, în care Oporinus uita că era iscoadă, zile în care n-avea timp să cântărească ceea ce avea de raportat. Erau zilele lui cele mai plăcute. Se simţea vesel şi vioi, totdeauna acolo unde era nevoie de el. Plin de bunăvoinţă, acolo unde se cerea.

În această seară de vară, totul fusese îndeplinit, isprăvit. Théophrast dăduse explicaţii învăţăceilor; la amiază îl consultase pe Froben şi luase masa acolo. Dis-de-dimineaţă fusese pe la închisori. După-masă din nou la spital. Şi acum, această lungă seară de vară. Se gândea la cele ce se întâmplaseră peste zi. Dacă discipolii îl înţeleseseră. Îşi luă o carte: povestea despre profetul Isaia, şi se gândi din nou: „Eu sunt Isaia”.

Totul se închidea în jurul lui, ca un glob de sticlă. Iar el sta închis înăuntru, izolat. Dar vedea, vedea totul. Vorbea şi nu era auzit. Isaia spune, Théophrast spune: „Şi poporul meu nu mă înţelege”.

În această seară de vară, Théophrast nu ştie care dintre învăţăcei îl înţelege. Nu e sigur nici măcar dacă cel mai apropiat, Oporinus, îl înţelege. Un bou învaţă, un măgar ştie. Dar omul să nu ajungă la cunoaştere, deşi e mai mult decât un animal?

Vara era atât de fierbinte, încât fructele căzuseră prea de timpuriu. Fructe căzute înainte de vreme. Amare. Nici măcar ca hrană pentru porci nu erau bune.

Prelegerile pe care le ţii în faţa studenţilor îţi fac plăcere. Priveşti în ochii lor, care vor să înţeleagă, şi ştii că această zi nu se va mai repeta niciodată. În timp ce vorbeşti, în timp ce te privesc, te şi opui trecerii timpului. Vrei să-i schimbi pe oameni, pe aceşti tineri, pe cei ce te ascultă. Viei să-l poţi înrâuri pe studentul tău Oporinus. De ce tocmai pe el? De ce pe Oporinus, din pricina căruia, uneori, te cuprinde deznădejdea, necrezându-l în stare să pătrundă tainele medicinii? Dar apoi te mişcă faptul că-ţi povesteşte din nou despre tatăl său; că el, Oporinus, se simte răspunzător pentru tatăl său, pictorul. Simţi în spatele acestor vorbe o umbră de dispreţ. Dispreţ faţă de ceea ce e simplu, obişnuit. Chiar şi atunci când te duci să

vizitezi bolnavii, vezi că Oporinus nu simte dragoste pentru oamenii obişnuiţi. Şi crezi că ai putea să-l ajuţi s-o dobândească. Vrei ca el să fie creaţia ta, în întregime. Să schimbi un om, înseamnă să-ţi aparţină.

Animalul aleargă spre stăpânul său şi îl recunoaşte; aleargă spre casa lui, spre troaca lui, spre ieslea lui. Nu ştii dacă acest învăţăcel al tău, Oporinus, te recunoaşte.

I-a citit lui Oporinus lucrarea sa şi a observat că învăţăcelul n-a înţeles-o. În ochii ascultătorului nu apăruse acea fugară sclipire: „Înţeleg”. În jurul gurii lui nu plutea zâmbetul unei înţelegeri tainice. Nu pricepea. Lui Théophrast i se luă o povară de pe inimă. Dacă Oporinus, cel atât de apropiat lui, n-a observat ce a vrut să spună – iar acest discipol nu putea fi socotit în niciun caz printre ignoranţi – atunci nici mulţi alţii nu vor înţelege. Supraveghetorii. Oamenii hârdaielor cenuşii. Aşadar, poate să-şi termine liniştit lucrarea. Va găsi cine să i-o tipărească. Ei îl vor citi, rând cu rând, gândindu-se: „Cât de erudit este acest om. De fapt, nu ne spune, în principiu, nimic nou, dar cu toate astea e demn de luat în seamă”.

Fu cuprins de dezamăgire. „Discipolul meu nu mă înţelege. Meşteşugul şi l-a însuşit, asta da, asta ştie. Dar n-a înţeles ceea ce e divin, nici nu i-a simţit gustul”.

Era închis în acel glob de sticlă şi-i vedea. „Uite-i cum umblă în veşmintele lor viu colorate, împodobite cu pietre preţioase şi franjuri – ceilalţi domni doctori. «Sosi-va ceasul când vor fi zvârliţi din jilţ, spune profetul Isaia. ***Plenus sum.»*** Sunt sătul. E de-ajuns. Nu trebuie să cerşesc, să strâng averi, să dobândesc pământ şi oameni. Nu vreau fast şi nici ceremonii. Toate acestea valorează cât ploile de anul trecut Serbările voastre, cele bisericeşti, patronale, serbările voastre anuale. Sunt obosit. Se îmbuibă din bunuri furate. Toţi primesc cu plăcere daruri şi năzuiesc să le capete. Începutul oricărei vieţi desfrânate e legată, de pofta de daruri, de bunuri”.

A doua zi de dimineaţă Théophrast avu parte de o trezire uşoară, plăcută. Cotidianul ce şi l-a ales. Nu trezirea dulce, lângă o femeie iubită. Nimeni nu respiră

alături de el. E singur când se trezeşte. Singur, ca apostolii. Porneşte la treburi, gândindu-se: „Atingerea de către apostoli a unor bolnavi de moarte, nu le va pricinui niciun rău. Îşi vor pune mâinile pe bolnavi, iar aceştia se vor simţi uşuraţi”.

Îi va atinge pe bolnavi cu mâinile sale – căci medicul nu respinge niciun bolnav, îl ajută, e în stare. „Te vei hrăni din munca mâinilor tale. Bravo ţie, îţi merge bine!”

Bineînţeles că munca mâinilor sale îl hrănea atât de bine, încât atunci când doamna Froben l-a poftit să locuiască la ei, n-a fost un act de caritate. A primit, n-a spus că îi va stingheri mult. Ştia acest lucru, deoarece avea nevoie de spaţiu pentru cuptorul lui, unde făcea experimente. Şi acest spaţiu i-a fost pus la dispoziţie.

Nu voia să admită că intrase aici într-un mic regat, cu o regină, căreia trebuia să-i plăteşti tribut. Poate prin linguşiri. Vedea prea bine cum doreşte femeia să fie tratată. Suferinţa soţului îi dăduse dreptul de a guverna. Chiar dacă nimeni nu spunea acest lucru, doamna Froben trebuia să fie consultată oricând se lua vreo hotărâre. Toţi erau dependenţi de ea. Théophrast vedea cum şi Erasm suferă din pricina asta. Trebuia să-i facă concesii, deoarece ea îi prezenta socoteli din care învăţatul nu înţelegea nimic. N-avea niciun rost să te plângi de ea lui Froben.

Bineînţeles că Froben asculta toate necazurile, promitea să intervină ca pentru foaia de titlu să fie alese ornamentul şi litera pe care le propunea Erasm. Dar, în cele din urmă, tot doamna Froben hotăra, spunând: „Se scumpeşte prea mult”, şi împotriva acestui fapt, era greu să obiectezi ceva. Iar Erasm însuşi trebuia să recunoască că femeia avea cunoştinţe precise în legătură cu negoţul de cărţi. Ea ştia cine, ce produce, ce se plătea pentru fiecare lucrare, ce se pretindea pentru acea lucrare.

O afacere bănoasă pentru tipografii erau calendarele cu sfaturi pentru luarea de sânge, ca şi acele pentru întrebuinţarea laxativelor. Doamna Froben ştia că în prelegerile sale, Théophrast îşi bătea joc de ele. Ea spunea: „Astea sunt erorile medicilor care prescriu

asemenea tratamente”. Doamna Froben ştia că în tipografii domnea medicina scolastică. Cu oaspetele ei, domnul din Einsiedem, nu discuta despre asta.

Théophrast nu voia să depindă de nimeni, nici măcar din comoditate. Trebuia să evadeze din acest regat. Nu voia să fie obligat să facă întruna complimente, nici în ceea ce priveşte cărţile, scoase sub conducerea doamnei Froben, nici în ceea ce priveşte înfăţişarea ei. Pentru că, la drept vorbind, ea devenea cu atât mai frumoasă, cu cât muncea mai mult. O femeie care gândeşte, dar înfumurată, autoritară, neîngăduind niciun fel de critică în ceea ce priveşte hotărârile ei. „Nu vreau să linguşesc, nu pot linguşi. Şi nici nu pot propune acest negoţ: Pentru piciorul lui Froben, iată cartea mea”.

De atunci, căuta prilejul să ajungă la Zürich. La tipograful Froschauer.

Nu-şi găsise o iubită, pentru care să fie nevoit să slujească şapte ani. Nu găsise nici măcar una, pentru care să vrea să slujească doar o zi. E, adevărat, mai căuta. Chiar fără să ţină seama de nimic. Dar n-avea nevoie de refugiu, îi plăcea să se distreze. Vedea femeile frumoase. Îşi cunoştea posibilităţile. Nu voia. N-avea nevoie de plăcere trupească. Nu căuta să contopească spiritul cu simţurile. Nu se sustrăgea, nici nu ocolea societatea. Salva oamenii cu mâinile, nu cu vorba. În opera de salvare, el participa numai în calitate de salvator. Nu suferinţele sale trebuiau alinate.

2

Într-o seară Oporinus îi spuse învăţătorului său, Théophrast:

— Oamenii mă întreabă mereu de ce sunteţi atât de singur. Oamenii mă întreabă mereu, dacă ştiţi ce este dragostea?

— Ştiu, îi răspunse scurt Théophrast.

Ce să-i povestească lui Oporinus? Despre Verena, copila? Despre bolnavi? Despre tânăra femeie, care zăcea în cel mai adânc beci al Turnului din frumosul oraş Basel, lipsită de lumina zilei, sub bănuiala că ar fi vrăjitoare şi

eretică?

După interogatoriu, la care o schingiuiseră, fusese chemat la ea. Dar nu ştia despre fata aceasta nimic altceva decât numele: Maria. Şi înţelese că în aceeaşi clipă în care, la lumina torţelor, coborâse la ea, slăbiciunea şi nădejdea de a-i alina suferinţele şi de a o elibera se prefăcuseră în iubire îndârjită. Dragoste, învecinată cu moartea.

Şi această dragoste trebuie stinsă. Nu vrea nici să se laude cu ea, nici să şi-o amintească. Trebuie să şteargă ce a fost şi nimănui, nici chinuitei Marii, să nu-i dezvăluie ceea ce spusese şi făcuse ea, atunci când fusese supusă caznelor şi suferinţelor. Să stingă amintirea mişcării degetelor ei, care se liniştiseră numai după ce el îşi pusese mâna deasupra lor. Să uite cum părul ei îi atinsese mâna, atunci când îşi aplecase faţa deasupra mâinii lui.

Toate acestea erau foarte fragile şi n-avea voie să le atingă.

A doua zi când venise la închisoare, Maria fusese rasă în cap. Fusese din nou torturată. Şi nu mai putea vorbi.

Îl întrebase Oporinus, dacă nu ştia ce-i dragostea?

3

De când Amerbach se căsătorise cu Vulpiţa, se cuibărise şi plictiseala. Înainte, stăteau împreună doar câteva ore, acum, însă, zi de zi. Lui, marelui profesor, cu întregul său regat universitar, îi era groază de casă, de singurătatea cu soţia lui. De-aceea avea nevoie de interesantul Théophrast, care putea fi şi tăcut. Tăcut până la sfârşitul lungilor seri. Femeia aceasta trebuia să fie înşelată. Avea sânii prea mici. Era ca un tablou frumos, desăvârşit, pe care nu-l mai puteai schimba. Cea mai mare grijă a lui era ca Vulpiţa să nu afle nimic din toate astea.

Bonifacius Amerbach ştia că Suselin, cea cu părul negru, cu ochi albaştri, cu picioare lungi, fusese mai întâi a lui Zwingli, atunci, la Einsiedem. De atunci i se spunea numai „sfânta noastră fecioară din Einsiedem”. Apoi plecase la Basel, unde purtase fusta vărgată alb cu negru a femeilor fără căpătâi. Din acea vreme îi rămăsese

dragostea pentru cai.

Lui Théophrast îi spunea visătoare: „Cel mai straşnic lucru e să simţi obrazul lipit de gâtul calului”. Şi acum îi plăcea mai mult să doarmă printre cai, decât cu iubiţii ei. Amerbach era supărat când trebuia s-o caute în grajd. Dar o căuta acolo.

Suselin cea tânără vorbea adeseori ca o femeie în vârstă, care-şi trăise viaţa. Iar când spunea „am petrecut bine”, nu ştiai la cine se referea.

Suselin avea măsuri precise pentru afecţiunea ei: darurile primite de la bărbaţi. Lua şi bani.

Din păcate, nu ştia ce-i ironia. Nu-i intra în căpşor. O blană, pentru care s-o pizmuiască celelalte femei, o făcea fericită.

Dar şi Suselin fu într-o bună zi impresionată de Carlin, numai că n-o ţinu mult. Era uşor impresionabilă, când auzea ceva. N-ar fi mers niciodată alături de menoniţi, dar o mişcau predicile lor. Zile întregi umbla în încălţările ei cele mai scâlciate şi-n veşminte peticite, dând uitării frumoasele-i blănuri, pentru a fi asemănătoare menoniţilor, măcar pe dinafară. În acest fel îi speria pe vizitatorii bogaţi, îndemnându-i totodată să dăruiască mai mult sărmanei, frumoasei copile.

Théophrast fu singurul căruia Bonifacius Amerbach i-o arătă pe iubita sa. De el nu trebuia să se ascundă. Şi, de altfel, ştia că vorbea mai bine când avea alături şi o femeie. Se simţea la largul lui, când printre cei ce-l ascultau, printre spectatori, se afla şi acea femeie pe care o iubea atunci.

Nu era lăudăroşenie când zugrăvea alungarea doctorilor în medicină din facultate. În acea clipă ăsta era adevărul şi el se simţea foarte puternic.

Dar forţa trebuia să fie de îndată dovedită. Afară, în via lui, avea o magazie în care se aflau tot felul de lucruri. Şi printre ele se găseau totdeauna şi câteva potcoave. Théophrast ştia ce înseamnă asta. Când un bărbat voia să-şi arate vitejia în faţa unei femei, sfărâma potcoava.

Îl cântărea din priviri pe prietenul său Amerbach. Nu

zâmbea. Se gândea „Ştiu că eşti în stare să rupi potcoava, dar vinele gâtului ţi s-ar umfla. Şi mai ştiu că-i vei stârni femeii un strigăt de entuziasm din adâncul inimii la vederea faptei tale, atunci când vei ţine în fie care mână câte o bucată de potcoavă”.

Şi medită iar asupra dragostei.

Oare el, Théophrast, putea să fie aşa, cum se povestea despre acel Tristan: „Fă-o să te iubească atât de mult, încât să-i fure soţului ei cheile şi să scoată după ele copii în ceară, pe care să ţi le dea pentru porţile de trei ori ferecate”. Şi nu-i era oare dat fiecărui bărbat obişnuit – nu numai lui Tristan – ca o femeie să-i spună: Vreau să te văd. Îţi cer, ceea ce îmi dai. Îţi dau ceea ce îmi ceri, atâta vreme cât e cu putinţă? Şi desigur că i s-ar fi putut întâmpla şi lui ca o femeie să-i spună: Tot ceea ce-a cutezat vreodată o femeie să facă pentru un bărbat, voi îndrăzni şi eu. Şi desigur că ar fi furat cheile soţului şi ar fi aruncat ceara pe fereastră, pentru ca el s-o poată găsi în groapă.

Bonifacius vorbea cu Théophrast despre asta, în acea vară când o iubea pe Suselin. Omul din Einsiedem îi răspunse:

— Dar ai nevoie şi de omul care să modeleze cheile, fierarul. Trebuie să fie de încredere şi să nu scoată o vorbă. Iar apoi trebuie să mai aştepţi două zile, până sunt gata.

Apoi, la rândul său, îl întrebă pe Bonifacius Amerbach:

— Dacă ţi-ar cere iubita, te-ai înveşmânta ca un bufon? Să te îmbraci cu ce-ţi spune ea, cu haină cu glugă, să-ţi mânjeşti faţa şi să ţii în glugă o bucată de brânză?

Iar Amerbach îi răspunse că ar face-o. Fără rezerve.

Théophrast îi replică:

— Nu ştiu dacă se află în lume vreo femeie care să spună „ferească Dumnezeu să mă pot bucura cândva fără iubitul meu”.

Suselin locuia în mahalaua hărăzită femeilor fără căpătâi, călăilor, celor fără nume, dispreţuiţilor, pe Kohlenberg, la mama Ursula, bătrână femeie de încredere,

la care oricine afla sfat şi adăpost. Suseun locuia acolo, unde nu călca picior de cetăţean respectabil al Baselului.

Familiarizându-se cu oraşul, Théophrast simţi crescându-i şi dispreţul. Îi era penibil. În Basel întâlneai laolaltă: patimi lumeşti, precum şi fuga de ele. Tot aşa era şi în casa Froben.

Se ducea în fiecare zi pe Kohlenberg. Nu întreba dacă înaintaşul său, medicul oraşului, făcuse la fel. Sta de veghe lângă bolnave, lângă femeile cele mai dispreţuite, părăsite de toţi: de iubiţi şi de prieteni. Iar câteodată nu se întorcea toată noaptea în casa Froben. În aceste lungi seri, îi da de mâncare mama Ursula. Era o cinste pentru bătrână. Nu pleca de lângă doctor. Să se simtă cât mai bine la ea.

În curând, bătrână învăţă să-l cunoască tot atât de bine ca pe sine însăşi. Ştia când să tacă, ştia şi când avea chef s-o asculte în timp ce-i vorbea, fără ca el să răspundă ceva. Despre demoni avea părerea ei proprie.

— Oamenii se fac tot mai răi. Pretutindeni război? pretutindeni dragoste. Trupească. Despre demoni? Nu ştiu nimic despre demoni. Prostii. Nu m-am culcat niciodată cu un demon, şi totuşi ar fi tr. ebuit s-o ştiu. Toţi au trecut pe la mine.

Abatele. Mare şi greu. Putea să mă cuprindă cu o singură mână, când alţii aveau nevoie de amândouă. Dar după aceea se sinchisea doar de el. Să-i dau batista subţire de mătase pe care şi-o adusese. Peticul lui de mătase îi era mai drag decât pielea mea. Despre demoni? Dorinţa şi visul oricărei femei. Unul nesăţios, care vine când îl chemi: puternic şi totuşi plin de gingăşie. Unul, care pleacă atunci când socoţi că-i de-ajuns. Unul, care râde, când eu plâng, prefăcând şi plânsul meu în râs. Ştiu ce trezeşte în femei dorinţa de demoni. Din pricina flăcăilor cărora nu le pasă decât de ei înşişi. Din pricina acestor bădărani, care pleacă din pat, ca dintr-un birt. Nerozi şi umblând pe două cărări. De ce tânjeşte femeia după demoni? Pentru că-şi doreşte unul cu care să alcătuiască un singur tot, care să fie în întregime al ei. Cineva care să nu fie nicicând nepăsător.

Totdeauna lângă ea. Nu te simţi părăsită, dacă ai lângă tine un demon. Aşa cum sunt aceşti flăcăi, nu pot fi răbdaţi nici măcar de câini. Am văzut pe unul cum îşi mângâia câinele, zorit, fără să-l bage în seamă. Câinele a simţit lipsa dragostei şi s-a ridicat de lângă el, lungindu-se apoi pe jos. Mai târziu, l-am mai văzut pe flăcău cum îşi mângâia câinele cu piciorul. Şi m-am uitat la câine, care nu se mişca şi răbda. Animal mulţumit. Dar femeia nu vrea să fie mângâiată aşa, într-o doară, cu piciorul. Am mai observat alt flăcău, care lăsa pisica să-i lingă palma, ¿când: „Cel mai crud animal şi-i linge oricui mâna”. Vorbea doar despre animal, dar se gândea la iubita lui. Ei îi întinde palma să i-o mângâie, ca apoi să o alunge cu o mişcare a mâinii ca pe un animal. Asta-i dragoste? Mai bine atunci să ai lângă tine un demon!

După plecarea doctorului, bătrâna Ursula îi spuse Suselinei:

— La prietenul nostru Théophrast nu-i vorba de neputinţă. Şi nici nu-i vorba de o spaimă bolnăvicioasă. El ştie ce-i dragostea, dar nu vrea s-o înjosească. E făcut pentru una singură, sau pentru niciuna.

Apoi Ursula mai spuse:

— Dar poate că totuşi fuge de dragoste. Dragostea are totdeauna ca vecină moartea. Mi-a spus el odată că n-are vreme de hârjoana dragostei. Ştie că dragostea are nevoie de timp.

„O mulţime de diaconi crescuţi în mănăstire s-au pus în slujba lui Oekolampad în calitate de asistenţi. Oameni cultivaţi, capabili de entuziasm. Au fost impresionaţi de Luther. Se gândeau că ştie mai multe decât ei. Ştiau afirmaţia lui Zwingli despre Luther: Tu ai ucis mistreţul.

Dar eu, Carlin, am văzut ce s-a întâmplat mai departe: Luther a tăiat apoi mistreţul în bucăţi, iar îmbucăturile cu care a fost îmbiat, le-a mâncat. Şi-a luat şi o bucată din blană. I-a scos şi un colţ, pe care l-a ferecat în argint, drept amuletă făcătoare de minuni. Vânătoare de mistreţi! înaintea vânătorii ai fost altfel decât în timpul desfăşurării ei şi după ea. Înainte, aveai veşmintele tale

proprii. Apoi te-ai învoit să primeşti şi haina lor de vânătoare.

Împreună cu mulţi alţii, mi-am luat după aceea drept model pe Erasm, pentru că el dă glas celor ce se întâmplă cu noi. Am admirat, cât de puternic şi de inatacabil rămânea neclintit pe poziţie. E frumos să-l priveşti de departe, nu de aproape. Nu atât de aproape, încât să dai de rădăcini. Care ajung până la Roma. Venituri bisericeşti. La care nu vrea să renunţe.

De curând, pe când mă aflam acolo, au venit la dânsul nişte starosti de breaslă, starostii noştri de breaslă din Basel. Voiau să-i facă un dar de Anul Nou. Dar mai întâi voiau să-l întrebe cam ce i-ar plăcea. Nu poţi jigni un asemenea om, aducându-i în odaie, purtat pe umerii a douăsprezece calfe, un cârnat uriaş. Mândria breslei de măcelari. Până la urmă ar putea să se plângă că va fi nevoit să poftească musafiri, el nefiind în stare să mănânce singur tot cârnatul.

Fusese aşadar întrebat: Ce vă doriţi?

Vai, dragi copii – îi numea cu plăcere pe toţi câţi veneau la dânsul, dragi copii, neţinând seama de vârstă. Spuse: Doar am de toate. Nu ştiu ce mi-aş putea dori.

Foarte încet, dar destul de perceptibil pentru a-i da de gândit, am intervenit: Atunci donaţi spitalului contravaloarea darului plănuit pentru dumneavoastră. Iar doctorul Truckenbrot al nostru se va bucura.

Erasm nu răspunse şi primi să i se dăruiască o şa costisitoare, deşi nu mai călărea de multă vreme.

A poseda, a avea. Trebuie să fie ceva mai mult decât obiectul în sine, care nu-l încânta. E un simbol al puterii în asta: o delegaţie de oameni s-a prezentat la mine şi mi-a oferit ceva.

Cu toate că bucuria îi fusese micşorată din pricina gândului la spital, totuşi îl încălzea acest fapt: Am un nume în societate, asemenea regilor. Sunt omagiat”.

La început, la fiecare predică, acest Carlin se gândea că Erasm va veni să-l asculte. Ar fi fost cea mai mare cinste pentru el, iar cel mai fugar zâmbet sau o uşoară

înclinaţie a capului ar fi însemnat o încurajare. De pildă, pentru reflecţiile sale: Omul între ***agens*** şi ***patiens***; între a făptui şi a suferi. Aceasta în legătură şi cu demnitatea umană. Carlin susţinea că e necesară răsturnarea lucrurilor. Până acum se spunea: fericiţi cei în suferinţă. Iar cea mai înspăimântătoare grozăvie era socotită diavolul.

Trebuia să se pună întrebarea: ce e diavolul? După cum se spunea, el era cel care se afla cel mai aproape de Dumnezeu, cel mai îndrăgit, mijlocitorul între Dumnezeu şi oameni. Dar se mai adăuga că apoi căzuse în dizgraţie, şi nu se ştia de ce.

„Noi, însă, iubiţi enoriaşi, ştim de ce. ***Agens,*** puterea de a făptui, ***patiens,*** răbdarea, suferinţa. Cel care era cel mai apropiat lui Dumnezeu, era desemnat să fie doar acel ce rabdă. Trăia în atmosfera călduţă a permanenţei binecuvântării divine.

Dar ceru dreptul la faptă. Şi acţiona, fără să întrebe dacă avea voie s-o facă. Fu zvârlit. Fără putinţă de a se reîntoarce. Fără cea mai mică nădejde de reîntoarcere. Şi în acelaşi timp fu socotit cel mai dispreţuit, cel vrednic de dispreţ. Duşmanul tuturor. Şi nu se mai putu apăra. De aci încolo era simplu să-ţi faci o idee despre el. Cum ai căzut tu din cer, frumosule purtător de lumină, Lucifer!”

Aşadar, acela care, în numele demnităţii umane, începea să acţioneze: care se pregătea să iasă din starea de asuprire, acela putea şi trebuia să fie pus pe aceeaşi treaptă cu Lucifer. Chiar pe ” diavolul, care se ridică din adormitoarea

aşteptării ca alţii să hotărască asupra sorţii sale. Se ridică prin propriile-i puteri.

Dar Erasm nu iese din casă: la biserică cu atât mai puţin, îi e prea frig acolo. A durat multă vreme până ce Carlin s-a obişnuit să renunţe la ideea confruntării meditaţiilor sale, cu acele ale marelui gânditor Erasm.

Într-o zi, pe când predica din nou împotriva fericirii de a răbda, zări în faţa sa, în biserică, feţele unor hamali.

Veniseră cinci din tagma lor. Nu îndrăzniseră să se aşeze, ci stăteau în picioare lângă peretele lateral al pronaosului, cu şepcile în mâini. Dar veniseră şi ascultau. Pentru dânşii, pe care-i recunoscuse după modestie şi după şepci, el explica, dându-l drept pildă pe Baraba, cum a fost făcută să piară imaginea unui om, pentru a putea fi alcătuită în alt chip, din nou. Mai înainte i-ar fi făcut o mare bucurie să desfăşoare aceste reflecţii în faţa lui Erasm. Acum trebuia să se străduiască mai mult pentru a se face înţeles, întrucât aceşti hamali nu ştiau atâtea, ca marele savant.

„Ce ne spun cei patru evanghelişti despre Baraba? Matei îl numeşte: Unul deosebit de toţi ceilalţi era Baraba. Hamalilor le spuse: „Cuvintele ***Scripturii*** le iau aşa, după cum au fost tălmăcite de Luther. Evanghelia după Marcu grăieşte altminteri. Baraba a fost prins împreună cu răsculaţii, care săvârşiseră o crimă în timpul răscoalei.

La Luca povestea e mai cuprinzătoare: Atunci întreaga mulţime strigă: Baraba, care a fost zvârlit în temniţă, ca instigator al unei răscoale, ce avusese loc în oraş, şi pentru

Povestea se termină la Ioan: Nu pe el, ci pe Baraba. Iar Baraba era un tâlhar”.

Iar Carlin le explică: „Baraba era unul dintre cei care au trecut la faptă. Care a vrut să răstoarne ordinea stabilită: A ordinii care hotărăşte: asupritori şi asupriţi. Iar cel ce trece la fapte, omul de acţiune, este un om ciudat, un răzvrătit, un tâlhar. Şi totodată, mulţimea care-l cerea pe Baraba al său, pe care-l iubea pentru că el le arătase, prin faptele sale, calea pe care trebuiau să meargă, această mulţime a fost zugrăvită ca o gloată fără minte, ameninţătoare şi setoasă de sânge.

Acel ce vrea să renunţe, aşadar, la fericirea răbdării, este un răufăcător, un criminal, un instigator”.

Şi Carlin adăugă: „Acela care umblă, purtând poveri, să nu se ruşineze că au existat oameni care l-au aclamat pe Baraba. Baraba înseamnă: Fiul tatălui. Şi încă: fiul Tatălui Atotputernic”.

Medicul originar din Basel se-nrâlnea zilnic cu

Théophrast. Avea timp mult. Povestea:

— Am văzut odată în pădure, doi lupi luptându-se vreme îndelungată. Amândoi erau puternici. Pe neaşteptate pentru mine, unul a încetat lupta. Mi se părea că-şi aşteaptă – umilit, sfârşitul. Dar atunci, învingătorul a încetat să-l mai atace, lăsându-l în pace pe cel ce încetase să lupte. Ştia că niciodată, celălalt nu se va mai ridica împotriva sa. Ştiu, stimate colega, că lumea aşteaptă de la dumneavoastră un gest de umilinţă. Lumea, adică profesorii universitari, farmaciştii, în special Oswald Baer. Daţi-le de înţeles că nu veţi lupta cu dânşii. Atunci v-aţi putea înţelege cu ei. Am auzit de la dumneavoastră, stimate colega Théophrast, că cea mai mare ispită este aceea de a spune tot ce ştii. Şi pentru că eu mă feresc de această ispită precum şi de aceea de a exercita puterea, de a acţiona din punct de vedere spiritual, am căzut în altă ispită, cea trupească. Aici am dovedit că fac faţă. Aici am avut partea de victorii şi am văzut umilinţa altora. Iar când n-o să mai meargă, când trupul îmi va fi obosit, să vă fi ofilit şi moleşit, atunci îmi va rămâne patima obiectelor: haine, trăsuri şi minatul cailor. În acest chip, am ocolit, mereu mai mult, ceea ce voiam la început de la viaţă. În cele din urmă va veni şi băutura. Dar n-am ajuns încă acolo.

Se întâmpla ceva ciudat cu doctorul Truckenbrot. îl admira pe mai tânărul Théophrast, îl invidia. Voia să-l înrâurească, voia să ştie ce gândeşte. Dorea să poată trăi încă o dată prin doctorul Théophrast şi se gândea neîncetat la el. Gândul la acest om îi pătrunsese atât de adânc în suflet, încât nu-l mai putea îndepărta. Se asemuia tot timpul cu Théophrast. Observă că vorbea întruna cu el, nu simplu, ca, bunăoară: „Dumneavoastră aţi crezut aşa şi aşa aţi spus, dragă Théophrast. Iar eu, cred dimpotrivă”. Dar nu era atât de simplu. Se surprindea, gândindu-se: „Pe unde o fi acum? Ce-o fi făcând? îi vizitează pe bolnavii mei; în turnul meu, la cei închişi. La început nu avusese nimic împotrivă. Dar curând, începu să-l roadă dintele invidiei. Nu voia să recunoască. Îşi amintea: „Lui nu-i hotărăşte o

femeie programul zilnic. Nu simte nicio opreliște: Asta n-ai să faci! Ea îmi cere să nu fac cutare lucru, iar eu mă supun și-mi modific programul. Mi-o spune prietenos, cu toate astea însă, intenția mea de la început se schimbă”.

Chiar și talismanul, moneda de argint magică, i-a fost luata din punguța pentru bani de către văduva cu care se însurase. Fusese o mică amintire emoționantă, din timpurile lui cele mai frumoase, când încă mai nădăjduia că poate tipări cartea. Cam copilăros, cam caraghios, pentru un om de știință, care nu mai credea în puteri magice și nici în dragoste. Uitase numele fetei. Dar nu și sărutările gurii ei mici. Fata fusese de partea celorlalți și aștepta ca și el să treacă de partea lor.

Dar ce să facă un medic, o viață întreagă, printre cei mai săraci și prigoniți? De unde să ia medicamentele? Săracii nu i le pot plăti. Așadar e nevoit să-i consulte pe cei bogați.

„Inimă curată? Da”. Rămăsese un om naiv, cumsecade. Dar ce înseamnă un om cumsecade? Micuța monedă ungurească de argint! Văduva a scotocit și a găsit-o, cheltuind-o în piață pentru o friptură. „Pe care voi fi mâncat-o când va nici nu știu când”.

„Mi-am mâncat astfel norocul. Așa s-a întâmplat oare, sau am cheltuit eu însumi supărătoarea monedă, pentru o gură de vin, înghițită în vreo speluncă oarecare? După care, voi fi fost vesel? Nu mai știu. Și-mi zic: N-are prea mare însemnătate. E o poveste pe care n-o poți spune nimănui, pentru că nu ai pe nimeni care ar înțelege-o”. Se apăra împotriva amintirii, cum ai alunga o muscă de pe obraz. O mișcare plictisită a mâinii, totuși nu prea obositoare. N-are importanță!

Și nu se dădu dus, mai explicându-i lui Théophrast încă ceva:

— Stimate colega, aci în Basel, e necesar să vă fie limpede un lucru. Nici cea mai deplină stăpânire a științei medicale, nici măiestria dumneavoastră recunoscută, nu vă va folosi la nimic, dacă nu vă veți pricepe să întrebuințați o anumită alifie. Dacă aveți nevoie, pentru niște haine noi,

de postav din cel mai bun, atunci nu uitaţi alifia. Altfel negustorul nu va mai avea niciun soi de postav bun, englezesc. Dacă aveţi nevoie de un om care să vă ajute la aşezarea cuptorului în camera de experimente, să vă gândiţi la faptul că omul pe care-l chemaţi, nu vă va face nimic neuns. Dacă vreţi să vă ridicaţi o căsuţă în vie, unde să vă puteţi odihni, gândiţi-vă că dulgherul vă va cere întâi să-l ungeţi. Înainte de toate, chiar în farmacii. Dacă aveţi nevoie urgentă de un medicament pentru un bolnav, va fi imposibil să obţineţi cel mai mic lucru, fără această alifie. Şi mai gândiţi-vă, dacă vreţi să purtaţi sabie în acest oraş, că există o listă de privilegiaţi, cărora le e permis să poarte arme. Dacă vreţi să ajungeţi pe listă, dragă şi stimate colega Théophrast, atunci nu uitaţi că trebuie, cu o anumită subtilitate, să ungeţi funcţionarul de la primărie. Ştiţi, o alifie pentru mâini.

6

Încă de la nuntă, dar nu atât de limpede, Théophrast observă că Amerbach se dăruise unui fel de vârtej, care era nemărturisitul început al supunerii. A se supune, nu în sensul de a-şi purta crucea, a răbda, ci pur şi simplu a accepta. Să primească lovituri, dar să nu fie singur. I-a mai fost dat lui Amerbach să meargă apoi în grădina cu trandafiri, unde să asculte mulţumit vorbăria unei femei oarecare. A unei femei, pe care el, profesorul, şi-o alesese singur şi pe care o ascundea de ochii celor de acasă, dar o arăta tuturor prietenilor. Se putea cufunda atât de bine în vorbăria acestor femei cu râs vesel. Uneori era cea care purta un cordon verde peste o rochie roşie, iar alte ori cea mlădioasă, suplă, gingaşă, cu părul roşcat. Oricum, erau totdeauna femei hazlii, care ştiau să povestească. Chiar dacă era lovit, la Amerbach nu se vedea acest lucru. Îi fusese dat să poată şterge orice lovitură, să nu-i lase urme. O puteai citi în mersul lui şi din felul cum strângea mâna cuiva. Era totuşi marcat Amerbach. Cu marca mulţumirii de sine. Pe lângă asta, mai era şi prudent şi şovăielnic, atent şi rezervat.

La un cortegiu festiv al Universităţii, Théophrast

văzu surâsul îngheţat al lui Bonifacius Amerbach. În mijlocul adunării strălucitoare a profesorilor Universităţii, un surâs îngheţat. „La ce te gândeai, în mijlocul acelei străluciri, Bonifacius? La ceea ce obţinuseşi, tu singur? Sau la toţi cei naivi, nenorociţi, de care-ţi baţi joc, care lucrează pentru tine, fără să-i vezi măcar la faţă, darămite să-i saluţi? Şi nu mi s-a mai părut că eşti frumos. Amerbach, prietenul!

Şi pe Hans Denck l-am numit prieten. Denck era cel care aş fi putut fi şi eu. Dar ca Amerbach, n-aş dori să fiu. Este însă plăcut să vorbeşti cu Amerbach; e amabil şi vesel”.

Există însă o oarecare distanţare, sau crescuse între timp; nu foarte lămurită, dar totuşi sensibilă. Poate şi numai din pricină că la Amerbach se putea citi pe faţă: am o casă şi o funcţie. Desigur, Amerbach înţelegea ce voia să spună Théophrast când afirma în prelegerile sale că nu numai acceptarea principiului celor patru umori de bază ne apasă, ci, şi raportarea la cele patru umori de bază, faptul că ele pun în discuţie şi organele principale. De aceste umori şi organe astfel stabilite sunt legate cele patru caracteristici de bază, precum şi cele subordonate. Acceptând toate acestea, nu mai rămânea loc pentru experienţe, pentru cercetări. Căci totul era dinainte clasificat.

La început, Amerbach asculta cu o anumită plăcere noile învăţături ale lui Théophrast. După aceea, însă, observă că profesorul nou-venit nu se încadra în ordinea universitară, îl invită la el acasă şi-i spuse:

— înţelege, Théophrast, că toată Universitatea mea va merge anapoda, dacă nu te vei putea obişnui cu anumite regulamente ale ei. În spirit umanistic, noi dorim pace în facultăţi. Tu, însă, introduci discordie. O universitate ca a noastră are nevoie de un sistem neştirbit şi inviolabil, limpede şi inteligibil.

Théophrast ripostă:

— Nici măcar Galenus nu e cel mai primejdios. Mai răi sunt cei ce vin după dânsul. El a creat sistemul, dar

desigur că l-a şi nesocotit, din când în când, atunci când acest lucru îi era necesar. Discipolii săi, însă, nu ştiu altceva, decât să strângă învăţăturile sale. Le adună, le înregistrează şi se consideră mulţumiţi. O mulţumire de sine, oare nu aduce roade. Avicenna a înăsprit sistemul lui Galenus. El a transmis o operă de o strălucită închegare. Formule.

— Dar cum vrei să predai fără formule?

— S-a mers atât de departe în medicină, încât conceptele au ajuns mai importante decât lucrurile în sine.

Şi din nou, când Théophrast plecă de la Amerbach, lucrurile nu erau limpezite între ei. Îşi pierduse vremea de pomană, iar bolnavii îl aşteptau.

Odată, după nuntă, îl întrebase pe Bonifacâus Amerbach: „Dar tu ce ai făcut împotriva nedreptăţilor acestei lumi putrede?”

„Am discutat în contradictoriu, nopţi de-a rândul”.

Şi tot aşa, profesorul Amerbach simţea mereu nevoia de a discuta cu foarte multă lume. Pe Théophrast îl liniştea spunându-i: „Vom mai vorbi foarte amănunţit despre lucrarea ta. Trebuie să lămurim şi cu Froben problema, dacă vreuna dintre prelegerile tale n-ar putea fi tipărită”.

Zile de-a rândul Amerbach se lăsa ameţit de simţul lui pentru frumos. Frumuseţe prin dragoste. Frumuseţe prin vin. Când însă te trezeşti din beţia ovaţiilor entuziaste ale studenţilor, din beţia dragostei în braţele căreia te-ai legănat în faţa porţilor oraşului şi din beţia vinului, te uiţi în jur şi eşti singur.

„Ai păşit prin zilele vieţii tale, şi fiecare clipă îţi apărea ca o ovaţie. Ai trecut prin ele şi a fost ameţitor de frumos.

Acum însă te-ai deşteptat. Te uiţi în jur. Nimeni. Nimeni, în afară de tine însuţi.

Atunci ai venit la mine şi mi-ai spus: Singur, te simţi pierdut în oraş. Nu eşti nimic. Te simţi azvârlit afară.

Când te-ai simţit pierdut în marele oraş, ai venit la mine. Când ploua şi n-ai vrut să te întorci în pustiul casei tale frumoase, bogate, ai venit la mine.

Când ieftinele podoabe ale discursurilor frumoase au dispărut, când discuţiile din jurul mesei au fost de mult uitate, când afară s-a întunecat, când ai fost părăsit până. şi de târfe, când, întorcându-te de la vie, te ardeau tălpile, ai venit la mine şi mi-ai cerut să te ascult. Ai uitat cu totul că trebuia să vii încă de ieri pentru a discuta despre lucrarea mea. Nu-mi înapoiezi orele zilei de ieri, când te-am aşteptat în zadar. Eu însă te voi asculta. Nici nu mă întrebi măcar ce am scris, cum mi-a mers la bolnavi. Nu întrebi, pentru că nu-ţi pasă. Mi-ai răpit doar timpul”.

7

Dorul după Verena-copila, fiinţa cu care se înţelesese atât de repede şi de bine, cum nu se înţelesese cu nimeni altul, pe vremea când se afla la Einsiedem – era întemeiat pe un şir de amintiri. Mână-n mână cu Verena, privind bolnavii.

El gândeşte, iar ea o spune: „Nu vrea să mai trăiască”. Nu voia să lase să se stingă amintirile. Aşa a rămas şi dorinţa de a o vedea. În acelaşi timp, ştia însă că acest dor era o parte din viaţa lui şi nu se va sfârşi niciodată. Şi mai ştia că n-o va mai revedea nicicând, decât printr-o simplă întâmplare. Erau vremuri când se gândea dacă n-ar fi cazul să încerce a provoca o asemenea întâmplare. Erau însă şi alte zile, când nici nu-şi amintea deloc de Verena.

Numai în ultima vreme, în timp ce scria, ea se afla în preajma lui, ca un discipol printre ceilalţi. Dar cea mai atentă, cea care îl însoţea pentru a-i ajuta pe oameni.

Uneori însă o vedea şi stând singură de tot lângă el. Atunci se făcea că nu era necesar ca Verena să înţeleagă tot ce scria şi gândea prietenul ei. Îşi închipuia că îl admiră şi-l întăreşte, spunându-i: Eşti singurul în lume care ştie tot ce ştii tu. Şi de aceea trebuia să scrii şi să-i înveţi şi pe ceilalţi.

În realitate, fiecare cuvânt pe care-l spunea doamnei Froben, îi reamintea de Verena. Era încercarea zadarnică de a face din doamna Froben o Verenă. Uneori însă imaginea se ştergea şi o vedea pe doamna Froben aşa cum

era în realitate, neschimbată de dorinţele lui. O vedea însetată de cuvintele lui, de mâinile lui, de el, şi era măgulit. Nimic nu i se părea anevoios, se simţea mai presus de orice, voios, de o voioşie care nu-i împovăra cugetul.

Era plăcut să meargă în casa ei, zilnic, după ce terminase toate treburile şi să-i povestească totul. Să vadă cum îl ascultă, receptivă la necazurile sale. Amărăciunea lui devenea amărăciunea ei. Doamna Froben se gândea la ce oameni ar putea apela, care să-l ajute. La Erasm? Sau chiar la Oekolampad?

Câteodată anunţa că va sosi la o anumită oră. Din acea clipă ea îşi aduna toate puterile. Aşteptarea se făcea cântec. Cântec de dimineaţă şi peste zi. Apoi ora fixată se scurgea fără un semn de la el. Brusc, fără a trece prin vreo stare de preocupată nelinişte, îl duşmănea. Aşteptarea părea fără rost, chiar lipsită de pudoare.

Apoi i se învârtejau o mie de gânduri prin cap. Să trimită pe cineva la Universitate. Şi o mie de pretexte: trebuie doar să ştiu dacă vine la masă, ca să pregătesc ceva. De altfel, nu era un comesean plăcut ca doctorul Truckenbrot, localnicul.

Niciodată nu închisese ochii, în timp ce mânca, pentru a simţi mirosul mâncării, înaintea primei îmbucături. Théophrast mânca fără solemnitate.

Doamna Froben se deprinsese să nu-i facă niciodată un reproş, sau să-l întrebe: De ce n-aţi venit? Doamna Froben – era o femeie deşteaptă: dacă nu reuşea să schimbe lumea după dorinţele ei, îşi schimba ea dorinţele.

În cele din urmă poruncise ca uşile să rămână deschise. Doctorul Théophrast să poată intra nestânjenit.

Eruditul doctor Truckenbrot veni cam pe nepusă masă de dimineaţă, în timp ce-l aştepta pe celălalt. Observă că era supărată şi încercă s-o însenineze cu nenumărate poveşti, fără importanţă. Îi povesti din nou întâmplarea cu împărăteasa, soţia lui Otto al III-lea[41], care

41 Otto al III-lea (980—1002), rege german şi împărat romano-ger- man ; a luptat în Italia, vrînd să facă din Roma capitala unui imperiu leocrat mondial, după exemplul Bizanţului.

păşise prin flăcări pentru iubitul ei. împăratul, plecat mereu în războaie, avea bănuiala că nu-i rămăsese credincioasă. Nu-i fusese credincioasă. Dar îşi apără iubitul cu propriul ei trup. Trecu prin foc, zâmbind. Era povestea cea mai dragă blândului doctor Truckenbrot, poveste pe care obişnuia s-o încheie cu cuvintele: „Atât de puternică e dragostea”. În ziua aceea, însă, adăugă, cu uşoară resemnare:

— Noi însă nu mai ştim ce înseamnă iubire.

— Iubire, spuse doamna Froben încet, gândindu-se la Carlin, înseamnă aşteptarea acelui om unic, despre care ştii că există undeva în lume. Iubirea înseamnă speranţa ca acel om unic să vină în ţara mea, în oraşul meu, pe strada mea, în casa, în odaia mea. Iubirea este teama de întrebarea dacă voi fi destul de demnă de a fi iubită, încât să rămână la mine, în odaia mea, şi să nu mai plece pe stradă, din oraş, în altă ţară? Iubirea e certitudinea: eu sunt aceea, pe care a căutat-o. Iubirea e frica de gândul: Sunt eu oare aceea, pe care a căutat-o?

Astăzi, doctorul Truckenbrot rămase la resemnarea sa.

— Ik împlinirea unei asemenea iubiri, înseamnă totodată şi pieirea ei. De îndată ce acel aşteptat a sosit, gândiţi-vă, doamnă Froben, fiecare pas e un pas repetat, adică obişnuinţă. Şi pretenţie. Şi deodată nu mai rămâne nimic din iubire.

Şi surâse în depărtare şi foarte înţelept cu ochii săi, care păreau câteodată lipsiţi de viaţă, pentru că văzuseră de atâtea ori moartea. Iubirea e doar acea primă clipă a recunoaşterii, a spaimei. Iar acea clipă, stimată doamnă Froben, este extrem de dureroasă, ducând până la hotarul morţii. Doar în acea clipă unică, propria-ţi fiinţă dispare, absorbită în întregime de cealaltă fiinţă. Să fii gata să renunţi la tine însuţi, spuse el cu obiectivitate, durează îndeobşte doar o clipă. Nici măcar cât ai spune primul cuvânt din ***Tatăl nostru***; căci omul nu e făcut să se contopească întru totul cu celălalt. El vrea totul numai pentru sine. Pentru sine: cel mai frumos cal, cel mai

frumos harnaşament pentru cal.

Nimeni nu se mira că doctorul Truckenbrot vorbea în primul rând de cai. Calul său era într-adevăr frumos, iar harnaşamentul unic. Unic, cel puţin în oraşul Basel. Mergea totdeauna foarte drept, era atrăgător şi o ştia; era totdeauna bine îmbrăcat, culoarea lui preferată era cea gălbuie, care bătea însă vădit în auriu. Întotdeauna purta ceva de această culoare; la mâneci, la guler. Numai pentru a dovedi: şi inima mea bate pentru cei asupriţi, siliţi să poarte culoarea galbenă. Dar nu voia să-şi facă mărturisirea prea vădită. De aceea galbenul său bătea puţin în auriu. Nu era sigur nici cum ar fi reacţionat atunci când se zvârlise cu pietre în fiul lui Ruben. Era bucuros că nu era medic al oraşului.

Mai ales acum, astăzi, când îl arestaseră pe Carlin.

Carlin va fi torturat, chinuit, frânt, desfigurat. Va sângera, va vorbi, va ţipa.

— Sunt bucuros că altcineva este medic al oraşului.

Vorbise ca pentru sine, iute, cu obiectivitate brutală, zugrăvind ca totdeauna situaţia cea mai gravă, extremă, ultima.

Gertrude Froben nu scoase niciun ţipăt. Era cu totul zăpăcită. Nu putea scoate un cuvânt. Se simţea în acelaşi timp cuprinsă de disperare şi eliberată. Totul fusese deci hotărât. Nu se va culca cu el. Iar braţele lui erau ca nişte aripi.

Era impetuoasă şi de când i se povestise despre predica lui Carlin: „Baraba – fiul tatălui”, parcă întreaga ei gândire luase alt curs. Văzu frumuseţea răzvrătiţilor. îl înţelese pe Baraba. Ăştia erau bărbaţi. Tot ceea ce îi este dat oricărui om – să ia parte la luptele epocii – începuse să răsune. Tot ce fusese îngropat, fu scos la iveală. Era cât pe ce să înţeleagă, singurul lucru care merită să fie înţeles. Să pricepi forţa care îi ridică pe cei călcaţi în picioare, şi-i face să înainteze. În primele rânduri. Contopirea, fraternitatea, sentimentul că te poţi încrede în ceilalţi. Pe lângă iubire, mai există acel: Şi eu fac parte dintre voi.

În închipuire, stătuse o mie de nopţi lângă Carlin şi-l

văzuse umilit, prin propria-i voinţă. Apoi şi altfel: Când se ridică de lângă patul lui, îi văzu faţa plină de sudoare şi ochii închişi. „Iată că dormi”, se gândea ea, fără să-l compătimească. „Zaci, de parcă ai fi murit”.

„Şi toate poveştile tale şi întreaga ta forţă sunt ascunse înăuntrul ochilor tăi închişi. Întreaga ta experienţă e pentru mine moartă sau adormită. Nu aici mi-e locul”.

„Nici măcar curiozitatea nu te aţâţă. De aceea, nu vezi că sub rochie nu port cămaşă; nimic şi nimic altceva. Iar când te vei trezi, vei pomeni numele meu, dar eu nu-l voi

„Dar mă aştepţi. Mă voi înapoia şi te rog să-mi spui încă odată povestea acelui bărbat care, mutilat, bătut de moarte şi-a mânjit faţa cu sânge din propriile-i răni, pentru ca duşmanii săi, călăii săi, să nu poată spune că a pălit de spaimă”.

Ea, căreia nimeni nu-i spunea Rahel, îşi deschise întreg sufletul în faţa doctorului Truckenbrot.

„Există în alcătuirea omenească colţuri întunecate, pe care nu le cunoaştem”. Retrăgându-se între aceste hotare, doctorul Truckenbrot putea să-i explice totul, putea să ierte totul.

— Dar mai există oameni în lume care nu se lasă înjosiţi. Există un astfel de om. Doamna Froben vorbea întruna; nu era posibil s-o întrerupă; nu voia „să fie întrerupta: Era aici, mare, cu braţe cât aripile, şi nu mă gândeam la nimic altceva, decât să-şi întindă aripile. Am pornit în căutarea lui. Am umblat prin lumea întreagă; peste munţii albaştri, prin nisipul galben, prin livezile verzi şi prin oraşe cenuşii. Nu mai ştiu pe unde am rătăcit. Nu mai ştiu pe unde mi-am aruncat privirile. Aveam chipul lui în minte. Dar nu l-am văzut şi am început să mă îndoiesc dacă există într-adevăr. Am văzut, în faţa mănăstirilor, într-un lung şir cenuşiu pe cei ce-şi primeau porţia de supă. I-am văzut pe jucătorii de cărţi, cu acea sclipire a colţului ochilor, ce mărturisea plăcerea de a juca. I-am văzut pe conducătorii de catâri, încărcând pesmeţi pentru corăbii. Doar pe el, pe Carlin, nu l-am zărit.

Am văzut că el există pentru alţii; că se cheltuieşte pentru aceştia. Dar nu pentru mine. Pentru mine, nu. Pentru mine niciun semn, niciun salut. În această lume rece, de ce nu găsea nicio vorbă pentru mine?

Atunci m-a cuprins, veţi înţelege asta, doctore Truckenbrot, m-a cuprins dezamăgirea, ca o durere trupească, de care nu poţi scăpa. Nici prin mângâiere, nici prin încurajare. Nu vedeam şi nu gândeam altceva decât: Braţele lui sunt ca aripile.

„Există în alcătuirea omenească colţuri întunecate, pe care nu le cunoaştem”. Cu vorbele astea nu mă ajuţi, doctore Truckenbrot. Nu mă ajuţi pentru că nimic nu va mai fi în lumea asta, cum a fost înainte. Cum a fost înainte de a şti că există un bărbat, pe nume Carlin. Mă întorc la tipografie. Numai dumitale, Truckenbrot, ţi-am mărturisit totul. Că în multe nopţi nedormite îmi închipuiam că sorb supă, printre cei ce mâncau supă; eram jucătoare de cărţi, printre jucătorii de cărţi; călăuză de catâri, printre călăuze de catâri. Şi eu ştiam să rabd, alături de lungul, cenuşiul, răbdătorul şir de oameni. Şi mie îmi sticleau ochii de plăcerea jocului. Şi eu mă îngrijeam să fac rost de pesmeţi pentru o lungă călătorie. În acele nopţi când, închipuirea îmi era stăpână, simţeam în mine puterea, cu care aş fi fost în stare să răstorn vechea orânduire. Eram atunci cu acei care păşeau în frunte. Dar acum mă reîntorc la tipografia lui Froben, folosind-o ca pe o mantie.

Tot aşa cum ai făcut dumneata cu spitalul dumitale. Tot aşa ca dumneata, care nu te mai împotriveşti. Tot aşa ca dumneata, care vei aştepta până la moarte.

Ori îţi vei mai înfrânge poate odată limitele şi te vei alătura deschis colegului dumitale, doctorul Théophrast. Strigând în gura mare, tuturor: „Da, el are dreptate, în toate”. Vai, doctore Truckenbrot, mantiile noastre sunt frumoase şi comode. Şi ascund totul.

Iar pentru că doctorul tăcea, mai adăugă, şi numai ea putea s-o spună:

— Stimate doctore Truckenbrot, avem parte de dragoste. „Dar de o dragoste rece. Lipsită de putere, în

ultimă instanţă, pentru că facem doar ceea ce ne place. Pentru că ştim cum stau lucrurile, dar nu ne comportăm în consecinţă.

8

Chiar şi prelegerea ţinută despre ciumă, o începu cu întrebarea: de unde vine şi ce este omul? Şi pornind de aici, cum este atacată fiinţa umană de ciumă?

Şi nu se putu înfrâna să nu-i atace pe acei mulţi doctori ignoranţi, care văd doar plăgile ciumei şi nu omul, în întregime.

Făcu apoi delimitări, cât se poate de limpede:

— Părerea mea în această privinţă nu este teologică, ci medicală. Vorbesc de partea trupească a omului. Ceea ce trebuie înţeles în sensul că omul – în ceea ce priveşte latura sa animalică – e compus din patru elemente. Nu mă refer aci la viaţa sufletului, izvorâtă din suflarea dumnezeiască. Şi repetă, pentru acei care scriau cu prea mult sârg, neridicând capul de pe hârtie, ci doar scriau, scriau, pentru aceştia repetă: Punctul meu de vedere, nu e unul teologic, ci medical. Corpul omenesc, din lut şi apă, şi viaţa acestui trup, alcătuită din foc şi aer, sunt animalice şi pieritoare. După felul cum vine pe lume trebuie să înţelegem că omul are două feluri de viaţă, cea animalică şi cea care aparţine aştrilor.

Ah, acei zeloşi scribi; îi ştim noi. Fără să stea pe gânduri vor pune pe hârtie, cu o anumită încăpăţânare, tot ce aud. E vorba de acel zel îndărătnic, care aduce cu de-a sila o răsplată. Atât pentru aceştia, cât şi pentru ceilalţi care nu notau nimic, ci doar ascultau cu atenţie, pregătindu-şi obiecţiile, Théophrast spuse:

— Dar pentru ca nimeni să nu-mi poată nimici proiectul de a vorbi despre viaţa animalică şi cea aparţinând aştrilor, este necesar să descriu corpul animalic, căci trupul – atât el animalic, cât şi cel stelar – nu formează decât un singur tot, nu două entităţi separate. Trupul e mort, carnea şi sângele la fel. Dar spiritul divin care îi aparţine şi din care omul îşi trage viaţa animalică, face ca trupul să se poată mişca. Aceasta e obârşia vieţii animalice a omului.

Observaţi (Şi cocoşul. Ora la care cântă îi e fixată de cer, de astre.

Medicul trebuie să ştiu, că – asemenea cocoşului – şi omul e pus în mişcare de astre. Aceasta înseamnă că cerul cârmuieşte viaţa omului. Corpul omului e apă şi pământ; viaţa lui e flacără şi aer. Aşadar, apa şi pământul sunt cârmuite de foc şi de aer. De aci, şi bolile omului. Sănătatea şi boala.

Acesta este arborele cunoaşterii. Al binelui şi al. răului.

Apoi spuse :
— Şi fiindcă noi toţi

vrem să trăim după acest pom al cunoaşterii – aşadar nu după vrerea Domnului, din această pricină, numai sufletul oglindeşte chipul lui Dumnezeu.

Veneau prea mulţi auditori. Şi se iscau greutăţi neaşteptate în cadrul prelegerilor domnului doctor Theopihrast. Căci el mai vorbea şi despre blestematele amvoane ale ciumei. Fie! Să atace Roma, sau să critice Wittenbergul, asta înseamnă libertatea din Basel. Merge. Se poate îngădui. Trebuie însă desigur multă băgare de seamă, atunci când cineva, ţinând o prelegere despre ciumă, foloseşte prilejul pentru a face observaţii în legătură cu amvoanele ciumei. Va trebui pus sub observaţie atentă. Cu părere de rău.

Printre auditorii Universităţii se aflau mereu aceiaşi scribi zeloşi, aplecaţi asupra notiţelor, sârguincioşii, cei care-şi împlineau o singură misiune. Nu s-ar fi oprit din scris, nici dacă ar fi intrat atunci o femeie, fie ea chiar din Orient. Chiar dacă, lepădându-şi hainele, ar fi dovedit cât de bine cunoaşte dansul pântecului, zeloşii scribi şi-ar arunca poate o privire. Dar nici nu s-ar bucura, nici n-ar fi indignaţi. Nu din pudoare. Sunt însă organizaţi, orientaţi, instruiţi numai pentru notarea prelegerii de la această oră matinală. Notează. Notează tot. Dar nu ştiu să deosebească, din ceea ce se spune în timpul prelegerii, ceea ce este excepţional, de ceea ce este obişnuit. Ar fi groaznic să fii profesor universitar la Basel, dacă n-ai avea printre auditori şi alţi tineri care să simtă de îndată că aici

nu li se repetă, ceea ce li se spusese în nenumărate rânduri altă dată. Că aici nu se spune nimic învăţat dinainte, rumegat cu salivă băloasă. Alţi profesori cunoscuţi au încetat de a mai gândi în timpul prelegerilor. Zi de zi se spune, în mod mecanic, acelaşi lucru. Acesta însă gândeşte, în timp ce-şi expune lecţia. Şi îi stimulează. Bucuria lui de a gândi devine bucuria lor.

Ceea ce alţii descriu ore întregi, ceea ce citesc şi recitesc din ***Biblie,*** adică despre crearea lui Adam şi a Evei; ce s-a întâmplat cu bulgărele de lut, cu coasta; cu răsuflarea; cu găsirea modelului potrivit. Cu o singură mişcare a mâinii, doctorul Théophrast şterge toate astea, soiul ăsta de rumegare, spunându-le:

— Despre crearea lui Adam şi a Evei, aveţi destule referinţe în ***Biblie.*** De aceea nu trebuie să mai repetăm aceste lucruri.

Se aude scârţâitul penelor pe hârtie, penele celor zeloşi. Le vorbeşte despre chipul omului animalic:

— înainte de crearea lui Adam şi a Evei, Dumnezeu a creat un anumit număr de animale. Şi abia după aceea peom.

Şi afirmă, ceea ce nimeni nu afirmase înainte în Basel. Că omul a preluat de la toate aceste animale multe caracteristici şi însuşiri. Adaugă apoi:

— Despre toate aceste animale, medicul trebuie să aibă cunoştinţe temeinice şi adevărate.

El mai explică din nou originea şi naşterea omului, spunând:

— Desigur că trebuie să credeţi ce scrie în ***Biblie.*** Teologia nu foloseşte însă nicio filosofie pământeană a lucrurilor naturale. Din această pricină voi vorbi despre omul pământean şi natural; nu despre cel supranatural.

Théophrast nu se îmbăta cu propriile lui cuvinte, când ţinea prelegerile. La Strassburg văzuse pe alţii căzând în acest păcat. Îşi închideau ochii, ca după deschiderea unei vene, atunci când îţi curge sângele din abundenţă şi nu eşti capabil să-l opreşti.

Ştia ce-l aşteaptă, când sosise la Basel. El era acela

care trebuia să ducă lupta crâncenă pentru libertatea cercetărilor şi a învăţământului. împotriva reprezentanţilor bisericii universale căreia i se dăduse o lovitură de moarte. Dar şi împotriva reprezentanţilor noii credinţe. Desigur că reformaţii înlăturaseră dogmele, formele şi ceremoniile contrare raţiunii.

Dar, în acelaşi timp, gândurile oamenilor erau mai sever supravegheate. Această supraveghere se înăsprise după răscoala ţăranilor. Văzuse, ştia acest lucru. Ştia care sunt legăturile dintre ele. Nu acţiona la întâmplare, ca unul cu capul în nori, care, din când în când, e copleşit de geniul său şi care trebuie să izbucnească mânios. Ştia că la Basel, are prilejul măreţ de a-şi perfecţiona doctrina şi de a o răspândi. Şi mai putea să facă zilnic dovada posibilităţilor sale, îngrijind pe bolnavi.

Niciun fel de ispită nu-l putea abate de la munca sa.

Nu se poate spune cu precizie ziua şi ora când Théophrast al nostru a încetat să mai locuiască în casa Froben. N-a făcut-o la mânie, n-a dat niciun fel de explicaţie şi nici nu s-a scuzat. Trecea însă zilnic pe la Froben, interesându-se de starea pacientului său.

Locuia acum în Kohlenberg. Unii spuneau că în casa călăului, alţii credeau să ştie că locuieşte la gropar. Iar, dacă nu la acesta, atunci poate că la mătuşa Ursula. Şi dacă nici acolo nu era de găsit, atunci e posibil să locuiască la hamalul Franntz Soder. Nu fusese trecut în niciun registru al oraşului.

În orice caz, hotărârea dată de Consiliul orăşenesc din 6 martie 1527, cu privire la mahalaua Kohlenberg, nu avea nicio legătură cu schimbarea de domiciliu a doctorului Théophrast von Hohenheim.

„Deoarece vagabonzii şi cerşetorii străini au găsit adăpost în oraşul Basel, la femei şi bărbaţi din mahalaua Kohlenberg şi au locuit acolo vreme îndelungată, având casă şi masă; deoarece ei au pus acolo la cale uneltiri criminale împreună cu groparii şi cu alţi locuitori ai Kohlenbergului, Consiliul orăşenesc hotărăşte în unanimitate, ca de îndată, nici groparii, nici alţii care

posedă o gospodărie în acest cartier, să nu aibă dreptul de a ţine, de a oferi găzduire, sau mâncare şi băutură, nici unui cerşetor sau vagabond, bărbat sau femeie. Cine nu respectă această hotărâre, încălcând-o, va suferi pedepse grele”.

9

Se ajunsese acum până acolo, încât în farmacia lui Oswaldus Baer se discuta zilnic: „Ce ciudat că nu-şi arată diploma de doctor”. Cu alte cuvinte: „Are el oare dreptul de a ţine prelegeri? Este oare el, ca şi noi, îndreptăţit, autorizat, competent, priceput, apt, cu experienţă, expert, cunoscător, cu discernământ? Are oare dreptul să profeseze? Dacă toate astea nu sunt de competenţa lui, atunci nu are dreptul să intre în sanctuarul Universităţii ca profesor. Dacă nu e cunoscător, atunci n-are câtuşi de puţin dreptul să păşească, în încăperile de jos ale farmaciei, deoarece nu e capabil să-şi spună avizul în legătură cu mixturile de medicamente. Şi, cu atât mai mult n-are dreptul să viziteze pivniţele închisorilor.

— Johannes Herbst, poreclit Oporinus, nu mergea de fiecare dată după prelegeri, în farmacia lui Baer?

Théophrast fu invitat de cârmuitorii oraşului.

Crezuse că Oekolampad însuşi va veni să-l salute, să-l roage să le vorbească în legătură cu bolnavii, cu farmaciile, despre prelegerile ţinute la Universitate. Plănuise să-i spună lui Oekolampad, la un pahar cu vin, adevărul în ceea ce priveşte organizarea farmaciilor din oraş. Sperase ca lucrurile să se desfăşoare astfel: Un număr oarecare de membri din conducerea oraşului şi farmacişti şi doctori se întrunesc pentru a discuta despre unele şi altele, se compară preţurile medicamentelor, se vorbeşte despre spital, despre faptul că trebuie să se facă rost de paie noi şi pentru deţinuţii din închisori, pentru cei schingiuiţi.

Soseşte apoi şi Oekolampad, ascultă o clipă despre ce se vorbeşte, încheie adunarea, strânge fiecăruia mâna prietenos. Pe el însă, pe doctorul Théophrast, îl întreabă – în treacăt pentru ceilalţi, dar cu destulă gravitate – „mai

aveţi puţin timp?” Atunci, va sta în sfârşit în ultima încăpere, modest mobilată a lui Oekolampad. Vor râde puţin despre tânărul farmacist din şcoala lui Baer, zelosul, care nu ştie, nu cunoaşte nimic. Nu-i desparte niciun zid, niciun hotar, nicio stavilă. Théophrast stă alături de potentatul oraşului – ca de la egal la egal – şi-i povesteşte ce-şi doreşte cu seriozitate tânărul farmacist: „Nu vreau să stau în rândul întâi. Vreau doar să iau parte, să privesc la aceste evenimente importante. Când sunt alături de cei puternici, chiar în fund de tot, mă simt şi eu puternic. Nu mă înghesui pentru a sta în faţă, mă înghesui doar pentru a participa. Pentru mine este ca o dezmierdare”.

Iată însă că de faţă e numai un umil slujbaş, nu prea informat, care ascultă totul, dar nu are nimic de spus, ci anunţă:

— Oekolampad nu poate veni. Are alte treburi. Nici primarul nu va veni. Şi el are alte treburi. Nici Oswaldus Baer nu vine. Şi niciun profesor al Facultăţii.

Théophrast se ridică mânios.

— Ce caut eu aici? îmi omorâţi timpul, timpul meu preţios. Mă aşteaptă bolnavii. Trebuie să scriu.

E întrerupt:

—Suntem aici pentru binele oraşului.

— Şi eu mă aflu aci pentru binele oraşului. Găsesc că nu e cuviincios, ca acel care te invită să nu se afle aici.

—Consideraţi-mă pe mine ca gazdă. Eu reprezint oraşul.

— Ei bine. Sunt slujbaş. Am intrat de bunăvoie în slujba voastră. Rămân.

—Vă rog, spuneţi-ne care vă sunt păsurile?

Théophrast gândi repede şi pătrunzător. „N-are niciun rost să le spun păsurile. N-are niciun rost să stau cu ei de vorbă. Răspunse vehement:

— . N-am păsuri, dar se gândea: „Ţie nu-ţi voi spune ce greutăţi am. Ţie, nu. Nu merită să stau de vorbă cu tine. Nici nu sunt sigur că vei raporta cele spuse de mine”.

—Chiar niciun păs, doctore Théophrast?

—Am spus doar, niciun păs!

— Ce bine! Să-l ascultăm şi pe tânărul farmacist,

discipolul lui Baer.

Şi iată că amestecătorul de prafuri începu să vorbească, cu importanţă, de parcă ar fi fost însuşi marele Hipocrate. Iar slujbaşul zelos şi atent ciuleşte urechea, pentru a-şi nota replicile. Amândoi sunt atât de uniţi. Şi deodată tânărul farmacist rosteşte ceva ce nu lui i-a trecut prin cap, ci i s-a cerut s-o spună:

— Nu e bine ca anumite neînţelegeri să fie răspândite în mod public, în prelegeri.

—Ce înţelegeţi prin asta? întrebă slujbaşul.

— Mă refer la observaţia în legătură cu noii mâncători de cadavre.

—Asta e vătămător.

Dar Théophrast nu are mlădierea, tactul, de care ar fi fost probabil nevoie. Are superioritatea de a nu ascunde nimic. Se ridică şi le spune tare:

— Nu mă mir că ştiţi după-masă, ce am vorbit dimineaţa la Universitate. Am fost destul de limpede la prelegerea de dimineaţă şi vi-o pot repeta cu plăcere din nou, acum. Da, am formulat expresia „noii mâncători de cadavre”. Adică, înlocuim casta preoţilor, prin aceea a farmaciştilor.

Slujbaşul:

— Dar sunt injurii de neîngăduit. Săvârşiţi o greşeală de neiertat, dacă spuneţi aşa ceva, doctore Théophrast.

— în arta mea nu veţi găsi nicio greşeală. Nu-mi veţi putea dovedi niciuna.

— Dar stimate domnule doctor Théophrast, nici n-am crezut-o. Mă înţelegeţi prea bine. Greşeală, nu în ştiinţa dumneavoastră. Ci în purtarea dumneavoastră.

Atunci când, după puţin timp, rămâne singur cu Théophrast ajutorul de farmacist îi spune:

— Aveţi dreptate cu mâncătorii de cadavre. Aţi vorbit, cum îmi sta la inimă. Banii, pe care altă dată oamenii îi cheltuiau pe rugăciuni pentru pomenirea morţilor, îi cheltuiesc astăzi la noi, în farmacii.

— Dar de ce, îl întrebă Théophrast, n-ai spus acest lucru, acolo, înăuntru, în primărie şi de ce mi-o spui numai mie singur, afară, în faţa primăriei?

— N-aş vrea să-mi pierd slujba la farmacia lui Oswald Baer. Vreau să mă însor în curând. Mă veţi înţelege.

Nu e frumos să-i arăţi prea limpede unui om, care abia şi-a descărcat sufletul şi aşteaptă să-l ierţi, cât de josnică e purtarea lui.

— Aşadar ai două limbi şi ai darul de a o întrebuinţa la timp pe cea potrivită. Dar e foarte obositor, până la urmă. Pot doar să te compătimesc. Altceva, nu ştiu ce-aş putea face.

Apoi reflectă: „Să-i povestesc asta lui Bonifacius Amerbach. Înainte de a se atinge cineva numai de un fir de păr de al tău, va cădea capul meu”.

Amerbach avea însă alt necaz. Cui putea să-l încredinţeze, decât doctorului Théophrast? Iubita lui se mărita cu un altul. îl lua numai ca să-i facă în necaz lui Bonifacius. Nimic nu-l putea încredinţa că nu-i aşa. E şi singura mângâiere pentru această nemaipomenită supărare. Multă vreme a cheltuit toată strălucirea spiritului său pentru Suselin. Bineînţeles, alături de munca sa. A construit în jurul iubitei o lume, lume de vis e-adevărat, dar cu adausuri foarte reale. Rochii, cai, căsuţa din mijlocul viei. Chiar ieri încă îl asigurase că-l iubeşte.

Şi profesorului Amerbach îi trece supărarea. Nu s-a produs nimic ce nu mai poate fi îndreptat. Ceea ce s-a întâmplat, e doar ceva obişnuit. Şi-şi bate uşor joc de el însuşi.

— Ei, am să merg acasă în fiecare seară. Dar, după o clipă, profesorul îl întreabă pe doctorul Théophrast: Poţi tăia o asemenea legătură cu bisturiul parcă?

Îl întrebă ca pe un duhovnic. Dorea să obţină iertare pentru o acţiune, pe care încă nu e prea sigur că o va înfăptui.

Iar doctorul Théophrast răspunse:

— Trebuie să te uiţi mereu în jurul tău. Să nu mai fi atât de nepăsător ca înainte.

10

Poţi să tot aştepţi, doamnă Amerbach, niciun bărbat nu va face pe bufonul, pentru tine. Dar nici măcar nu ţi-ar

trece prin gând să ceri cuiva asemenea lucru; „nici dorinţa n-o ai. Nici n-ai şti să-l sfătuieşti cu ce să se îmbrace pentru a intra nerecunoscut în casa ta. Nu ştii ce trebuie pentru acest soi de nebunie: haină cu glugă, părul în neorânduială, faţa mânjită. Şi chiar de-ai şti toate astea, ai uita, de bună seamă, ceea ce face parte din această ceremonie: brânza ascunsă în glugă.

Chiar pe iubitul tău nu l-ai recunoaşte sub masca de nebun şi ai lua-o la goană din pricina mirosului urât al brânzei din glugă.

Doamna Amerbach nu se pricepea să pună întrebări. E groaznic să nu fii în stare să vorbeşti cu cineva. Cu ochii ei prietenoşi şi nepăsători privea la oamenii care aduceau bucătăresei pâine, carne şi găini în bucătărie. Aceştia îşi scoteau încălţămintea –, aplecându-se. Erau nevoiţi să se aplece, îşi lăsau apoi încălţările în faţa uşii. Şi chiar când se ridicau, călcând în bucătărie cu picioarele goale, tot umblau de parcă spinarea le-ar fi rămas încovoiată.

Doctorul Truckenbrot venea de la spital, unde tocmai îi murise o bătrână. Îşi terminase toată treaba, şi căuta un om cu care să stea de vorbă, să se audă vorbind. Spuse:

— Cea mai potrivită stare mi se pare a fi aceea a nefiinţei, sau aceea de nehotărâre. Poate că atunci sufletul pluteşte în chip de peşte peste oceanul lumii. Dar fără suferinţe. Asta ar fi cea mai plăcută stare.

— Da? întrebă ea, fără să înţeleagă nimic.

Doctorul zâmbi doar, privind-o şi o şi văzu îmbătrânită: chipul, pieptul, numai piele, piele veştejită. „Cine te va mai mângâia? Cine îţi va mai spune că eşti frumoasă? încă în timpul vieţii, vei fi ca un pahar plesnit, care a căzut, dar nu s-a sfărâmat. Pentru că n-ai făcut nimic altceva, decât să-ţi admiri înfăţişarea. Ca un pahar plesnit! Cui îi mai arde să bea din el?”

Cu vocea lui repezită, lipsită de patimă, îi povesteşte despre moarta din spital. Tot ce-a rămas de la bătrână a fost îngrămădit într-un sac. Ultimele rămăşiţe. Şi de îndată au şi venit oameni, nechemaţi, să scotocească prin sac! Moarta încă nu se răcise, şi ei smulgeau din sac zdrenţele

acelea ridicole, groaznice, găsind că merită s-o facă. În ochii lor lucea lăcomia. Lăcomia prăzii. Să aibă. Să înghită. Să-şi însuşească broboada neagră, găurită a moartei. Să-şi pună pantofii scâlciaţi în picioare. Să-şi încingă mijlocul cu cureaua, ca o funie. Numai să aibă. Numai să ia.

Nimic nu-i puteai povesti doamnei Amerbach, femeia cu creier de pasăre, sau, dimpotrivă, îi puteai povesti orice. Truckenbrot, bătrânul nostru localnic, înţelesese de mult că e absolut indiferent, orice i-ai spune. Aşadar, îi istorisea totul. Ea n-avea pic de fantezie. Doar câteodată, când bătea vântul, căpăta dureri de cap. Truckenbrot îi adusese acum într-o sticluţă o poţiune liniştitoare. I-o dădu, zicându-i:

— S-o luaţi, înainte de a pune mâna pe ştreang. Întâi vă veţi ameţi, apoi vă veţi desfăta şi veţi lăsa deoparte ştreangul.

— Dar la ce-mi trebuie ştreang? întreabă ea cu blândeţea ei calmă, de neasemuit.

— Când vă veţi pierde nădejdea în viaţă.

— Nu-mi voi pierde nădejdea. Viaţa nu-i oare frumoasă? întrebă.

„Desigur că e frumoasă. Vi-o spun numai pentru că am încercat-o eu însumi, pe pielea mea.

— Cum, aţi vrut…?

— Ajungi uneori şi acolo.

Dar nu mai adaugă nimic. Ce-ar pricepe doamna Amerbach din toate astea? Ea spune că viaţa e frumoasă. Şi nu ştie ce-i dragostea. Niciodată nu se va arunca pe un cal, să fugă din Basel, din disperare. Niciodată nu va şti ce înseamnă disperarea.

11

Fu ispitită apoi să meargă la închisoare, la Carlin. Să-l viziteze. Ea, soţia lui Froben, la închisoare? Era de închipuit. Dar cu neputinţă de înfăptuit. N-avea nicio pricină să meargă acolo. Nu îndrăzni să-l întrebe pe doctorul Théophrast ce face. Să nu iubească; pe asta se întemeia tăria ei. Să aibă avere, proprietate, asta îi da putere. O tipografie, tipografie înfloritoare; mai multe

case. În asemenea condiţii nu alergi la primărie să ceri voie să vizitezi închisoarea. În aceste împrejurări, îţi cântăreşti noaptea din nou iubirea.

Pe neaşteptate, Oporinus o întâlni pe doamna Froben. Acum, de când era discipolul lui Théophrast, îşi închipuia că ar fi chiar doctorul însuşi. Nu mai avea acea ţinută supusă a ucenicului tipograf. Căuta să se înşele pe sine, şi să-i înşele şi pe ceilalţi, însuşindu-şi ceva din acea neasemuită mândrie a lui Théophrast.

Simţi că la această doamnă Froben, credincioasă în dragoste, se putea ajunge totuşi. Prin surprindere, foarte hotărât, un sărut al mâinii deveni îmbrăţişare. Degetele-i deveniseră mai îndemânatice, îl ajuta în această privinţă cunoaşterea alcătuirii oaselor şi a cărnii.

Doamna Froben se simţi încurcată, uimită, protestă, cu nehotărâre însă. Spuse, puţin obosită:

— Dacă ne-ar vedea cineva?

Pentru o clipă simţi dorinţa de a se umili, de a muri. Să moară sub strânsoarea acestor degete, să piară şi poate chiar să şi spună, încleştându-se de aceste degete: Mâna ta e ca un oraş. De ce nu? Şi mâna ta e mână de om şi frumoasă, atunci când vădeşte gingăşie. Să se lase pur şi simplu cucerită.

Deodată Oporinus începu să se laude. Îşi lăudă dragostea ca pe un exerciţiu de îndemânare, spunând:

— Nu mi s-a întâmplat vreodată să fiu surprins.

Doamna Froben, îl împinse deoparte. Biată dragoste, care nu se vede decât pe sine! Dragoste prostească care a părăsit împărăţia tainei, pentru a umbla pe câmpul neted al siguranţei de sine. Ceea ce fusese neaşteptat, se dovedise a nu fi frumos, ci doar ridicol. Se grozăvea cu dragostea!

Mai târziu, în farmacia lui Baer, Oporinus îşi vărsă năduful:

— Cine merge atât de des în casa lui Froben, vrea să ţină bine gâsca de aur. Nu-i dă drumul să zboare.

Nu preciza despre cine era vorba; despre Truckenbrot sau despre propriul său profesor.

În discuţiile cu Théophrast, ea încercă să înţeleagă ce urmărise Carlin, fără a-i pomeni însă numele.

Théophrast o respecta, ca pe o femeie în casa căreia fusese tipărită ***Utopia,*** şi o asculta cu răbdare.

— Stimate doctore, mi-a povestit un călător că e cumplit ce se aude despre Muhihausen, acest oraş din Thuringia. S-ar părea că oamenii nu mai pot acţiona după propria voinţă. Un oraş întreg a fost preschimbat într-o mănăstire, sau chiar mai rău decât într-o mănăstire. Călugărul spune că dacă ar intra într-o mănăstire, ar putea să aibă cel puţin bani. Pe când, în acel oraş, n-ar mai fi dispus de niciun ban. Ar fi trebuit să mănânce la aceeaşi masă cu nişte oameni străini, pe care nu-i cunoştea şi care, poate, nici nu-i plăceau.

— Aţi fi avut însă satisfacţia de a şti că toţi oamenii din oraş s-au săturat. Nu zăcea nimeni pe stradă, nu murea nimeni de foame.

— Asta era şi speranţa mea. Călătorul însă mi-a spus că trebuie să ne ferim de exemplul dat de Muhihausen. Era îngrijorat pentru copii. Copiii nu vor putaa creşte, cum ar dori. Toţi sunt adunaţi într-o casă, aşa spunea. Şi ce vor fi învăţaţi acolo, ce ideal vor avea în viaţă? Pentru ce ar învăţa, dacă li se explică, de la început, că nu merită să-ţi strângi bunuri, nu merită să te străduieşti să-ţi faci o casă în care să locuieşti, în care să poţi sta sau pleca, după plac. Ce fel de viaţă e şi asta? Nu poate fi o viaţă bună.

— Călătorul despre care vorbiţi nu va înţelege acest lucru, pentru că nu vrea să înţeleagă. El n-a văzut cum este, când cineva moare de foame, în stradă. Muribundul nu mai are nici puterea de a-şi alunga muştele de pe faţă. Doar în acea clipă, când îşi dă ultima grea suflare, îl părăseşte roiul de muşte. Ca să se aşeze de îndată, din nou, pe ochi, în colţurile gurii, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— De ce zugrăviţi asemenea tablouri de groază, doctore?

— Nu discutăm aci despre groază, ci despre demnitatea umană. La Muhihausen s-a dus lupta pentru această demni

— Călătorul ar fi putut întreba: să nu posezi nimic şi nici măcar să nu ai dreptul de a năzui la avere, asta numiţi

dumneavoastră demnitate umană?
— Doamnă Froben, credeţi că averea îl face fericit pe om?
— Nu vorbesc despre mine, nu sunt gândurile mele. Acel blestemat de călător ar fi spus: „În oarecare măsură, da”. Vedeţi câte posibilităţi ne sunt puse la îndemână, atât nouă, cât şi lui. Ştie să citească, poate să se uite la tablouri şi să înţeleagă tablourile prietenului nostru, Holbein. Când Holbein zugrăveşte soarele, el pricepe că pictorul n-a vrut să exprime soarele pur şi simplu, ci îl cuprinde şi pe Jupiter, sau pe Dumnezeu, sau tot ce e mai înălţător, şi leul şi tot ce e puternic şi bun. Şi dreptatea, bucuria, frumuseţea. Din această pricină îi compătimeşte pe cei din Muhihausen. Aproape m-am îmbolnăvit, auzindu-l pe călător cum spunea: „Au trebuit să înceapă totul de foarte de ¡os”.
— Dar au început.
— Nu-l puteţi convinge în acest fel pe acel călător potrivnic. Vi-ar fi replicat: „Nimeni nu ştie mai bine decât dumneavoastră, ca medic, cât de scurtă ne e viaţa. Treizeci, patruzeci de ani şi s-a sfârşit”. Înţelegeţi, îi era milă de bieţii oameni din Mühlhausen. Credea că n-aveau timp să se îngrijească de ei înşişi, fiindcă trebuiau să se îngrijească de alţii. Li s-a spus că în fericirea celorlalţi, a celor mulţi, stă propria lor fericire. Asta ar fi o nouă minciună, mai îngrozitoare. Se spune că ei erau prizonieri în acel oraş.
— Dar, stimată doamnă Froben, când au putut ţăranii să iasă din satul lor? Asta nu l-aţi întrebat pe călător?
— Ba da, dar mi-a răspuns că se poate şi s-a putut întotdeauna. Un ţăran se putea înrola în armată. Şi, dacă avea un comandant destoinic, ajungea şi în Italia. Putea să vadă multe din această lume.
— Şi dumneavoastră, Gertrude, nu i-aţi ripostat: Adică, în timp de război, adică, în chip de ucigaş!
— Nu veţi schimba nimic cu cărţile dumneavoastră.
Îl atinsese.
O săptămână întreagă n-a mai trecut pe acolo. În el nu răsuna decât: „Nu veţi schimba nimic cu cărţile

dumneavoastră. Astfel trântise uşa care ducea spre împărăţia ei. Căci, la drept vorbind, Théophrast se aşteptase ca ea să-i spună într-o zi: Când îmi veţi da manuscrisul gata de tipar? Se simţea trădat, înşelat. În tot acest timp se apărase împotriva unei asemenea situaţii. Se ferise de a ajunge în stare de dependenţă, dependenţă faţă de casa Froben. împotriva voinţei sale i se deşteptase speranţa. „Mă vor ruga să-mi pună la dispoziţie tipografia lor pentru lucrările mele”. Dar când ea îi zise: „Nu veţi schimba nimic cu cărţile dumneavoastră”, nu izbuti să-i răspundă nimic. Fusese luat pe neaşteptate. Stătuse în faţa ei: un om, căruia-i spui că munca lui nu foloseşte la nimic. Nu se apărase: se dăduse bătut, nu plecase de îndată. Simţise nevoia să audă şi mai multe. Oare ce-o să-i mai spună? Va mai spune şi că prelegerile sale n-au folosit la nimic, că discipolii vor uita totul, că bolnavii îngrijiţi de el vor muri? Aştepta. Ar fi înghiţit şi asta. Pentru că o spunea ea. Pentru că o spunea ea?

Apoi, însă, după clipa de perplexitate, plecase. Plecase, cu pasul lui grăbit, hotărât, unic.

„Mă dispreţuieşti fiindcă sunt rătăcitor. Pentru că nu mai locuiesc în casa ta. Ai pregătit-o pentru mine. Dar eu am părăsit-o pentru a mă muta pe Kohlenberg, în mahalaua femeilor fără căpătâi, a celor urmăriţi. Pentru că ei n-au marile tale griji. Nu discută despre supe şi despre jocuri, ca şi despre posibilităţile oferite de joc. Vorbesc despre ceea ce este real. Vorbesc despre oamenii pe care-i ascund. Doresc o lume a dreptăţii. Dar tu? Ţie îţi aparţine tot ce e mai bun în lume. Iar din când în când, trimiţi câte o supă bolnavilor săraci din spital.

Am plecat din casa ta, pentru că îmi însuşisem pentru un timp, din consideraţie pentru voi, obiceiurile voastre, pentru că m-am lăsat absorbit de voi, pentru că exista pericolul de a mă lăsa adormit de voi.

Jocurile voastre nu sunt şi ale mele. Grijile voastre nu sunt şi grijile mele. Tablourile create în casa voastră, nu sunt tablouri pe care eu le-aş putea picta. Tablourile mele arată altfel.

Nu se ascunsese în cartierul Kohlenberg. Fiecare ştia unde poate fi găsit. De acolo pleca la Universitate şi la pacienţi. Şi la bolnavii din închisori.

12

Uşa celulei lui Carlin fu descuiată pentru Théophrast. Văzu că ochii deţinutului erau umflaţi. Omul era slăbit. Doctorul ştia ce mâncare proastă căpătau cei închişi în turn. În taşca lui cu instrumente, adusese vin şi pâine. Îi făcu un semn lui Oporinus, care îi dădu geanta. Doctorul nu se sinchisi de cel ce-l întovărăşea, de discipol. Îi înmână deţinutului pâinea.

Carlin zâmbi, îi mulţumi, împărţi pâinea în trei bucăţi, spunând:

— Daţi-mi voie să n-o mănânc singur. Iar după un timp, adăugă: Aţi auzit ceva de la Oekolampad? Sunt pregătiţi la primărie să discute tezele mele?

— în oraş n-am auzit decât zvonuri. Nimic de la Oekolampad însuşi. Nu mă cheamă. N-are nevoie de medici. Spune că natura se ajută singură. Dumnezeu a dat boala, tot el o va lua.

— Şi aşteptarea e un soi de boală. Oboseşte. Dar mă ţine treaz faptul că vreau să le spun ceva. Despre oamenii pe care i-am văzut pe drum. Pentru că nu sunt sigur dacă Oekolampad ştie ce înseamnă adevărata sărăcie. De multă vreme n-a mai ieşit din acest oraş. Se întâlneşte doar cu acei ce ştiu să citească, să scrie, să gândească. Şi-i cunoaşte prea puţin pe cei ce nu ştiu nimic. Omul care nu ştie nimic, vede altfel lucrurile. Iar ei povestesc mamei neştiutoare şi flămânde că foamea şi moartea nu sunt îngrozitoare. Trag nădejdea că şi un preot de veche credinţă va lua parte la discuţii. Mi-aş dori să discut cu amândoi. Aş vrea să le povestesc cum am întâlnit o mamă, ţinându-şi la sânul uscat, copilul ce murise de foame. Mama nu plângea, îl asculta pe preot. Acesta-i spunea emoţionanta poveste cu copiii morţi. Copilul muribund mai fusese botezat în grabă şi împreună cu ceilalţi copii botezaţi avea s-o primească în cer pe mamă, în sunet de trâmbiţe. Iar dacă este atentă, mama, sleită de puteri,

dacă închide ochii şi dacă ruga ei este destul de fierbinte, poate chiar şi acum să audă în sine însăşi, sunetul trâmbiţei. Am văzut-o, închizând ochii şi surâzând. Nici nu l-a întrebat măcar pe preot, ce se va întâmpla. Devenise supusă. Cine nu prea mănâncă, e supus. A îndurat nenorocirea. Mai avea doar visele. Acum, un nou vis, despre copilul cu trâmbiţa. Astfel că această femeie e tot timpul vieţii ei într-o cu totul altfel de închisoare, decât în acest turn. Ea zace întemniţată pe viaţă, în neştiinţă, boală, foamete. Stăpânul moşiei pe care trăia, i-a omorât în bătaie, cu propriile lui mâini, bărbatul, pentru că n-a vrut să muncească în zi de duminică. E timpul recoltei. Dumnezeu însuşi, s-ar apuca de treabă, spusese stăpânul.
— Cunosc asta, replicase doctorul Théophrast. Ajungând într-un sat şi întrebând de cei bolnavi, mi s-a răspuns pretutindeni că la ei nu există bolnavi. Cum se poate? am întrebat. Stăpânul îi omoară cu propria-i mână, ca pe animale”.
— Dacă-l iubesc pe Dumnezeu, zise Carlin, ar trebui să omor un asemenea stăpân. Aşa e! Dar aş avea greutăţi din pricina celei de a cincea porunci: Să nu ucizi! în celula mea, mă gândesc tot timpul la asta. Şi mă gândesc la vorbele trufaşe adresate de către contele Philipp von Hessen[42], fratelui nostru Thomas Müntzer la Frankenhausen, când acesta din urmă îşi da obştescul sfârşit: „Fie ca să te căieşti pentru nenorocirea ce ai abătut-o pe capul atâtor oameni”. Frumoase, umane cuvinte. Compătimirea stăpânului. Acele mari vorbe ale unui mare stăpân s-au abătut asupra noastră. Dar nimeni nu ştie ce gândesc şi ce simt bărbaţii şi femeile care trăiesc în adăposturi mizere. Adăposturi pe care domnul conte Philipp nu le-ar găsi bune nici măcar de coteţe pentru porcii săi.

Cei care locuiesc acolo, tac. Tac, atunci când intră în minele întunecoase. Tac, când lucrează la carierele de piatră, sau atunci când se apleacă asupra plugului. E o minciună sfruntată, că ar cânta veseli şi nepăsători. Poate

42 Philipp von Hessen (1504—1567), conducător ali principilor în războiul ţărănesc german.

vor fi visând, dar cine ştie la ce visează. Ei nu pot tipări nimic, pentru că nici nu ştiu ce-i asta.
— Trebuie să fie treziţi. Thomas Müntzer începuse acest lucru: zilnic să înveţe, zilnic trebuie să înveţe, câte un cuvânt. Apoi vom învinge.

— Mizeria este departe de Basel. Aici nu se cunoaşte câmpia cenuşie, unde omul se ascunde în scorbură de copac, pentru a muri. Aici e Basel şi totul a fost bine rânduit. Chiar şi vizita medicală punctuală în închisori. Multe mulţumiri, doctore. Prin prezenţa dumneavoastră, menţineţi himera veseliei şi a chefului de viaţă. În clipa în care aţi pus piciorul în celula mea, din însărcinarea Consiliului orăşenesc, aţi şi devenit servitorul lor.

13

Era luna iulie, luna lui Cuptor. Fructele roşii ale pomilor şi ale arbuştilor fuseseră strânse. Cireşe şi coacăze. Rămăsese doar verdele închis, verdele greu al frunzişului.

Théophrast îl rugase pe Oekolampad să-i acorde o întrevedere, iar acesta îi hotărâse ceasul.

Cât poate fi umilit un om? Stătea în casa dinadins sărăcăcios mobilată a lui Oekolampad, pe coridor, în faţa uşilor încuiate, aşteptând şi tot aşteptând, cu braţele încrucişate. Pe faţa lui, niciun fel de trufie. Nici măcar trufie. Era doar o faţă închisă. Ursuză. Se rupsese din mijlocul lucrului şi sta acum aici, părăsit. Nimeni nu era în stare să-i spună când va veni Oekolampad. Un copil se juca pe coridor. Théophrast nu ştia dacă e de-ai casei. Nici nu era în stare să-i zâmbească copilului. Astăzi, nu. Venise de la închisoare, iar copilul se sperie de ochii lui. Ochii lui se aflau încă acolo, la acei pe care viaţa îi zvârlise şi apoi îi uitase. Îi izgonise şi uitase. Medita asupra celui de al optzeci şi optulea psalm; se gândea la Carlin: „Întins sunt printre cei morţi, la fel cu cei ucişi şi culcaţi în mormânt, de care tu nu-ţi mai aduci aminte şi care au ieşit de sub mâna ta. Pusu-m-ai în groapa cea mai adâncă, în împărăţia morţii şi în prăpastie… Depărtat-ai de la mine pe toţi prietenii mei şi m-ai făcut să le fiu urât. Sunt ca într-o

temniţă, de unde nu pot să scap.

Şi se mai gândi: „Trebuie să-l rog pentru Carlin. Cel mai rău lucru nu este însă faptul că e ţinut la voia lor, ci faptul că a fost uitat. Oare îl uitase Oekolampad pe Carlin?”

Dacă ar fi venit doar pentru sine ar fi părăsit de mult această încăpere, dinadins atât de sărăcăcios mobilată. I-ar fi spus copilului, în felul său, uneori grăbit şi hotărât: Vesteşte-i stăpânului tău Oekolampad, că, dacă are nevoie de mine, să vină el la mine.

„Mi-ai îndepărtat prietenii.

Sunt eu oare prietenul lui Carlin? Nu ştiu. Dar sunt singurul care pot vorbi pentru el. Acum. Cu puternicul domn Oekolampad.

Să folosesc timpul. După moarte, Dumnezeu ne va uita”. Se gândi la Car lin: „I-au distrus timpul. Timpul vieţii sale pe pământ”.

14

Oekolampad trimise un curier la Universitate, pentru a se scuza. O scuză, dar nu o nouă invitaţie.

„Bunăstarea noastră este plătită cu câteva fiinţe sacrificate”. Aşa era oraşul Basel; aşa era Oekolampad. „Ne pare rău, dar sacrificăm. Ne bucurăm, în schimb, de bună

Bineînţeles că Oekolampad nu se duse el însuşi la canonicul Cornelius von Lichtenfels. Pentru asta avea ajutoare. Diaconi, care merg totdeauna câte doi. Îi cunoaştem şi nu-i nevoie să-i mai descriem încă o dată.

Tânărul, foarte îngrijitul domn Cornelius von Lichtenfels pe care nu-l mai mistuia boala, îi primi deschis. Dar păstrând distanţa. Spuse:

— Am fost totdeauna pentru Reformă. Şi noi am înfierat lipsurile bisericii. Iar voi păstraţi ca însemn cârja episcopală aurită. Asta ne face să sperăm că vom ajunge la un punct de vedere comun. Cât de folositor este acest lucru, ne arată legea numită de oameni neînţelegători maiul vrăjitoarelor. Sună atât de înfiorător şi este în realitate cea mai mare binefacere pentru oameni. Şi cât de

caritabilă! Noi nu afurisim pe cei care luptă pentru anumite reforme. Socot însă ca o eroare regretabilă desfiinţarea unei forme atât de verificate ca spovedania. Despre cultul Fecioarei Maria se mai poate discuta. În privinţa indulgenţelor, şi asupra acestui punct ne vom înţelege. După cum ne vom putea înţelege şi în ceea ce priveşte averile mănăstireşti. Însă în celelalte privinţe ca, de pildă, pretenţia ca oricare ţărănoi să poată deveni predicator, aici nu mai găsesc niciun temei, nu mai găsesc un limbaj comun. Ei sunt împotriva botezului copiilor. Citiţi, vă rog, ce spun în această privinţă fraţii noştri Sprenger şi Institoares. Întotdeauna, la orice vrăjitorie, cea mai mare însemnătate o au oasele şi grăsimea copiilor morţi nebotezaţi. Toate vrăjitoriile se întemeiază pe aceşti copii nebotezaţi.

Canonicul vorbi mai departe cu diaconii:

— Iată-l de pildă, pe doctorul Théophrast. El înlătură vechile şi încercatele metode în domeniul medicinii. Deşi păgâne, noi le-am recunoscut. Şi pentru aceste prelegeri mai pretinde şi bani. Nu, acest om nu ne face cinste. Dar, ceea ce e şi mai dureros, acest aşa-numit doctor, nici nu vorbeşte măcar latina. Ce pune el la cale acolo în Universitatea voastră, în acest focar pur al ştiinţei, e bâlci curat! Şi însănătoşeşte pe oameni, după metodele lui. Asta-i opera diavolului. Şi se gândi: „Trebuie să-i mai şi plătesc cei o sută de ducaţi făgăduiţi”.

— Are mare trecere la oamenii săraci din mahalale. N-o să ne fie prea uşor cu el, zise cel care vorbea peltic.

— E vară, interveni celălalt. Tăcu, zicându-şi că au o misiune greu de îndeplinit. „Nu putem, n-avem voie să spunem deschis ce vrem. Nu-i putem explica faptul că trebuie să ne gândim la iarna care se apropie. Până atunci, ar trebui să recoltăm. Iar Baselul nu trebuie să flămânzească. În calitate de episcop aveţi acces la grânele din afara porţilor Baselului, grânele din câmpia Habsburgilor, la grânele împărăteşti. Baselul este independent, dar ne amintim bine de şirul prietenilor care ne-au lăsat fără hrană, când eram la ananghie. Nu-i putem

spune acestui canonic de-a dreptul: Vă trebuie Baselul, aşa cum este el, şi dumneavoastră trebuie să-i veniţi în ajutor. Aveţi nevoie de el, ca sprijin împotriva fanaticilor, care pun în discuţie proprietatea. Nu vă putem mărturisi că am fi dispuşi la unele compromisuri. Avem o sarcină grea. Trebuie să obţinem un succes, fără să mărturisim că dorim să negociem”.

Pentru că cei doi diaconi erau însă oameni culţi şi politicoşi, găsiră limbajul în care să se facă înţeleşi. Şi fură înţeleşi.

Întorşi acasă, îl încunoştinţară pe Oekolampad: cel puţin în vorbe s-au înţeles cu canonicul. Anabaptiştii şi adepţii lor sunt fanatici şi sectanţi.

Au fost de acord şi în problema împărţirii timpului în trei epoci: „Prima, spusese canonicul, este vremea urzicilor. A doua, cea a trandafirilor. Iar a treia, a crinilor. Primei ere, aceea a urzicilor, îi corespunde apa, celei de a doua, a trandafirilor, vinul. Iar crinilor, uleiul. De asemenea, primei epoci îi corespund sclavii sub bici şi spaimă. Celei de a doua, nevoia de activitate a copiilor; iar celei de a treia, prietenia în contemplativitate. Să fim bucuroşi dacă izbutim să menţinem această primă epocă, vremea urzicilor şi a apei, în bună rânduială, prin bici şi spaimă. Timpul trandafirilor şi al crinilor nu-l întrevăd încă”.

Timpul urzicilor şi al fluturilor.

Deasupra urzicilor înalte, de un verde închis, se lăfăie omizile alungite deasupra frunzelor. O mulţime fără de sfârşit, cu trupurile ce li se umflă văzând cu ochii, ritmic. Negre şi cu puncte albe, sticlind deasupra întunecimii. Omizi, îşi mişcă grav capetele. Au ceva enigmatic în fiinţa lor. Le zăreşti şi-ai vrea să ştii ce se va întâmpla cu ele. Se vor schimba?

Şi în ce chip? Sunt ca nişte miracole. Şi dacă aş vedea numai una singură, aş sta într-o voioasă aşteptare pentru a observa ce se va întâmpla cu această desăvârşire. Se poate ea ridica la o desăvârşire şi mai mare?

Aceste omizi stau însă înghesuite una într-alta, în aşa

fel, încât corpurile lor ar deveni parcă toate o singură fiinţă. Ici, colo, saltă câte un cap, mestecând, umflându-se trândav. Hotarul frumuseţii e depăşit. Ţi se face scârbă de ele. Prea mulţi mâncăi. Şi nu ştiu decât să se târâie. Omizile sunt înlănţuite de urzicile lor. Ce se va întâmpla, însă, când schimbarea lor se va fi desăvârşit; când îşi vor desfăşura aripile, zburând. Şi vor părăsi urzicile mâncate în întregime. Atunci se pot aşeza unde poftesc. Nu se vor mai mulţumi cu aspra urzică, îşi vor căuta atunci blânzii clopoţei, iar spinul trandafirului nu-i va speria.

Cu toate că în forma aceasta sunt viu coloraţi şi nu mai seamănă deloc cu fiinţele negre, din care au ieşit! S-ar putea să fie chiar iubiţi. Dar îşi vor lăsa urmele. Din fluturi se nasc omizile negre. Şi când, din nou, la timpul potrivit, se vor ridica fâlfâind, viu coloraţi şi preţuiţi, vor lăsa în urma lor câmpia desfrunzită a trandafirilor sortiţi pieirii. Şi astfel vor pieri toţi trandafirii din lume.

Facultatea supraveghea îndeplinirea îndatoririlor şi fixa onorariul medicilor, de asemenea controla şi totodată examina pe cei ce voiau să fie admişi ca medici, chirurgi şi farmacişti.

La Ferrara, unde Théophrast obţinuse diploma de medic, îşi dăduse seama că cea mai înaltă treaptă pe care ar fi putut-o atinge ar fi fost aceea de medic curant, medicul curant al Papei. În felul acesta să sprijine tot ce face Papa. Dar, în acelaşi timp, să-şi exercite şi el înrâurirea.

Dar mai puteai alege şi practicarea medicinii într-un oraş, unde să predai şi la Universitate. Iar învăţământul i se păruse cel mai preţios lucru. Să împărtăşeşti cunoştinţele tale altora şi-n acest chip să fii de folos nu numai unuia singur.

Îşi alcătuise o metodă: să îmbrace într-o haină adevărul pe care vrea să-l spună. O haină? Da, dar dacă haina e tăiată, nu mai poţi spune adevărul. Dacă recunoaşte o orânduire, el n-o mai poate distruge. Şi el ţine de o orânduire, şi această orânduire era confirmată de cerşetori.

Unul, care spune: „zeciuiala e a celor săraci”, nu mai poate recunoaşte autoritatea publică.

Şi din pricină că nu mai recunoştea această autoritate ca obligatorie, nu mai purta la el nici diploma. Acesta fusese desigur începutul greşelii sale. Cum avea să se legitimeze? Cu maxima: „medicul îşi vădeşte profesia prin suflet”, va avea de întâmpinat greutăţi.

„Théophrast ştia că prin munca sa, prin declaraţiile sale în legătură cu o nouă cale în medicină îşi crease duşmani de moarte. Fiecare vizită la închisoare, fiecare cuvânt rostit la Universitate, însemna o cutezanţă, ce-l putea costa viaţa. Un sentiment asemănător cu cel al unei iubiri pătimaşe.

Profesorii universitari învăţaseră de la Aristotel metoda de a prelua tradiţia şi de a o consfinţi. După cum preluaseră cele patru elemente, în seama cărora puneau totul. Lucrurile trebuie să meargă înainte, ca şi până acum. Ei susţineau că ştiinţa pură se află în cărţi, nu în natură. Natura e plină de erori şi de anomalii. Sfera de cunoştinţe a noii societăţi din Basel se întemeia tocmai pe incontestabilul Aristotel. Lumea pe care o cunoaştem e lumea pe care o cunoaştem. Ca să dovedeşti acest adevăr nu era necesar niciun efort.

Întrucâtva trecute sub uitare erau reflecţiile în legătură cu al cincilea element: chintesenţa. Căutările în legătură cu această problemă erau prea stânjenitoare.

Şi te puteai totdeauna bizui pe sfântul Augustin, care atribuise Necuratului, adică diavolului, infernului, tot ce era neînţeles, ce nu se putea explica. Nimeni nu trebuia să întrebe, cum de se întâmplă o faptă oarecare. Era de-ajuns să-ţi explici pentru ce se întâmplă.

Învinuirile aduse lui Théophrast se înmulţeau. Se spunea: Vrea să stăpânească natura. Toţi luau parte cu plăcere la experimente şi mulţi făceau ei înşişi experimente, dar numai în chip de spectacol interesant şi plăcut; o distracţie, asemănătoare unei reprezentaţii de scamatorie, nu însă pentru a sluji studiului naturii.

Învăţaţii tuturor facultăţilor nu aveau altceva de

făcut la Universitatea din Basel, decât să rânduiască, să clarifice. Pe unele spre mântuire, pe celelalte spre afurisenie.

În lumea lor erau incluse şi animalele, pentru a trage învăţături moralizatoare: pelicanul, dornic de a se sacrifica, alina şi vindeca unele dureri. Succesiunea şi valorile stabilite în marele univers concordau cu cele ale micului univers, elementele concordau cu omul; jos, era pământul; apoi, apa, apoi, aerul; apoi, focul. Iar în trupul omenesc, separate în chip semnificativ, partea de jos de cea de sus. De ce să se pună la îndoială frumoasă, solida structură?

Se observase că acel care pune în discuţie o parte din aceste relaţii, acela pune totul în discuţie.

Despre Théophrast se spunea că s-ar fi ocupat cu descântecele vrăjitorilor, cât şi cu scamatoriile prestidigitatorilor, îi stânjenea şi faptul că nici prin onoruri, nici prin bani, nu putea fi împiedicat să-şi înceteze cercetările şi experimentele.

Chiar discipolului său Oporinus, îi devenise limpede faptul că profesorul său ducea aici o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Şi Théophrast fu înfrânt prin cea mai puternică şi mai mare ispită: Spuse tot ce ştia.

„Cu câtă plăcere m-aţi învinuit de ceea ce vă învinuiesc eu: «Théophrast, şi tu îi distrugi pe bolnavi». Nu, nu; ceea ce voi distrugeţi, eu înzdrăvenesc. Sunteţi ca nişte pescari în pădure. Cum poate fi pus la loc un mădular tăiat? Voi tăiaţi mădularele chiar şi fără spadă sau cuţit. Apoi spuneţi că nici Théophrast nu le poate veni în ajutor bolnavilor. Cine poate încuraja acest măcel? Căci voi aţi afumat, aţi uns, aţi spălat de nu ştiu câte ori. Într-un pacient zace o jumătate de funt de mercur, în altul un funt, în al treilea un funt şi jumătate. La unul a pătruns în măduvă, la altul în vene. Aici s-a sublimat, dincolo s-a calcificat, în altă parte s-a precipitat. Cât de bucuroşi aţi fi ca ruşinea voastră să cadă pe capul meu!

Ce zace în voi? Sunteţi în stare să discutaţi? De ce nu

începeţi? Discuţiile v-ar sili să daţi socoteală despre bolnavii voştri. Ce bine vă simţiţi că-i aveţi pe jurişti de partea voastră. Dar dacă acest ajutor se spulberă? Nu vă bizuiţi pe ideea: îl avem pe Galenus, îl avem pe Avicenna. Vă previn: cerul va crea alţi medici, care vor descoperi cele patru elemente. Şi vor avea şi a cincea speranţă. Unde vă veţi ascunde atunci, după această revoluţie, nevolnicilor? Cine va vopsi buzele subţiri ale femeilor voastre? Cine le va şterge nasurile ascuţite? Diavolul?

Voi trebuie să mă urmaţi pe mine, voi, cu Avicenna şi Galenus ai voştri, nu eu pe voi. Voi trebuie să mă urmaţi, voi cei din Paris, Montpellier, Salerno, Viena, Köln, Wittenberg, Suabia, Meissen şi toţi cei ce trăiţi în oraşele de pe Dunăre şi Rin, voi insule într-o mare, voi trebuie să mă urmaţi. Nu eu pe voi. Chiar de v-aţi ascunde în cele mai îndepărtate unghere, toţi câinii vor râde de voi. Eu voi fi rege. Mie îmi aparţine regatul medicinii şi vă voi pune în chingi”.

Când a spus „vă voi pune în chingi”, l-au înţeles prea bine. Théophrast viza pe veşnicii păzitori ai hârdăului cenuşiu al neştiinţei. Le va încinge şoldurile cu curele şi-i va trage cu de-a sila de-acolo, deoarece nu vor să-şi părăsească locurile.

„Vă voi încinge în chingi. Timpurile vechii arte medicale au trecut. Eu întemeiez o artă nouă a medicinii”.

A patra scrisoare a lui Basilius Basilius către Elena.

„Prietena mea de departe, frumoasa mea, ia aminte: am avut o festivitate, marele nostru foc de artificii din Basel.

Stam sub cerul întunecat al nopţii de vara şi ne uitam la rachete, artificii ingenios construite: „albe, galbene, albastre, roşii, verzi. Iar eu, amărâtul tău Basilius[43] şi rege, mi-am zvârlit dorul meu după tine într-o rachetă verde şi am privit-o îndelung. Iar toţi cei de lângă mine s-au uitat vrăjiţi la marea, şuierătoarea rachetă verde. Mi s-a părut atunci că acesta ar fi răspunsul la o străveche întrebare: ce

43 De la grecescul Basileus = rege.

este omul? Legătura care ţine lumea la un loc. Cântecul de nuntă al lumii.

Dar mie nu-mi era dat să rămân în fericită uimire pe pajiştea viu colorată de focurile de artificii. Voiam să ştiu ce fel de rachetă era aceea, care-mi purta dorul.

Nu-l cunoşti încă, Elena mea, pe bătrânul armurier Hubner, unchieşul Karl. Toţi îi spun simplu, Kol. Nu mai are dinţi în gură, dar încă nu tremură. Mi-a deschis atelierul, arătându-mi maşina care face pentru o noapte din Basel o grădină a desfătărilor. Nu e din Basel. Pronunţă nelămurit cuvintele. «Meşină», zice Kol. Şi se bucură că am mai venit la el, seara, când toţi sunt adunaţi pe pajişte, la festivitate. Vorbeşte ceremonios cu mine, găseşte în aparentul talmeşbalmeş al tainicei lui bolţi o sticlă cu vin. Dar n-are pahare. Regele tău face ca toţi ceilalţi, care beau din aceeaşi sticlă de vin, împreună cu alţii. Şterge gura sticlei cu podul palmei.

«Meşină», zice Kol, asta este ceva foarte complicat şi înseamnă câteodată şi înşelăciune, viclenie, şiretenie, şarlatanie, fantasmagorie, iluzionism.

În acea noapte, când inima mea călătorea spre tine, pe o rachetă verde, îl ascultam pe Kol, în timp ce duceam din când în când sticla cu vin la gură. Zicea: «Sub numele de maşină înţeleg însă anumite meşteşugeli, care sunt de fapt focuri de artificii. Arcuri de triumf, castele, turnuri, coloane, stâlpi, piramide, figuri mari, figuri de mărime naturală şi figuri de păpuşi, tot soiul de oameni şi animale. De asemenea şi fântâni ţâşnitoare, roţi de foc, rostogolindu-se pe apă, pe pământ. Toate au aceleaşi nume – el spuse acum din nou ***meşină*** – nu din pricina înfăţişării, ci din pricina efectului lor. Băiete, îmi zise, e aici o întreagă ştiinţă. Şi ea începe cu ***Sfânta Scriptură,*** cu Moise, în ***Deuteronom,*** capitolul douăzeci: Numai copacii pe care-i ştii că nu sunt pomi roditori, să-i strici şi să-i tai, ca să-ţi ridici întărituri împotriva cetăţii care va face război cu tine până ce ea va cădea.»

«Cu Baselul nu te afli pe picior de război, Kol», i-am spus eu.

«Acestea sunt obiecte de amuzament, mi-a răspuns, care pot fi socotite foarte apropiate de lucrurile serioase. Numele de maşină îl dau atât focurilor de artificii, cilindrilor, doagelor, scripeţilor, butoaielor, sacilor, coşurilor, precum şi cupelor şi vergelelor. Arme de asalt sunt, după mine, săgeţile şi ghiulelele. Vezi tu, Basilius, aceste obiecte pot fi folosite şi ca jocuri de artificii şi ca arme; în joacă şi în serios.

Ce vrei să cunoşti? m-a întrebat. Strălucirea culorilor? Asta-i taina mea. Pulberea fabricată trebuie păstrată în vase de lut. Există tot soiul de culori de pulbere. Albă, şi roşie, şi galbenă, şi verde, şi albastră, şi fără de culoare.

Cum zboară proiectilele? Proiectilul poate fi o bilă din lemn, goală pe dinăuntru şi foarte rotundă, având deasupra un cilindru de forma unei măciulii. Dedesubt e o gaură cu cep, prin care e introdusă compoziţia în bilă. Am construit o bilă de vânt, care se umple cu apă. Ea are două ţevi. Când o aprinzi şi o arunci în apă, scoate sunete plăcute. Am făcut îmbunătăţiri şi la alte proiectile. La una din ghiulele am calculat înălţimea egală cu a artificiilor pe care le pun înăuntru. În partea de jos sfera are o bucată de hârtie şi o greutate de plumb, iar sus un disc din lemn, sau plută, ca să plutească pe apă. Am mai conceput două sfere de apă, care, deşi aceleaşi ca efect, sunt puţin deosebite ca înfăţişare, în partea de sus a sferei e un cilindru în formă de măciucă. Din sfere ies, în amândouă cazurile, proiectile.»

«Tu numeşti păpuşile, proiectile, l-am întrebat, şi faci din ele foc de artificii?»

Kol mi-a răspuns: «La toate festivităţile, cele de mărimea oamenilor, sunt cele mai căutate». Şi mi-a arătat una. «Parcă ar fi un om,» i-am spus. «Acesta-i ţelul», mi-a răspuns.

Am plecat acasă singur, neîncrezătoare Elena, căci văzusem, ce voiam să văd: Fanatici ai focurilor de artificii.

Ce este un fanatic? O ştim. Suntem avertizaţi în fiecare djiminică la biserică. Fiecare o ştie. Nu-i necesar

pentru asta să pleci pentru studii superioare la Köln sau Paris. Cel care visează, cel care nu se aşază prudent înăuntrul limitelor îngăduite, înăuntrul formelor, şi musca albastră e o mică fanatică. Sunt proştii, nesăbuiţii, zăpăciţii, agitaţii, lipsiţi de frânele raţiunii. În aceste capete e harababura unor creiere turbulente, buimace. Iată ceata fanaticilor, a milogilor, a înfometaţilor, vermina. Iar Luther spune: Vreau să mă împotrivesc diavolului, cu fanaticii lui. Minţi rătăcite, demoni.

Toate se nasc din apă, în cele din urmă, Elena mea, cu părul de aur. La început, când am devenit discipolul doctorului Théophrast, am crezut că poartă într-adevăr în mânerul sabiei sale apa vieţii. Între timp, am înţeles că niciodată nu afirmase asemenea lucru. Alţii au spus-o. Ştiu că n-a găsit încă formula de a produce această apă tainică. Pentru mine, tu eşti apa vieţii. Şi niciunul dintre arizii domni savanţi nu mă va lua în serios.

Părerea savanţilor teologi diferă în privinţa interpretării cuvântului lăcustă, din ***Apocalipsul 9,*** versetul 1 şi următoarele, unde scrie că lăcustele se ivesc din hăul fântânii. Unii susţin că textul trebuie înţeles în sensul literal al numitei insecte, prin care Dumnezeu a vrut să-i chinuie pe oameni. Alţii cred că ar fi vorba de diavoli, ce apar sub înfăţişarea de lăcuste. Iar alţii, iarăşi, sunt de părere că ele ar reprezenta popoarele barbare şi soldaţii. Şi, în sfârşit, sunt unii care socotesc că sub numele acestor monstruoase vietăţi trebuie să se înţeleagă ereticii şi fanaticii. Lăcustele apar din adâncimile fântânilor; fanaticii, de asemenea. Lăcustele chinuiau pe oamenii care nu aveau semnul lui Dumnezeu pe frunte. Fanaticii ademenesc pe acei, care nu cred neclintit în învăţăturile lui Christos. Lăcustele au vremea lor când se pot dezlănţui. Fanaticii, după spusele învăţaţilor noştri teologi, au şi ei ţelurile şi timpul lor. Şi pot dispărea câteodată, tot atât de repede, precum au venit.

Vorbesc de multă vreme, confidenta mea, despre lucrarea lui Hieronymus Bosch, pe care ei o numesc ***Grădina desfătărilor.*** Tripticul de altar. Spun că

reprezintă raiul, lumea pământeană, iadul. Nu demult am nimerit la cina cea de taină. De altfel, doamna Froben e cu adevărat unica doamnă din Basel. Tare aş dori s-o cunoşti, căci de la ea poţi învăţa multe. De pildă, cum îi farmecă pe bărbaţi, nu numai cu prăjiturelele din miere făcute de mâna ei şi nu numai cu frumosu-i păr roşcat. Când vorbeşte, se vede că într-adevăr are ceva de spus. Din gura ei n-am auzit niciodată un cuvânt nechibzuit. Doreşti să rămâi atât de mult timp singur cu ea, încât să-şi uite înţelepciunea-i ascuţită, cam de bărbat, şi să spună ceva gingaş şi prostuţ. Iartă-mă, Elena, ştii că sunt limbut, şi aşa am ajuns, de curând, într-o controversă cu un teolog, ce trece drept cunoscător în artă şi deschis la tot ce e nou. Ţi-l voi numi aci, simplu, profesorul. S-a dus de îndată să vadă ***Grădina desfătărilor.*** Nu este deloc bătrân şi ramolit, doar că: nu vrea să vadă, nu poate să vadă.

Profesorul: «Nu văd niciun fel de raportare la timpurile noastre, cum susţineţi. Această operă este plină de admirabile exuberanţe.»

Bolboroselilor sale savante, îi pot replica şi eu cu bolboroseli savante.

Basilius: «N-aş spune exuberanţe, preastimate profesore, ci îmi menţin părerea: întreaga operă este exsudenism pur».

Nu te grăbi să-ţi iei dicţionarul, zvelta mea căprioară. Exuberanţele sunt zorzoane, excese. Exsudenismul înseamnă a răspunde argumentelor adversarului prin mijloacele ironiei.

Basilius: «Exuberanţele dumneavoastră tainice sunt, aşa gândesc eu, maşini, focuri de artificii, atât pentru amuzament, cât şi pentru lucruri serioase. E măreţul artificiu al acestei legi, care a fost aruncat asupra omenirii. Ereticul este totuna cu vrăjitorul.»

Profesorul: «Este zugrăvirea stăruitoare a dorinţelor izgonite din om. E fântâna desfătării, în mijlocul fântânii adulterului, cu animale de jur-împrejur, cu călăreţi. Totul, în ritmul dragostei. Şi, mai departe, spune profesorul: Dar curios e că nu-i învinuită desfătarea.»

Basilius: «Da, suntem de aceeaşi părere. Nu desfătarea e învinuită.»

Profesorul: «Mă uimeşte gingăşia şi bucuria din mijlocul tabloului. Chiar peste cei hăituiţi străluceşte o anumită voioşie.»

Basilius: «Vedem acelaşi lucru – acea anumită veselie. Eu încerc să explic cauza acestei veselii, dar dumneavoastră, domnule profesor, nu sunteţi de acord cu mine. Eu spun că e veselia pictorului, care-şi cunoaşte meseria. Care, cu darul lui unic, de neconfundat. Îşi bate joc de această lege inumană, expunând-o râsului privitorilor.»

Profesorul: «Repet, nu găsesc nicio aluzie la contemporaneitate. În această ***Grădină a desfătărilor,*** Bosch zugrăveşte răul în sine. Lumea e lăsată drept lăcaş al diavolilor. E imaginea sa fundamentală despre lume: Pământul e un loc de desfrâu şi deci un loc de joacă al demonilor. Numai că – ciudat – în imaginile sale despre iad nu există diavoli proeminenţi, ci mereu aceiaşi demoni uriaşi, diverşi. Aceasta este sentinţa sa asupra fiinţelor. În aceste lucrări nici nu se mai poate vorbi de satiră, prietene Basilius Amerbach. Desigur că şi noi vedem elementele satirice, caracteristice şi firii poporului din Ţările-de-Jos – dar aici observ că Bosch, cu adânc pesimism, îşi întoarce privirile de la prezent.»

Basilius: «Ce înţelegeţi prin prezent? în cazul acesta, arătaţi-l la masă pe cel ce mănâncă pâine cu unt. Apoi vaca la păşune, şi cum e mulsă. Şi mai căutaţi scăunelul mulgătorului, precum şi găleata şi coada bine legată, ca să nu nimerească în şiştar balega vacii. Asta înseamnă prezent, în felul acesta explicaţi dumneavoastră pâinea cu unt. Dacă vreţi să mai moralizaţi lumea, spre a se feri de îmbuibare, mai garnisiţi pâinea cu unt cu o bucată groasă de şuncă. Arătaţi apoi cocina cu porcul ifrumos, gras, roz. Şi dacă vreţi s-o mai rotunjiţi, mai desenaţi şi o natură moartă. O măcelărie, în care se vede porcul, înjunghiat şi spintecat cu grijă, cu maţele atârnându-i afară. Prezentul dumneavoastră, pe înţelesul tuturor. Aleluia, profesore!

Se mai poate şi altfel, stimate şi preaînvăţate domnule profesor, cum mi-a arătat mai deunăzi un pictor necunoscut mie, din Ţările-de-Jos: steagul spaniol, steagul stăpânirii prea catolice a Casei de Habsburg în mâna călăilor, în timpul răstignirii, un tablou, comandat şi expus de nobila Confrerie a sfântului sânge din Bruges, din partea spaniolă a Ţărilorde-Jos.»

Basilius urmă: «Şi nu credeţi, profesore, că un om care vrea să explice ceea ce se întâmplă în prezent, trebuie să aibă cunoştinţe şi despre grădina lui Dumnezeu, spălată şi udată de patru râuri, de unde vine apa tămăduitoare? Nu credeţi că ar trebui să-l cunoască şi pe Celsus[44] care – amestecând mereu gluma cu lucrurile serioase – vorbea întotdeauna despre transformarea omului în animal, Celsus, păgânul înţelept al lumii, lângă care se aşază în zilele noastre un Paracelsus, aici, în Basel. Acest Théophrast von Hohenheim, numit acum Paracelsus, spune că chipurile se vor topi, iar fiecare om va avea un semn anumit, caracteristic. Vom putea vedea atunci monştri ciudaţi. Şi Paracelsus şi Bosch spun acelaşi lucru: Trebuie să vă scot tichiile fermecate.»

Profesorul: «Această ***Grădină a desfătărilor*** este istoria continuă a unei năruiri. Pot afirma, în orice caz, că aci este starea omului, cu puţin înainte de potop. Şi mai pot cel mult adăuga că ceea ce constituie originalitatea acestui tablou al lui Bosch este că în el Adam şi Eva nu sunt izgoniţi din paradis.»

Basilius: «Asta spune şi profesorul meu, Paracelsus. Adam n-a fost izgonit din paradis, n-a fost alungat dintr-o ţara în alta. Ci a fost alungat numai în măsura în care, paradisul s-a preschimbat sub ochii săi într-o lume trecătoare. A căzut pradă trupului muritor, bolii şi morţii. A rămas însă pe locul lui.»

Profesorul: «Bosch vorbeşte o limbă enigmatică».

Basilius: «Eu spun că e o limbă, care înăspreşte, care ascute totul, dacă pornim de la transformarea paradisului. Brabantul, de pildă, era o gură de rai. În lupta împotriva

44 Aulus Cornelius Celsus, medic pe vremea împăratului August (sec. I i.e.n.), adept al lui Hipocrate.

principilor şi a bisericii, locuitorii oraşelor au dobândit drepturi şi libertate! Iar mamele s-au mutat în Brabant, pentru ca odraslele lor să se nască în ţară liberă. Iar prin actul de naştere, care arăta locul unde se născuseră, să se poată bucura şi ei de drepturile proaspăt dobândite. Acesta a fost pelerinajul viitoarelor mame înspre Hertogenbosch. Dar, deodată, pământul le-a fugit de sub picioare. Odată cu cei ce propovăduiau despre cele ultime patru elemente, au sosit şi trupele şi guvernatorii străinei ramuri spaniole a Habsburgilor. Maiul vrăjitoarelor a fost unealta întrebuinţată pentru nimicirea drepturilor câştigate de oraşele din Ţările-de-Jos. Cei ce se răsculau au fost arşi de vii. Oraşele au fost arse. Preferinţa lui Bosch pentru foc e de neexplicat? Ciudată mâhnire? Uimitoare veselie? în ***Grădina desfătărilor*** sunt adunate: amintirea paradisului, atunci când au sosit mamele; schimbarea şi pustiirea aduse de cotropitorii străini; precum şi credinţa plină de nădejde că lucrurile se vor schimba iar. Dispreţuitul să nu mai fie dispreţuit; asupritul să scape de asuprire; umilitul, de umilinţă. Nici sclavul nu va mai fi sclav. Va fi aşa cum stă scris în cartea regelui Solomon, în ***Cântarea Cititorilor***: Omul e cântecul de nuntă al lumii. Veselia inexplicabilă pentru dumneavoastră, profesore, iat-o: Oacheşă sunt, dar frumoasă. Din ***Cântarea Cântărilor,*** capitolul I, versetul 5. E siguranţa pe care ţi-o dă iubirea, iar globurile de sticlă reprezintă condiţia: cea mai deplină claritate. Dragostea cu adevărat mare nu se poate ascunde, ea nici nu vrea să se ascundă.»

Profesorul: «Da, da, opera e o întreagă enciclopedie a dragostei, stigmatizată de depravare şi nefiresc».

Te întreb pe tine, unica mea dragoste, dacă are rost să mă mai cert cu acest profesor. Nu-l voi putea convinge niciodată. Are rost să-i spun că însăşi denumirea tabloului – acum, după un timp – este falsificată. Se spune şi se repetă mereu pentru ca publicul să nu gândească altfel: «Aceasta e ***Grădina desfătărilor».*** Nu se spune, sau de abia se menţionează discret: «în primul catalog al tablourilor lui Bosch scrie***: una pintura de la variedad***

del mundo». O pictură despre preshimbarea lumii”.

Scamatorul

I

După prelegerile de vară, în toamna anului 1527, doctorul Théophrast von Hohenheim făcu pregătiri de plecare la Zürich, oraşul în care locuia tipograful Froschauer. Îşi luase concediu de la cârmuitorii oraşului Basel.

Şi încă de pe când călărea înspre Zürich, se gândea cu drag la înapoierea în oraşul, care era acum al său.

Arta nu era să scrii ceva, ci să găseşti pe cineva care să-ţi tipărească ceea ce ai scris, care să şi poată vinde ceea ce a tipărit.

Froschauer ştie prea bine că timpurile când nu-ţi păsa de ceea ce tipăreai trecuseră de mult. Dacă vor fi existat vreodată! Aştepta cu interes vizita renumitului medic din Einsiedem. Oaspetele respectase formele. El nu sosise pur şi simplu cu manuscrisul sub braţ în casa lui, ci se anunţase dinainte – ca medic al oraşului Basel, la medicul oraşului Zürich. Acesta din urmă vestise tipografului Froschauer sosirea lui Théophrast von Hohenheim. Uşoara sa reţinere era desigur datorită şi faptului că se gândea de ce nu tipărise Froben nicio lucrare a doctorului.

El nu era un Froben al oraşului Zürich.

Froschauer constituia un fenomen fără seamăn în lume. Nu era nici atât de sensibil, nici nu dovedea atfe de mult tact şi atâta prudenţă ca Froben. Se ştia că tipografia lui nu anunţa dinainte ce va scoate. Cărţile sale apăreau pe neaşteptate. Şi întotdeauna, în acelaşi timp cu ediţia de lux, publica şi una ieftină. Asta nu din dragoste pentru popor, ci ca măsură de apărare împotriva reproducerilor neautorizate.

Desigur, oricine ştia că existau aşa-numitele scrisori de garanţie; scrisori emise de împărat. O asemenea scrisoare emisă de cancelaria împăratului Carol al V-lea apăra cartea, înăuntrul unui anumit ţinut şi al unui timp anumit, de reproduceri neautorizate, care erau pedepsite

prin amenzi. Un tipograf nu se întreba ce rost avea această garanţie împărătească, în Zürichul confederal. El voia să-şi vândă cărţile şi în provinciile imperiale.

Despre Froschauer se ştia că nu-i plăcea să ajungă cu revendicările lui la împărat. Nu numai pentru că era cale lungă până la cancelaria împărătească şi pentru că pe această cale lungă trebuiau semănate multe daruri pe furiş, dar şi pentru că o asemenea scrisoare putea, ca şi un medicament, să aibă şi efecte secundare nedorite: împăratul sau dregătorii din cancelarie dădeau scrisoarea, numai dacă le plăcea cartea. Producţia lui Froschauer nu se putea bucura acolo de prea multă simpatie. Din tipografia lui ieşiseră manifeste cu înclinaţie vădită pentru reformaţi, dacă nu chiar şi pentru ţărani. Se mai ştia că în casa lui găseau adăpost fugari răzvrătiţi, apropiaţi oamenilor lui Denck.

În orice caz, în acea frumoasă toamnă a anului 1527, Froschauer putea fi socotit tipograful ideal pentru omul din Einsiedem. Unul, alături de care ai putea fura cai şi despre care puteai fi sigur că nu-i va duce înapoi.

Lui Froschauer îi era, desigur, limpede că dacă va scoate o nouă farmaiopee a acestui medic al oraşului Basel, autorul mu va putea fi convins să nu-şi expună părerea în legătură cu lemnul de gaiac. Pentru asemenea carte va avea deci nevoie de scrisoarea împărătească. La câştig nici nu puteai spera, chiar scoţând o ediţie ieftină, într-un tiraj mare. Obţinerea scrisorii de garanţie cerea strădanii extraordinare, căci, cel puţin de când cu disputele din Strassburg, se dăduse în vileag că lemnul făcător de minuni era strâns legat de casa Fugger, iar această casă Fugger avea legături cu împăratul.

2

Nu e nevoie să-ţi imaginezi convorbiri între aceste două persoane, care s-au văzut foarte rar. Desigur că împăratul şi cu Fugger n-au stat de vorbă pentru a hotărî împreună: Acum îl vom doborî pe acest medic rătăcitor.

Froschauer, care călătorise prin toată lumea, îi ştia pe amândoi şi-şi formase părerea despre ei. În aceste lungi

seri de toamnă discuta cu plăcere cu doctorul Théophrast despre asta.

Atât Fugger cât şi împăratul sufereau pentru că erau urmaşi: urmaşi şi moştenitori. Nimic – propriu-zis – nu era al lor, nici proprietate, nici idei. Trebuiau doar să ducă mai departe ceea ce primiseră de la înaintaşi. Aşadar, nimeni nu s-a mirat când împăratul Carol l-a preluat şi pe cancelarul din timpurile împăratului Maximilian, pe domnul Matthias Lang[45], cardinal şi episcop de Salzburg.

Nu era om să nu-l cunoască pe Matthias Lang. Toată lumea ştia că era un nemernic lipsit de caracter, un ticălos. Dar, pe scăunelul său, a supravieţuit tuturor, din timpurile lui Maximilian până în zilele împăratului Carol.

Era greu să fii succesorul împăratului Maximilian. împăratul Carol al nostru cădea câteodată pradă unei prăbuşiri sufleteşti totale, unei descurajări fără margini. Înţelepciunea lui nu era decât frică, îmbrăcată în solemnă măreţie. Acceptă epitetul de „cel înţelept”, iar poveştile despre el fură potrivite după acest epitet.

Era dezgustat de oameni, cum ar fi fost dezgustat de o mâncare. Apoi, se plângea că simţul mirosului nu-i mai e destul de ascuţit, că îl dor mâinile şi picioarele; că are cumplite dureri de cap. În cele din urmă simţi cum tot trupul îi intră în putrefacţie, de sus până jos, cu răni pline de puroi. Avea oroare de propriul său miros.

Pe când era numai arhiduce, Carol nu uita niciodată să vorbească despre domnia plină de înţelepciune a bunicului său, despre toate pentru câte avea să-i fie recunoscător.

Împăratul Maximilian. Carol primi ştirea morţii împăratului Maximilian, pe când se afla în Spania. Acest eveniment privit în sine era de mică însemnătate, căci Maximilian era un principe, căruia nici virtuţile, nici puterea, nici aptitudinile sale, nu-i confereau o importanţă excepţională.

Maximilian fusese slab şi capricios.

---

45 **Matthäus Lang von Wellenburg (1468—1540), arhiepiscop de Salzburg din 1519 ; a fost foarte influent sub împăraţii Friedrich al III-lea, Maximilian I şi Carol Quintul.**

O împrejurare neînsemnată dădu la iveală la început înrâurirea pe care înălţarea în rang o produse asupra firii lui Carol. În toate documentele oficiale pe care le amintea îşi luă titlul de majestate. Înaintea sa, toţi monarhii din Europa se mulţumiseră doar cu titulatura de Înălţimea Voastră sau măria-voastră. El fu cel care dădu exemplu, încât şi ceilalţi începură să pretindă a li se spune: majestate.

Nu-i acum momentul să descriem familia Froschauer: soţia, fiii. Şi cum au mers aceşti fii, împreună cu omul din Einsiedem, în mijlocul studenţilor. Cum îl admirau şi-l sărbătoreau pe doctor. Ce au mâncat, ce au băut, nu este important pentru Zürich. Zilele petrecute de doctor acolo au fost frumoase, pline de speranţe, nu pentru că beau împreună, ci pentru perspectiva colaborării cu Froschauer.

Trebuia stabilită o înţelegere. Încercarea de-a publica o carte cu puncte de vedere noi în medicină, pentru toate universităţile, îi încânta pe amândoi.

Froschauer nu era prudent şi rezervat, iar tiparniţa lui nu era onorată de un Erasm. Un domn cârtitor şi cusurgiu, însă al cărui nume oferea casei o anumită intangibilitate. Reputaţia tipografului se contopea cu cea a autorului. Unul îi era celuilalt pavăză.

Dar ce era cu numele doctorului din Einsiedem? Puteai să-l înalţi pe el şi opera sa la o glorie atât de strălucitoare?

Era cam jucăuş acest Froschauer. Îi plăcea să se joace cu cuvintele, cu noţiunile, cu semnele. Acum se afla la el cineva care se pricepea la jocuri şi semne.

De cum intrase, oaspetele căută un loc unde să-şi poată depune spada. Între timp dădu explicaţii:

— Toată lumea mă întreabă acelaşi lucru. Două întrebări în legătură cu spada: de unde o am şi pentru ce o port. De Crăciun, Papa obişnuieşte să binecuvânteze o spadă, pe care o dăruieşte unui principe. Eu n-am primit spada de la Papă. O am de la un călău.

Nu prea ştiai ce poţi şi ce trebuie să iei în serios, când îşi răspundea sieşi, de ce poartă spada:

— Timpurile noastre nu-s timpuri blajine ca mielul. Răbdarea mielului s-a terminat. Eu port spada ca simbol al apărării. Nu ne mai lăsăm duşi la abator, fără a ne apăra.

— Celor care abia aşteaptă să fie binecuvântaţi ar trebui să li se ia nu numai spada, ci şi trandafirul. Ştim noi, doctore, cum se vinde trandafirul. A patra duminică de post. ***Laetare.*** Duminica trandafirilor. De asemenea şi duminica pâinii, din pricina hrănirii celor cinci mii. Am fost şi eu odată acolo, când Papa a binecuvântat şi a oferit cuiva trandafirul. Au împodobit trandafirul de aur cu diamante şi-au căutat un prinţ vrednic, căruia să-l confere. Toată lumea aştepta cu nerăbdare această duminică din mijlocul postului. Pentru că intrau în discuţie şi nobili de peste hotare, era totdeauna o mare enigmă, cine va fi alesul. Căci se oferea doar un singur trandafir. Iar la sfârşit, o mulţime nesfârşită de oameni se considera insultată, că nu primise nici de data asta trandafirul. Pe ascuns, se interesau cât costase anul acesta trandafirul. Cer trandafirul pentru dumneavoastră, doctore. Dar nu cel din aur şi diamante, nu cel care se cumpără. Ci trandafirul alb, răsplată pentru adevărata puritate a meritelor, pentru dragostea aproapelui. Şi vi-l voi dărui, nu numai cu ocazia Crăciunului. Vi-l voi tipări ca emblemă pe cartea dumneavoastră. Lemnul de gaiac va fi menţionat încă în prima noastră carte?

— Vreţi să spuneţi că, chiar dacă recunoşti adevărul, nu înseamnă că-l ai în mână?

— Iubite doctore, eu trebuie să fiu realist. De realitatea lumii mele ţine tocmai această casă Fugger. Îi cunosc pe aceşti oameni bine şi nu mi-e de fel frică de ei. Dar dacă vrem într-adevăr să scoatem o carte, trebuie s-o facem cu cap. E necesar să poată fi vândută universităţilor. Piaţa e plină de vechile cărţi de medicină. O ştiţi la fel de bine ca mine. Aţi constatat-o la Strassburg, iar acum la Basel. O scrisoare de la împărat ar putea influenţa desigur în bine desfacerea cărţii, tocmai în universităţi. Ar trebui o sumă foarte mare pentru mituirea cancelariei. Froschauer continuă să glumească, dar erau gânduri serioase. Cel mai

bun lucru ar fi să-l câştigăm de partea noastră pe Fugger însuşi. Îi trimitem o femeie de stradă bolnavă de frânţie. El ia boala şi recunoaşte, pe pielea lui, lipsa de eficacitate a tratamentului cu lemn de gaiac. Atunci va fi nevoit să apeleze la dumneavoastră.

Joc palpitant. Să-ţi imaginezi cum să-l baţi pe adversar.

3

Cel fel de om era Fugger? Cine era Fugger?

Cam în timpul când Théophrast îl consultase pentru prima oară pe Froben, Jakob Fugger murise. La sfârşitul vieţii sale, putea să afirme că împăraţi, regi, principi şi domnitori îi trimiseseră ambasadori. Papa îl îmbrăţişase, numindu-l scumpul său fiu; cardinalii trebuiau să se ridice în faţa lui. Întreaga lume îl socotea un om ilustru şi până şi păgânii îl preţuiseră şi respectaseră. În viaţă se condusese după principiul: Vreau să fiu câştigător. Atât cât se poate.

Pe când ceilalţi oameni de afaceri se plângeau că nu puteau dormi noaptea din pricina creanţelor ce trebuiau onorate, el spunea: „Afacerile mele nu mă împiedică să dorm. Odată cu cămaşa pun de o parte toate grijile şi greutăţile negoţului”. Mai dormea deosebit de bine, pentru că dăduse bani pentru multe opere de binefacere. Şi, în sfârşit, pentru că nu avea copii, îşi căutase el însuşi în timpul vieţii un moştenitor, dintre nepoţii lui. Avusese de ales între trei nepoţi. Unul, cu numele de Hieronymus, nu era apt pentru negoţ. Şi nici nu s-ar fi putut schimba. Aşadar, Jakob renunţă la el. Raymund şi Anton însă, îl ajutaseră încă din timpul vieţii. Amândoi ar fi trebuit să preia, după moartea sa, negoţul. Totuşi, nu era bine să fie doi, şi cum nu-l putea suferi pe Raymund, declară că ar fi prea slăbănog. Domnul Jakob avea, după cum se spunea, o fire veselă; amabil şi politicos cu toată lumea; modest şi simplu în purtări. Pentru sine n-avea nevoie de multe. Era însă o gazdă îndatoritoare, în stil mare. Organiza plimbări cu sania şi baluri; construia multe biserici. Era frumos şi înalt. Faţa-i era rasă, capul drept şi acoperit cu o calotă dintr-un material ţesut din fir de aur.

Domnul Anton era tânăr. Până la moartea unchiului, nu prea avusese posibilitatea, de a lua singur hotărâri. Acum, însă, la treizeci şi doi de ani, văzu că n-are decât să continue ceea ce începuse unchiul. Revolta minerilor din Ungaria fusese cel mai groaznic lucru. Şi răscoala ţărănească. Se poate ca aceste supărări să fi grăbit sfârşitul bătrânului. Apoi purtarea mătuşii, a văduvei Sibylla, fusese jalnică. La puţină vreme după moartea soţului, părăsise pe ascuns această mare şi impunătoare casă Fugger şi se căsătorise, după credinţa luterană, cu Konrad Rehlinger, un prieten al bătrânului Jakob. Dacă Anton fusese, chiar înainte de a prelua singur afacerile, un om aspru, aceste neplăceri îl înăspriseră şi mai mult. Şi el preluase principiul bătrânului: Vreau să câştig, cât pot. Şi, de la unchiul său, moştenitorul învăţase: Trebuie să fii tăcut. Aspru şi tăcut. Semăna foarte bine cu bătrânul domn Fugger şi dorea să-i semene, până şi în ţinuta sa dreaptă şi cu tichia aurită, care avea doar alt model. Totuşi voia să aibă o înfăţişare proprie, să se deosebească mult de unchi. Aşa că-şi lăsă nişte favoriţi stufoşi.

Cu acest domn Anton avem aşadar de-a face, stimate doctore Théophrast. Un om care trebuie de-abia să se străduie pentru ca în faţa lui să se ridice cardinalii; ca Papa să-l numească fiul său iubit, iar împăratul să accepte şi felul său tăcut de a fi şi să poruncească să se pună împletitură de pai în jurul roţilor, atunci când trece prin Schwaz. Locul, unde Anton se simţea cel mai bine. Domnul Anton mai ştia că numele pe care-l purta era blestemat. Blestemat de multe mii de oameni, pe care n-avea să-i vadă niciodată la faţă. Şi din această pricină era dator să fie plăcut şi îndatoritor faţă de oricine. Învăţase acest lucru, încă din timpul vieţii unchiului.

E necesar să mai spunem despre domnul Anton că fusese nevoit la început să lucreze mult, pe bani puţini; pentru că unchiul îl ţinuse aspru şi din scurt. Din acele vremuri rămăsese Anton cu o inimă de piatră. Iar atunci când a preluat negoţul unchiului, sufletul său rămăsese meschin. Era meschinăria, pe care el însuşi o simţise pe

propria-i piele. Era riguros de partea vechii credinţe, totuşi nu se arăta atât de sever în ceea ce priveşte credinţa minerilor care lucrau în minele de argint din Schwaz. Aceştia aveau dreptul să fie şi de altă credinţă, cel puţin la el. Nu îngăduia însă niciun soi de întruniri publice sau secrete. Era acum doar moştenitorul unui alt moştenitor, cu întreaga micime sufletească. Pentru sine însuşi adoptase ca deviză: E bine să taci. Era prudent şi dur. Unii îl numeau un parvenit din breasla ţesătorilor.

Aşadar, despre Anton Fugger s-ar fi putut spune că era dincolo de bine şi de rău. Era prea mare ca să poată fi măsurat cu o măsură obişnuită. Cât despre lemnul de gaiac, acesta constituia doar o parte, chiar dacă nu neînsemnată, a afacerilor sale de peste mări.

La drept vorbind, domnul Anton nici nu trebuie să se sinchisească de afacerile cu lemnul de gaiac. Era treaba experţilor săi. Aceşti experţi făceau, independent şi foarte hotărât, munca pentru el. Domnul Anton nu era în realitate un om rău. Spunea chiar că lui îi este indiferent dacă oamenii sunt vindecaţi cu ajutorul gaiacului sau cu mercur, din care avea din abundenţă pe proprietăţile sale. Îi era doar milă de experţi.

Nu numai avere moştenise de la unchi. Ci şi destăinuiri tainice despre curţile princiare. Domnul Anton preluase odată cu moştenirea şi aceste secrete.

Sigur că nu-i poţi trimite domnului Anton o târfă. Pentru a tipări o carte nu poţi lua o cale piezişă, care să treacă pe la desfrânate.

Trebuia să câştigi influenţă în comisia ce se ocupa de întrebuinţarea lemnului de gaiac.

Dar, vai, iubite Froschauer, cel plin de idei, cu frumoasele dumitale combinaţii în legătură cu mijloacele de întrebuinţat pentru a izbândi, nu ajungem prea departe: în această comisie se află Matthias Lang, cancelarul răposatului împărat Maximilian şi al actualului împărat Carol al V-lea, cardinal şi episcop al Salzburgului. Pentru cel ce ştia să vadă, sufletul i se oglindea pe faţă, faţa aceea prelungă şi în ochii aceia foarte mari, reci şi totodată

holbaţi. Nu-l puteai asemui cu niciun animal. Arăta într-adevăr aşa cum şi-l închipuia orice pui de ţăran pe duşman: înfăţişarea plină de cruzime a unui bărbat foarte puternic, care-şi alesese ca reşedinţă fortăreaţa inexpugnabilă Hohensalzburg.

El sta în primele rânduri ale acelora care luptaseră împotriva ţărănimii. Ar fi fost jalnic, chiar de neîndurat să-l vezi cum apare şi ia cuvântul. Cu atât mai mult cu cât era socotit de unii drept un bărbat înţelept şi având cultură ştiinţifică.

Între Matthias Lang şi Théophrast exista o legătură. Salzburg fusese primul oraş în care doctorul nostru din Einsiedem încercase să se stabilească. În acelaşi timp, în acelaşi oraş, doi bărbaţi. Sus la castel, omul de cultură ştiinţifică şi cancelar al împăratului. Din toate crenelurile zidurilor cetăţii erau îndreptate spre străzile înguste, strâmte ale oraşului, guri mari de tun. Iar în vale, în mijlocul mulţimii de răsculaţi, celălalt om de ştiinţă, doctorul von Hohenheim.

El propovăduise răscoala. Fusese căutat. Urmărit. Fugise. Slujbaşi zeloşi şi devotaţi episcopului triumfător făcuseră o listă a obiectelor găsite în locuinţa doctorului: cerc, compas, alifii, o haină cu blană de jder, portretul tatălui şi cel al unei femei necunoscute.

Amândoi, atât Froschauer cât şi Théophrast, ştiau pe a cui autoritate se va bizui comisia. Se va referi la lucrarea lui Niclas Poli, care fusese medicul curant al împăratului Maximilian, până la moartea acestuia. El folosise lemnul copacului veşnic verde de gaiac şi scria că vindecase de boală cu ajutorul său trei mii de oameni. Cine porneşte aşadar la atac împotriva acestui leac întâmpină rezistenţa dârză a tuturor medicilor curanţi imperiali. Şi ce mai puteai replica în faţa numărului atât de mare de trei mii de bolnavi, vindecaţi de Poli?

4

Froschauer strângea tot soiul de tipărituri, încercând să obţină şi manuscrise. Arătă spre un raft.

Aici se aflau scrierile doctorului Georg Tannstädter-

Collinitius, savantul profesor al Universităţii din Viena, maestru în cunoaşterea planetelor şi al calculului constelaţiilor. De neuitat rămâne pentru noi toţi lucrarea sa ***Libellus consolatorius, Cărticica de mângâiere sau de încurajare,*** închinată regelui Ferdinand al Spaniei[46]. Froschauer o cunoştea bine. Nimeni nu va arunca asemenea carte. Doctorul în ştiinţe astronomice Georg Tannstădter profetizase – nu se ştie dacă din truifie sau din supărare – pieirea Vienei, în anul 1524. Asta îi trecuse prin cap într-o bună zi a anului 1523. Afirmaţia sa avusese cele mai îngrozitoare urmări pentru Curtea imperială. Oamenii îşi împachetaseră avutul, sau lăsaseră totul pe loc, fugind de-acolo. Nimeni nu voia să fie de faţă la pieirea Vienei. Nici măcar cei ce îngrijeau de păsări. Păsările muriră, multapreciatele vânători de păsări n-au mai putut fi organizate la Curtea imperială. Plictiseala se cuibărise pretutindeni. Iar în vremea asta oamenii, pierzându-şi capul, fugeau rupând pământul.

Doctorul Tannstădter fu obligat să redacteze în grabă o scrisoare liniştitoare. În câteva zile editorul Johannes Singriener o tipări şi o răspândi. Doctorul Tannstădter demonstra amănunţit că nu era de aşteptat totuşi, în anul următor, sfârşitul lumii şi nicio inundaţie în oraşul Viena. Oamenii i-au fost foarte recunoscători genialului doctor Georg Tannstădter. I-au adus plocon coşuri cu tot soiul de fructe, precum şi buchete de flori. Deveni cel mai iubit om din Viena.

Froschauer, care cunoştea tot ce se tipărise, precum şi lucrările netipărite, spuse:

— Asta s-a întâmplat acum trei ani. Şi ce s-a întâmplat în realitate? Sfârşitul lumii nu s-a produs şi nici Viena n-a pierit.

Mereu vom da de nenorocitul de Joseph Grünpeck, umanist, cronicar şi medic al clerului, secretar şi medic curant al lui Maximilian. A ajuns la apogeu când, la un an după ce intrase în serviciul împăratului Maximilian, a fost încununat ca poet. Începuse atunci foarte promiţător o

46 **Ferdinand I (1503—1564), din Casa de Habsburg, împărat german, frate al lui Carol Quintul şi întemeietor al ramurii austriece.**

biografie a lui Maximilian, în care descrisese turnirul de căişori pe rotiţe, ingeniosul joc pentru copii. Apoi, însă – cât de penibil pentru un om care făcea parte din cler – în 1501, fu concediat. Sifilis. împăratul tuna şi fulgera. „N-am nevoie de oameni bolnavi în jurul meu. Ce fel de medic mai e şi ăsta, care nu ştie să se vindece nici pe el însuşi”.

Ce-i rămâne de făcut unui om care era poate doar bănuit că ar avea cumplita boală. Dacă nu-i în stare de nimic altceva decât să facă parte din suita împăratului, atunci îşi aduce aminte de ziua măreaţă când a fost încununat ca poet la Freiburg, de însuşi Maximilian. Crează, aşadar, o şcoală de poezie la Regensburg şi lucrează în continuare pentru împărat – fie şi din depărtare. Chiar dacă acesta l-a izgonit pe nedrept. El, Joseph Grünpeck, nu va înceta de a-l proslăvi, până când va fi rechemat. Dar cât de greu este, odată alungat din rândul medicilor curanţi, să aduci dovada că eşti sănătos. Vindecat de această boală.

Froschauer ştia ce scrisese, după ruşinoasa-i destituire: un tratat profetic despre pedepse viitoare. Despre semne miraculoase. Despre monştri. Grünpeck văzuse toate acestea pe pământ şi în cer. Sau alţii le văzuseră şi îi povestiseră. Era o încercare deznădăjduită de a atrage atenţia.

Lui Froschauer i-a fost de la început limpede că asemenea lucrare va fi pusă la index. Ce prostie să faci profeţii despre sfârşitul lumii, din cauză că sufletul ţi-e năpădit de supărare.

Froschauer mai cunoştea şi legenda sipetului lui Celtes, sipet cu fundul dublu. Sipetul primului bărbat împodobit de împărat cu laurii poeziei. Sipetul lui Konrad Pickel, care-şi preschimbase numele într-unul mai savant.[47]

Froschauer cunoştea în amănunt felul cum era construit sipetul. Avea o scândurică glisantă cu mâner strunjit, uşor scobită în partea anterioară şi care, în interior, constituia un al doilea fund. Deasupra, ştia toată lumea, erau aşezate însemnele acelui Collegium Poetarum,

47 ***Pickel*** **— sapă (germ.) ;** ***celtis*** **— unealtă de săpat în metal (lat.).**

înfiinţat în 1501 de către împăratul Maximilian: hrisovul de întemeiere, sceptrul, cununa de lauri, toca, inelul, sigiliul. Dar ce se afla sub scândurică glisantă, pe al doilea fund? Froschauer ştia că sipetul se află în păstrare la Universitatea din Viena. Visul lui era, să plece într-o zi acolo să-l poată scotoci. Nu era supărat că nu realizase multe din proiectele sale. Găsea mereu lucruri noi care îl atrăgeau şi care ar fi trebuit să fie cercetate. Astfel o preocupare era înlocuită de alta. El însuşi nu se lua prea în serios. Îşi ştia limitele.

Froschauer mai era interesat şi de povestea despre Florian Waldauf. Fusese confecţionată pentru uzul curţii şi al principilor, întru fixarea, pentru totdeauna, a imaginii ţăranului cumsecade. Povestea fiului de ţăran din Amas, pe Lienz. Pe Florian Waldauf îl puteai mereu aduce în faţa oamenilor, ca model, împotriva unui Hans Denck sau Carlin. Era pur şi simplu unul dintre ţăranii de treabă şi care se bucura de marile posibilităţi ale ţăranului de treabă. Fusese făcut secretar al ducelui Sigmund din Tirol şi, din anul 1488, acel an nenorocit în care cetăţenii din Bruges îl luaseră ca prizonier pe bunul nostru Max[48], fusese numit sfetnic imperial. Nu era un simplu gest acesta, un ţăran ajuns sfetnic al împăratului, era o recunoaştere.

Dar se mai găseau desigur şi oameni care se întrebau dacă acel Florian, ridicat la rangul de cavaler în Stuhiweissenburg, mai putea fi numit ţăran.

Se spunea că acest Florian Waldauf, cavaler de Waldenstein, îi salvase viaţa lui Maximilian, în timpul unui naufragiu, la trecerea peste Zuidersee. Despre toate întâmplările din viaţa sa, Florian scrisese o carte.

Curios e faptul că n-a fost niciodată tipărită. Froschauer, din tiparniţa sa de pe Streitgasse din Zürich, căuta de multă vreme să pună mâna pe manuscris. Toate scrierile netipărite îl atrăgeau. Se spunea că manuscrisul cuprindea a descriere amănunţită a tuturor relicvelor şi a raclelor în care erau păstrate, pe care ţăranul şi cavalerul

48 Se referă la împăratul Maximilian 1.

de mai târziu, le adunase din călătoriile sale de serviciu şi pe care le adusese la Hall. El îşi numise scrisoarea ***Tezaurul de relicve din Hall.*** Ar fi fost un mare triumf pentru Froschauer să descopere acel ***Tezaur,*** precum şi să nimicească legenda despre bunul împărat şi ţăranul său. N-ar mai fi rămas nimic altceva decât povestea unui lăncier, a unui lăncier care, e drept, ştia să scrie, dar şi să jefuiască. Ar fi dat oricât să poată obţine lista moaştelor şi l-ar fi întrebat pe savantul doctor Théophrast, dacă un om poate avea atât de multe mădulare de acelaşi fel.

Froschauer ştia că tot ce fusese însemnat în preajma împăratului Maximilian, nu se arunca niciodată. Cel mult, se ascundea. Froschauer cunoştea acest mecanism al păstrării şi-şi punea în el toate speranţele.

5

La Froschauer nu era atâta pompă ca la Froben. Cărţile celorlalţi nu erau pentru el numai un obiect de admiraţie. Se simţea mereu ispitit să ştie cum ar putea să lupte împotriva unor asemenea cărţi deosebit de împodobite.

Dacă treceai în revistă cărţile lui Froschauer, găseai acolo ceea ce nu poţi găsi nicăieri altundeva în lume. Dintre cele mai alese raritătţi cita mereu cu plăcere: „A existat un poet, care primise însărcinarea de a scrie o carte despre isprăvile vânătoreşti ale împăratului Maximilian. După cum era un cavaler desăvârşit, împăratul Maximilian era şi un vânător atât de bun, încât s-ar putea să nu fi avut seamăn niciunde. Şi în această privinţă era un adevărat Apollo. Nimic nu-l putea opri de la vânătoarea cu câini, de la hăituire sau de la vânătoarea cu şoimi. Nici căldura, nici frigul, nici foamea sau setea, nici zăpada sau ploaia, nici culmile, nici hăurile. Cu astfel de exerciţii se călise din tinereţe pentru război, învăţând să înfrunte şi să înlăture primejdiile, să-i ia pe neaşteptate, prin iuţeală, pe duşmani”.

Acestea le scrisese Melchior Prinzing[49], poet şi în

---

49 **Melchior Pfinzing (1481—1535), poet şi secretar al împăratului Maximilian I. La cererea acestuia, a prelucrat în versuri epopeea autobiografică *Tenerdank*.**

acelaşi timp cel care aduna dările, precum şi abate la mănăstirea Sfântul Paul, din Carintia, în Lavantal – acolo, în Lavantal, unde Théophrast învăţase carte.

Şi tocmai acest benedictin spune că ar vrea să descrie măreţele isprăvi vânătoreşti ale regelui sub titlul***: Strălucitul, măritul rege.***

El scrie: „Viaţa acestui preamăreţ şi neasemuit împărat este atât de bogată în fapte mari, în evenimente şi întâmplări rare, încât ea poate fi descrisă luând ca model ***Iliada*** sau ***Odiseea*** grecească”. Prin asemenea descrieri reale el vrea să-i facă de ruşine pe ticluitorii de minciuni germani – atât pe cei vechi, cât şi pe cei noi.

În tinereţe, împăratul Maximilian a întâlnit un cerb într-o strungă din pădurea Brabantului. Cerbul a vrut să scape sărind deasupra împăratului. Atunci Maximilian l-a străpuns drept în inimă cu spada. În aceeaşi pădure a fugărit un alt cerb. Calul a făcut un salt extraordinar, de opt stânjeni, în vale.

Săritura i s-a părut, totuşi, cam mare scriitorului din Lavental, aşa încât a adăugat apoi că, totuşi, calul s-a oprit. Şi, deşi atinsese între timp picioarele cu pământul, n-a căzut, pentru că era strâns ţinut în frâu de călăreţ. Iar acesta l-a ajuns pe cerb, luându-l captiv. Şi, tot în această pădure, a mai vânat de două ori cerbi cu arbaleta. Când a dat să tragă prima oară, s-a încurcat cu pintenii într-o tufă. Apoi a căzut o cracă peste el, încât arbaleta s-a descărcat, slobozind săgeata. Până astăzi a rămas ascuns faptul că, din această pricină, a fost nimerit un nenorocit de hăitaş.

Întrecerile de trageri la ţintă din palatul regal nu puteau fi şi ele tăinuite, aşa că fură pomenite în carte. Din grădina sa împăratul a tras odată cu arbaleta după o pasăre. Oţelul a plesnit atunci când a apăsat pe trăgaci şi-a nimerit un servitor drept în faţă, transfigurându-l sângeros, pentru toată viaţa.

În Suabia a urmărit o ursoaică şi aceasta avea ursuleţi. Cu mâinile lui a sugrumat ursoaica. Astfel a rămas cu cei trei ursuleţi, pe care i-a dăruit apoi.

Iar într-o pădure din ţinutul de pe Enns a plecat

singur de tot, cu lancea, oprindu-se în faţa unei vizuini de urs. S-a sprijinit de un copac şi a aşteptat ursul. Pe care l-a străpuns.

Odată, pe lângă castelul său din Tirol, se pripăşise un urs într-o prăpastie stâncoasă; împreună cu câţiva ţărani a pornit să vadă fiara. Dar, bineînţeles, că pe drum, ţăranilor li s-a făcut frică. A pornit singur pe poteca îngustă. Iar ursul, când l-a zărit, s-a ridicat pe picioarele dinapoi, ca să-l întâmpine. împăratul l-a ochit cu atâta măiestrie, încât i-a străpuns burta cu lancea. Aşadar, acest scump erou sugrumase trei urşi, cu mâna lui.

Acum, despre mistreţi. În pădurea de lângă Bruxelles a străpuns un mistreţ cu spada, fiind însoţit doar de câţiva căţelandri. Pe un altul l-a ucis, în ţinutul Austriei, înaintând spre mistreţ în patru labe, cu o spadă scurtă. Aici însă i-au sărit totuşi în ajutor şi câinii, înspăimântând animalul.

În Suabia de Jos a urmărit un mistreţ peste un râu îngheţat. Calul a căzut, spărgând gheaţa, iar sabia lui Maximilian s-a frânt în trei bucăţi. împăratul şi-a scos calul din apă şi l-a ajuns pe mistreţ. În mână nu mai avea însă decât un ciot de sabie, aşa că a fost nevoit să-l lase să fugă. Şi iar în acelaşi ţinut: în timp ce urmărea un mistreţ, coborând pe povârnişul unui munte, a fost cât pe ce să se străpungă cu ascuţişul propriei lui săbii. împăratul Maximilian, călit în toate aceste primejdii, părea să fie născut pentru a se îndeletnici şi cu cea mai primejdioasă dintre vânători: aceea de capre negre. Dintre toate, aceasta îi era cea mai dragă. Şi din pricina ei a înfruntat multe primejdii de moarte, pe care le-a trecut însă cu bine.

Da, se poate spune că din patima sa pentru acest soi de vânat s-a putut observa cum a fost purtat şi apărat de o cohortă de îngeri, ca un prinţ iubit şi iubitor de Dumnezeu.

Pe drumul de la Augsburg la Innsbruck se afla o stâncă abruptă înaltă până-n nori, în vecinătatea satului Zirle, a muntelui Zirl, a unei biserici şi a unui castel vechi, de pe muntele Sfântul Martin. Pe acest urcuş abrupt a cutezat să se caţere Maximilian în urmărirea caprelor negre. Nimerise într-un loc atât de prost, încât nu mai

putea nici să înainteze, nici să dea înapoi. Încotro îşi arunca privirile, vedea moartea în faţă. Deasupra lui atârnau stânci ameninţătoare, dintre care una se putea desprinde, devenind lespede peste leşul său. Sub el, se căsca o prăpastie înfiorătoare de mai bine de o sută de stânjeni adâncime, care putea deveni mormântul său. De jur-împrejur numai stânci. Nimeni nu-i putea veni într-ajutor cu frânghie şi alte unelte. Se urcase. prea sus. Nici într-o lună n-ar fi izbutit spărgătorii de piatră să-şi croiască drum până la el. Îi vedea pe slujitorii săi, jos, în vale, cum se frământau şi se învârteau, dar în acest caz niciun om nu-l putea scoate de la ananghie. A tot nădăjduit două zile şi două nopţi, privind primprejur dacă putea să sosească vreun ajutor de pe undeva. În zadar. În cele din urmă şi-a dat seama că acea stâncă înfricoşătoare nu era decât nesăţiosul gâtlej al morţii, care aştepta să-l înghită. Se vedea, asemenea profetului Iona, îngropat într-o balenă din piatră. Şi pentru că n-avea de pus în gură niciun soi de hrană pentru a-şi prelungi viaţa pământească, se gândi la hrana sufletului. Le-a strigat celor din vale, poruncindu-le să-i aducă preoţii cu sfânta cuminecătură, şi astfel, din depărtare cel puţin, să se poată sătura la vederea preasfintei hrane a nemuririi, pregătindu-se de moarte. În toată împărăţia se făceau rugăciuni. Dar în ziua a treia, împăratul cel plin de credinţă, ale cărui gânduri se îndreptau numai spre moarte, a auzit un zgomot. Un tânăr, îmbrăcat ţărăneşte sosi, croindu-i drum printre stânci.

În bucuria impetuoasă a reîntâlnirii, tânărul ţăran a pierit fără urmă. N-a mai putut fi găsit nicăieri. Abatele din Lavantal a scris în legătură cu acea dispariţie: „Fără îndoială că trebuie să fie socotit un înger, un trimis al lui Dumnezeu”.

Fireşte, era cel mai simplu să dai o asemenea explicaţie. Nimeni nu s-a prea ostenit cu căutatul. Căci ar fi fost neplăcut să fii nevoit a recunoaşte că fusese într-adevăr un ţărănoi, în carne şi oase, care nu numai că se strecurase cu uşurinţă printre stânci, dar îl mai târa după el şi pe trupeşul rege şi împărat. N-a mai fost nevoie de

nimic, nici de laude şi nici de răsplată pentru ţopârlan.

Abatele n-a ocolit întrebările, ci a adăugat: „Unii, ca de pildă părintele Băuterus, susţin că regele a fost coborât cu ajutorul frânghiilor de nişte munteni. Dar nici numele ţărănoiului, nici al muntenilor n-au fost pomenite nicăieri. Aşadar, nu e adevărat, scrie abatele, ci a fost un înger”.

— Şi încă ceva pentru dumneavoastră, doctore Théophrast. Froschauer deschise cartea şi citi: „Şi de două ori şi-a bătut joc de medicii săi. S-a întâmplat o dată ca niciun fel de medicament să nu-i ajute. S-a gândit că trebuie să încerce orice mijloc, fie că moare, fie că se face sănătos. A trimis în taină un slujitor devotat la Amsterdam să-i aducă de acolo un purgativ puternic. L-a luat şi în trei zile s-a însănătoşit. Deseori le amintea acest lucru medicilor săi, făcându-i de ocară. Altă dată, având friguri, doctorii i-au interzis orice băutură rece. Dar iară a trimis în taină un servitor credincios să-i aducă o cană cu apă. A băut-o cu poftă, continuând să bea apă rece şi bătându-şi joc de medici. Până s-a însănătoşit.

La masă, avea întotdeauna la el o bucată de corn de inorog, ferecată în aur. Dacă se aduceau bucate otrăvite, cornul se aburea, dându-i de veste.

Iar când, o dată, a dat poruncă să i se cerceteze foarte amănunţit străvechiu-i arbore genealogic, un zeflemist de la Curte a scris aceste versuri pe un perete:

Când Adam şi Eva munceau pe brânci Cine mai era nobil pe-iatunci?

Împăratul a răspuns cu multă chibzuială, scriind dedesubt următoarele:

„Sunt om ca alţii, n-am ascuns, Doar că de Dumnezeu fui uns”.

Stimate doctore Théophrast, asemenea cărţi au încă de la început nevoie de scrisori de garanţie, de trandafirii de aur ai virtuţii, de cununi de lauri. Aşa trebuie scris.

6

Théophrast îşi luă rămas bun de la Zürich. Lui Froschauer îi va trimite câte ceva din ceea ce a scris.

Se plimbă prin oraş, pe ploaie şi pe vânt. Văzu cum o

femeie trase înăuntru, ca să nu se ude, perdeaua care fâlfâia. Închise fereastra. O închise încet, hotărât.

Odată, măcar odată, să poată apăra ceva şi el, Théophrast, cu acea calmă siguranţă, sau să se poată apăra chiar pe sine însuşi de ploaie, de vânt. Ei bine, acel timp sosise. Se întorcea la Basel. Se simţea în stare să se apere pe sine şi învăţăturile sale, de ploaie şi de vânt.

Trebuie să fii foarte pur, invulnerabil, pentru a putea merge drept, necorupt şi fără ascunzişuri prin această lume de intrigi, tertipuri, manevre, subterfugii, uneltiri şi înşelăciuni. E nevoie de străduanie neobosită, şi o mare dragoste pe deasupra, pentru ca, deşi cunoscând aceste căi ascunse, să nu fii ademenit să păşeşti pe ele. Puţini sunt acei care rezistă acestei ispite, ele fiind mai uşoare şi părând de altfel adeseori mai înţelepte, mai chibzuite.

E greu să păstrezi seninătatea omului liber. Şi tu, Hans Denck, vei avea nevoie de tăietori de lemne. Pentru iarnă. Nimeni nu poate trăi fără ei. Dar aceşti muncitori îi aparţin lui Zwingli. Dacă ai nevoie de lemne, trebuie să-l rogi pe Zwingli. Lemnul munţilor împăduriţi înrâureşte gândirea celor din vale. Nu poţi face singur toate. Să fii şi cel care taie lemnele, şi cărăuş, şi cel care stă în casă la căldură.

Nu încerca să faci din acest tăietor de copaci un răzvrătit înnăscut. El e acela care l-a salvat pe împărat de pe stânca abruptă, atunci când se încumetase să urce pe margine de prăpastie, la vânătoarea de capre negre. El e viteazul, isteţul, care cunoaşte ce copac e bolnav, care ştie cum trebuie pus un ic. El e veşnicul tăietor de copaci, căci, îndată după alungarea din rai, copacii crescuseră atât de înalt până la ceruri, încât a fost necesar să se ia de îndată măsuri. Iar acest muncitor, pus de la început la tăiatul copacilor, n-a mai avut apoi nimic de-a face cu lemnul. Alţii îl iau. Alţii hotărăsc la ce va fi folosit: pat, sicriu, scaune, mânere de cuţit, saboţi, cercevele; dacă să fie întrebuinţat ca lemn de foc sau ca îngrăditură.

Veşnic, naiv, neştiutor, vesel tăietor de lemne, care cânţi întruna şi pe care te poţi bizui. Mâinile tale vânjoase,

aspre! Nu te-ai simţi bine acolo, jos, în valea cu şcoli înalte. În munţii tăi împăduriţi, trăieşti fericit. Eşti imaginea vie a fericirii eterne, prin harnică modestie.

Ce bună e pâinea uscată, cât de hrănitoare brânza de capră, în aerul curat de munte! Nimeni nu vrea să-ţi stânjenească, acolo, sus, liniştea. Nici bunul nostru Zwingli n-o mai doreşte. Nimic să nu te stinghereasc㠄 Numai doctorul nostru Théophrast se duce acolo, când e chemat.

Dacă piciorul cuiva este strivit de un trunchi de copac în cădere! Dumnezeule mare, asemenea accidente s-au întâmplat doar în mii de chipuri, de la alungarea din rai încoace. Mereu răniri în timpul lucrului. Iar oamenii s-au ajutat singuri. Se mai şi murea din lovitură, cum se întâmplă adesea cu asemenea prilejuri. Unuia i se întâmplă să cadă de pe acoperiş în timp ce construieşte o casă, altuia sub pământ, când o avalanşă de pietre îi inc hide drumul prin galerie. Strivirile, prăbuşirile, sunt tot atât de dese ca trecerea timpului.

Dar cine stă de vorbă cu tăietorii de lemne? Zwingli, poate? Nu, el nu o mai face. Iar Oekolampad locuieşte jos, în vale.

În schimb, o face doctorul Théophrast. Nu vorbeşte pe când cercetează rănile. Atunci tace, nu-i chip să-l clinteşti. Şi dacă vrea cineva să spună ceva, îl întrerupe: „Acum, nu”.

Iar dacă vede o rană, nu spune de îndată: „Aha, asta e, grav, grav”. Sau: „Nu-i atât de grav”. Tace, până a văzut totul în amănunţime. Iar după aceea, chibzuieşte. Compară, îşi aduce aminte de sute de imagini de răni asemănătoare. Pe câmpul de luptă, la danezi. În războiul împotriva ţărănimii. Aşa se întâmplă. De câte ori consultă un om în suferinţă, îi apar, invizibile pentru alţii, toate celelalte suferinţe, întâlnite cândva de el. A câştigat experienţă, văzându-le; şi şi-a întărit-o prin comparaţii, prin meditaţii aprofundate.

Abia după aceea, trece la întrebări. Apoi îngrijeşte ceea ce are de îngrijit: mâna, piciorul. „Ai să alergi în curând din nou”. „În curând ai să poţi folosi din nou

mâna”.

Un surâs de uşurare. „Mulţumesc. Am scăpat de dureri. A fost o cinste pentru noi, multoreţuite domnule doctor, ce vă datorăm?”

„Aş vrea să vorbesc puţin cu dumneata”.

„Nu vreţi să plecaţi, nu vă grăbiţi să plecaţi cu banii pe care vrem să vi-i dăm? Am pus ceva bani deoparte”.

„A cui este pădurea! întreabă el, în chip de răspuns.

„Ea domnului Cutare”.

„Atunci va plăti acela, care-i stăpânul pădurii”.

Desigur, că nu chiar aşa, pe şleau, dar cu ocolişuri. Doctorul Théophrast al nostru, se aşază, îşi face timp pentru a lămuri totul. Oamenii se simt tare onoraţi! Caută un pahar curat ca să-i toarne vin. Sunt încurcaţi că nu găsesc niciunul.

„Ajunge, le întrerupe el căutarea. Dacă vreţi să-mi daţi ceva de băut, daţi-mi. Dar aşa cum sunteţi voi obişnuiţi să beţi; din ulcior, din cană”.

Atunci tăietorii de lemne se aşază, simţindu-se pentru prima oară nestânjeniţi. A venit la ei un om. Un învăţat. Un om care îi ajută. Şi care vrea să ştie ce gândesc ei.

„A intrat în viaţa noastră amărâtă nu ca un străin, nu ca un oaspete”.

Fireşte, nu-i de-o seamă cu ei. N-o să ia toporul din cui s-o pornească dis-de-dimineaţă la tăiatul copacilor, pentru a le dovedi că este ca ei. „Voi sunteţi tăietori de lemne. Iar eu sunt la fel”. Nu e nevoie de o asemenea purtare. Nu aici, şi nu din partea lui. Că e puternic nu trebuie să le-o arate în acest fel. E în stare să ridice singur bolnavul pe masă, pentru a-l putea consulta. Nu va fi la fel cu ei, chiar dacă bea din aceeaşi cană cu dânşii şi chiar dacă nu şterge gura cănii înainte de a bea după ei. Este asemenea lor, pentru că şi el se află în aceeaşi stare de dependenţă, ca şi ei. Şi acest lucru trebuie să li-l lămurească. Şi din această pricină nu primeşte bani de la ei. Şi va rămâne atâta vreme la dânşii, până vor pricepe.

A cincea scrisoare a lui Basilius

Basilius către Elena

„Desigur, draga mea Elena, că şi în timpurile noastre, sau tocmai în timpurile noastre poţi fi magician. Poţi, fără a fi pedepsit, să înfăţişezi unui public mai larg sau mai restrâns arta ta. Numai un singur lucru trebuie să-l pricepi: deosebirea între magia neagră şi cea albă.

Ştiu* că nu-ţi plac teoriile, mă rog, dar îţi voi prezenta un bărbat care a practicat în chip exemplar, aş putea spune exemplar pentru toate timpurile, magia albă, acea artă uimitoare, dar şi bănoasă.

Şi acum ai şi ghicit, desigur, despre cine e vorba. Da, e vorba despre vestitul magician preţuit de însuşi împăratul Maximilian, abatele Trithemius din Sponheim[50]. Acela, care a alungat plictisul de la curtea imperială. Când nu mai avea chef de vânătoare de păsări, împăratului i se năzărea să vadă şi să salute anumiţi morţi. Pe soţia-i iubită, cu semnul pe sân, şi care răposase de curând. Abatele Sponheim o făcea să apară, să se apropie. Dar nimeni n-avea voie să i se adreseze, căci se putea speria. Apoi, marele stăpânitor dorea să-i fie confirmată puterea, prin faptul că magul îi aducea ca oaspeţi alţi mari stăpânitori morţi. Regele David, Alexandru cel Mare, Caesar. În ultima vreme, împăratul Maximilian avusese atâtea dezamăgiri, încât simţea nevoia să-şi întărească moralul prin faptul că regii răposaţi se închinau în faţa lui. Sponheim îi aducea pe toţi. Doar David nu îngenunche. „De ce?” întrebă Max. De necrezut, David răspunse el însuşi: „Nu m-am închinat în tot timpul vieţii în faţa nimănui”. Desigur, desigur! Uimitoare capodoperă a artei magice. Dar jtu atingea oare marele şi eruditul istoriograf Thritemius un tărâm interzis, făcând să apară morţii şi făcându-i să vorbească? Nu, categoric nu. Şarlatania sa, ***nota bene,*** inofensivă, era gândită şi făcută pentru oamenii bogaţi şi, cu tot respectul faţă de împărat, cam prostuţi. Trupa lui de călugări travestiţi, pe care o adusese de la mănăstire şi pe care-i îmbrăca, după voie, în straie femeieşti sau regeşti, trebuia să fie ţinută în culise. În afară de asta, ei nu apăreau decât

---

50 **Trithemius Heidenberg (1462—1516), iniţial călugăr benedictin la mînăstirea din Sponheim. îmbina o imensă erudiţie ■cu înclinarea spre fantastic. A lăsat scrieri istorice şi teologice.**

sub un văl. Să nu poată fi văzuţi prea bine. Dar cum a realizat semnul cafeniu al soţiei decedate? Suliman.

Dar, pe undeva, pe la hamali, care nu ştiau cum vor mai putea răbda poverile, dacă nu li se mai lăsa pe Sfântul Christofor, fiindcă şi el îl purtase pe umeri pe Domnul Iisus; sau la săpunari şi lumânărari, care nu-l mai puteau invoca pe sfântul lor Ioan, cel care fusese aruncat într-un cazan cu ulei încins; sau pe la cei ce fabricau parfumuri şi care se închinau Sfintei Magdalena ca să le iasă parfumurile plăcute, Sfânta Magdalena fiind aceea care unsese picioarele Mântuitorului cu ulei înmiresmat, (ah, divină Elenă, de-aş putea atinge măcar picioarele tale, neavând pretenţia de a le unge cu ulei înmiresmat) aşadar am auzit pe undeva, nu mai ştiu nici eu unde, de curând un cântec, pe care nu ştiu cine l-a făcut:

A fost odată un abate, prin Sponheim îţi avea cetate. Istoria lumii o scria înţelegând-o prin: a condamna.

Oier şi muzicant, Hans Boheim toi predică pe-acolo-n Sponheim despre dumnezeire şi dreptate, Von Sponheim nu-şi găseşte pace.

Vreo 70.000 stau să-l asculte – abatele are griji multe: „Ia, un ţăran, un marţafoi, fără de carte – mintea clei!

Nici să gândească nu prea cred să poată, ăsta e bun de tras pe roată. Un altul trebuie că-i stă la spate şi-i suflă vorbele lui toate”.

Sponheim inventă deci năluca (aici, cu-adevărat, a nimerit peretele cu nuca). «Ascultătorii de şi-i uluieşte, altul prin gura lui grăieşte!”

Din asta prea frumoase vremi domnii acei au decretat, solemn: „Cine cutează să se sumeţească, e fără doar şi poate unealtă diavolească!”

Acesta este cântecul, Elena mea, despre cel ce stă totdeauna în spatele unor asemenea fapte. Acum, când eşti atât de bine pregătită, dacă doreşti să arunci împreună cu mine, iubito, o privire asupra „Scamatorului” lui Bosch, îl vei vedea aci pe reprezentantul îngăduit, acceptat al

magiei albe. Observă, rogu-te, bufniţa, răbdătoarea bufniţă cafeniu-ruginie, pe care a capturat-o. „Eu nu zbor pentru oricine”.

Acum trebuie să afli multe despre lucrul de căpătâi cu care începe oricare magie şi fără de care nu-i posibilă nicio vrajă: ochiul. Dacă ochiul vrăjitorului nu-i destul de pătrunzător pentru a înfăptui schimbările dorite, acesta îşi ia ajutor cel mai ager ochi, pe care-l cunoaştem astăzi, cel al hienei. Ţinând între degete acest ochi de hienă, îi poţi sili pe oameni să-şi uite punga cu bani. Iar ucenicul său, care e vârât printre privitori, o poate uşor şterpeli.

Ordinele monahale se vrăjesc reciproc. Magie albă. Unul scoate celuilalt broaştele din gură. Broaştele tale, ale mele, moşiile mele, moşiile tale. Broasca, aducătoare şi de ciumă şi care a fost studiată de curând de doctorul Théophrast, cu scopul de a vedea dacă, uscată, broasca simplă sau cea râioasă, poate fi folosită ca leac împotriva ciumei.

Despre aceste ordine călugăreşti, Theopihrast al nostru susţine că ar fi adevărata ciumă pe pământ şi că trebuie să te fereşti de ele.

Nu pot să închei azi această scrisoare, fără să-ţi mărturisesc că simt o anumită melancolie, sau mai curând mâhnire, când privesc la căţelul de la picioarele scamatorului. Cel cu tichie. Este el acea fiinţă râvnită din povestea despre cei doi îndrăgostiţi? Este oare căţeluşul Isoldei, a cărui culoare cafenie cu tot soiul de irizări este atât de greu de descris? Căţeluşul cu zgardă de clopoţei, ale căror vibraţii îmi aduc aminte de fiecare dată de tine? E oare şi acest animal, pus acolo ca să înveselească, pentru ca timpul despărţirii să ni se pară mai scurt, este şi el oare, prins şi dresat pentru lumea lor?

Savantul nostru domn profesor vine acum şi susţine că e de neîngăduit să-l introduci aici pe respectabilul abate von Sponheim. Tabloul n-ar fi decât o caracterizare populară a viciilor curiozităţii şi credulităţii; la nevoie o satiră asupra tăierii rituale, dar altminteri departe de orice realitate.

Ar fi doar o uşoară bătaie de joc. Râsul lui nu este o apărare neputincioasă împotriva unei lumi stricate.

Este râsul agresiv al raţiunii. Să râzi de oamenii care-şi caută refugiul în înşelătorii şi şarlatanii, deoarece „din pricina nesănătoasei obezităţi spirituale, sunt incapabili de a se ocupa de vreo ştiinţă oarecare”.

Rătăcitorul i

„Asta-i soarta oamenilor. Aproape nu există bucurie care să nu fie însoţită de tristeţe. Nu ştiam cât eram de orb. Un om de ştiinţă trebuie să observe cu cea mai mare atenţie, nu numai ce e în faţa sa, ci şi ceea ce se întâmplă în jurul său.

Pentru că abia acum am văzut ceea ce ar fi trebuit să prevăd, nu sunt în stare de altceva decât să mă jeluiesc, să fiu îndurerat. L-am pierdut pe scumpul meu prieten din Basel, din pricina unei erori, astăzi unanim recunoscute, şi din pricina căreia se îmbolnăvise încă înainte de a-l fi cunoscut eu. îl eliberasem de grelele lanţuri ale medicilor ignoranţi de şcoală veche, precum şi de boală. Martori îmi sunt

Erasm din Rotterdam, cu scrisoarea scrisă de mâna lui, precum şi întreaga familie a lui Froben.

În sfârşit, când se pusese pe picioare şi am părăsit oraşul îl lăsasem bine, într-o stare bună. Am plecat atunci din Basel şi am venit, plin de nădejde, la voi, la Zürich. Şi în acel timp, el s-a prăpădit.

În timpul cât eu mă îmbărbătam la voi, a murit Froben. Omul pe care l-am iubit ca lumina ochilor, Froben, părintele şi apărătorul tuturor învăţaţilor cinstiţi, protector al culturii de toate felurile.

Aşadar trebuie să mă tem şi eu de un asemenea sfârşit neaşteptat, care ni l-a smuls din mijlocul nostru pe Froben”.

Théophrast von Hohenheim, doctor în medicină şi totodată medic al oraşului Basel, scrisese această scrisoare în luna noiembrie, studenţilor din Zürich.

Gertrude Froben nu-i reproşă că n-a fost acolo în ceasul morţii soţului ei. Ea spuse doar: „Nimeni n-a fost

aici”.

Théophrast se întoarse la locuinţa sa de pe Kohlenberg. Stătea la bătrâna Ursula, care-l iubea ca pe un bun al ei. Nu mai avea pe nimeni pe lume, dar o preocupa toată lumea. Te întreba una şi alta fără obrăznicie, dar fără s-o poţi refuza. Théophrast şedea pe o bancă din faţa casei mici, joase, cu pereţii scorojiţi. Nu se simţea bolnav, se gândea la munca sa. Era istovit. Sta aici, foarte singur, în aceste zile după moartea lui Froben. În tot acest timp, nu era la drept vorbind, accesibil pentru nimic altceva. Auzea ce-i spuneau oamenii, răspundea chiar, ţinea prelegeri, vizita bolnavii, se ducea la închisoare, alina suferinţe. Ba chiar şi zâmbea, şi era atent. Gândurile sale se învârteau însă mereu în jurul aceluiaşi om, în jurul lui Froben. Începutul, când îl privise pentru prima oară în faţă, pe pacientul său. Îşi rememora tot ceea ce făcuse pentru bolnav. Căuta urmele vreunei omisiuni. Era chinuitor. Un chin care dura ore, zile întregi. Nimeni nu-l putea ajuta. Faţa-i era încordată de muncă. Ochii însă îi erau obosiţi.

Bătrâna Ursula ieşea din casă şi se aşeza lângă el. Nu rostea niciun cuvânt. Ştia că doctorul avea nevoie de un om, care să stea acum lângă el. Ştia totodată că n-are nevoie de nimeni, care să stea acum lângă el. „Dar poate-ţi sunt totuşi de folos, dacă zăbovesc aşa, mută, în preajma ta. Poţi vorbi, dacă ai chef. Şi nu vorbeşti de unul singur”. Rămânea lângă doctor, în chip firesc şi cu smerenie. Dar gata să se ridice de îndată, dacă ar dori ceva. Nu-i spunea nimic despre oboseala lui. „Îţi cunosc ochii. I-am văzut privind calm. Îi cunosc când eşti vesel: atunci sunt limpezi şi mă pot uita până în adâncul lor. Odată, pe când zăceam bolnavă, ţi-ai aplecat privirile asupra mea. Ochii îţi erau întunecaţi. Mi-am dat seama însă ca niciodată de agerimea lor, atunci când îi ţineai închişi, pipăind partea bolnavă a piciorului meu. Mâinile tale deveniseră ochi, văzând, ceea ce era de nevăzut: descoperind, ceea ce se găsea ascuns sub piele”.

În ziua următoare, când sosi ca de obicei la

închisoare, nu i se dădu voie să intre la Carlin. Paznicii îl refuzară.

— E de datoria mea, trebuie să văd pe fiecare bolnav.

— Carlin nu e bolnav.

— Asta nu puteţi hotărî voi. Trebuie să-l văd eu, ca să-mi pot da părerea.

— Avem ordin să nu vă dăm drumul. Arătaţi-ne o hotărâre scrisă şi vă vom lăsa din nou să intraţi la Carlin.

Cu o bruscă neîncredere îi întrebă:

— Dar mai trăieşte oare?

Paznicii nu-i răspunseră. Plecară, lăsându-l locului.

Rămase singur în faţa închisorii. Cui să se plângă, la cine să se ducă? La primar? Se simţea descurajat. Călcat în picioare de paznici. Ăştia ştiau mai multe decât el. Cine-l va mai ajuta pe Carlin?

„Nu mai vreau să fiu medic. Nu mai pot fi medic. Dacă aş fi mai mărginit, aş sta pe lângă cai, pe lângă caii din Einsiedem şi aş bate drumurile alături de cei care grăbesc spre locul tămăduirii. Aş putea striga alături de pelerini, cu credinţă: „Inima lumii este Einsiedem. Sfântă Fecioară din Einsiedem, binecuvântează pe toţi bolnavii! Tu, cea atotputernică, mă poţi ajuta. Mă vei ajuta, tu, cea milostivă. Trebuie să mă ajuţi, tu, cea bună. Mă vei ajuta, tu, preaîndurătoareo!

Aibi milă!

Milă de toţi cei ce plâng. De cei ce se roagă. De cei ce tremură.

Aibi milă de cei pe care-i iubim”.

Cu ochii închipuirii se văzu din nou: „Eu sunt acel Pico della Mirandola. Ce aş fi făcut de mi s-ar fi dat poruncă să-i înfăţişez pe cei şapte duşmani principali ai bisericii? Este oare o cale să pieri tu însuţi, să ieşi din cercul celor ce hotărăsc, să nu mai acţionezi? Pot spune oare că mă voi duce în piaţă pentru a striga: Vreau să apăr demnitatea umană, pe care voi aţi călcat-o în picioare? S-o apăr de voi, care habar n-aveţi ce înseamnă soarele arzător? Nu ştiţi, pentru că aţi cumpărat totul, pentru că totul vă aparţine şi aţi cumpărat în primul rând umbră. De

voi vreau să apăr demnitatea umană!

Umbra pivniţelor voastre adânci; acolo vă puteţi ascunde avuţiile. Acolo vă puteţi arunca duşmanii. Ascultaţi-mă, aşadar, voi proprietarii umbrei, voi cei ce cumpăraţi totul, ascultaţi-mă!

Aşa mi-l închipuiam pe Pico della Mirandola.

Se aflau acolo văi înguste şi colibe strâmte. Şi zilnic intram cu tata la acei oameni nenorociţi, cei mai părăsiţi, bolnavi. Ah, Dumnezeule, cât de mari erau ochii muribunzilor, aţintiţi asupra noastră. Voiau să ştie cum va fi. După aceea.

Cine ar îndrăzni să le explice că după aceea nu va mai fi nimic. Cine ar fi în stare să le răpească această mângâiere, lor, care în viaţă n-au avut parte de mângâiere. Cu care voi v-aţi purtat de parcă erau vite.

Noi, tata şi cu mine, intram prin strâmtele cocioabe din Villach, care se afla foarte departe de Roma. Dar venise acolo cineva care a vrut să predice despre demnitatea umană. Cuvintele sale n-au fost uitate şi au ajuns până la noi, în valea dintre munţi. Sânge, scuipat, puroi, urină. Şi unde-i demnitatea umană, când ţăranii zac aici, bătuţi de lăncieri? Unul se vaită că nu mai are ureche. Vino, îi spune un şarlatan, să ţi-o cos eu. Iar amărâtul îşi împrumută din toate părţile bani pentru doctor, care-i lipeşte urechea cu albuş de ou. Ţăranul se plimbă o zi cu urechea lipită; se bucură şi-l laudă pe doctor. Dar urechea putrezeşte. Albuşul se fărâmiţează. Urechea cade. Şarlatanii trebuie să fie arătaţi cu degetul”.

Venise în oraş cu inima lui generoasă, gata să primească şi lovituri, să rabde durere, să moară mii de morţi. Dar nu era pregătit să înghită jigniri.

Are rost să se adreseze lui Oekolampad? Iar acesta să-şi exercite înrâurirea asupra consiliului orăşenesc, astfel ca Théophrast să-şi poată îndeplini din nou îndatoririle sale în închisori.

Exista un raport al lui Oekolampad către consiliul din Basel, asupra convorbirilor sale cu anabaptistul Carlin.

„În închisoarea din Basel, Carlin s-a arătat gata să

susţină dispute cu mine şi alţi predicatori, în legătură cu afirmaţiile sale eronate. I s-a permis acest lucru de către consiliul demn de toată cinstea, înţelept. Articolele sale au fost trimise predicatorului marelui aşezământ al Sfântului Petru, precum şi mie, cu hotărârea de a compărea în faţa consiliului. După ce am dat ascultare acestei hotărâri, Carlin a început să se roage, în prezenţa unui membru al consiliului şi apoi a demonstrat prima sa cuvântare de încheiere cu ajutorul unor versete din ***Biblie. Summa.***[51] Dezbaterea s-a prelungit, încât noi n-am mai putut fi ascultaţi atunci. Iar Carlin şi-a ţinut singur cuvântarea.

Nouă, însă ni s-a poruncit să răspundem printr-un raport scris, până în sâmbăta următoare. Ce au spus predicatorii mănăstirii, nu ne este cunoscut. Aici alăturat vă trimit raportul meu tipărit, ca să ştiţi cum să vă împotriviţi unor asemenea spirite rătăcite. Astfel ca să nu se laude că nu li se poate răspunde şi că nu li s-a răspuns”.

Aşadar, Carlin, adus din închisoare n-a putut fi combătut nici de Oekolampad şi nici de predicatorul de credinţă veche de la mănăstire. Abia după aceea, Oekolampad s-a plâns că n-a putut ajunge la cuvânt.

Ce înseamnă însă acest lucru? în scris rămăsese numai răspunsul lui Oekolampad, nu şi ceea ce susţinuse Carlin. Doar răspunsul trimis după aceea de Oekolampad fu păstrat şi pus în arhivele scrupulosului consiliu orăşenesc.

Iar Oekolampad sublinia energic:

„Dacă turcii nu ne-ar îngădui să ne botezăm copiii, ar fi o pedeapsă grea pentru noi. Când cuiva i se retrage un însemn, nu e altceva decât retragerea în acelaşi timp a dreptului pe care acel însemn ţi-l chezăşuia. Când unui cerşetor i se ia însemnul de cerşetor, atunci e de la sine înţeles că i s-a luat şi dreptul de a cerşi”. Şi Oekolampad adăugă: „Cine vi-a dat acest drept?”

3

Nu avea timp să facă anticameră, aşteptând ca slujbaşii să-i asculte doleanţele. În ziua lui plină de muncă,

51 **Lucru cel mai de seamă (lat.).**

nu era loc pentru aşa ceva. Cum nu era sigur că nu-i vor închide şi accesul la Universitate, îşi pregătea cu multă grijă prelegerile zilnice.

Théophrast se simţea ispitit de două dorinţe contradictorii. În primul rând: plăcerea de a avea în faţa sa un auditoriu. Oameni tineri, râvnind să afle de la el ceea ce văzuse şi simţise, emanaţie a trupurilor, care se străduiau să prindă fiecare cuvânt; mişcări ale mâinilor, guri întredeschise de încordare şi emoţie; ochi necruţători.

Ştia: nu era o masă unitară, entuziastă de ascultători. Printre ei se aflau şi inşi, care abia aşteptau să facă vreo greşeală. Tineri care, la cei douăzeci de ani ai lor, se închistaseră atât de tare în ceea ce era vechi, încât ei înşişi erau ca nişte bătrâni, nefiind în stare să se schimbe. Aşadar, de pe acum morţi.

Dar şi foarte îndărătnici în refuzul, în indignarea lor, exprimată deocamdată prin aşteptare.

O aşteptare tăcută. Această tăcere n-o putea străpunge. Nu spuneau nimic, încât el n-avea cum să le riposteze.

Fireşte că-l salutau, ca şi toţi ceilalţi, spunându-i „bună ziua” şi scoţându-şi şepcile. Erau doar de casă bună.

Şi cealaltă dorinţă: de a dispărea. Mai întâi se juca mereu cu gândul: voi dispărea. Şi apoi realizarea lui. „Departe, departe de toate; departe de oraşe, cu spitalele lor. Departe de case cu femei plictisite. Sunt bolnav. Şi nu există leac pentru această boală: sunt obosit de a mă lupta cu voi. Sunt obosit de aulele voastre. Obosit de spitalele voastre. Sunt obosit de a tot căra instrumentele. Sunt obosit de a vă tot spune cuvinte de mângâiere”.

Dar dorinţa de a lupta era mai puternică.

Folosi prilejul prelegerii sale despre ciumă, pentru a dovedi care e deosebirea între a muri şi a omorî. Spuse: „Când sugrumi duşmanul, ţi se iartă păcatul”. Adăugă: „Ordinele călugăreşti sunt ucigaşe. Ele poruncesc unor oameni sărmani să pornească împotriva turcilor”. Mai spuse: „Armele de apărare sunt armele care te ajută să te menţii în viaţă. Ceea ce piere în chip natural, are un

anumit răstimp de trăit. Dar să porneşti cu arma în mână, cu ţelul de a scurta viaţa aproapelui tău, este cu totul altceva. Şi pentru că e o deosebire atât de mare între a muri şi a omorî, n-am vrea să le apropiem prin acelaşi cuvânt”.

După prelegere veni la el un discipol al lui Denck şi-l întrebă: „Bine, bine, sunteţi împotriva războiului, împotriva uciderii, împotriva violenţei, aşadar. Dar cum înţelegeţi să împiedicaţi violenţa? N-o veţi scoate la capăt în prelegerea viitoare, arătând că eşti nevoit să te aperi.

Recunoaştem că nimeni din această Universitate n-a făcut până acum deosebire între moarte şi omor. Dar vă previn că nu e de ajuns să pui problema. Sau e prea mult”.

Veniră la el şi mulţi bolnavi. Primea şi scrisori: „Vă scriu cu mâna pe care mi-aţi vindecat-o şi puteţi vedea că n-a tremurat. Toate literele sunt clare. Mâna mea e acum a dumneavoastră. Dacă aveţi nevoie de ajutor, chemaţi-mă. Mâna mea se va ridica pentru dumneavoastră”. Dar iscălitura era neciteaţă.

Veniră şi oameni sănătoşi: brutarul Humbrecht, cu cei trei copii ai săi. Voia să-i mulţumească pentru că-i vindecase soţia. **Ochii** inteligenţi ai fetiţei de paisprezece ani, care încă nu trecuse pe de-a-ntregul de vârsta copilăriei şi totuşi se îndrepta înspre curiozitatea femeiască, însemnând altceva decât dorinţa copilărească de a şti. îl privi pe doctor şi i se păru cam mic. Ştia multe, dar, nici pe departe, destule. Şi de aceea nici nu voia să intre. O stăpânea un soi de nelinişte, de sfială. Cu toate că, sub supravegherea mamei, ea plămădise turta dulce, darul ei pentru doctor.

Dar acum nu voia să-i mai dea acest dar. Din toate formele de lemn pe care le aveau, ea alesese o inimă. Aluatul moale luase forma dorită de ea, astfel că ieşiseră numai inimioare. Deodată, în faţa uşii, totul i se păru jalnic: tata, surorile mai mici şi ea însăşi cu inimile de turtă dulce în mână.

— Rămân afară! Şi nicio putere din lume nu fu în stare s-o facă să pună piciorul pe treapta ce ducea în casă.

Brutarul Humbrecht, mai veni o dată afară, râzând:

— Eşti o proastă. Înăuntru e cald şi plăcut. Şi ne simţim, de parcă doctorul Théophrast nu ne-ar fi aşteptat decât pe noi.

— Te rog, nu.

Tatăl plecă. Nu putea s-o silească, de vreme ce copila îl rugase.

— Venim repede.

Urme de picioare mici în prima zăpadă timpurie, şi inimioarele de turtă dulce în mână. Pierdută în frigul de afară. „Nu. Încă nu. Dacă nu mă lăsaţi prea mult singură. Dacă vii acum afară, tată, îţi dăruiesc ţie toate inimile. Născocesc un joc. Îmi închei şi îmi deschei nasturii de la haină. Dacă l-am încheiat din nou tot şi tu încă n-ai ieşit, atunci arunc toate inimile în zăpadă. Nimeni nu le va vedea acolo.

Abia la primăvară. Atunci or să vină căţeii şi or să le lingă. Voi, căţeluşilor, ştiţi ce e bun. Dar limbile voastre nu-s totuşi atât de deştepte ca să-mi ghicească taina: făcusem doar inimi.

Cineva coboară pe scară. Dar nu-i tata. Vine repede. Aş dori să mor pe loc, dacă va pune mâna pe mine şi-mi va vorbi cum ai vorbi unui copil. Sub zăpadă, n-are să mă găsească nimeni.

Ochi crunţi. Nu pătrunde cu de-a sila în lumea mea; nu vreau să intru în casa ta, la căldura ta.

Théophrast observă cum trupşorul fetiţei se crispa în apărare, aşa că nu-i atinse nici măcar mâna cu turtă dulce, înţepenită de frig. Îi spuse doar, vorbindu-i de-a dreptul ca unui student de al său:

— Tu eşti cea mai mare, ţi-am păstrat locul de cinste.

— Ştiu, spuse atunci fetiţa şi îl urmă, fără sfială.

Doar pe scară avu din nou o uşoară şovăială. „Dacă m-a minţit şi pe scaunul lui frumos şade altcineva, atunci fug până la capătul pământului şi mănânc singură inimile”.

O încăpere mare cu aparate, cutii, borcane, oale şi cărţi. „Surioarele mele se-nvârtesc aici, de parcă această cameră ar fi locul lor zilnic de joacă. Râd şi se minunează

în acelaşi timp”.

Eu însă am dreptul să stau la masa celor mari; iar locul de cinste a fost într-adevăr oprit pentru mine. Rotesc repede privirile asupra tuturor feţelor. Nimeni nu râde de mine. Sunt luată în serios”.

Foarte încet, cu mare grijă, cu sfială, pune săculeţul pe masa rotundă, în jurul căreia sunt aşezate scaune. Degetele ei mici erau încă înţepenite, dar izbutiră să deschidă săculeţul. De ce să nu arate inimile din turtă dulce? La urma urmei, erau frumoase.

Şi Clara, soţia tâmplarului, veni la doctorul Théophrast. „Am doi copii, unul de unsprezece, celălalt de opt. Dar nu despre ei e vorba. Sunt sănătoşi”. Nu-l privea în faţă. Era gingaşă, cu mişcări iuţi, blânde. Vorbea încet, iar uneori cuvintele ţâşneau ca lacrimile. Povesti despre toate, despre casă, despre muncă. Cum ştia să ţeasă şi ce modele găsea. Numai despre sine nu povestea nimic. Şi nici despre bărbatul ei.

Sta aci, tulburată, plină de simţăminte ce nu le putea exprima. Fără nicio legătură, începu să vorbească despre poetul Celtes. „Viaţa devine frumoasă, când ascult cuvintele sale. Nu pot răbda că toată lumea vorbeşte despre război, despre nedreptate, de ţărani ucişi şi de anabaptişti înecaţi. Toate aceste nenorociri pier dinaintea mea, când aud povestirile de călătorie ale lui Celtes”.

„Cunoaşteţi latina, doamnă Clara? o întrebă Théophrast.

Ea şovăi o clipă, apoi spuse: „O, nu. Un student pentru care spăl, citeşte şi-mi tălmăceşte”. Vorbea repede, trecând uşor peste cuvântul student. „Cum povesteşte Celtes despre o călătorie pe un fluviu”. Înţelesese că pentru scriitor scopul unei lungi călătorii era mereu acelaşi. Studentul îi explicase asta pe-ndelete.

Théophrast n-avea cum s-o ajute. O trimise acasă. Nu voia ca ea să rămână, până să fi fost în stare să-şi exprime dorinţa ei cea mai tainică: Cum aş putea să-l îndepărtez puţin pe bărbatul meu, tâmplar de sicrie?

Bătrânelul cel scund intră, păşind cu băgare de

seamă. Hainele-i erau ponosite şi murdare. Nu auzea bine. Théophrast se strădui să fie prietenos. Era prietenos şi ştia să fie blajin, chiar strigând.

Peste bătrân se aşternuse făţiş umbra inevitabilă a morţii. Era de pe acum izolat de lume, izolat de împărăţia sunetelor. Nu auzea primul ciripit de dimineaţă al păsărilor, la începutul iernii şi zăpada care cădea. Semnalul păsării, într-o asemenea dimineaţă, exprima făgăduiala: Va trece şi iarna. Uşoara bătaie în uşă, anunţând un prieten drag, nu exista pentru bătrân. Nu auzea când cineva voia să intre. îl vedea doar atunci, când se şi afla lângă el. Pierdut era simţul care-i da de ştire ce avea să vină. Un bătrân pierdut. Şi de-abia de se putea face înţeles. Acum, în faţa lui Théophrast, se bâlbâia de emoţie. îl adusese, de mână, înăuntru o femeie. Dar nu venise pentru suferinţele sale. I se făcuse o nedreptate. După un timp, începu să vorbească, chiar coerent. Înainte scosese doar sunete nearticulate.

Théophrast îşi îndreptă asupra acestui singur om întreaga lui atenţie. Nu erau acum decât ei doi: cel care suferea şi cel care asculta suferinţele celuilalt. Bătrânului i se făcuse o nedreptate. Iar doctorul trebui să asculte atent totul, pentru a descoperi mai întâi, dacă putea să-i fie de folos.

Trebui s-o asculte şi pe femeia aceea nu tocmai tânără în picioare purta nişte străvechi cizme de blană, ale unui bărbat de mult mort. Sânii îi erau căzuţi, ea întreagă arăta ca o masă de carne revărsată, tremurătoare, umflată, care putrezea, încă de vie. Faţa vădea însă ce fusese odată: o femeie veselă, frumoasă, iubăreaţă, atunci când obrazul nu-i era încă veşted şi gras, când buzele nu erau încă împrejmuite de nenumărate cutişoare mici, când ochii-i mai străluceau, plini de siguranţă, de parcă spuneau: „Bărbaţii doresc să mă mângâie”.

Doctorul Théophrast văzu în aceşti ochi spaimă, apăsare, lipsă de înţelegere. O viaţă care apucase pe un drum greşit, se risipise, se irosise. Şi femeia ştia acest lucru. Dar azi, în faţa lui, încerca să uite, şi povestea din

timpurile ei de strălucire. Fusese patroana unei cârciumi. „Cui îi era sete venea la mine. Şi veneau din toate ţările: italieni şi suedezi, ba chiar şi din Persia”. În acea seară de iarnă, în casa de pe Kohlenberg se ivi pentru o clipă o împărăţie persană de basm cu imagini vii, strâns împletite. „Dar ieri n-am putut sta pe picioare, nu pentru că eram beată, credeţi-mă. Am încercat să fug, dar nu puteam, am căzut jos şi nu ştiam de ce să mă prind”.

Doctorul îi luă mâna, o mână cărnoasă, fierbinte, cu o rană mică pe dosul palmei. Ea-l ţinu strâns, ca un copil, care nu ştie de ce îi e teamă.

Cine se încumetă să înceapă a-i spune cu vorbe mari: Ai avut timp destul să înveţi de ceea ce trebuie să-i fie frică omului în viaţă şi de ce nu trebuie să se teamă. Cine vrea să spună privindu-i ochii rugători: Ţi-ai irosit multă vreme, îmbrăcată în blănuri suedeze, călcând pe covoare persane. Ţi-ai întemeiat viaţa pe trupul tău trufaş, neînţelegând la vreme, că trupul e pieritor.

Acum, nu înţelegi de ce oamenii te ocolesc, pe tine şi duhoarea ta. Nici măcar bătrânii nu vor să stea lângă tine. Nu te-ai gândit la nimic, în timp ce te lăsai mângâiată. Nu te-ai gândit că va veni o vreme, când niciun bărbat nu va mai mişca un deget pentru tine. În timp ce erai mângâiată, te-ai amăgit şi ai uitat să te gândeşti când e timpul să închei cu toate acestea.

Doctorul Théophrast n-o putea alunga, spunându-i: Vei avea parte de un sfârşit înspăimântător. Moartea vine pentru tine mult prea încet. Nimeni nu te poate ajuta. Vei decădea şi mai mult şi te vei văicări. Şi nicio casă milostivă nu ţi se va deschide, fiindcă nimeni nu te va putea răbda, pe tine şi duhoarea ta. Ai să cazi undeva pe stradă şi numai muştele vor fi în preajmă-ţi.

Îi puse cu mare grijă o alifie pe rană. Ca o mângâiere. Îi zâmbi încurajator, de parcă ar fi fost un copil plin de speranţe, trimis pe un drum tare primejdios, prin pădurea întunecoasă, şi nu acea bătrână părăsită, vlăguită de labirintul patimilor.

Iar omul din Einsiedem trebui să-l asculte şi pe

bolnavul nerăbdător, care îşi făcuse un plan amănunţit asupra celor ce avea să spună, când va ajunge la Théophrast. Era plin de prejudecăţi. Felul lui de a vorbi era pretenţios. Dar nimeni nu-i ştia taina, nimeni nu ştia că nevoia lui de a judeca şi a osândi era întemeiată pe o mare îndoială. Incertitudinea vieţii sale însăşi, a vieţii sale, pe care o ascundea de toţi.

Recunoscuse: Anabaptiştii sunt singurii care vor să ajungă la schimbări adevărate în lume. Aşa că devenise şi el anabaptist. Şi vorbise şi el, ca şi ceilalţi, cu vehemenţă, împotriva adorării sfinţilor. Acum însă susţinea cu toată tăria: Un om n-o poate scoate la capăt fără ajutorul sfinţilor.

Suferea de stomac, dar se împotrivea să descrie exact simptomele bolii sale, vorbea numai despre necesitatea de a păstra crezul în anumiţi sfinţi, ca simbol al oamenilor chinuiţi, şi-l îndemna şi pe doctorul Théophrast să facă totul pentru a-i recomanda şi a-i sprijini.

„Ce puteţi face oare când ştiinţa dumneavoastră e neputincioasă; când daţi peste un bolnav de ciumă? Vreţi să-i spuneţi că e pierdut? Nu e mai bine pentru bolnav să-i spui să se roage sfântului Rochus? Gândul la sfântul Rochus, care-i îngrijise pe ciumaţi şi care se îmbolnăvise el însuşi la Piacenza, dar s-a însănătoşit apoi, îi va fi o mângâiere. Şi vreţi să i-o luaţi, atunci când nu-l puteţi ajuta prin arta medicinii?”

Spune: „Mi-a fost răpită credinţa”, şi nu vrea să recunoască deloc că el însuşi a trădat. Se ascunde după cuvintele: „Am fost prădat”.

Totul era legiferat la Basel. Cântecele satirice erau interzise. Mai înainte se făcea câte un cântec, câte un vers, cu prilejul oricărui eveniment. Să cânţi însemna vrăjitorie. Nu aveai voie să joci cărţi, în timp de furtună. Dar ce putea fi oare mai straşnic, decât să trăieşti asemenea emoţii: frica de trăsnet alături de frica de a pierde, dar şi de aşteptare a câştigului? Era interzis dansul pe străzi. Înainte de a pune piciorul în Basel, trebuie să ştii ceea ce-i

oprit. Dar nu este o interdicţie generală, ci numai pentru anumite persoane» în timp ce altora le este îngăduit s-o facă. Cei care aveau dreptul să joace cărţi şi pe vreme de furtună, erau tocmai privilegiaţii furtunii.

Nu fusese cândva un timp când Amerbach se ducea la „Ulciorul roşu”, la hangiţa Anna Wehrlich? N-am stat noi cu toţii împreună: un jurist şi doi medici?

Dar nu încerca să-l cauţi acum pe Amerbach la „Ulciorul roşu”. Din ordinul consiliului orăşenesc, Anna Wehrlich a fost arestată.

Vecinii spun: „Aţi auzit, doctore, că e vrăjitoare? Fireşte, au cântat şi dansat şi au jucat cărţi acolo pe timp de furtună. Dar precumpănitoare era supa ce le-o servea. Nimeni n-o poate ajuta pe Anna Wehrlich. Ea a dat adăpost şi unor oameni suspecţi”.

Desigur că juristul şi profesorul Bonifacius Amerbach nu se va ridica întru apărarea acuzatei, Anna Wehrlich. Nu va spune că şi el a mâncat din supa făcută de ea şi că supa fusese bună. Era de neînchipuit. În asta consta tocmai zidul despărţitor nevăzut între Anna Wehrlich şi Bonifacius Amerbach.

Dar el, Théophrast, avea nevoie de acest prieten. Avea nevoie să poată râde cu cineva de certurile stârnite la Universitate. Încercă să obţină întâlnirea, trimiţându-şi discipolul, pe Oporinus, în casa Amerbach, cu o copie după prelegerea sa despre omor şi moarte. Să constituie un impuls pentru jurist. Un îndemn pentru o nouă discuţie.

Sau şi aici se ridicase deodată un zid despărţitor? Amerbach cel vesel, prietenos, frumos, care-i spusese odată: „Mai curând aş lăsa să mi se taie o mână, decât să îngădui cuiva să-ţi zgârie măcar o unghie de la deget”.

Amerbach fu recâştigat de către vechile familii. De marile case de negoţ. Să apărăm oraşul de influenţa oamenilor lui Denck. „Noi cei din Basel suntem pentru libertatea negoţului şi pentru libertatea gândirii”. Bogaţii stăpânesc oraşul. El le apără avutul. Era apărătorul legilor în fiinţă, nu a celor viitoare.

Doamna Amerbach, Vulpiţa, trecea prin viaţă fără să

înţeleagă nimic. Odată, îi spuse doctorului localnic Truckenbrot, cu vocea-i uşor nehotărâtă, nepăsătoare: „Doctore, vom avea purcel de lapte la masă. Nu doriţi să fiţi oaspetele nostru?”

Doamne, ce să mai spună Truckenbrot! îşi închipui savoarea purcelului şi zise: „Nu omul e culmea creaţiei, ci purcelul de lapte. Are gustul delicat al porumbiţelor”. Acum stai aici, Paulus Truckenbrot, pierdut pentru orice fel de înnoiri aduse lumii. Oriunde te-ai afla, eşti cu conştiinţa încărcată.

Ştia bine că dacă ar fi intrat în clipa aceea Théophrast, discuţia ar fi luat o cu totul altă întorsătură. Dar el nu-şi plângea timpul pierdut. Şi-l irosea cu bună ştiinţă.

Bonifacius Amerbach îi trimise lui Théophrast un slujitor, pentru a-l vesti că dacă vrea să-şi ia înapoi prelegerea, să vină fără grijă.

„Îmi trimiţi un slujitor şi-ţi încui uşa, poruncindu-i să-mi spună dacă vreau să iau înapoi ceea ce îmi aparţine, bunul meu, atunci cineva, căruia nu-i pasă de nimic, îmi va descuia. Un oarecare. Nu puteai aştepta tu însuţi, nici acea clipă măcar”.

Aşadar, m-am dus eu la cei cărora nu le pasă de nimic, iar ei mi-au dat ceea ce-mi aparţinea. Îmi arătară filele de hârtie scrise. M-a apucat atunci un fel de înduioşare, de compătimire, când m-am uitat de jur-împrejur în casa ta. Ai strâns acolo atâtea, cu asteneală şi mereu va trebui să te întorci acasă, pentru a veghea asupra lucrurilor. Să iei seama să nu ţi se care ceva de acolo. Biet Bonifacius! Ai nevoie de atâţia străini pentru casa ta: s-o deretice, s-o cureţe. E atât de curat la tine.

Oare mi-ai citit măcar lucrarea? De ce te fereşti de mine? Ce cunoşti tu despre ştiinţa mea? Am mers până la izvorul curat şi limpede şi ştiu că e murdărit pentru că alţii scuipă în el. Ştiu că nu pot împiedica să fiu scuipat de ceilalţi. Iar dacă mâinile mele ating murdăria, sunt pline de această murdărie, pe care trebuie s-o înlătur. Şi cu aceste mâini trebuie să pornesc mai departe la luptă”.

Erau zile când se simţea foarte puternic şi în acelaşi timp adânc nenorocit. Vedea aproape de el mijlocul de a schimba lumea, dar ştia că era mai departe de el, ca niciodată.

5

O slăbiciune nelămurită îl cuprinse pe Hans Denck, o slăbiciune necunoscută de el înainte, şi care-l ducea în pragul deznădejdii. Avea şi dureri, din când în când. Erau zile întregi când nu putea să gândească, să lucreze, să scrie nimic. Veneau prieteni care-i cereau sfatul şi, încă în timp ce-i vorbeau, el uita ce întrebaseră. Nu era înfumurare, când se gândea tocmai acum că duşmanii îl numeau: „Papă al anabaptiştilor”. Era satisfacţie: „Ei recunosc puterea noastră. Văd cum creşte influenţa noastră în oraşe. Nu mai predicăm prin unghere. Nu aşteptăm mâhniţi, în colţişoare întunecoase, nu ne lăsăm striviţi de voi, pentru a ne preface în nişte fiinţe informe”.

— În acea clipă îşi dădu seama că nu foloseşte la nimic dacă predică doar şi dă învăţături prin viu grai. Doctrina trebuie să fie scrisă pentru a fi inatacabilă şi lămurită. îl cuprinse spaima că nu va mai avea timp să aştearnă pe hârtie învăţăturile pentru prietenii şi fraţii din toate oraşele şi satele. Cel puţin şapte puncte trebuiau să fie clarificate: despre contradicţiile din Biblie, despre vinderea lui Christos, despre credinţă, despre liberul arbitru, despre faptele bune, despre jurământ, despre secte. Dacă el, Hans Denck, se prăpădeşte înainte de vreme, ceilalţi vor spune că doctrina lor este sectară, deformată, monstruoasă, denaturată, desfigurată, respingătoare, şi, în cele din urmă, fără formă. Adică fără chip.

Ştia că fusese predestinat să dea o formă acestei doctrine. Să explice ce este un anabaptist. De unde ne tragem, cât de adânci ne sunt rădăcinile, cât de departe se întind crengile noastre, cât de puternic e trunchiul.

Voi explica cine ne sunt aliaţii. Cum l-am întâlnit pe Thomas Müntzer la Nürnberg.

Ştiu pe cineva care cunoaşte leacul împotriva

slăbiciunii mele, a durerilor, a fierbinţelii. Mă cunoaşte bine. Vom râde împreună, iar apoi va spune: Un om, de douăzeci şi şapte de ani de-abia, are încă vreme destulă. Doctorul Théophrast îmi va întări gândul că am timp. Verena, eu plec înainte spre Basel, iar tu vii mai târziu. Ca om hăituit, e mai uşor să scapi când eşti singur l".

Nu fu nevoit să se obosească prea mult, întrebând prin oraş. Oricine cunoştea locuinţa doctorului Théophrast, de pe Kohlenberg.

Când ajunse, doctorul nu era acasă. Vru să plece, să aştepte undeva. Dar bătrâna Ursula îl trase de mână înăuntru, cu prietenie, poftindu-l să rămână, într-un fel căruia nu i te puteai împotrivi:

— Văd doar că eşti obosit. Bagă-te în pat, până soseşte. Câteodată poate dura multă vreme. De bună seamă că eşti însetat. Îţi aduc vin.

Îi făcuj>e plac. O lăsă să îngenuncheze pentru a-i scoate cizmele; să-i ducă paharul la gură; să-i şteargă sudoarea de pe frunte. Cam aspru, cam cu teamă.

Stătea întins acolo, cu bărbuţa lui întunecata, cu faţa strâmbată de durere, dar totuşi zâmbitoare şi adormise încă înainte de a-i fi mulţumit. Şi, chiar cu ochii închişi, o limpezime zguduitoare îi era aşternută pe faţă. Bătrâna nu se îndura să-l părăsească; îl tot privea, cuprinsă de o emoţie plină de veneraţie. Nu mai ştia de când sta lângă el. Dorea doar ca străinul să deschidă din nou ochii şi să-i vorbească.

Să-i spună cine e, de unde vine şi ce caută acolo. Doar vedea şi ea că e un om neobişnuit, care vrea ceva neobişnuit. Fu cuprinsă de un soi de solemnitate. Simţea o mare cinste că poposise la ea, că se lăsase să-l descalţe.

— Rogu-te, îi spuse cu glas tare, vorbeşte cu mine. Încă nu e noapte, e ziua-n-amiaza mare.

Străinul nu-i răspunse, nu se trezi. Deodată, bătrânei i se făcu frică. „Doar n-are să moară aici? Un bărbat atât de frumos şi tânăr". Străinul respira în chip ciudat. Bătrâna se gândi că trebuie să facă ceva, nu ştia ce. Chemă încet pe unul dintre copiii ce se jucau pe-afară.

— Du-te de-l caută pe doctorul Théophrast. Caută-l prin tot oraşul şi adă-l încoace.

Nu fu uşor pentru băieţaş să-l găsească pe doctor. Dar copiii de pe Kohlenberg cunoşteau fiecare colţişor, ştiau obiceiurile oamenilor, ştiau pe unde ar putea să întrebe. Cu încăpăţânare de copil, căruia i se dăduse o îndatorire importantă de îndeplinit, îl găsi şi-i şopti:

— A venit la tine un om şi trebuie să te întorci neîntârziat.

Nu sunt prea mulţi aceia, la a căror vedere să ţi se încălzească inima, iar bucuria că se află lângă tine să fie deplină. Sunt oameni, care parcă ar face parte din tine însuţi. Hans Denck era dintre aceşti puţini.

Théophrast îi spuse bătrânei să iasă din odaie. Nu-şi trezi prietenul. Observă cum respiră, se apropie, îi adulmecă răsuflarea, îi pipăi fruntea şi-i luă pulsul. Fierbinţeală. Mai cercetă odată mirosul răsuflării. Îşi aminti de alte asemenea cazuri şi începu să-l palpeze. Ganglionii gâtului erau umflaţi, la fel şi la subsuori. Încetă, nevrând să-l trezească pe cel ce dormea. „Dacă e ceea ce cred, mai are numai încă vreo câteva zile de trăit. Şase zile se socotesc de la izbucnirea bolii. Când a observat oare primul semn? Cât timp a fost pe drum? De câte zile se află la Basel? Dar poate că ganglionii inghinali nu sunt umflaţi, poate că boala nu e atât de înaintată, poate că nici nu e măcar boala de care mă tem. Poate că iar văd doar ceea ce-i mai rău. Sfârşitul lui. Sfârşitul lui Hans Denck, prietenul meu. Nu se poate. Asta nu se poate. Dacă inima îi e destul de puternică, poate supravieţui celei de a şasea zi, celei de a şaptea şi a opta, şi-atunci mai e o speranţă. Speranţa ca el să biruie boala. Ar rămâne atunci încă mult timp cu o slăbiciune, dar va trăi. Eu nu pot face altceva, decât să lupt împotriva fierbinţelii, să-i alin durerile, să-i adorm gândurile şi să aştept. Îi pot doar uşura lupta, arăt”.

Când vru să iasă pentru a o căuta pe bătrână, ca să-i aducă cârpe ude, bolnavul se trezi.

— Bună ziua, Théophrast, îi spuse el, de parcă s-ar fi despărţit abia aseară. Am nevoie de sfatul tău.

— Arăţi obosit.

— Am o treabă care nu suferă amânare. Vreau să lucrez, trebuie să scriu şi nu pot. Mi-e rău. M-am gândit la sabia ta. Tocmai am visat despre ea. Mă gândesc să scoţi sabia din teacă şi să iei de-acolo apa vieţii. Dă-mi-o. Am nevoie de ea.

„Dacă-i ciumă, se gândi doctorul, va deveni apatic. Acest cap frumos şi luminat, aceste gânduri atât de cumpănite vor pieri, încă în timp ce trupul va mai fi în viaţă. Dar dacă aş reuşi să opresc înaintarea bolii, prin leacurile mele, nu va fi aşa. Există o mulţime de oameni care au supravieţuit acestei boli. Înainte de toate nu trebuie să afle nimic despre starea în care se află. În orice caz, acum încă nu. Şi nimeni n-are voie să intre la el”.

— Dacă aveam apa vieţii, ţi-aş fi dat-o încă la Strassburg. Trebuie să-şi măsoare bine cuvintele pentru ca glasul lui să nu trădeze compătimirea. Să nu-l facă pe bolnav să bănuie starea sa, prin raptul că-i împlineşte toate voile şi că i se adresează ca unui copil. Spuse foarte liniştit: Noi amândoi nu ne putem face iluzii. E foarte probabil ca această apă a vieţii nici să nu existe.

— Trebuie să scriu, zise Denck.

Scria, nu numai pentru a se salva. Scriind, lupta cu disperarea şi cu ura sa. Îi ura pe adversarii săi, aceia care spuneau deschis: „Luptăm pentru a căpăta înapoi ceea ce am pierdut”. Aceasta e puterea lor. Să capete totul înapoi. Să vină înapoi. Înapoi.

Pe ceilalţi adversari, pe Oekolampad, Luther şi Zwingli nu-i ura, chiar dacă îl împroşcau cu ocări. Suferea pentru ei. Suferea, văzând cât de aproape erau aceştia noi, de cei vechi. Existau oameni care spuneau: „De când au fost omorâţi ţăranii, totul e fără rost. Dacă nu-i aveţi pe ţărani, nu aveţi nimic; veţi da greş şi până la urmă îl veţi întări1 numai pe duşman”.

— Doar nu putem sta cu braţele încrucişate. Nu putem sta nepăsători, explică el medicului şi prietenului.

— Dar dacă ştii că, vorbind, vei fi omorât, atunci mai bine taci.

— Iar dacă tac, îmi pierd respectul faţă de mine însumi, îmi pierd mândria. Şi asta tot moarte ar fi. Aşa sunt eu. Aşa sunt fraţii mei. Aşa suntem cu toţii. Deşi ştim că vom fi judecaţi după legile lor şi va trebui să murim. Aşadar, vom vorbi. Astfel, moartea noastră va fi avut cel puţin un tâlc.

— Mai sunt şi alte mijloace de a vorbi, fără să mori. Să faci parte dintre prietenii casei Froben, împreună cu Erasm, să fii profesor la Universitate, prieten al lui Amerbach, să ai o privire generală dinspre grădina trandafirilor.

Nu era acum timpul potrivit să-i împărtăşească bolnavului îndoielile sale cu privire la Amerbach. Nu-i putea spune nici că nu i se mai îngăduia să-i viziteze pe bolnavii din închisori.

Hans Denck ripostă:

— Nu vom poposi în grădina cu trandafiri. Pentru noi, ei au doar două lucruri: închisoarea sau moartea.

Nu-l putea întreba pe bolnavul agitat şi sleit de puteri: Unde e Verena? De ce n-a venit cu tine?

Hans Denck vorbi în continuare:

— Nu mi-e teamă că mă vor omorî. Alta e frica mea. Nu vreau să fiu târât de ei într-un ungher singuratic şi să fiu ucis acolo. Nu vreau să părăsesc această lume fără să am certitudinea că există urechi care să mă asculte şi mâini care se întind pentru a prelua armele noastre. Şi sunt arme de foarte multe feluri.

6

Théophrast sosi pe neaşteptate în odăiţa discipolului. Găsise o nouă formulare şi această bucurie se cerea împărtăşită. Pentru a dăinui, ceea ce scrisese, trebuia să fie întărit prin viu grai.

Se pregătise pentru o dispută, pentru întrebările discipolului, cel mai apropiat inimii lui, datorită dragostei pe care Oporinus o arăta faţă de tatăl său.

Descoperirea constituie în ea însăşi o desfătare; faptul de a o aduce la cunoştinţa altcuiva era primul pas pentru sporirea acestei bucurii. Apărarea ei prin dezbateri, era însă suprema desfătare.

— Bună ziua, Oporinus. Silitor ca totdeauna, dragul meu. Dar acum termină. Pune pana deoparte. Vreau să-ţi dezvălui ceva cu totul nou. De ce şovăi? De ce pui amândouă mâinile pe foaia pe care ai scris-o? Fii atent că te murdăreşti. Cerneala încă nu s-a uscat. Să văd ce-ai scris şi tu în acelaşi timp cu mine. Tu, în odăiţa ta, eu, într-a mea. Noi amândoi vom reuşi să-i ajutăm pe oameni. Eu te iniţiez în noua concepţie despre medicină, iar tu o vei duce mai departe după moartea mea.

Bărbatul mic de statură avea mişcări repezi, neaşteptat de puternice. Cu acea uşurinţă de neasemuit şi căreia nu i te puteai împotrivi, Théophrast smulse, din mâniile lui Oporinus, foaia de hârtie pe care acesta o ferea. Citi. Citi cu glas tare.

„Raport asupra prelegerii de pe data cutare. La întrebările doctorului Théophrast, studentul Cutare răspunse asta şi asta. Théophrast s-a abătut de mai multe ori de la materia de învăţământ”.

Câte lovituri rabdă inima? N-are rost să întrebi: pentru cine scrii asta, cui îi raportezi, cât de des, de când? Nu-ţi e de niciun folos să-ţi făureşti o imagine despre frigul, gheaţa care fac sloi inima caldă, de bună-credinţă, largă şi generoasă a omului. S-a surpat ceva. În chip definitiv. Acest definitiv pe care chirurgul îl poate întâi calcula, înainte de a separa ultimul ligament al mâinii, de ciotul braţului. Dar omul, cel în cauză, e sensibil şi strigă. Iubirea poate năpădi raţiunea, durerea o îneacă. Doctorul Théophrast urlă:

— Porcule! Şi iar, şi iar: Porcule!

Nici nu vru să audă vorbele celuilalt. Nu auzi:

— E o eroare, credeţi-mă, doctore, nu-s decât notiţe, ca să memorez mai bine. Mă bănuiţi. E nemaipomenit. Puteţi să mă ocăriţi cât vreţi, nu mă simt jignit. Nu voi pleca de la dumneavoastră.

Théophrast încetă atunci să ţipe. Fără tranziţie, citi ceea ce scrisese, îi citi celuilalt, cu voce tare, retezând astfel explicaţiile lui Oporinus. În timp ce citea, se gândea: „Bine, dacă doriţi să mă descoaseţi, atunci să auziţi, ceea

ce oricum spun peste tot. Nu vă voi face plăcerea de a mă plânge de Oporinus. E discipolul meu şi va rămâne discipolul meu, câtă vreme voi dori eu, nu voi”.

Théophrast nu cunoştea pe nimeni altul cu care să poată discuta despre acest lucru şi de aceea se duse la doctorul Truckenbrot. Ştia că nici vechiul localnic nu-l putea ajuta în această privinţă. Hotărârea era numai în mâinile lui: „Să-i spun lui Hans Denck că va muri? Dacă bolnavul vrea să afle adevărul, să i-l spun? Chiar dacă zice că e destul de puternic pentru a cunoaşte adevărul?”

La drept vorbind, Théophrast nu voia de la doctorul Truckenbrot decât confirmarea hotărârii sale. Ştia că amândoi erau de acord asupra acestui punct. Nu se vor certa.

— Fireşte, ştiu dinainte că Hans Denck este puternic. Dar dacă îi spun adevărul, care schimbă totul pentru el, dacă-i arăt că soarta îi e pecetluită, iar el nu poate îndura? Omul poate îndura gândul că va muri cândva. Dar faptul că nu ştie când va muri, îl menţine în viaţă. Îi povesti mai departe lui Truckenbrot: Hans Denck mă întreabă mereu dacă e doar febră, sau ciumă. „Tu eşti doar prietenul meu. Spune-mi! Şi dacă e ciumă, sfârşitul va fi lung şi plin de chinuri? îmi voi pierde cunoştinţa şi voi aiura?” Nu vreau să vorbesc cu bolnavul despre asta; dar el mă întreabă întruna şi ştiu de ce. Numai acest lucru încă nu mi l-a cerut. E pentru prima oară când mi-e frică, când mă duc la un bolnav. Frică: să nu mă privească în ochi şi să mă roage: „Eşti prietenul meu. Dă-mi un praf care să-mi aline durerile, să mă ameţească. Dă-mi puţin mai mult”.

— Cunosc simţământul ăsta, spuse Truckenbrot.

— Eu nu l-am cunoscut până acum. Nu ştiam că-mi poate fi frică de ceva. Nici măcar la Salzburg, când m-au ameninţat cu tortura.

— Asta te privea doar pe dumneata. Aici e o cu totul altfel de teamă. E certitudinea că nu-ţi poţi ajuta prietenul.

— Mi-e groază de dezamăgirea lui. Pe când eram împreună la Strassburg, într-o seară friguroasă de vară, când plouase toată ziua şi nu se înseninase deloc, m-a

întrebat: „Dacă va fi să mor odată de o moarte înceată, chinuitoare, mă vei ajuta să scap mai repede de calvar?” Nu i-am răspuns atunci nimic, ci i-am întins doar mâna, mângâindu-l. Acum îmi va aminti de acest lucru. Ochii lui mă caută. Cum pot să-i ocolesc privirile? Nu vreau să-l mai văd chinuindu-se, şi nu-i pot opri aceste suferinţe. Mi-ar fi mai bine dacă aş fi eu în locul lui. Mi-e frică de aceşti ochi, în clipa când i-aş spune foarte hotărât: nu-ţi dau praful. Ochii-i vor aluneca în altă parte, iar privirea-i va deveni ştearsă.

Truckenbrot spuse rece, aşa cum obişnuia întotdeauna:

— Pentru fiece caz sunt mii de comparaţii, dar nu găseşti niciuna care să se potrivească. Cred că există cinci trepte peste care muribundul are de trecut. Poate-ţi voi fi de folos, Théophrast, dacă-ţi voi reaminti aceste trepte, pe care, desigur, le ştii. Am descoperit, că bolnavul refuză să accepte că trebuie să moară. Nu vrea să ia la cunoştinţă acest fapt. „Nu eu, spune el, nu eu; alţii poate că da, dar eu nu”. Şi se agaţă de acest gând. Vine apoi treapta a doua, a amărăciunii. Atunci se plânge de această nedreptate: „De ce eu, de ce tocmai eu?” Iar pe urmă vine o treaptă îngrozitoare. Bolnavul ne roagă pe noi, sau pe preot, să-i mai dăm puţin răgaz. Şi deodată, ca un cumpărător în faţa neguţătorului, se zbate să obţină: „Mai dă-mi un an, câteva luni măcar”. În acest răstimp făgăduieşte lucruri ce nu le mai poate măcar pricepe. Păziţi-l pe bolnav de preoţi în vremea asta. Căci nu mai este el însuşi atunci. E gata să facă orice fel de mărturisiri. Dar nu în slujba idealului, deşi aşa s-ar părea. Ci e vorba de o târguială. „Dacă-mi recunosc greşelile, îmi prelungesc viaţa”. Eu am numit această stare, pentru mine, treapta a treia. Cea mai periculoasă pentru noi, care ne-am luat răspunderea să-l apărăm pe bolnav de zelul şi bunăvoinţa cu care face mărturisiri. Îmi închipui, spuse Truckenbrot, că există la noi în Basel oameni, care ar dori să-l înrâurească pe muribund. Nu lăsa să intre niciun vizitator. Ştiind cum stau lucrurile la Basel, îmi închipui că

Oekolampad însuşi va voi să adaste la căpătâiul muribundului. Îţi spun toate astea, Théophrast, nu fiindcă vreau să mă arăt grozav. O fac numai pentru că uneori cred că aş putea fi în locul dumitale. Ştiu că n-aş putea fi ca dumneata şi că nu ocup acest loc, dar aş dori ca experienţa mea de viaţă să-ţi poată fi cel puţin de folos… Bolnavul trece apoi prin celelalte două trepte, ultimele. Jalea pentru timpul pierdut. Şi, în sfârşit, resemnarea. Nici participare, nici jale, nici amărăciune, nici mânie, nici dorinţă, nici tocmeală pentru încă puţin timp – nimic, nimic. Tocmai acea nepăsare, de care ţi-e teamă.

— Multe mulţumiri. Am înţeles. Cel mai periculos lucru nu sunt cuvintele prietenului, ci vizitatorii. Voi avea grijă.

8

Nu-i putea închide uşa în nas lui Oekolampad.

— Hans Denck m-a chemat şi am venit.

Medicul nu-i putea replica acestui om că ştie că el nu doreşte decât să vadă cât de bolnav este Hans Denck şi dacă va muri în scurt timp.

Nu puteai vorbi astfel cu Oekolampad. Nu-i putea pune în seamă astfel de gânduri.

— Aş dori să capăt îngăduinţa de a mă aşeza în Basel. Hans Denck repetă ceea ce scrisese în epistola către Oekolampad. Rătăcesc pretutindeni în surghiun. Nu pot să merg la prieteni şi cunoscuţi, pentru că sunt bănuit a fi un protector al sectelor şi făuritor de false dogme. Asupra mea apasă edictul, prin care mi se interzice dreptul de a fi găzduit şi ospătat. Cunoşti edictul. Aş dori să rămân în Basel.

— Eu te-am primit acum patru ani.

Théophrast îi lăsă singuri. Văzu că vizita lui Oekolampad era un prilej de mulţumire pentru bolnav şi nu vru să-i stingherească.

— Şi pe acest doctor Théophrast l-am găzduit la început, când a venit în oraş. L-am primit. Am primit totdeauna pe toţi noii-veniţi în oraş. Acum, însă, trebuie să-l învinuim pentru faptul că ţine prelegerile în limba germană. Să-l înţeleagă toată lumea. Cheamă felceri şi

bărbieri şi alţi oameni simpli, care n-au ce căuta la Universitate.

— N-am uitat ce s-a întâmplat acum patru ani. Şi tu fuseseşi primit de oraşul Basel, tot ca surghiunit. Atunci te-am auzit pentru prima oară vorbind în public: Ai comentat un pasaj din ***Profetul Isaia.*** N-ai vorbit în limba latină. Atunci ai vorbit în germană.

— Ce pasaj era?

— Tot ce urmează după versetul al II-lea, din capitolul I***: „Plenus sum.*** M-am săturat... Nu-mi mai aduceţi jertfe, spune Dumnezeu, praznicele voastre au ajuns pentru mine o povară. Ajutaţi-l pe cel împilat”.

— Cunosc. Versetul 17. Dar aici suntem la Basel, Hans Denck. Îmi poţi răspunde că şi atunci eram la Basel. Au trecut însă patru ani de atunci.

Oekolampad îl privi pe bolnav şi-i spuse cu blândeţe:

— Ar fi necesar să-ţi revizuieşti învăţăturile. Nu trebuie să-i zăpăceşti pe oameni cu îndoielile tale în ce priveşte credinţa, în ce priveşte existenţa diavolului. Văzându-l cum zace atât de slăbit, se gândi: „Aproape să te cuprindă mila. Aproape ai putea avea înţelegere pentru omul acesta, dar numai «aproape»”. Nu se putea opri de a se crede mai bun, mai pur, socotind această boală drept o pedeapsă. Pentru el era dovedit că Hans Denck se făcuse vinovat. De aceea se îmbolnăvise. Vinovat, pentru că prin învăţăturile sale ademenise poporul, oameni săraci şi ignoranţi. Vinovat, pentru că voia să continue, în alt chip, lupta pierdută a ţăranilor. Oekolampad nu cuteza să-şi mărturisească lui însuşi: „Nu mi-e milă deloc”. Gândul lui de la început fusese: „Aproape să te cuprindă mila”. Spuse mai departe: N-ai putea oare să lămureşti din nou, scurt şi limpede, tot ceea ce ai propovăduit?

Faţa bolnavului se lumină de fericire:

— Tu dai glas la ceea ce gândesc eu. De scris, n-am scris nimic. Ammuncit, cum ai cerut tu, atunci, prin cuvintele lui Isaia: „Învăţaţi să faceţi fapte bune, năzuiţi către dreptate, ajutaţi pe cel împilat, faceţi dreptate orfanului, apăraţi pricina văduvei!” Da, vreau să-mi aştern

gândurile pe hârtie. Şi despre ritualurile, care nu trebuie să fie înlăturate, pentru a le înlocui prin altele noi.

— Am să mai vin, spuse Oekolampad şi adăugă: Sănătate!

Afară i se adresă lui Théophrast:

— Ştiţi că este oprit a-l găzdui pe Hans Denck. Dacă ar fi găsit, toţi cei ce l-au ajutat ar fi pedepsiţi.

— Va fi găsit, replică Théophrast, numai dacă va fi pârât.

— Văd, spuse Oekolampad, că suntem de aceeaşi părere. Dumneavoastră nu veţi vorbi şi nici eu. Poate rămâne liniştit aici. Vrea să-şi scrie retractarea.

— Retractarea? A pomenit el de aşa ceva?

— E o chestiune de formulare. Poate el o va numi mărturisire. Pentru noi toţi important este să-şi recunoască în mod public greşelile şi să se reîntoarcă la vechile sale păreri, în ceea ce priveşte punctele principale.

— Vreţi să spuneţi la părerile dumneavoastră?

Pentru că Oekolampad nu răspunse nimic, doctorul adăugă:

— Scrisul l-ar slei de puteri.

— Atunci, duceţi-vă şi spuneţi-i că-l opriţi să scrie.

Iar doctorul Théophrast văzu că celălalt socoate încă de pe acum boala lui Hans Denck ca pe o victorie a sa. Încă niciodată medicul nu simţise atât de limpede ca acum neputinţa sa. Prietenul va muri sub ochii săi, trupului nu-i poate fi de folos. Şi nici spiritului. Gândurile prietenului vor fi răstălmăcite, vor deveni neclare, vor fi falsificate. Apoi tăinuite. Să tăinuieşti ceva, înseamnă a-l face să dispară. Cum ar putea el, doctorul, să păstreze, neschimbat, ultimul cuvânt al muribundului? Vedea tot ce se va întâmpla. Vor fi lacune: lacune de lectură, lacune de scris, fără voie parcă. Diaconii îl vor înconjura pe muribund. Ajutoarele vor pune mâna pe cele scrise. Nu vor face apoi altceva decât să scrie, să rescrie, să tălmăcească, să răstălmăcească.

9

Şi-ţi aşezi mâinile tale pe mâinile muribundului.

Aşa începuse între Théophrast şi Hans Denck…

— Ţi-am văzut faţa şi-am recunoscut că n-ai nevoie de împuternicire. Am văzut-o în ochii tăi.

Denck spuse acest lucru cu totul pe neaşteptate.

— Dacă recunoaştem că altcineva e mai bun decât noi înşine, iar mai bun, poate însemna şi mai necesar, mai important decât noi înşine, atunci trebuie să-l preţuim mai mult decât pe noi înşine. Tot aşa cum braţul sau mâna apără mai mult capul şi inima şi ochiul, decât pe sine.

Théophrast îi spusese încă la Strassburg: „Cu mâna mea vreau să-ţi apăr inima”.

„Acum, cu mâna mea, nu-ţi mai pot apăra decât scurtul răgaz ce-l mai ai. Acest scurt răgaz pe care-l mai ai aici, pentru a nu fi tulburat. Mâna mea nu poate face altceva, decât să-l ţină deoparte pe preot, care vrea să-ţi dea ultima binecuvântare, după vechiul crez. Şi pe diacon să-l ţin deoparte, care vrea să-ţi dea ultima binecuvântare, după noul crez. Să nu mai fi chinuit. Şi să nu afle, care vor fi fost ultimele tale cuvinte.

Poate a rostit: „Verena”. Poate a văzut-o. Poate că gândul la iubirea lui i-a aşternut pe chip zâmbetul destins.

Vorbesc „despre ea, despre iubirea lor indestructibilă. Pentru care nu mai existau cuvinte. Verena aştepta să-i întindă mâinile. Iată grădina de vară, sub arşiţă. Un drum larg. Iarba e vlăguită, ca şi cum ar fi fost călcată în picioare, şi aproape îngălbenită. Şi totuşi ca o pernă plăcută pentru picior. Mai îmbietoare decât nisipul gol, galben, neîndurător. Iar la stânga drumului, floarea soarelui, cu petalele de culoare închisă, dar pălite pe margine. În mijloc, pe polenul galben, deasupra seminţelor pline, fluturele alb, cu aripile-i larg desfăşurate. La mijloc, unde se îmbină aripile, pe un fond alb, o pată de-un roşu aprins, ca o inimă, tivită pe margini cu dungi subţiri, negre. O inimă de un roşu aprins, pe aripi tremurătoare.

„Vino în grădina fierbinte. Nu căuta vreo cheie. Pentru această grădină nu există chei. Oricine poate intra. Dar nimeni nu ştie acest lucru.

Grădina nu are lacăt. N-are zăvor. Trebuie să ridici

doar o mică bară de lemn, şi ambele canaturi ale porţii se deschid. Totul te-aşteaptă. Pentru tine sunt sădite toate florile, pentru tine se coc fructele. Intră! E grădina de vară. Cam obosită, vlăguită. Dar sub această oboseală, sub această lipsă de vlagă odihneşte aşteptarea. Respirând uşor, fără să doarmă. Pentru a nu se irosi clipa eliberării. Ce a fost călcat în picioare, se va ridica. Ce-a fost sfărâmat, se va uni. Ce-a fost veşted, va înverzi. Ce-a fost gol, se va umple la venirea ta!

„Spiritul lui Galenus protestează împotriva lui Théophrast – oratorul divin, sau mai curândn Cacophrast, oratorul împuţit”.

O dimineaţă frumoasă de duminică, cu soarele luminos de iarnă. Pe trei porţi ale bisericii şi la poarta noii case studenţeşti, stau ţintuite nişte foi cu ocări la adresa doctorului din Einsiedem. Dar în limba latină. O poezie alcătuită din ocări rimate. Scrisă pentru oamenii învăţaţi. Cearta nu trebuie să se-ntindă. Să nu fie înţeleasă de hamali, calfe de măcelari, felceri şi bărbieri. Era o găselniţă lingvistică această apropiere între Theo şi Caco – Dumnezeu şi murdărie. În aceste versuri şi-au dat arama pe faţă, şi-au arătat întreaga măsură oamenii cu titluri academice, aşa cum îi înfăţişase mereu Théophrast: în tichiile voastre roşii şi în capetele voastre încununate de spini îşi fac cuibul şerpi şi coropişniţe şi salamandre. Şi-au vădit adevăratele lor chipuri prin născocirea acestui Cacophrastus.

Poezia nu era o glumă, era un avertisment.

„Trebuie să vă dau în vileag”.

Luptase până la istovire pentru a-i ajutora pe bolnavi. Acum când era atacat, se aştepta, ca în faţa unor ocări atât de făţişe, şi ceilalţi să lase deoparte rezerva şi să vorbească pentru el. Amerbach ar fi trebuit să intervină la Universitate, atunci când prin ameninţări Théophrast era îndemnat să se spânzure sau să părăsească oraşul. Sau Oekolampad, pe bisericile căruia se aflau asemenea fiţuici, putea să facă să înceteze această campanie. Iar de învinuirea că se făcuse de râs încă de la Strassburg, într-o

dispută medicală, din pricină că nu s-ar pricepe deloc în meseria sa, putea să-l scape Erasm. Erasm, întruchipare a erudiţiei. Théophrast mai are şi azi o epistolă, scrisă de mâna învăţatului însuşi: „Nu-ţi pot făgădui o răsplată demnă de arta ta. Dar te pot asigura de recunoştinţa mea”.

„Iar tu, Bonifacius Amerbach, pe când stăteam în grădina ta de trandafiri, n-ai fost de acord cu soţia ta, Vulpiţa, să daţi numele de Théophrast, copilului pe care-l veţi căpăta? N-ar fi trebuit ca tocmai tu să speli ocara de pe numele meu?

N-am ocolit petrecerile voastre.

La nunta ta, Bonifacius Amerbach, m-ai chemat. M-ai poftit, iar eu am venit. M-am aşezat la masa ta. Era o masă mare, întinsă, sărbătorească, acoperită cu olandă albă. Mi-aţi oferit locul de onoare, lângă soţia ta. Cu toţii alcătuiam o societate veselă, de nuntă. Nu ţi-am amintit de grijile tale, de cuvintele tale, rostite în 1525: Trecem prin vremuri cumplite, nu te poţi gândi la însurătoare. Nu ţi-am amintit acest lucru. Te gândiseşi totuşi la căsătorie. Iar eu eram oaspetele tău cel mai iubit, cel mai vesel. N-am povestit nimic despre închisoarea din Salzburg. Iar închinarea mea în cinstea voastră a fost veselă, aşa cum o aşteptau toţi comesenii. Nu v-am povestit nici istoria despre darul de nuntă al prinţului Wolfgang von Anhalt, care fusese invitat de castelanul von Meissen. El ştia că la asemenea festivităţi se obişnuia să se aducă daruri de preţ. N-am pomenit niciun cuvânt despre acest prinţ Wolfgang, care poruncise să se facă un tablou de mare artă, reprezentând un catafalc, câteva cranii şi câteva oase de mort. Iar de jur-împrejurul acestora, pusese să se scrie cuvinte de mângâiere. Nu v-am adus un dar asemănător şi nici nu v-am spus această poveste. Nu v-am amintit că în ziua festivă a nunţii, trebuie să te gândeşti şi la ziua morţii. Aţi mâncat, aţi băut şi aţi râs. N-am spus niciun cuvânt despre glumele înalţilor prelaţi cu blândele lor îndemnuri «veţi rămâne împreună, până ce moartea vă va despărţi». Virtuţile credinţei.

Am intrat în casa ta, pe scara de marmură, acoperită

de covoare roşii, am pătruns în acea încăpere festivă, cu pereţii împodobiţi de covoare aurii, înfăţişând flori ţesute aidoma unor fluturi negri.

Am intrat râzând, şi nu ţi-am spus nici ţie, nici altora, că sunt pierdut. Tu, Bonifacius, nu ai fi înţeles acest lucru. Să te pierzi pentru o cauză, pentru un om, pentru munca ta. O stare, care, cu cât e mai impetuoasă, cu atât mai repede duce la propria nimicire; aşadar, la apropierea morţii. Acest lucru se întâmplă foarte rar, în viaţa unor oameni poate chiar deloc. Căci e un dar neaşteptat, nemeritat. Are totdeauna două feţe: una dureroasă şi cealaltă fericită. Pentru că deseori durerea e precumpănitoare, mulţi o ocolesc. Cine are nevoie de suferinţă?

Am venit la voi ştiind că uneori omul este nevoit, împotriva voinţei sale, să caute pe Dumnezeu în cele pământeşti.

Pentru nunta voastră mi-am îmbrăcat o haină de sărbătoare şi n-am spus niciun cuvânt la masa festivă despre greutăţile întâmpinate în calea desăvârşirii. Şi, în timp ce priveam la hainele voastre strălucitoare şi la ale mele, nu voi aminti – câţi – cu mult înaintea noastră şi câţi după noispuneau: Mi-aş îmbrăca o haină cenuşie obişnuită, adăugând însă: «Dacă aş avea una». V-aţi îmbrăcat cu haine frumoase. Câteodată însă parcă vă simţeaţi conştiinţa încărcată. Stam şi eu şi priveam, împreună cu voi, pe sora miresei, care întârziase. îmbrăcată în mantie lungă, roşie, cu o cingătoare lată, verde. O văd cum sta în încăperea aceea, de parcă ar fi fost a ei. Se-nvârteşte, râde, dansează. Umple camera cu nulitatea ei, înlăturând tot restul din cale. Asta durează doar o clipă, până se aşază. Apoi, toţi reîncep să discute. Şi mănâncă din purceii de lapte, din struguri, din pâine. Iar ea îşi ia locul în societate. Doar ochii tăi, Bonifacius, se-ndreaptă mereu spre ea. Iar eu observ cum, în nulitatea ei, femeia aceasta creşte, se umflă, devine o mare. Cam ştearsă, cu luciri verzui, dar totuşi o apă largă. Iar tu pluteşti pe acesta mare. Cu plăcere. Mireasa de lângă tine n-a observat

nimic. Niciunul dintre comeseni n-a observat nimic. Iar eu voi şterge, voi uita imaginea.

Nu voi povesti la această masa nici ce se întâmplase atunci când spuneai: «Trăim timpuri în care nu te poţi gândi la însurătoare». Atunci când venisem aici, după închisoarea de la Salzburg. Când îmi luaseră totul: şi sabia şi medicamentele.

Aşadar eram lipsit de apărare. Nu mă aveam decât pe mine. Mâinile mele, glasul meu. La această masă nu voi povesti, cum şi-au dus la îndeplinire ucigaşii, meseria.

Am intrat într-o colibă, unde am fost primit cu prietenie. O ceată mare de femei cu copiii lor, copii mici, se află acolo; ascunsă de frica trupelor de lăncieri, care-i bătuseră pe ţărani. Stam printre ei, fără ca veşmintele mele să-l trădeze pe medic. Le era frig, le era foame. N-aveam nimic la mine. Îi puteam linişti doar cu mâinile mele. Şi s-au liniştit. Copiii au încetat cu plânsul, cu toate că le era frig şi foame şi aveau dureri. Au ascultat de glasul meu”.

La drept vorbind, nu era adevărat că n-avea însemnătate ce le spunea şi că ascultau numai sunetul vocii sale. Fiecare cuvânt cântărea greu şi el ştia acest lucru. Şi chibzuia fiecare cuvânt: să nu supere, să nu înspăimânte pe nimeni. Dacă cineva asuda, nu-i spunea: asuzi, pentru că nu voia să dea aceluia prilejul să gândească: „Îmi spune că asud, adică put”. Dacă cineva vorbea cu el şi se oprea la mijloc, aşadar, dacă cineva se bâlbâia intimidat, el se făcea că nu observă bâlbâiala şi sporovăiala. Să nu-i treacă prin minte: „Uite, a observat că n-am putut sfârşi ce-aveam de spus, că sunt un prost”. Aşa îşi cântărea fiecare cuvânt, aducând acestei mulţimi înspăimântate, adunate în colibă, mângâierea şi uitarea suferinţelor. Şi să prindă în felul acesta noi puteri pentru clipa deşteptării.

Fiecare ştia că acea clipă va sosi. Coliba nu-i aşezată departe de lume, pe-o pajişte verde, unde mercenarii nu pot ajunge.

Lăncierii au şi ajuns aci. Ai văzut ce fac ei cu copiii,

cu femeile.

Imaginea nu te poate părăsi. Ai păşit în faţă, spunând: „Sunt medic”. Şi le-ai strigat: „Sunt doar oameni”.

Ţi-au răspuns: „Oameni? Păduchi, nu oameni!”

Nu m-am dat în lături de la petrecerile voastre. Am urcat scara de marmoră şi m-am aşezat la masa voastră de nuntă, închizând în mine acele imagini.

Ce petrecere e acuma?

Cacophrastus!

N-o luaţi chiar atât de uşor; voi, prietenii, discipolii şi urmaşii păzitorilor hârdăului cenuşiu. Nu azvârliţi cuvântul murdărie doar ca nişte copii prost crescuţi. Voi ştiţi că asta nu poate speria pe nimeni. Nimeni n-o să se ridice nici măcar de pe scaun. Iar insultele, cum ar fi aceea că nu ştie nimic şi că nu-i rămâne decât să se spânzure – acestea sunt lucruri obişnuite ca ***Tatăl nostru.*** Nu. N-o luaţi atât de uşor. Aşadar, sunteţi periculoşi.

„Cu cea mai adâncă mâhnire, am aflat de curând, că foarte multe persoane de ambe sexe, lepădându-se de dreapta credinţă, au legături trupeşti cu fiinţe demonice”.

Numele uneia dintre cele mai de dispreţuit fiinţe demonice era: Caco.

Caco, o creatură dezgustătoare, jumătate om, jumătate monstru, cu privirea fixă şi întunecată, caracteristică celor care practică magia neagră.

Ambii profesori în teologie Jakob Sprenger şi Heinrich Institoares constataseră: „Se va observa, fără nicio îndoială, că vrăjitori şi vrăjitoare pot îndeplini – cu ajutorul demonilor şi îngăduinţa lui Dumnezeu – minuni adevărate, nu închipuite. Pe drept este numit eretic, acela care greşeşte în interpretarea ***Sfintei Scripturi***

Acest doctor din Einsiedem, n-a vindecat el destul de des, în chip miraculos, bolnavii? Iar în prelegerile sale nu existau destule încercări de a interpreta astfel ***Sfânta Scriptură?***

Dar aici suntem la Basel, acel Basel frumos, luminos, cult din iarna anului 1527.

11

Când Verena sosi în oraş, soţul ei murise. Théophrast spusese:

— Acum trebuie împiedicată răstălmăcirea ideilor sale.

Ea a stat foarte dreaptă în faţa lui, fără o lacrimă, primind asta, ca pe o datorie ce trebuia îndeplinită. Apoi, însă, când a înţeles cât de definitivă era despărţirea, a refuzat orice mângâiere.

A trecut şi ea pe la hanul „Ulciorul roşu”. I s-a şoptit:

— Mai înainte, Anna Wehrlich era hangiţa. A fost învinuită de vrăji, farmece şi erezie. Acum sunt aci alţi proprietari.

Verena a intrat şi a văzut totul. În mijlocul clienţilor, femeia grasă, cu sânii revărsaţi, într-o rochie roşie, scurtă; bătrână, dar cu o faţă încă frumoasă. Sub privirea tuturor, trecea din braţele unui bărbat în ale celuilalt şi înapoi, ţipând de fericire. Asta era fericirea? Verena era ca o rană vie, pricinuită de tot ce vedea. Iar totul încremenise, se închega într-o singură imagine. În multe imagini. Femeia grasă, roşie, o masă de carne răvăşită. Şi mâna care o atinge, străduindu-se zadarnic s-o cuprindă.

Rana nu se putea închide; pentru că mereu noi imagini se suprapuneau celor vechi, ştergându-le, contopindu-se cu ele.

Şi apoi: Asta-i rochia mea care zboară în sus peste coapse? Mâna asta vine spre mine? Oroarea de care e cuprinsă la vederea mâinii. Dorinţa după această mână. Jinduire sau dispreţ. Ce este puritatea? Iată-te Verena, cu o carte de cântece, cu cărticica ta de cântece în mână. Voiai să treci pură prin lume, sacrificându-te pentru alţii, pentru cei sărmani şi oropsiţi. Ce este însă sacrificiu]? Mântuire. Ce este mântuirea? Pentru cine?

De ce trebuia să vii în acest han şi printre oameni, după moartea soţului tău? De ce nu te-ai îngropat pe-undeva? Oamenii aceştia râd cu toţii şi nu-şi mai amintesc de moartea lui. Au uitat asta. Se râde doar în hohote şi-atât. Au uitat şi cuvintele pe care acel om le strigase: „Voi, voi sunteţi doar privitori. Asta-i tot ce ştiţi, să vă holbaţi”.

Dar chiar şi aici el se înşelase. Căci femeia trecea din braţe în braţe. Niciunul dintre ei nu se uita doar. Toţi întinseseră mâinile după ea.

Scrierile lui Hans Denck. Verena se duse la doamna Froben şi o întrebă dacă în tipografia ei nu se află manuscrise de-ale lui Hans Denck, mărturisirile sale, profesiunea sa de credinţă. Află că Oekolampad le are. I s-a spus asta încă de la uşă, în faţa uşii care dă în camera cea mare. Pierduse. Ar fi putut pleca. Să plece din această bogată casă burgheză. Dar mai rămâne, iar doamna Gertrude o pofteşte înăuntru.

Gertrude nu reuşi să-şi păstreze tonul calm, obişnuit. Vocea-i deveni răguşită, înceată. Ea fu aceea care puse întrebarea:

— Aţi auzit ceva despre Carlin?

— Nu, răspunse Verena, privind la covorul mare, moale. „Toană de burgheză bogată! gândi ea. L-a auzit pe Carlin vorbind şi nu şi-l mai poate scoate din cap”. Brusc, se aplecă, îşi desfăcu şireturile şi-şi scoase pantofii, spunând:

— Iertaţi-mă, am uitat să mă descalţ, când am intrat în această încăpere frumoasă, călcând pe minunatul dumneavoastră covor. Şi iată căscată prăpastia dintre ele. Iată, i se spusese: Şi dacă, tu, stimată doamnă Froben, ai ascultat de o mie de ori predicile alor noştri, tot de atâtea ori i-ai părăsit. Năzuinţa spre bunăstare a fost mai puternică decât cea spre răzvrătire.

Doamna Froben o lăsă să se descalţe în faţa ei.

Ce doreşti tu Verena, femeie desculţă, în casă străină? Ce doreşti?

În mijlocul odăii era dulapul mare, cu cărţile tipărite de casa Froben. ***Biblia***, cu litere frumoase şi cu o minunată legătură. Scrierile lui Erasm. Scrierile lui Hans Denck al tău nu vor figura aci, în această bibliotecă, Verena. Nicio carte a celor pe care tu-i iubeşti, nu va fi îngăduită în acest dulap. N-are niciun rost s-o întrebi pe doamna Froben: De ce nu tipăriţi cel puţin, prelegerile doctorului Théophrast von Hohenheim? N-avea rost, dar întrebă totuşi. I se părea că trebuie să se ridice, pentru a

lupta măcar pentru el. Şi i se părea cu atât mai greu, cu cât îşi pusese în gând să lupte cu o femeie.

— Vedeţi dumneavoastră, spuse, cred că n-ar fi greu să scoateţi o culegere a acestor prelegeri. Cel mai important lucru este o introducere bună, o lungă dedicaţie cu alese expresii de recunoştinţă, adresate, de pildă, oraşului Basel, Universităţii. Dumneavoastră ştiţi cum se fac asemenea lucruri.

Cum poţi lupta cu acest zâmbet subţire?

— Eu nu pot hotărî asta, spuse doamna Gertrude.

— Atunci cine poate hotărî?

Din nou acel zâmbet subţire şi acea imensă depărtare.

Pune-ţi pantofii, Verena, şi pleacă! Aşa, nu poţi face nimic. Această femeie nu va fi aliata ta, şi nici nu-ţi va explica de ce face sau nu face un lucru. Nu e rău intenţionată. Dar nu se poate sustrage necesităţii unei iubiri lucide. Nimeni nu-l tipăreşte pe Théophrast. De ce ar face-o tocmai casa Froben? N-a fost la Zürich, la Froschauer? De ce a lăsat Froscihauer să-i scape prilejul?

Verena stă acum şi aşteaptă în casa lui Oekolampad. Vrea să citească ea însăşi, ce-a scris Hans Denck în ultimele lui clipe: „Căci numai eu cunosc întocmai gândurile lui şi pot şti dacă a fost schimbat ceva”. Stă şi aşteaptă: fusese lăsată să intre în casă, în vestibul. Dar toate uşile erau încuiate. Şedea pe o bancă micuţă. Îşi ţinea faţa îngropată în mâini şi plângea. Plângea în tăcere şi fără lacrimi. Era singură de tot. În jur nimic, decât doar obiecte. Dar niciun om. Aici se aflau trei uşi. Trei uşi încuiate. Şi nimic mai mult. O cuprinsese spaima de a fi fost părăsită. Plecă. Se gândea ce-ar fi spus Hans Denck. Ar fi spus: ce înseamnă trei uşi închise, când în lume există atâtea uşi? Bucură-te de fiecare uşă închisă. Te scuteşte de osteneala de a mai intra.

Şi ce-ar fi fost dacă Oekolampad ar fi primit-o? De ce n-ai aşteptat până te-ar fi primit? De ce ţi-ai pierdut răbdarea? De ce n-ai mai putut aştepta încă o jumătate de ceas? Ai fugit de-acolo. Ai fugit departe. Te-ai retras. De ce

oare?

Mai exista aici încă cineva, cunoscut departe peste graniţele Baselului ca un om al legii; un om cu experienţă în toate problemele de drept. Peste hotare, printre oamenii lui Denck, s-a vorbit uneori că Bonifacius Amerbach ar trebui să fie atras pentru cauza lor. Ar fi trebuit să fie convins, să fie de partea lor în mod public.

Îi venea greu frumosului Bonifacius Amerbach să reziste acestei femei pline de pasiune. În ea sălăşluiau, în acelaşi timp, două dorinţe. Prima: să trăiască în singurătate, jelindu-şi bărbatul şi cealaltă: să meargă printre oameni, să predice şi să arate cine era Hans Denck al ei.

Bonifacius, încercatul cunoscător de femei, încă nu întâlnise una asemenea Verenei. Şi discutase cu ea, cum nu o făcuse până acum cu niciuna.

— Ştiu că Universitatea din Basel e, în realitate. prea mică pentru a înrâuri asupra cursului lumii. În orice caz, eu unul am renunţat de a încerca să am influenţă în afara oraşului Basel. Colecţionez tablouri. Fiecare om are câteva cercuri în cadrul cărora se mişcă. Cercurile mele sunt strict limitate: Activitatea mea universitară, casa împreună cu soţia mea, precum şi împrejurimile oraşului. Mă-nţelegeţi!

Aceste trei cercuri n-au nimic de-a face unul cu altul. Au însă ceva comun: pe mine, care constitui centrul acestor cercuri. În fiecare din ele sunt altul. Şi-mi joc rolul ce mi s-a impus, sau pe care mi l-am ales, ceea ce – în acest caz – e totuna.

Joc rolul unui bun tată de familie, care se îngrijeşte să-şi rotunjească averea. Mă las lins pe mâini de câinii mei. Trec – fără mustrări de conştiinţă – în celălalt cerc, în grădiniţa liniştită din afara oraşului, unde stau de vorbă şi-mi mângâi iubita. Şi pe ea o părăsesc fără părere de rău. Mă duc la studenţii mei şi le vorbesc despre drept: eternul, vechiul, neclintitul drept. Dar nu găsesc un tâlc în toate astea, doamnă Verena. Cele două femei se gândesc, de pe acum, cum le va fi după moartea mea. Gare va primi casa,

şi care grădiniţa din suburbie. Acesta să fie rostul muncii mele?

— Aţi gândit totdeauna astfel, de la început?

— Cred că da. Mai întâi am observat că sunt un jucător norocos. Înţelegeţi? Un soţ fericit, profesor cu faimă, tată iubitor, colecţionar priceput, prieten al animalelor, cunoscător de vinuri, amant tandru. Pe vremuri căutam un rost vieţii. Nu ştiu dacă-l mai caut. Nimeni n-a fost în stare să mi-l explice. Poate-or fi caii.

Şi se gândi din nou la vechea lui iubire pentru Suselin.

Verena văzu cât de frumos era. Dar mai văzu că nu e omul, nu e prietenul, pe care să se poată bizui. „Nu-i omul căruia să-mi vărs amarul. Să plâng pentru mine şi pentru toate celelalte. Care să mă întrebe: De ce plângi? Nu-i nevoie să găsesc o explicaţie pentru lacrimile mele”.

„Astăzi nu plâng pentru ceea ce se întâmplă acum. Plâng pentru lupta pierdută de ieri. Plâng şi mă întreb: Sunt toate într-adevăr fără rost? Şi nu eşti tu acela în stare să mă scoţi din valea tristeţii. Când tu însuţi mărturiseşti că într-adevăr n-are niciun rost”.

„Totul e fără rost. Dimineaţa, seara, ziua, noaptea. Fără rost orice muncă, orice străduinţă, în faţa eternităţii sau a dezgustului tău. Fără rost orice se naşte. Fără rost orice moarte. Fără rost orice gând. Fără rost dorul. Dragostea. Fericirea. Fără rost nădejdea. Sculatul, culcatul. Totul e fără de rost.

Fără rost tot ce a fost; fără rost tot ce va veni.

Da! Eşti o slugă, care gândeşti ca o slugă.

N-ai fost niciodată acolo jos, în valea pustietăţii albastre, unde frumosul albastru al pământului e folosit anapoda. Pentru ca anticamerele lor – iaduri pentru alţii – să fie dichisite cu el.

Am venit aici, pentru că noi toţi am vorbit de tine încă la Strassburg. Am venit la tine să aflu mângâiere după moartea lui Hans Denck. Spuneau unii şi eu gândeam la fel: „E unul de-ai noştri”. Dar nici nu vreau să mă las descurajată. Nu de tine. Când spun că lumea ta nu e şi

lumea mea, se presupune că socoteam lumea ta a fi şi lumea mea. Mă gândesc la bătălia pierdută de ieri şi trebuie să am credinţa că ea va sta la temelia bătăliei câştigate de mâine.

Nu era atât de uşor să pregăteşti procesul împotriva hangiţei Anna Wehrlich, de la „Ulciorul roşu”. Existau trei căi de a pregăti un asemenea proces – de la care nu făcea excepţie nici oraşul Basel – încă de pe timpul răposaţilor profesori Sprenger şi Institoares. Prima cale: Când un ins acuza pe un altul de crima de erezie şi vrăjitorie, şi se arăta gata să aducă dovezile necesare. Luând asupra sa riscul pedepsei, dacă nu putea dovedi cele susţinute.

Niciun judecător nu era bucuros să judece un proces în aceste condiţii. Exista întotdeauna primejdia ca denunţătorul să dea greş cu dovezile. Nu era bine ca denunţătorul să fie totodată şi acuzatorul.

A doua cale era aceea când cineva denunţa pe un altul, însă nu-şi lua asupră-şi dovedirea delictului şi nici riscul ispăşirii. El susţinea că denunţă din zel religios.

În acest al doilea caz, judecătorul trebuia să sublinieze faptul că denunţătorul nu are a se teme de pedeapsă, chiar dacă nu e în stare să aducă dovezile necesare, căci el apare nu ca acuzator, ci doar ca denunţător. Dacă spune că n-a văzut ceea ce susţine, ci doar a auzit, atunci trebuie să fie întrebat de la cine a auzit, unde, când, de câte ori şi în prezenţa cui.

Mai exista o a trei cale: când nu exista acuzator sau denunţător, ci doar se zvonea că într-un oraş sau vreo comună oarecare s-ar afla vrăjitori. Atunci trebuia să intervină judecătorul.

Aşa s-a întâmplat şi acum la Basel, în cazul Annei Wehrlich. Această a treia cale era obişnuită, uzuală. Era secretă, pentru că nu apărea niciun acuzator sau denunţător. Exista doar zvonul. Iar judecătorul putea pregăti procesul, pe temeiul acestor zvonuri, acestor ştiri, ajunse adesea la urechea lui.

De astă dată se zvonise că hangiţa de la „Ulciorul roşu”, cu ajutorul unei supe ce le-o servea clienţilor ei, le

lua bărbăţia.

Era, de bună seamă, nevoie de martori.

Iar pentru găsirea martorilor trebuia să ţii seama de lege. Puteau apărea ca martori atât copărtaşi, cât şi cei care cunoşteau delictul. Şi oamenii necinstiţi puteau fi martori: eretici contra ereticilor, vrăjitori împotriva vrăjitorilor. Dar întotdeauna numai împotriva acuzatului, nu şi pentru el. Chiar şi soţia, fiii sau alte rude puteau depune mărturie împotriva, dar nu şi în favoarea acuzatului. Şi sperjurii erau admişi ca martori ai acuzării, dacă se constata că o fac din zel religios.

„Noi, acesta era tonul pretenţios al păzitorilor hârdăului cenuşiu, stabilim decretul, care să aibă valabilitate permanentă: judecătorul, căruia îi dăm pe mână un proces, nu trebuie să ceară neapărat o reclamaţie scrisă, niciun fel de procedură oficială. El restrânge astfel gâlcevile între părţi, avocaţi, procurori, precum şi mulţimea inutilă a martorilor”.

În cazul acesta aveau un martor, pe domnul Urban Schaffner, hangiu din Sierentz. Acesta trimisese urina sa unui ghicitor din Freiburg. După ce a examinat-o, ghicitorul a stabilit că e vorba de vrăjitorie. Diavolul pusese stăpânire pe hangiţa de la „Ulciorul roşu”, înzestrând-o cu puteri funeste, vătămătoare bărbaţilor.

Hangiul Urban Schaffner trebuia să apară ca martor în acest proces, pentru ca judecătorul să poată proceda potrivit celei de-a treia căi, având dreptul de a lua măsuri, fără a face mult caz şi fără formalităţi.

Întrebările puse martorului trebuiau pregătite: să fie enunţate împrejurările în care martorul a cunoscut-o pe acuzată. Să fie precizată data la care a avut loc această cunoştinţă. Martorul să răspundă la întrebarea în legătură cu moralitatea hangiţei. Mai era necesar să se ştie dacă printre rudele martorului nu s-au aflat unii care să fi fost arşi pe rug pentru vrăjitorie. Sau care să fi fost bănuiţi numai. Martorul trebuie să fie interogat dacă n-a avut de-a face cu presupusa vrăjitoare.

Dar se putea avea destulă încredere în puterea de

judecată a ghicitorului din Freiburg?

Însăşi legea îndemna la prudenţă: unele metehne şi boli, socotite ca provenind din vrăjitorie, sunt asemănătoare cu metehne şi boli naturale, adică, provenind din cauze naturale. Dacă, de pildă, cineva paralizează, orbeşte, sau îşi pierde bărbăţia sau minţile, sau chiar dacă moare, toate acestea pot proveni din cauze naturale, neputând fi atribuite – fără discernământ – vrăjitoarelor.

Iar legea sublinia în chip special cum să fie deosebite bolile naturale de cele vrăjitoreşti, şi anume: să se ceară părerea medicului.

E necesar să te poţi bizui pe medic. Cunoştinţele sale despre diavoli şi demoni trebuie să fie în afara oricărei îndoieli.

Nu, e mai bine să nu-l consulţi pe medicul oraşului Théophrast von Hohenheim, în legătură cu procesul împotriva Annei Wehrlich. Chiar dacă acel Urban Schaffner, care o învinuia pe hangiţă de pierderea bărbăţiei, n-ar fi fost atât de bătrân şi bolnăvicios, încât era de temut, că ar putea muri încă înainte de începerea procesului. Chiar dacă te puteai bizui pe cunoştinţele ghicitorului din Freiburg şi acesta ar mai fi de acord să vină la Basel să facă depoziţii amănunţite, precum că diavolul, cu ajutorul demonilor, se foloseşte de vrăjitoare. Chiar dacă judecătorul ar avea la mână mărturisirea amănunţită a acuzatei: da, am slujit drept legătură între diavol şi demoni, am făcut rost de plante trebuitoare pentru supă cu ajutorul unui demon mai mic; chiar dacă judecătorul ar reuşi să culeagă toate aceste mărturii, tot n-ar cuteza să-l atragă pe doctorul von Hohenheim în calitate de expert-arbitru. Cu toată admiraţia personală pentru marele bărbat.

După zelul celor care-i consemnau spusele, era foarte greu de crezut că declaraţiile în legătură cu diavolul, făcute în cadrul prelegerilor publice de la Universitate, să nu fi fost cunoscute justiţiei. Ar fi fost o greşeală de neiertat a judecătorului, dacă, în procesul condus de el,

expertul s-ar ridica şi ar spune: Scopul medicului este să prelungească viaţa omului. Dumnezeu doreşte omului o viaţă lungă. De aceea are grijă să ne pună la îndemână unele mijloace. Dacă, de pildă, cazi într-o groapă şi un ucigaş te ajuta să ieşi de-acolo, nu trebuie să mulţumeşti ucigaşului. Porunca lui Dumnezeu l-a împins s-o facă. Cel mai de seamă lucru pentru un medic este să facă viaţa să triumfe. Cu mijloacele ce-i stau la îndemână: fie că-i diavolul, fie că-s spirite, fie că e acel ucigaş, orice îi este la îndemână.

Nici măcar aici, în frumosul Basel, niciun judecător nu-şi poate îngădui să judece un proces cu vrăjitoare, în care medicul-expert să spună: chiar dacă arta vindecării ajunge prin diavol în mâna mea, tot în mâna mea este şi puterea de a ajuta. Astfel încât, în această clipă, nu mai e arta diavolului, ci a mea. Acum îl pot ajuta pe bolnav şi preamări pe Dumnezeu.

Nu, nu se poate să te foloseşti de medicul oraşului, Théophrast, în procesul împotriva Annei Wehrlich.

Dacă unele lucruri nu sunt înţelese de oameni ignoranţi, nu înseamnă că e vorba de farmece. Trebuie să învăţăm multe, să cutreierăm pământul şi să aflăm lucruri noi. Iar când am aflat totul, să păstrăm doar ceea ce e bun. Medicii i-au imitat pe Christos şi pe apostoli, însănătoşind multe mii de bolnavi. Asta nu poate fi vrăjitorie. E o artă ieşită din înţelepciunea naturii. Dacă natura poate preface fierul în cupru, înseamnă că în ea mai zac multe taine nedezlegate. Dacă ne-am născut fără auz şi muţi, trebuie să rămânem aşa? Ce poate fi bun la un om care nu ştie nimic? Un om instruit nu cade în ispită. Nici nu este superstiţios. Cine sunt superstiţioşii? Cei care nu înţeleg nimic.

Pe când citea actele procesului Annei Wehrlich, judecătorului i se întâmplă un lucru ciudat. Vreme îndelungată îşi dori ca doctorul Théophrast să fie totuşi chemat la proces, ca expert.

Căci – în calitate de adept al lui Oekolampad – încă de la început, de când oraşul trecuse de partea

reformaţilor, resimţea această lege ca pe o rană vie. Se străduise să găsească o deosebire faţă de vechea credinţă. Îşi avea mândria lui de judecător, iar limitele vechii legi îl apăsau: erezie – farmece – vrăjitorie. Poate i-ar fi fost de folos, ca în actele procesului Annei Wehrlich să apară: „Expertul doctor Théophrast von Hohenheim spune: Când o nouă ştiinţă nu poate fi aprofundată de acei ce nu înţeleg nimic, cu capetele lor neroade, atunci ei susţin că trebuie să fie ceva diavolesc, vrăjitorie. Diavolul nu e în stare să facă nici măcar o strachină care să nu se spargă, darămite un om. Nu poate smulge nici măcar o măsea, darămite să lecuiască o boală. Nu e în stare să schimbe o plantă, făcând-o altfel decât e: nici să-i adauge, nici să-i scoată vreo însuşire. Nici nu poate uni doi oameni, darămite să-i facă să se iubească.

La judecătorie sosiră noi bănuieli şi zvonuri despre înrâurirea vrăjitorească, şi anume trei cazuri din satul Pfeffingen. Acesta se afla la câteva ceasuri depărtare de Basel şi ţinea de acest oraş, în urma unei înţelegeri cu episcopul.

Judecătorul găsi scrise pe o foaie de hârtie cele trei nume: Glige Glaser, Agnes Salathe, Ita Lichtermut; trei ţărănci.

Aci era vorba să aştepţi, să cercetezi, să pregăteşti arestările, având în vedere prescripţiile vechii legi: „Prin desfăşurarea interogatoriului despre erezie să nu fie mâniat poporul”.

Abia după ce mirosea sau – cum s-ar zice – se simţea de la o poştă erezia, abia atunci se putea începe. Era greu să găseşti cuvântul potrivit. Poate doar după cercetări amănunţite.

Iar vechiul principiu în legătură cu cel bănuit: „pentru că înclină spre îndreptare”, mai e oare valabil după schimbările produse?

Noi, cei din Basel, avem oare nevoie de îndreptarea a trei ţărănci? Le vom pune tot soiul de întrebări:

De unde provin. Unde s-au născut. Cine le sunt părinţii. Dacă mai trăiesc sau au murit. Cum au murit. De

moarte naturală? Unde au crescut. Cu cine se întâlneau mai des. Dacă sunt măritate. Cu cine. Dacă bărbaţii lor mai sunt în viaţă. Dacă au murit de moarte naturală. De ce s-au mutat din locul natal. De ce au poposit în cutare sau cutare loc.

Toate trei împreună au fost puse sub acuzare că ar fi încercat, prin farmece, să-l orbească pe preotul din Pfeffingen, domnul Jakobus. Au reuşit să facă însă numai să i se umfle faţa şi să-i cadă părul.

Despre Gilge Glaser ştia fiecare că luase şi crescuse pe cei şase copii ai surorii ei, Ursei. Acea tânără femeie Ursei fusese înecată, după cum se pretindea, pentru vrăjitorie. Iar primul ei bărbat fusese tras pe roată. Ţărani nepocăiţi.

Încă după vechea lege, problema cât poate fi ţinută o vrăjitoare în închisoare, atunci când neagă orice vinovăţie, era lăsată la aprecierea judecătorului. Putea să dureze ani întregi, până începea procesul. În protocolurile încheiate după diversele anchete, nu se folosea întotdeauna denumirea de vrăjitoare, ci – din când în când – şi: cea sortită rugului.

Procesul în care a fost implicat medicul oraşului, Théophrast von Hohenheim nu era un proces de vrăjitorie. Nu era vorba de nimic supranatural. Era vorba de bani.

Ca să nu aibă conştiinţa încărcată că e datornicul unui om, căruia i se spunea oricum Cacophrastus, cunoscut ca un spirit necurat, ca un demon periculos, delicatul canonic Cornelius von LIchtenfels îi trimisese doctorului şase ducaţi pentru consultaţie. În locul celor o sută promişi.

Şi acum, tu, judecător liber al oraşului liber Basel, oraş al umaniştilor, te afli aici şi trebuie să faci dreptate. Şi vei face dreptate.

Era un tablou emoţionant: judecătorul cu asesorii săi în calma demnitate a funcţiei lor. Martorii, profesori în medicină, inatacabili şi pe deplin conştienţi de poziţia lor deosebită.

„Trebuie să fiţi daţi în vileag”.

Cunoscând toate persoanele amestecate în acest proces, nu mai e necesar să te agiţi în legătură cu desfăşurarea procesului. Sentinţa fusese hotărâtă încă de la început: canonicul Cornelius von Lichtenfels are dreptate.

Era de mirare că reclamantul îl jignise pe judecător?

Şi e de mirare că lipseşte darea de seamă asupra desfăşurării procesului? Tocmai aici, în acest for al justiţiei, iubitor de ordine, în care tot ce s-a spus în legătură cu Anna Wehrlich, Gilge Glaser, Agnes Salathe, Ita Lichtermut a fost consemnat cu grijă în procese verbale!

13

„Dacă noi nu ştim să stăpânim pământul, ne stăpâneşte el pe noi. Este la fel ca şi smintitul, care nu e în stare să-şi ţină caii în frâu”. Pentru că Théophrast era profesor, avea nevoie de un sistem în care să-şi fixeze ideile sale despre acest pământ, despre oameni şi bolile lor. Sistem, care să fie de înţeles pentru cei care-l studiază.

Aşadar, acum le va arăta caii săi. Cai din Einsiedem. Puternici şi iuţi. Nu se năpustesc sălbatic şi neînfrânaţi, spumegând peste văile verzi ale Alpilor. Fiecare are şaua pe el. Şi cu toţii merg, unde vreau eu. Din caii mei nu voi face animale de circ, care să vă distreze prin salturile şi figurile lor. Caii mei merg în şiruri ordonate. Căci medicina nu e pălăvrăgeală. Iar însemnele medicului sunt cunoaşterea şi discernământul.

Construcţia noului său sistem de medicină a aşezat-o pe patru pilaştri. Primul pilastru e filosofia, al doilea astronomia, al treilea, alchimia şi al patrulea e cinstea medicului.

„Primul pilastru trebuie să fie conceput astfel, încât auditoriul, care se află în faţa lui la Universitate, să-l priceapă. Medicul trebuie să-şi întemeieze teoriile pe observarea naturii. Căci ce altceva e natura decât filosofie? Şi filosofia ce e altceva decât natura nevăzută? Acel care cunoaşte soarele şi luna şi care ştie şi cu ochii închişi cum arată soarele şi luna, acela le are în fiinţa sa, aşa cum sunt

ele pe cer. Căci asta este filosofia: faptul că omul vede în el însuşi ca într-o oglindă, ceea ce pe dinafară este de neînţeles. Medicului i se pretinde să vadă în om atât de limpede, cum se poate vedea într-un strop de rouă, în care nu se poate ascunde o scânteie, fără să fie zărită. Atât de vizibilă să-i fie medicului structura fizică a corpului omenesc. Aceasta e filosofia pe ale cărei temeiuri mi-am ridicat sistemul meu medical. Nu numai pe om să-l poţi cuprinde în întregime, ci şi natura. Căci din aceeaşi materie e făcut şi omul. Aşadar omul e o imagine într-o oglindă, protejată prin cele patru elemente. Iar când aceste elemente dispar, dispare şi omul.

Al doilea pilastru, astronomia, trebuie să apere sistemul şi împotriva acuzaţiei că ea e domeniul magicianului, care-i un vrăjitor.

Cei pricepuţi nu sunt vrăjitori.

Ori, inima nu-i soare, iar creierul nu-i lună. Cum vrei să aduni căldura soarelui pe pământ? N-ai nicio putere asupra ei, doar dacă te învălui în umbră, sau te îngropi în pământ, ca viezurele. Medicul trebuie să ştie ce înrâurire are cerul asupra noastră. Dar cine poate cunoaşte această înrâurire, fără să cunoască caracteristicile cerului? Dacă medicul cunoaşte numai suprafaţa cerească, atunci rămâne doar un astronom şi un astrolog. Când însă corelează datele cunoscute, cu cele ce ştie despre om, atunci cunoaşte şi al doilea cer.

Iar în om ca şi în cer există un firmament, nu însă compus dintr-o bucată, ci din două. Căci mâna care a despărţit lumina de întuneric, care a creat cerul şi pământul, a creat şi ceea ce este înăuntrul microcosmosului, luându-l din înalturi şi încorporând în om tot ce cuprinde cerul. Din această pricină, bolta cereasca ne este o călăuză în cunoaşterea cerului lăuntric. Cel care vrea să fie medic, trebuie să cunoască bolta cerească, căci pe ea o vedem; stă în faţa ochilor noştri. Dar cerul lăuntric nu ne apare în faţa ochilor, ci îndărătul lor. Din această pricină nu-l putem vedea. Cine poate vedea înăuntrul corpului uman prin epidermă? Nimeni. Medicul însă

trebuie să fie un observator atent. Şi cercetând cu ochii ceea ce vede în faţa lui, poate să deducă, ceea ce se află în profunzime. Adică, prin studiul suprafeţei, ajunge să cunoască ceea ce se petrece în interior”.

Cu grijă, temeinic şi cu cea mai deplină claritate, pentru a înlătura orice neînţelegere, înalţă cel de-al treilea pilastru: alchimia.

„Sunt unii care susţin că alchimia produce aur şi argint. Eu creez leacuri, pe care le întrebuinţez împotriva bolilor”.

Asta nu înseamnă să te îngropi într-o altă lume. Oraşul Basel se află prezent, aici. Neîncrederea mereu crescândă, după moartea lui Froben. Numele Cacophrastus pe care nimeni nu s-a zbătut să-l şteargă. Bănuiala că ar avea legături cu demonii – cei mai răi, cei mai josnici.

„Nu pot alerga acum prin oraş să caut ajutor. Acum, în ianuarie, au îngheţat toate grădinile de trandafiri. Nu vreau să stau în faţa locuinţelor voastre, aşteptând să văd dacă mă primiţi şi dacă vreţi să vorbiţi cu mine. Nu pot să fac în acelaşi timp două lucruri: să aştept dreptatea voastră şi totodată să lucrez. N-am timp să plâng pentru un proces pierdut. Trebuie să lucrez, căci zilele omului sunt măsurate.

Trebuie ridicat şi al patrulea pilastru, căci sistemul trebuie să se sprijine pe patru pilaştri. Al patrulea pilastru: cinstea. Ea trebuie să-l însoţească pe medic, până la moarte.

Nu vorbesc despre cinstea care există doar în ceruri şi pe care n-o putem dobândi. Vorbesc despre cinstea de aici, de pe pământ.

Şi nu numai în general pe pământ, ci chiar aici, în Basel. Aici unde văd medici care ies din prăvălia lui Fugger, ajutând la descărcarea lemnului. Şi merg cu ţăranii la pădure. Ruşine să le fie universităţilor, în care cresc asemenea mere pădureţe. Pentru că Fugger ţi-e papă, te duci în pădure. Dacă aţi avea experienţă, aţi şti cât preţuieşte scoarţa asta de copac. Pălăria roşie şi căruţa

lui Fugger au adus acest lemn nefolositor, pe care-l socotiţi mai presus de universităţile voastre. În loc să folosiţi scoarţa de copac din căruţa lui Fugger, aţi putea întrebuinţa cu tot atâta folos scoarţa de stejar sau de cimişir. Aduceţi lemnul, pentru că vă ies bani buni de aici. Casa Fugger a cumpărat cu carul acest lemn nefolositor. Dar de îndată ce se ieftineşte, îşi pierde puterea de vindecare.

Cinstea medicului constă în a pune degetul pe rană, fără frică.

Unde dai de un medic bun, acolo găseşti şi devotament deplin; nu pe jumătate, nu împărţit, nu un lucru neterminat. Aşa cum nu poţi împărţi şi amesteca adevărul, tot aşa nu poate fi împărţit nici devotamentul. Sunt lucruri care nu se lasă împărţite. Tot atât de puţin ca dragostea.

Căci devotamentul şi dragostea sunt una. În ce constă însă devotamentul unui medic: nu numai în faptul că-l vizitează pe bolnav, ci şi în faptul că recunoaşte boala. Devotamentul cel mai puternic se pierde, atunci când cineva se uita doar la nume, la fast, la aparenţe, la vorbe goale. Acestea toate sunt lipsă de devotament şi dragoste. Devotamentul constă în învăţătură şi experienţă.

14

Baselul avea grijă de târfele sale. Dacă plecau într-un război pe lângă oştirea oraşului, primeau ca semn distinctiv al profesiei lor veşminte albe cu negru – culorile oraşului. Primeau şi încălţări. Dacă se întorceau acasă, aveau ca şi mercenarii, dreptul la o simbrie plătită de primărie.

Klara, târfa, se întorsese la Basel, pe Kohlenberg, la maica Ursula. Târziu, în acel februarie al anului 1528. Cele care ţineau la meseria lor plecaseră împreună cu oştirea lui Frundsberg, peste Alpi, în campania împotriva Romei.

Aproape toate se întorseseră, cuibărindu-se din nou pe Kohlenberg.

Acum se strânseseră toate în jurul Klarei. Ea fusese ultima, care-l văzuse pe Frundsberg.

— Ai fost şi la castelul lui Frundsberg din Schwaz?

— Da, am fost şi la castelul său din Schwaz. Se spunea mereu că generalul este împotriva neguţătorului Fugger. Poate să fi fost aşa, la început. Dar mai târziu, nu. Cel puţin nu în timpul când a fost construit castelul din Schwaz. Klara privi visătoare: Uşa bisericii rămăsese deschisă şi m-am uitat pe deasupra cimitirului, mai departe, spre castel. Cât de frumoasă era acea casă nouă, ridicată pe-o colină şi pe care Fugger fusese bucuros să i-o lase.

— Cine i-o construieşte?

— Zidari de-ai lui Fugger.

Mai întâi beciurile mari, încăpătoare. Pentru butoaiele cu vin – ca şi pentru oaspeţi care nu vor să se căiască.

Căci trebuie întotdeauna să ţii seamă de faptul că poţi ajunge la certuri cu musafirii. Cu ţăranii, în orice caz. Şi cât de mari erau încăperile. O privelişte minunată înspre încântătoarea vale a Innului şi spre biserică. Iar biserica stăruie pentru unitate. Minunată, înţeleaptă, bine gândită unire. Unirea între blajinul domn Fugger, cei de veche credinţă şi cei de nouă credinţă. Frumoasa modestie a unui neguţător, blând ca un părinte. Părinte, care-i doreşte pe toţi sub acelaşi acoperiş. Poţi cuprinde mai uşor totul cu privirea. Şi costă şi mai ieftin. O singură biserică, nu două. Nu ocupă nici atâta loc.

Klara, femeia fără căpătâi, îşi arăta şi rana mare, pe care o avea. O tăietură de cuţit în coapsă, nevindecată.

Bătrâna Ursula îi spuse:

— Nu-i bine. Trebuie s-o vadă doctorul Théophrast.

Susanna, cea cu părul negru, fosta Suselin a lui Amerbach, apoi măritată, apoi iar văduvă şi venită înapoi la Kohlenberg, întrebă:

— Cum este Frundsberg?

Acesta este, mă rog, Frundsberg, cel afectuos. Blinda mângâiere a mâinii sale. Cine vrea să tăinuiască interesul pe care-l arăta Klarei, târfa, când aceasta zăcea rănită în tabăra de campanie? Chirurgul părăsise de mult tabăra.

Când Frundsberg intră în cort, femeia rănită dădu să sară, ca să-i facă loc. El o apucă însă blând de umeri: „Doar nici nu te poţi încă ţine pe picioare. Culcă-te”. Se aşeză la picioarele ei, îşi scoase ca de obicei cuţitaşul din buzunar şi o bucată de lemn, pe care începu s-o cioplească. După un timp o întrebă: „Câţi copii ai?” Pentru că ea nu răspundea, o privi şi observă cum zăcea cu ochii închişi, ca moartă. De fapt, o fată frumoasă. Poate murise! Cum îmbătrânise, se întâmpla ca Frundsberg să cam încurce lucrurile. La urma urmei, cine e în stare să ţină minte cele o mie de poveşti în legătură cu abatele von Sponheim, inventatorul magiei albe. În orice caz, Frundsberg îşi aminti totuşi că Sponheim înviase odată o femeie care murise. Dar care erau cuvintele, ce trebuiau rostite? Dumnezeule mare, care sunt cuvintele magice? Sau poate nu prin cuvinte, ci cu mâna. Încercă amândouă metodele. Puse cuţitaşul şi lemnul deoparte şi atinse foarte uşor genunchiul femeii, făcând cercuri neregulate în jurul lui cu degetul şi vorbind, vorbindu-i mereu despre moarte. Era cunoscută violenţa cu care provocase şi pricinuise de mii de ori moartea în jurul său. Acum ar fi dorit să poată dovedi că Frundsberg e în stare să învingă şi moartea.

Se cufundă într-o plăcută stare de înduioşare plină de bunăvoinţă: iată-l pe marele Frundsberg, care-şi găseşte timp pentru salvarea unei femei.

Cu ochii încă închişi, dar cu zâmbetul atotştiutor al celei care primeşte adesea lovituri, simţindu-se totuşi mai înţeleaptă, Klara îi spuse: „Vrei să te culci cu mine. Acum poţi s-o faci doar cu cele bolnave. Din pricina slăbiciunii lor. Zvârle deoparte cuţitaşul, nevolnicule. Pentru mine n-ai nevoie să ciopleşti jucărioare. Cât despre copii, ai mei sunt mari şi au fugit în lume. Nu se mai joacă acum cu căluţi de lemn”.

Klarei îi era mai rău, avea fierbinţeală.

Zăcea singură, dar nu era lipsită de ajutor. Căci pe Kohlenberg toţi se cunoşteau.

Nu era nevoie ca omul din Einsiedem să fie chemat să vină. El ştia cine era bolnav sau suferind şi-l aştepta. Se

duse la Klara. Zăcea, foarte slăbită, dar pentru ochii săi erau limpede ca stropul de rouă. Nu era nevoie să-i simtă pulsul, nici să se uite din nou la rana din coapsă. Îi spusese mamei Ursula ce doctorii să-i dea şi cu ce alifii s-o ungă. Şi plătise el însuşi pentru prepararea lor.

Klara îşi depănă povestea. Închise ochii. Simţea că n-o crede. Niciun cuvânt. Vorbea totuşi. Dorise ca cineva s-o asculte, înainte de a-şi da duhul. Povestea ei. Cum ajunsese ea, fată de ţăran, să poarte haina vărgată. Erau totuşi lucruri care nu se puteau mărturisi la spovedanie. Nu se spuneau.

O dimineaţă, în satul Pfeffingen. Mă-ntorceam de la dans. O margine de Ian. Şi palida lumină a dimineţii, care venea de departe. Lângă mine au răsărit deodată trei tineri. Călugări. Nu-mi pipăie sânul. De ce nu-mi pipăie sânul? Degete strânse în jurul gâtului meu. Jos labele de pe gâtul meu!

Sta lângă patul ei şi nu spunea nimic. Doar ochii-i străluceau prietenos, atent, în timp ce asculta.

Doctorul zise:

— Omul moare în fel şi chip.

Nu-i mai putea ajuta cu nimic. Şi-i ştia dorinţa. Se duse la uşă. Se întoarse, îi luă mâna, i-o ţinu, nu multă vreme.

— Dar ţi-ai revenit, îi spuse. Nimic altceva.

Klarei nu i se mai întâmplase una ca asta.

— Eşti ca şi mine, îi zise ea, eşti aidoma cu mine. Plângi, când plâng eu. Eşti tot atât de simţitor ca şi mine. M-au bătut, iar tu mă înţelegi. Şi acum ai întinde mâna pentru a mă apăra. Nu pentru loviturile primite mai demult. Ia-mă cu tine, atunci când pleci din oraş. Ia-mă cu tine. Fereşte-mă de loviturile ce vor mai veni.

— Nu plec. De ce s-o fac?

A doua zi, veni din nou la ea.

— Te-am visat astă-noapte, îi spuse Xlara. Am visat că trebuia să mor. Te-am chemat şi am văzut că ai trei fire în mână. Trei fire la fel şi încă unul, ceva mai gros. Aceste fire mă ţineau stăruitor în viaţă. Eu voiam să părăsesc

viaţa, să scap. Voiam să mor. Dar nu voiam să fiu singură în trecerea spre moarte. Voiam să te ţin de mână, mi-era dor de mâna ta, un dor neţărmurit.

Alţii mă ţineau de mână.

Vedeam o mlaştină întunecată. Se făcea că asta se întâmpla cu mulţi, mulţi ani în urmă. În ea trăiau animale mari: fără cap, fără ochi, fără coadă. Doar trupuri. Groase, cafenii, lunecoase. Foarte umede, reci. Şi respirau. Aşadar, aici trebuia să intru. În mlaştină. Nu eram un animal cum erau ele. Dar înţelegeam că voi deveni şi eu la fel. Şi-mi doream să devin aidoma lor. Dar iată că cele trei fire mă reţineau. Eu doream însă din tot sufletul să intru în mlaştina întunecată. Apoi se lumină din nou de zi. Aveam dureri. Voiam să mor. Dar să fii tu cel puţin aici. Şi-am privit cerul. Se răsfrângea asupră-mi. Nu ca un clopot, nu ca un glob. Dar cu hotare precise sus şi jos. Şi arăta ca o hârtie mototolită. Argintiu, neprietenos, rece. Iar eu doream să mă contopesc cu cerul de argint. Să mă mistui în el. Atât râvneam la această contopire, că simţeam că aş fi mântuită, dacă aş ajunge acolo. Sus. Sus, în frigul acela. Dar din nou zăream cele trei fire, trei şi încă unul pe deasupra. Le ţineai foarte strâns. Şi ele rezistau, rezistau, împotriva năzuinţei şi a pornirii mele pline de dor.

Iar rochia Klarei avea culorile puternicului oraş Basel: negru cu alb. Şi o întinsese frumos, pe singurul scaun din odăiţa ei strâmtă. O lume aşezată, cu locul bine rânduit pentru târfa ce se întoarce acasă.

15

Despre doctorul Théophrast spuneau:

Este un om care duce în ispită poporul.

Are legături cu diavolul.

Arta sa şi-a însuşit-o de la demoni.

E un magician. Un vrăjitor.

Când e luat din propria-i casă, celui menit rugului nu trebuie să i se îngăduie a intra în altă încăpere. Deoarece poate exista bănuiala că ar lua de acolo nişte mijloace de a face vrăji.

Judecătorul trebuie să aibă grijă de dublul sens al

întemniţării: unul, ca pedeapsă; celălalt, ca pază.

Aşadar, când slujitorii primăriei intră în casa profesorului tău, tu, Oporinus, nu poţi spune: N-am ştiut acest lucru. Nu l-am vrut. Ai făcut totul pentru a pregăti această clipă. Te-ai lăsat tras de limbă şi le-ai adus la cunoştinţă în chip amănunţit: „Da, la Universitate n-a mai ţinut prelegerile în limba latină. A invitat felceri şi bărbieri, să înveţe şi ei în acele sfinte lăcaşuri, hărăzite îndeobşte doar pentru oameni de ştiinţă”.

„Da, la fiecare prelegere spunea: întrebaţi-i pe ţărani, căci ştiu mai multe ca voi, care cunoaşteţi doar buchea cărţii. Voi susţineţi că ceea ce nu găsiţi în cărţi, nici nu există”.

„Da, a aruncat în foc manualul de medicină veche. Ai fost lângă el, în acea frumoasă vară, discipole Oporinus! Şi ştii cel mai bine ce susţinea în legătură cu regnul animal. Ţi-a spus-o răspicat aproape zilnic, aşa încât nici tu aproape că nu-i priveai altfel pe profesori. Ai văzut ceea ce el afirma: „Sub tichiile voastre roşii şi sub capetele voastre încununate cu spini s-au cuibărit şerpi, râme, salamandre”.

Şi cum te vei descurca. Oporinus, când vei apărea ca martor în proces şi va trebui să răspunzi la întrebarea dacă un vrăjitor – prin înşelăciunile sale – îi poate preschimba pe oameni în animale?

Ce vei răspunde când te vor întreba dacă imaginea animalică se află în simţuri, în realitate, sau în văzduh. Cum vei răspunde, când – pe temeiul vechii legi şi al spuselor Sfântului Augustin – îţi vor dovedi că e posibil ca diavolul să poată amăgi fantezia omului, astfel ca omul să apară ca un adevărat animal.

Nu era important cine i-a spus Cacophrastus. Esenţial era faptul că a fost numit Cacophrastus. Demon.

Iar ţie, în calitate de discipol, ţi se va imputa, atunci când vei apărea la proces ca martor: demonii îşi îndeplinesc toate acţiunile lor prin inteligenţă şi voinţă. Cât despre inteligenţă ea e întărită prin ascuţimea ştiinţei, prin natura subtilă, prin experienţă îndelungată.

Voinţa demonului e mereu fixată de ceva nelegiuit. Să

păcătuieşti mereu prin trufie!

Demonul ştie să citească gândurile şi dorinţele din inimile noastre.

Şi dacă întrebi ce este un demon, ţi se va răspunde: Un spirit necurat – chiar dacă nu de la natură. În el sălăşluiesc pofte nechibzuite, fantezie fără margini, iar în legătură cu păcatele spiritului, mândrie. Spirit ascuţit. Mereu gândindu-se la noi înşelătorii. Demonii schimbă simţurile omului. Studiază instinctele. Tulbură pe cei treji. Îi înspăimântă pe cei adormiţi. Se transformă în îngeri ai luminii. Poartă întotdeauna infernul în ei. Pretind adoraţie divină. Fac tot soiul de farmece. Pe cei buni vor să-i stăpânească. Caută să distrugă unitatea bisericii.

Iar tu vei fi întrebat: Ce-ai simţit pentru profesorul tău Théophrast? Ce se întâmpla când îl însoţeai la bolnavi? Ai simţit pizmă sau admiraţie, când vedeai înrâurirea pe care medicul o avea asupra suferinzilor, când îţi dădeai seama câtă încredere au în el. Ce-ţi doreai atunci: să fii asemenea lui? Ce se întâmpla când stăteai alături de el, lângă cuptorul unde făcea experienţele? Erai şi tu atunci însufleţit de dorinţa de a găsi chintesenţa, a cincea esenţă: în metale, în plante?

Şi cum te vei justifica, Oporinus, dacă ţi se va atrage atenţia: ţie, martorului; cine se închină unui eretic, este el însuşi eretic. Dar cine se închină unui demon, păcătuieşte mai rău decât cel ce se închină unui eretic. Vei fi întrebat: ce se întâmplă cu discipolul cuiva care e în acelaşi timp şi eretic şi demon?

Teama lui se risipi. Îşi dădea seama că nu lui trebuie să-i fie frică de moarte. Doar nu va fi interogat drept martor al apărării, ci drept unul al acuzării.

Şi-şi mai dădu seama că judecătorii şi ajutoarele lor din sală nu-i vor pricinui niciun rău. Nu i-ar putea pricinui niciun rău. Afară însă, pe stradă, în faţa tribunalului, era altceva. Acolo se va strânge toată adunătura de pe Kohlenberg. Iar judecata străzii asupra lui se va dezlănţui; asupra discipolului. El va fi arătat cu degetul. El va fi scuipat. Şi toată viaţa va apăsa asupra lui acuzaţia: El e

discipolul, care şi-a împins pe rug profesorul.

16

Citäm din ***Utopia*** lui Erasm din Rotterdam, tipărită de casa Froben: „Atunci când înving prin puterea raţiunii – cum numai omul e în stare s-o facă, dintre toate fiinţele – sărbătoresc o victorie a omeniei şi a adevăratului eroism”.

Utopia. Un U mare, care nu înseamnă nimic. Topos, înseamnă aşezare. Nici cămin, nici loc.

Nu de-abia acum, pe neaşteptate, în această noapte, şi nici cuprins de-o pătimaşă mânie sau dintr-o întunecare a spiritului, s-a lăsat Théophrast copleşit de imensitatea primejdiei.

În calitate de om de ştiinţă, care se bizuie numai pe raţiune, era în stare să-şi dea singur seama de situaţia în care se afla.

Exista pentru el posibilitatea să arate aceeaşi atitudine cu marele grup al anabaptiştilor. Să se dea pe mâna judecăţii şi să aştepte cu inima împăcată verdictul. Şi cu liniştita bucurie să accepte moartea pe rug, pentru a dovedi lumii cât de puternic şi neînfricat este. Iar prin sacrificiul voluntar al propriei vieţi să ridice un monument noului crez.

Nu doar în această noapte a fost scârbit de acest soi de sacrificiu de sine.

„Să aştepţi, să suferi răbdător şi pe deasupra să mai şi gândeşti: Dacă cinevase-ncumetă să-mi ia paltonul, să-i dărui pe deasupra şi haina. Să nu mă împotrivesc. Să le las ce-şi râvnesc. Să mă dezbrac până la piele, iar eu să fiu blând, ca un miel.

Dar acesta e cel mai adânc dispreţ faţă de autorităţi. Şi mândria cea mai nesăbuită. Toate astea n-au niciun rost. Pentru mine. Menirea mea e alta. Acelora, care lasă zilnic să piară mii de oameni, nici măcar într-un război adevărat – ci prin felul nelegiuit în care-i tratează pe bolnavi, acelora nu le voi zvârli, din proprie voinţă, viaţa mea. Ca s-o nimicească şi să şteargă orice urme ale existenţei mele.

Nu voi îngădui să fiu târât din casa mea şi dus cine ştie unde, împotriva voinţei mele. Alţii să poată dispune de

mine şi să fiu atât de mult bătut şi torturat, până ce voi deveni nepăsător. Nu voi îngădui ca opera pe care am scris-o şi pe care am încuiat-o cu dragoste pătimaşă în sertar, să fie. scoasă de sub cheie de alţii, pusă pe masă, deschisă, răsfoită, citită. Şi să se facă observaţii pe marginea ei. Dar nici de asta nu-mi va păsa dacă vor ajunge până acolo. După ce prin întrebările şi schingiuirile la care mă vor fi supus, mă vor împinge la nepăsare. Cartea, o parte din viaţa mea, mă va părăsi, ca frunza, copacul. Nu voi mai fi în stare să întind mâna, pentru a o apăra de ceilalţi. Ei vor putea să-i schimbe sensul, să treacă sub tăcere ceea ce nu le convine, să facă tot ce vor, atâta vreme cât nu e tipărită.

Trebuie să caut să rămân în viaţă, cel puţin până tipăresc lucrarea mea despre boala franţuzească. Se corectă el însuşi: „De ce, prin denumirea bolii să insulţi alţi oameni, să-i defăimezi”. Lucrarea lui nu trebuie să păstreze nici urmă de trufie. Boală pricinuită de plăcerile din grădina Venerei. „Boală venerică” îi va spune el acestei molime.

Cu toate acestea, fiecare pas pe care-l făcea depărtându-se de oraş, era un pas plin de îndoieli.

„N-ar fi oare mai bine să rămân? Cei ce se lasă pe mâna justiţiei pentru credinţa lor, nu sunt oare mai folositori, punându-şi vieţile chezăşie pentru izbânda adevărului, asemenea acelor anabaptişti smeriţi? Sau e o interpretare greşită a credinţei? Se poate oare spune că aceşti oameni au la-ndemână formule magice? Nu că ar fi ei înşişi vrăjiţi de alţii, ci pentru că merg atât de departe, încât prin puterea credinţei lor se aruncă în foc. Mie mi se pare că ei ar vrea să spună: Dacă Dumnezeu nu vrea să fim cei aleşi, vom lupta şi singuri. Mi se pare că acei care împing smerenia lor până la sacrificiul de sine şi-au pierdut minţile, ca şi bolnavii apucaţi de streche.

Eu nu sunt bolnav. Nu vreau să mă predau de bunăvoie. Nici chiar sfinţii nu s-au oferit atât de grăbiţi morţii. Unii au scăpat de la moarte şi au ieşit din temniţă pentru că erau plăcuţi lui Dumnezeu şi pentru că avea încă

nevoie de ei. aici, pe pământ. Sfinţii au tremurat în faţa morţii şi-au mers cu inima grea spre pieire. Dar aceştia sar şi dănţuiesc de bucurie”.

Cu toate astea, mereu se asemuia cu anabaptiştii ceea ce nu făcuse cu nimeni altul înainte.

Pe drum, fugarul ascultă cuvinte mişcătoare şi stăruitoare despre predicatorul Carlin. Bolnavii la care se oprea, pentru a le îngriji sănătatea, se agăţau de imaginea lui Carlin, care colinda prin ţară cu ghetele lui negre, tocite şi scâlciate, cu tunica verde-închis, ruptă mai sus de umăr. Încă nu se găsise nimeni care s-o cârpească. Cu părul scurt, blond şi cu sprâncenele lui, sprâncene dese, tot blonde, cu faţa lui aspră, cu brazde adânci.

Nu era frumos. Părul blond se iţea şi în jurul bărbiei, când nu era bine ras. Dar totul din el respira încrederea, fiindcă nu era linguşitor. Nici vocea nu-i era linguşitoare, ba, când se mânia, era câteodată uşor răguşită. Şi avea mâini mari, grele. Braţele, ca nişte aripi. Cuvântul ce-i ieşea din gură era ca o şfichiuitură de bici, ca un sunet de trâmbiţă, iute şi ascuţit.

— Cine l-a văzut?

— Eu.

— L-am întrebat: cum te cheamă. Iar el a răspuns: „Eu sunt Baraba”.

— Fiul tatălui, nu altul.

— Fiul tatălui.

Era cu putinţă ca acest Carlin să umble prin ţară, căci şi pe Baraba îl puseseră în libertate şi se afla mereu printre oameni Pentru unii trecea drept omul luptei drepte, pildă demnă de urmat. Alţii îl socoteau un ucigaş. Iar alţii îl priveau cu neîncredere, fiindcă nu fusese crucificat sau spânzurat într-o celulă.

Mulţi îl iubeau însă.

Ei totuşi nu erau păzitorii cernelii, nici ai hârtiei şi nici ai condeielor. Ei nu-i plăteau pe scribi şi nici pe cei ce-i supravegheau pe-aceştia. N-aveau nicio înrâurire. Fiu al tatălui, nu eşti frumos, iar când predici, braţele tale fâlfâie ca nişte aripi. Dar cine ţi se poate împotrivi, când spui:

„Astăzi nu mă rog. Astăzi niciunul din noi nu se roagă. Astăzi trebuie să acţionăm”.

17

„Asta n-are voie să facă. Un medic n-are niciodată acest drept. Cum putuse Théophrast să părăsească oraşul în timpul nopţii?” Doctorul Truckenbrot simţea în acelaşi timp: uimită surprindere, supărare. Propria-i onoare fusese atinsă. Acum nu mai era omul vesel, destins, care-ţi spunea vorbe consolatoare, care putea să-şi potrivească discursurile şlefuite: „Pentru ca oraşul Basel să fie tare, trebuie trecute multe sub tăcere”. Şi doctorul Truckenbrot era vulnerabil.

— Sunt sigure aceste zvonuri? întrebă el, a plecat într-adevăr fără să-şi ia rămas bun?

„Pesemne că exista ceva împotriva lui, încât a fost nevoit să fugă. Neapărat. Ce-ar fi putut face altceva? Să se lase arestat la căpătâiul vreunui bolnav? Da. Iar acest da, îi suna lui însuşi ca o batjocură. Un martir. Pentru ce un martir? încă unul”.

Nu-şi dădea seama, dacă avea dreptul să fie dezamăgit. Atâta timp cât celălalt fusese la Basel, ţinându-şi prelegerile, cu pasiunea, cu simţul său de dreptate, mai exista o nădejde. Iată că fusese cineva pe lumea asta de care se simţea strâns legat, pentru că-l admira, îl invidia, pentru că ar fi dorit ca el însuşi să fie la fel.

Iar când mica Suselin de pe Kohlenberg se alinta în casa lui, ca în atâtea alte seri, se răsti la ea:

— Nu mai vreau să fiu nimic. Nu mai vreau să fiu nimeni.

Parcă-i pierise orice afecţiune.

Se simţea foarte bătrân şi o trimise acasă. îl dureau ochii. Îl cuprinse dintr-odată groaza că nu va mai putea să vadă nimic. Şi ştia doar prea bine că era numai durerea pentru tot ce văzuse.

Şi iar fu cuprins de invidie: „Nici măcar n-am fost eu acela care să-l previn. Probabil că cineva îi va fi spus, tocmai când trecea pe stradă, în mijlocul oraşului: Ia te uită: mai e liber ăsta? Un altul îi va fi spus noaptea şi

ceasul când trebuia să părăsească oraşul. Un al treilea îi va fi deschis porţile oraşului şi-i va fi făcut rost de cal. Nu eu”.

„Omul din Einsied e în nu se va cruţa. N-o să ţină seama de vreme, nici de ploaie şi nici de frig. Şi va lupta pentru dreptate. Va merge pretutindeni şi cel puţin va explica lumii care sunt pricinile suferinţelor ei. În urma lui va lăsa oameni, care poate vor chibzui mai departe asupra celor spuse”. Şi cum se uita ţintă înainte, pierdut, doctorul Truckenbrot se gândi că Théophrast avea nevoie de un medic, care să-l îngrijească. „La drept vorbind, îşi spuse Truckenbrot, trebuia să merg cu el. Nu trebuia să mă clintesc de lângă Théophrast”.

Se simţea vinovat. Vinovat, fiindcă nu fusese în stare să facă totul pentru a-l urma pe Théophrast, acolo unde se aflau adevăraţii bolnavi.

Ştia foarte bine care e cea mai primejdioasă şi mai rea boală: să nu cunoşti nimic. Să nu ştii decât: ziua începe cu zorile. Trebuie să vezi cum să-ţi faci rost de mâncare şi băutură. Când vine seara, trebuie să-ţi găseşti un loc, unde să te poţi odihni. Apoi va veni o zi, când vei căuta pe cineva, de care să te agăţi. Şi vor urma copiii, care, la rândul lor, nu vor şti altceva decât: ziua începe cu zorile. Vedeţi unde vă veţi găsi de mâncare, băutură, dragoste şi un loc de dormit.

Doctorul Paulus Truckenbrot ştia că n-are nicio justificare. Pentru cel care stă acasă, la căldura sobei, cu perdelele lăsate, nu există nicio justificare.

18

Brutarul, fierarul, hamalul, omul bolnav, pacientul său sufereau acum îndoit.

Tot ceea ce ieri mai era luminos, astăzi se prăbuşise. „Are medicul meu dreptul să fugă? Se afla în Basel de un an şi jumătate. Fusese în pericol de moarte? Putea să plece, avea dreptul să plece? Acum m-a lăsat pe mine, bolnavul său, pe seama celor ce-i sunt duşmani şi care sunt şi duşmanii mei. M-a lăsat pe mine călăilor, ca să-şi apere propria-i piele”.

Bolnavul nu poate pricepe cum de-a plecat doctorul Théophrast în toiul nopţii, fără să-i spună nimic. Se simţise atât de apropiat de el. Starea bună a pacientului depindea doar şi de faptul că-l ştia pe doctor prezent în oraş. „Când îl chem, vine cu siguranţă”. Acum sinceritatea lui era pusă la îndoială. Dacă doctorul Théophrast încalcă acest punct, atunci le-a încălcat pe toate. Dacă bolnavul începe să se îndoiască de un singur gest al medicului său, i-a pierit încrederea. Dar cui să se plângă? Doctorul nu va mai veni pe la el.

Bolnavului îi va fi teamă şi nu avea pe nimeni care să-l îmbărbăteze, fie chiar numai prin cuvintele: „Am avut şi eu asta, ştiu ce-nseamnă”.

L-a lăsat singur cu durerile şi cu spaimele lui. Ştiind cât de mare nevoie avea de ajutorul lui. Ştiind că omul va fi nevoit să cheme alţi medici. Cât de trecătoare este înţelegerea plină de afecţiune a medicului pentru bolnavul său. Desigur că, odată cu moartea, ea încetează oricum. Iar cei în viaţă judecă după foloase: o vizită – un galben, un cuvânt – doi galbeni. Bolnavul crezuse că acest doctor Théophrast este altfel. Crezuse că gândurile sale se îndreaptă spre inima bolnavului, nu spre punga lui cu bani. Acum fugise, iar bolnavul se compătimea pe sine însuşi.

19

Nu îndată, dar după un timp, Truckenbrot începu să simtă din ce în ce mai mult, cât de cumplit era totul. Nu ştia pe nimeni în oraş, cu care să poată sta de vorbă. Cu care să poată sta de vorbă aşa cum o făcuse cu Théophrast. Nutrea o speranţă nesăbuită. S-ar fi putut ca totul să se schimbe, astfel încât bărbatul din Einsiedem să fie rechemat. Regreta fiecare cuvânt pe care nu i-l spusese. El, Truckenbrot nădăjduise şi crezuse, în ce-l privea, că Théophrast îl va absolvi de vină. Pur şi simplu prin faptul că putuse să lucreze la Basel. Acum, Truckenbrot se afla din nou singur.

Se duse la doamna Froben şi constată din nou că dacă nu izbutea să schimbe lumea după dorinţele ei, îşi schimba ea dorinţele.

— Nu mai există bărbaţi, cel puţin aci în Basel. Carlin era unul. Cum s-a ridicat în amvon. Când a spus: „Astăzi nu ne vom ruga”, respira din fiinţa lui o forţă căreia cu greu i te puteai împotrivi. Pentru că se adresa în acelaşi timp, în aceeaşi măsură raţiunii, cât şi sentimentului. Pentru că ochii lui râdeau, chiar când din ei ţâşneau flăcări. Cât de frumoşi erau ochii acestui om.

Doctorul Truckenbrot nu ripostă: Draga mea, nici femei nu mai există. Verena a fost singura, ultima. Odată cu plecarea ei, au pierit şi sufletul de mândrie şi de răzvrătire. Abia după un timp doctorul întrebă:

— Erasm este un bărbat?

— E un mare învăţat, un oaspete stânjenitor, care face nazuri orice i-ai pune pe masă. Gândirea lui e sublimă şi plină de glorie. Gândurile sale au devenit o cale pentru mulţi. Ceea ce a gândit el, nu mai e necesar să gândească ei. Dar este el un bărbat aşa cum îl doreşte o femeie? Este el acela după ale cărui braţe ţi-ar putea fi dor? Este el un asemenea bărbat încât să doreşti să nu-ţi mai spună nimic? Unul cu care să vrei să guşti clipa tăcerii? De la el aştepţi tot timpul să auzi ce spune.

— Dar Oekolampad? întrebă Truckenbrot.

— Nu ştiu. L-am văzut doar o singură dată. Nu simt nicio dorinţă de a-l revedea, de a aştepta să vină în casa mea. Se pare că are uneori ceasuri de deznădejde. Şi-atunci declară: Suntem mereu prinşi în acelaşi loc, în aceeaşi murdărie. Nu pot suferi bărbaţii care-şi dau pe faţă clipele lor de deznădejde.

— Şi Amerbach?

— Bunul nostru prieten Amerbach, bărbatul frumos, cu buze pline. Prietenul femeilor. Este oare bărbat? Desigur, un bărbat puternic şi chiar dorit. Dar când mă uit la el, ştiu că nu se va dărui niciodată cuiva, până la capătul puterilor sale. Amerbach, nu. E prea frumos, pentru asta. Vai, doctore Truckenbrot, ce fel de bărbaţi au rămas acum în Basel! Froben al meu, înainte de a se îmbolnăvi, era unul. Cu gândirea hotărâtă, limpede, iute. Câteodată, foarte des, mă gândesc că nu l-am ajutat cum trebuie în această

ultimă jumătate de an. M-am făcut stăpână pe munca lui. Dar să lăsăm asta. Acest lucru atinge cele mai adânci fibre dinlăuntrul meu, iar dumneata nu-mi eşti duhovnic. Spovedania a fost desfiinţată. Fiecare trebuie să se descurce singur, cu problemele pe care le are.

Începu apoi să vorbească despre Théophrast:

— îţi mai aminteşti – după cuvântarea lui inaugurală – mi-ai povestit că era frumos, cum sta acolo. Nu era nevoie să rostească numele lui Théophrast. Era o ca o mântuire când punea mâinile pe cineva. Calea spre el era solemnă ca drumul spre biserică, având în acelaşi timp acel echivoc străin-apropiat al unei spovedanii. Le avea pe amândouă. Gingăşia faţă de oameni. Când spunea unei mame: „Copilul tău va fi voinic; copil născut în timp de iarnă”. Şi puternic. Cum sta în faţa profesorilor în medicină, zicându-le: „Voi trebuie să vă luaţi după mine, nu eu după voi. Cine le va trage câte un perdaf soţiilor voastre şi cine le va săruta buzele subţiri şi sulemenite. În această revoluţie nu va rămâne nimic din voi, nevolnicilor”.

20

În drum spre Colmar. Se gândea de unul singur că mai putea să se reîntoarcă la Basel, în taină, în veşminte străine poate. Şi îi făcea o plăcere sălbatică să se gândească în ce fel s-ar putea travesti. Ca o bătrânică, ori ca o precupeaţă, care vinde primele sau ultimele mere. Să stea în faţa casei lui Amerbach, gârbovit ca o bătrână. Şi s-o îmbie pe Vulpiţa cu mere: „Copiliţo, gustă din merele astea, sunt mere cu totul deosebite”. Iar Vulpiţa, frumoasă, delicata şi îngrozitor de proasta femeiuşcă se va opri, cu copilul de mână. Travestit în precupeaţă, ar simţi o clipă îndemnul să-i spună copilului pe numele, pe care acum nu-l mai purta. „Théophrast, i-ar spune copilului, doar aşa te cheamă nu?” Dar atunci s-ar da de gol!

Respinse gândul de a se aşeza în faţa casei în chip de bătrână gârbovită, ca să-şi aştepte prietenul. Bine, atunci netraverstit, nu în taină. Va trece călare pe poartă, uşor de recunoscut de către toţi. Se va opri în faţa Universităţii. Va intra înăuntru şi va striga cu voce tare: „Unde este

prietenul meu Bonifacius Amerbach?” Şi-atunci domnul va trebui să-i iasă în întâmpinare şi va fi nevoit să-i spună de ce nu-i mai este prieten, de ce nu mai vrea să-i fie prieten.

Respinse şi acest plan. Nu se va duce într-acolo, nici în taină, nici pe faţă; nici travestit şi nici altminteri. Nu mai poate intra în acel oraş. Căci era sigur de tot că-l vor închide şi-i vor curma zilele.

A hotărât să nu mai aştepte. A hotărât să-şi ia gândurile de la oraşul Basel. Dar cum putea s-o facă? Nicăieri, în niciun alt oraş nu găsise pe cineva, pe care să-l fi putut socoti prieten. Socotit, da; dar nu pus la încercare, după cum s-a dovedit.

— Să-şi ia gândul de la Basel. Gândul da; dar nu-şi putea alunga sentimentele, dorul. Dorul după acel loc anume, din care fusese izgonit. Şi – izgonit, într-un mod nelămurit, vag. Dacă exista cineva care să lămurească lucrurile, acela era numai unul singur: Bonifacius Amerbach. Juristul care să-l asigure: Nu ţi se va face un proces de vrăjitorie. Şi-şi închipuia cum venea prietenul. Foarte grăbit, leoarcă de sudoare din pricina iuţelii cu care gonise calul, dar râzând. Strigă, încă în timp ce descalecă: A fost o greşeală. Cu toţii ne cerem iertare. împachetează-ţi repede lucrurile! Ia-ţi calul din grajd şi vino cu mine.

Când începură zilele ploioase, doctorul Théophrast îşi înfăţişă puţin altfel lucrurile: Bonifacius va veni cu trăsura. Ca să nu capete guturai. Şi se-ntâmpla câteodată să-şi întrerupă scrisul, pentru a privi pe fereastră. Atât de viu îşi închipuise sosirea prietenului.

O, Basel, grădină a desfătărilor. Pierdută grădină a desfătărilor!

În acea clipă i se părea că Baselul constituie lumea întreagă. Suma tuturor experienţelor sale o adunase în acest spaţiu foarte pământesc. O, Basel, pierdută prefacere a luâşi închipuia Baselul şi ca un marş triumfal al vieţii. Cu vestitorul triumfului, animalul fabulos, cu fluieraşii şi cu toboşarii, cu orchestra, cu nebunii, cu măştile, cu deţinuţii, cu scutierii, cu animalele exotice – elefanţi şi girafe – şi chiar şi cu târfele.

Îi scrise lui Bonifacius Amerbach o scrisoare. Sta şi aştepta şi nu mai ştia ce aşteaptă. Nu mai ştia. Aştepta din Basel răspuns la scrisoare? Nu ştia dacă aştepta acest răspuns „sau altceva. Era foarte singur, şi-i era frig. Vai, sărman om părăsit, pierdut! Stai aici şi tremuri şi nu-i nimeni să-ţi încălzească o supă. Nimeni.

Nu ştii de ce; nu ştii încotro. E numai un sentiment, acest sentiment dureros de a te simţi atât de pierdut.

Ce-ai construit? Nimic n-ai construit.

Cine s-a bucurat să te vadă? Nimeni nu s-a bucurat.

Ce-ai aşteptat? Am aşteptat totul. Dar acum nu mai ştiu ce înseamnă totul.

Oare supa doamnei Froben? Sau aşteptam să mă întrebe, în sfârşit, unde îmi sunt lucrările. „Vrem să le luăm şi să le tipărim”. Începusem să aştept acest lucru încă de pe când mă aflam în Basel? Zilnic, sau aproape zilnic! Şi nici de le Froschauer din Zürich, n-am nicio veste.

Să mă ridic şi să plec. Să scap de aşteptare. De atâtea feluri de aşteptare. Să mă ridic şi să plec. Oriunde. Tu poţi totul, tu ai văzut totul. Trebuie doar să alegi. Căci eşti din nou liniştit. A trecut vremea în care ţipai ca un nebun, sărind spre uşă, deschizând-o larg şi alergând în stradă pentru a vedea, dacă nu vine nimeni. Nu venea însă nimeni. Ştiai acest lucru, dar tot ieşeai. Afară. În frig. Şi te uitai în lungul străzii. Nefericită privire. Iar acum eşti atât de obosit şi slăbit! Nu mai ieşi în stradă, nu mai eşti atent la zgomotele care ar putea vesti sosirea cuiva. Nu mai auzi pe nimeni şi nimic. Îţi mai aminteşti de invitaţia la dans? O dănţuială. La căsătoria lor. Aşteptaseşi atunci invitaţia? Te-ai simţit apropiat de aceşti oameni, de acea femeie în rochie verde, cu cordonul roşu, lat, care-şi făcuse rochia doar pentru acea seară, pentru a o arunca apoi deopartei Pe care n-a mai purtat-o.

Te-ai bucurat atunci pentru invitaţia la nuntă, la dans. Şi-ţi închipui că acel timp nu poate fi cu totul mort.

E doar mica ta vanitate, care nu s-a stins încă.

Şi se apucă să scrie o a doua scrisoare juristului

Bonifacius Amerbach.

Din nou aşteptarea. Ca o boală. Să aştepţi din Basel un cuvânt în favoarea ta, ca şi cum nu te-ai considera om. Dacă nu reuşeşti acum să te aperi eşti într-adevăr pierdut. „Mă gândesc la diversele jigniri şi nu vreau să mă dau bătut. Sunt însetat să primesc un cuvânt de la tine, Bonifacius Amerbach. De ce ţi-am acordat oare atâta putere asupra mea? Ce înseamnă un prieten? Dar mă voi elibera cu forţa de tine. Ţi-am scris două scrisori, la care n-am primit niciun răspuns. Am tot aşteptat. Am să-mi mut gândurile de la tine, pentru a nu mai suferi. Câtă vreme oare mă voi mai lăsa bătut şi de ce? Această aşteptare e ca o boală. Dar mă voi elibera eu însumi de ea”.

Ţărani din Alsacia îi dădură găzduire în casele lor. Spuneţi ţărani şi vă şi imaginaţi nişte bădărani; tropăind zgomotos şi greoi. La fel înţelegeţi voi şi sensul cuvântului bădăran; confundaţi puterea cu bădărănia, brutalitatea cu murdăria, care pot fi bănuite şi din fiecare cuvânt mai colţuros. Şi nu-i vedeţi pe oamenii deştepţi şi liniştiţi care gândesc, oameni tineri. Sunteţi înşelaţi de tablourile ce înfăţişează dansuri ţărăneşti. Nu remarcaţi frumuseţea răzvrătiţilor. Ei nu au gâtul scurt şi picioarelegroase. Iar atunci când, după moartea pictorului, orânduiţi desenele, felul vostru de a privi vă face să-i confundaţi pe turci cu ţăranii. Astfel încât ţăranul este pus pe acelaşi picior cu turcul. Iar un război pornit împotriva unuia sau a celuilalt, tot cruciadă se numeşte, şi tot sfântă este. Aşa arată dreptatea voastră.

Şi meditã iar şi iar despre om. Ce este omul? Şi meditã asupra dreptăţii. Acum, în aceste zile, în clipa aceasta, ţăranii erau discipolii săi. Feţele li se deschideau. Şi nici inimile nu le erau închise. În inimile lor zărea avântul spiritului lui Thomas Müntzer. Spiritul din Allstedt.

Şi cum se afla în mijlocul lor, era ca şi cum ar fi primit o cheie de la el, cheia la întrebările: ce este omul şi ce este dreptatea?

Comentariul său la psalmul 106, versetele 30 şi 31:

A fost odată un om pe nume Pinchas. Şi acesta îi

văzuse pe mâncătorii de leşuri: pe preoţi, pe doctori şi pe farmacişti. Ei înşelaseră poporul; ei le spuseseră văduvelor că trebuie să-şi răscumpere morţii din iad, cu ultimul ban pe care-l mai au. Iar de partea lor se aflau şi principii, cardinalii, abaţii, fariseii, scribii, făţarnicii. Şi cu toţii împreună jupuiau pe oamenii simpli, uşor de înşelat. Luând de la vii şi de la morţi.

Atunci s-a ivit Pinchas, îndreptând lucrurile. Urgia a fost oprită.

Şi asta i-a fost socotită ca o faptă bună.

Pinchas acţionase cu de la sine putere, fără ca Dumnezeu să-i fi poruncit s-o facă. Singur, îndemnat de propria-i inimă. Iar această faptă a sa nu fusese săvârşită la porunca unui ocârmuitor, ci din propriul său îndemn.

Dar nimeni n-avea voie să folosească forţa, din propriul lui îndemn.

Pinchas o făcu însă şi fu lăudat apoi de Dumnezeu. Iar mai târziu fapta lui i-a fost socotită bună, dreaptă. Deşi lumea i-a contestat acest drept, el îl căpătase totuşi. Şi de aceea a fost binecuvântat în vecii vecilor. Binecuvântat, împreună cu toţi cei ce l-au „urmat în acelaşi spirit.

De la Pinchas, îşi trag ei temeiul şi puterea: răzmeriţa, liga ţăranilor răsculaţi. Căci în faţa lui Dumnezeu şi. a lumii n-au niciun drept să se împotrivească ocârmuitorilor. Numai inima lor, ca şi a lui Pinchas, este dreaptă şi bună. Altfel nu vor învinge. Dacă sunt însă minaţi de o sfântă mânie împotriva mâncătorilor de leşuri şi toată şleahta lor. atunci au făptuit după dreptate.

Dumnezeu va recunoaşte dreptatea lor, care le va rămâne în vecii vecilor.

Ţăranii îl întrebară: Aşa este deci omul, împotriva – lui Dumnezeu şi totuşi alături de El? Pinchas! Voiau să afle de la el ce este omul.

Pământul lui e carne, apa lui e sânge, focul lui e căldura, aerul lui e mireasmă. El e în afară de elemente, o esenţă a celor patru elemente şi miezul lor. Al cincilea la număr. Chintesenţa, a cincea fiinţă. Dar numai cu acel imbold al sufletului.

A şasea scrisoare a lui Basilius

Basilius către Elena

— Aşadar omul este o imagine într-o oglindă, încadrat între cele patru elemente. Iar când acestea dispar, dispare şi omul. Acestea-s frânturi din notele luate de Basilius al tău, adorata mea Elena, căci ştii că nu încetez de a mă socoti discipolul lui Théophrast von Hohenheim. Chiar dacă nu mai locuieşte la noi în Basel, pe Kohlenberg.

Şi rătăceşte din loc în loc.

Dar nu vagabondul pe care tu îl cunoşti din tabloul lui Bosch, Elena. Nu un astfel de vagabond este el.

Creatura lui Bosch, bătrânul slăbănog cu părul cărunt, e din nou o făptură contestată. În fond e unul care aparţine cu totul profesorului. Nu există particularitate, pe care să n-o cunoască şi să n-o fi explicat. Începând, desigur, cu bordelul distrus. Bineînţeles că toate acestea sunt puţin cam neplăcute când e vorba de asemenea stabilimente. Nu poţi pretinde profesorului, după ce s-a hotărât să-l considere pe vagabond ca pe un fiu rătăcitor, în sens biblic „pur şi simplu nu te poţi aştepta de la el, să judece cu ochii unui medic această casă foarte ruinată în care stau târfele.

Profesorul nostru nu e sigur dacă vagabondul, omul din mijloc, la care privim ca într-o oglinda, a fost şi el în acea casă a pierzaniei, sau nu. Şi iată-l acum în apropierea proprietăţii părinteşti. Casa părintească se bănuieşte îndărătul gardului, acolo unde se află un viţel. Cunoscătorii de vite cornute se întreabă pe de altă parte dacă animalul cu coarne este cu adevărat un viţel, sau bou sadea.

Medicul dezleagă şarada celor două ghete desperecheate pe care le poartă vagabondul: a fost nevoit să-şi descalţe cizma stângă, pentru că era rănit şi i se umflase piciorul. Ca să-şi potolească durerile şi-a învelit pulpa cu o cârpă udă, dar piciorul umflat nu mai suportă decât un papuc.

Faţa vagabondului.

Slăbită, cu obrajii scofâlciţi. Părul lins, cărunt, îi iese din năframa lungă de culoare brun-cenuşie, pe care o

poartă pe cap. Gura – deasupra bărbii ţepoase – este închisă. Nici amară, nici morocănoasă, nici mândră, nici umilă. Ştiutoare.

„Şi strigă cu gura încleştată, din adâncul inimii tale l”.

Iar ochii lui o mărturisesc: este un înţelept. A văzut multe în viaţa lui. Şi din cele văzute, a înţeles multe. Şi faptul că un cavaler în zale stă lângă o femeie trecută, lângă uşa deschisă a casei părăginite.

Se vede că vagabondul e un negustor ambulant. El poartă în spinare un coş mare, greu. Un prieten al profesorului socotea că tabloul constituie un avertisment sever împotriva negustorului: să nu cumperi marfa lui, care trebuie să fie proastă, pentru că şi negustorul are un caracter urât. Acest lucru este confirmat prin diversele accesorii: lingura, simbol al desfrâului; o blană de pisică cu dungi albe şi cenuşii ce atârnă din coş – semn de nenorocire; ac cu aţă prinse în pălărie; pantaloni zdrenţuiţi – dar necârpiţi cu ac şi aţă. Un şchiop cu încălţări desperecheate. Pe lângă asta, animalele aducătoare de nenorociri: cucuveaua, câinele, porcul.

Iată deci iarăşi cucuveaua, care stă în copac, deasupra negustorului ambulant. O ştii, Elena, de culoarea brun-ruginie, mândră, de parcă ar spune: eu nu zbor pentru oricine.

Adă-ţi aminte, tu, cea plină de înţelegere, adu-ţi aminte de cei pentru care bufniţa era simbolul unei vieţi fericite, pline de sens. Se spunea despre catharii înfrânţi, cei puri, că ar umbla şi ei travestiţi în negustori ambulanţi, vânzând ace şi linguri. Ei, cei risipiţi în toate părţile, departe de fraţii lor, încolţiţi de învingătorii lipsiţi de îndurare, dezrădăcinaţi.

Dar în aceşti dezrădăcinaţi mai exista încă un licăr din scânteia abia perceptibilă, care însă nu se lăsa stinsă, din marele incendiu al transformării lumii. Vagabonzi.

Iată-l pe vagabondul lui Bosch cutreierând o lume peste care este azvârlit atotputernicul cenuşiu. îmbătrânit sub loviturile de mai, care l-au nimerit şi l-au rănit. Dar

înţelept. Bătut cu maiul vrăjitoarelor. Cu maiul ereticilor.

Nu e un sfânt. Şi nu se poate găsi niciun pasaj din ***Scriptură*** care să poată fi folosit în legătură cu el. Se află atât în afara ***Vechiului*** cât şi a ***Noului Testament.***

Nu este niciunul dintre cei care fac parte din marea, universala horă a morţilor, prin care să se dovedească definitiva egalitate în faţa morţii. Lui nu i se potriveşte zicala: nobil, rege, imperator, ţăran, burghez şi cerşetor.

Acest portret al unui om sărman, decăzut, plin de demnitate, nu se potriveşte cu încercările, care nu i-au izbutit nici profesorului meu, de a-l salva socotindu-l un portret înălţător. Nu poate fi folosit ca tablou înălţător într-o mănăstire, sau într-o biserică. Nici pentru a împodobi camera unui negustor îmbogăţit, nici într-o sală a unui palat princiar.

Unii socot că acest tablou înseamnă sfârşitul artei.

Alţii însă spun că ar fi începutul unei arte noi.

Şi iată-l din nou pe vagabond. Bosch l-a aşezat pe aripile închise ale iconostasului din ***Carul cu fân.*** Aproape în aceeaşi poziţie. Din nou şi coşul negustorului ambulant, cu lingura mare de lemn. De data asta, însă, în mijlocul unei păduri minunate. Profesorul meu crede că s-ar furişa de lume. Te-ntreb pe tine, atentă Elena, are acest om privirea prefăcută a unuia care s-ar ascunde?

Ochii lui sunt blânzi şi obosiţi. Au văzut totul, pierzând astfel puterea de a aştepta.

Lui şi alor săi li s-a întâmplat tot ce poate să se întâmple mai rău. Pe aici au trecut jefuitorii: bărbaţi şi o femeie. Cei înarmaţi, împodobiţi cu pene, au legat victima de copac şi se-ndeletnicesc cu îndemânare lucidă să-l dezbrace de haine, să-i scoată punga. Ăştia nu vor decât averea lui. Între timp, însă, au sosit şi călăii. În vârful unei coline blânde, dar sterpe, e spânzurătoarea, cu scara alături.

Nici acest vagabond nu reprezintă o verigă din lanţul unui dans universal al morţii. Bosch al nostru l-a scos în relief. Şi l-a arătat: „Aşadar omul este o imagine într-o oglindă, încadrat între cele patru elemente. Iar când

acestea dispar, dispare şi omul”. Primul vagabond şi celălalt vagabond. Fiecare cu priviri atotştiutoare. Fiecare ştie deci că este pieritor.

Dar el fusese pe cale de a arăta şi a dovedi că omul e mai mult decât cele patru elemente. Pentru scurt timp fusese ispitit – alături de ceilalţi – să fie mai mult decât unul care ştie să rabde.

Aceasta era valea Verenei. Părea, ca şi cum lumea ar fi fost înconjurată numai de munţi. Munţi, din care se făceau acoperişurile şi pereţii caselor. Piatra cea neagră, cu sclipiri aurii şi argintii. Lumea împresurată de uriaşi. Sub razele soarelui, ziua, păreau blajini; iar caprele de munte se zbenguiau pe trupurile lor. Totul arăta sărăcăcios, dar nu trist. Nici chiar clopotniţa – făcută din pietre grosolane – la a cărei umbră neclintită mai dăinuia zăpada, în timp ce pajiştile şi înverziseră.

Până aici veneau căruţele de-a lungul râului, apoi mai departe, mergeau catârii. Munţii apăreau acum de un negru mai întunecat. Peste tot flori mici de şofran alb smălţuiau întinderea. Se vedea din privirea bărbaţilor că ştiu cum să folosească anotimpurile. Iarna, aduceau de pe povârnişurile abrupte, în sănii lungi, lemnul la câmpie.

Primăvara, în aprilie, aerul căpăta un iz de blândeţe, dar era încă aspru. Oile şi caprele ieşeau pe pajiştile verzi, pline de şofranul mic şi alb, asemenea unei zăpezi proaspăt căzute. Oile şi caprele mâncau iarba verde din jur, neatingându-se de flori. Înţelepte dobitoace.

Era valea refugiului. În faţa unei case creştea o viţă sărăcăcioasă. Pe ici, pe colo, încercau din nou să desţelenească pământul. Femeile aveau ochi cenuşii, pătrunzători. Printre bărbaţii tineri se afla unul cu sprâncene negre şi cu ochi, în care sălăşluiau toate visele. Era apoi bătrânul cu barba neagră şi vocea cântată. Vorba lui suna ca râsul. Era mulţumit că se aciuiase pe aici şi că nu trebuie să meargă mai departe. Răspândea în jur simplitate şi forţă în acelaşi timp: Această lume e făurită pentru mine. N-o spunea, dar aşa trăia. Nu era trufie, ci un lucru firesc. Tot atât de firesc ca şi veşnicul verde-albastru

al râului, care era oglinda cerului. Nicio răsfrângere: dacă cerul e senin, sunt şi eu vesel. Luase asupră-şi povara de a nu imita nimic. Iar când bătrânul a văzut că doctorul Théophrast s-a aşezat să noteze ceva, nu s-a mirat. Ca o întrebare şi exclamaţie în acelaşi – timp, spuse:

— Pentru mine?!

Era ca o aşteptare: lumea mai are ceva extraordinar pentru mine. Nu atât aşteptarea, cât siguranţa: lumea trebuie să mai aibă ceva pregătit pentru mine. Era unul dintre oamenii care – în timpul iernii – cărau la vale copacii doborâţi acolo sus, pe munte. Iar primăvara – după munca cea grea, înaintea unei munci grele – ochii îi luceau şi lui jucăuş. Ochi pătrunzători. Căci nu aveai timp să aştepţi primăvara. Primăvara, acest scurt anotimp. Trebuia să pui stăpânire pe el, să-l ţii din scurt, ca să ai parte de vară. Primăvara e impetuoasă jos, la lac, cu dulceaţa mugurilor umflaţi. Dar aci, sus, totul e altfel. Ca şi când ai vedea mai exact, dincotro vine şi încotro se duce primăvara. Poate că soseşte din munţii negri. Vine cu bolovanii, rostogolindu-se apăsat pe zăpadă. Trece mai departe cu susurul cunoscut, mereu de nădejde, al râului. Şi cu larma păsărilor.

Théophrast scrise:

„De-aş avea un arhanghel, un luptător, pe care l-aş putea chema şi care să mă sprijine! Unul cu limba clară a dreptăţii. Care să-i silească să-l asculte, atunci când vorbeşte despre mine şi scrierile mele.

Care să le spună că nenumăraţi oameni aşteaptă, zi de zi, să le explic lumea; acea lume, pe care nenumăraţi oameni n-o pot pricepe, din pricină că ***Scholastici Scriptoares*** – scolasticii linge-blide – şi-au împărţit între ei lumea şi n-au lăsat loc pentru adevăr. Nici pentru voioşie; nici pentru râsul mângâietor, nici pentru sclipirea încurajatoare a ochilor. Nici pentru plâns.

Au acoperit lumea cu a şaptea culoare.

Şi susţin că această culoare are deplină îndreptăţire. Şi mai îşi închipuie că şi velinţa zvârlită de ei peste lume este desăvârşită. Cenuşiul lor. Atotputernicul, blestematul, nesfârşitul, dar extrem de potolitul cenuşiu.

Există şapte constelaţii şi şapte taine. Aşa că au nevoie şi de o a şaptea culoare. Cu care să acopere totul.

Nimic din adâncul negru al rădăcinilor, sursa întregii firi. Nimic din albul limpede al luminii. Nimic din albastrul mângâietor, întăritor al pământului. Nimic din verdele răcoritor al apei. Nimic din scânteietorul, înviorătorul galben al văzduhului. Nimic din sublimul roşu al focului. Nimic din ceea ce-ţi încălzeşte inima.

Un terci cenuşiu peste întreg pământul. îl întind în strat gros, până departe. Şi mă sufocă.

Vino, arhanghele! Nu-ţi răci gura pentru acei care tot nu vor să te asculte. Ia-ţi paloşul şi taie-le, zvârlind departe degetele lor de pe hârdăul împuţit, în care au amestecat terciul slinos. Şi dacă totuşi vor să reverse asupra noastră hârdăul cu duhoarea de neîndurat, atunci retează-le şi braţele cu sabia. Dar, te rog, arhanghele, lasă-le ochii; poate vor

începe să vadă. Dacă însă

tu – după îndelungată chibzuire – crezi că nu vor şti nicicând să-şi folosească cu înţelepciune ochii, atunci scurtează-i de cap; căci sunt ciuma lumii. Iar această neîndurare a ta, să însemne nemărginită îndurare faţă de cei mulţi, nenumăraţi, care au dreptul la albastrul pământului.

Verdele apei Galbenul văzduhului.
Şi purpuriul focului”.

CUPRINS

Să începem cu discipolul 5
Judecata-de-apoi 13
Felcerul... 67
Ispitele Sfântului Anton 102
Grădina desfătărilor sau Preschimbarea lumii 160
Scamatorul... 210
Rătăcitorul 232
Aceasta era Valea Verenei 294

Din aceeaşi literatura

Vor apărea:

HEINRICH BÖLL – *ONOAREA PIERDUTĂ A KATHARINEI BLUM*

Apărută în 1974, povestirea lui Heinrich Böll a trezit un viu interes, fiind adaptată şi pentru televiziune. Relatând fapta Katharânei Blum, fată de condiţie modestă, care recurge la un act criminal pentru a-şi apăra onoarea mânjită de un reporter, Böll atacă una dintre racilele presei din statele capitaliste, avide după scandaluri.

THEODORE FONTANE – *FĂRĂ ÎNTOARCERE*

Considerat de exegeţii recenţi ai operei lui Fontane drept unul dintre cele mai remarcabile romane germane ale secolului al nouăsprezecelea, *Fără întoarcere* descrie năruirea unei căsnicii, înstrăinarea treptată a unui cuplu, din pricina deosebirii de temperament şi de viziune asupra vieţii, revelatorii pentru clasa socială din care fac parte cei doi soţi.

B. TRAVEN – *PODUL DIN JUNGLĂ*

Ca în multe dintre romanele sale, B. Traven descrie şi în *Podul din junglă* viaţa indienilor trăitori în pădurea seculară mexicană. Într-un stil pitoresc şi cu un profund umanism, el ne dezvăluie tragismul existenţei acestor urmaşi ai unor vechi civilizaţii, condamnaţi la un trai redus la atributele lui primare.

CHRISTA WOLF – *PE „UNTER DEN LINDEN”.*

În constelaţia literară actuală din R.D.G., Christa Wolf este un nume consacrat, primul ei roman de mare succes, *Cerul dragostei,* fiind publicat şi la noi. Cele trei istorii, subintitulate de autoare „neverosimile” grupate sub titlul *Pe „LInter den Linden”* (după numele cunoscutului bulevard berlinez) vădesc o scriitoare stăpână pe mijloacele moderne ale prozei.

Lector: SUZI HIRSCH Tehnoredactor: ELENA BABY

Tiraj 20.130 ex. broşate. Bun de tipar 11.01.1S77. Coli tipar 18, 75.

Tiparul executat sub comanda întreprinderea Poligrafică „13 Decembrie 1918” str. Grigore Alexandrescu nr. 89 – 97

Republica Socialistă România

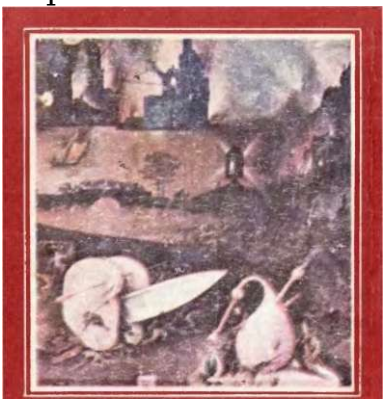

Scriitoarea ROSEMARIE SCHUDER (n. 1*28), din R.D.G., este autoarea mai multor romane, îndeosebi istorice, că ţi-a unor povestiri. Dintre eli se remarcă: Ercticu'. Naumburg (1955), Fiul – îitoarei (1957), auănt şi în traducere românească, inc" itu»atul (1962)... – l Paracelius i G T-Jina tí ¡<5 i» fi!

Irut în 1972, evocă o figură deosebit de interesantă a evului mediu, anume aceea a medicului ţi alchimistului elveţian Théophrastus Bombastus von Hohenheim, poreclit Paracelsus, omul care l-a cunoscut pe Erasir. Ţi Holbein, cel ce i-a îngrijit pe săracii pretutindeni pe unde l-au purtat viaţa ţi vremurile neliniţtite în care a trăit editura univers